JENNIFER L. ARMENTROUT

UN DESTIN DE RUINĂ ȘI URGIE

PRIMUL ROMAN DIN SERIA *TREZIREA*

LITERA

MOON LIGHT

MOON
LIGHT

JENNIFERL. ARMENTROUT

un DESTIN de RUINĂ ŞI URGIE

Traducere din limba engleză BIANCA PAULEVICI

EDITURA LITERA
București
Jennifer L. Armentrout

Fall of Ruin and Wrath

LITERA

Editura Litera Tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro www.litera.ro

Un destin de ruină și urgie ***Jennifer L. Armentrout***

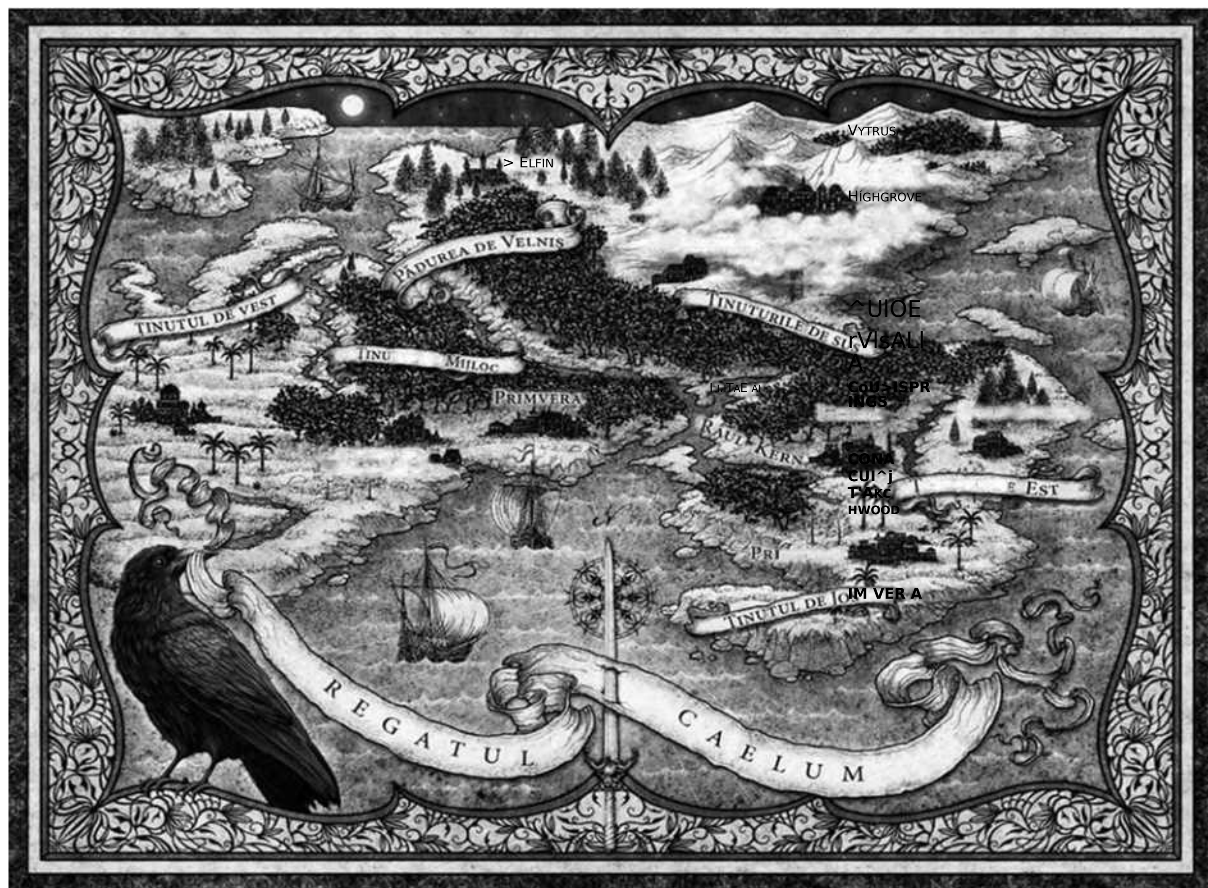
Editor: Vidrascu si fiii

Redactor: Mira Velcea Corector: Emilia Achim Copertă: Flori Zahiu-Popescu Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidrascu Sturza.

ISBN 978-630-319-366-3 ISBN EPUB 978-630-319-613-8

Pentru tine, cititorule

Pădurea de Velnis
Ținutul de Vest
Ținu
Mijloc
Primvera
Ținuturile de S
Râul Kern
Est
Pri
Ținutul de Jo
Regatul Caelum

PROLOG

O linişte sinistră se aşternu peste încăperea orfelinatului, reducând la tăcere sforăielile uşoare şi răsuflările şuierătoare ale celor care dormeau în paturile de copii din odaie. Degetele mi se încordară dureros pe pătura subţire şi aspră. îmi lipseau paturile calde de la Stăreţia Milosteniei. Nu dormeam niciodată bine pe podea, pe unde toată noaptea mişunau şoareci şi şobolani.

Dar, în noaptea asta, nu se vedea nici urmă de cozile lor subţiri şi lucioase, nici nu auzeam răpăitul ghearelor lor pe piatră. Ar fi trebuit să fie o descoperire binevenită, dar ceva nu părea a fi în regulă. Nici cu podeaua de sub mine, nici cu aerul pe care-l respiram.

Mă trezisem cu pielea de găină şi cu un sentiment nefast în stomac. Stareţa mă învăţase să am mereu încredere în darul meu de clarviziune, în forţa intuiţiei mele şi în imboldul instinctului meu. Erau daruri, aşa îmi spusese de nenumărate ori, primite de la zei pentru că mă născusem din stele.

Nu înţelegeam ce voia să spună cu stelele, dar, în clipa de faţă, intuiţia îmi spunea că ceva nu era în regulă.

Am privit spre pereţii de piatră cu igrasie luminaţi de felinarele cu gaz, încercând să-mi dau seama ce anume îmi lăsa în stomac senzaţia că mâncasem carne stricată, în dreptul uşii, o lumină pâlpâi şi apoi se stinse. Felinarul de lângă fereastră sfârâi, apoi se stinse, urmat de un altul, în partea cealaltă a odăii, se stinse şi ultimul felinar.

Nimeni nu stinsese lumina. Aş fi văzut dacă ar fi cutezat careva să rişte să-l înfurie pe Stăpân vârându-şi nasul în ele.

Mi-am întors privirea spre cămin. Flăcările de la cărbuni încă ardeau, nereuşind să încălzească încăperea mai deloc, însă nu asta îmi atrase atenţia. Focul... nu scotea nici un sunet. Nici un trosnet sau sfârâit.

M-am înfiorat, şi mi s-a ridicat părul pe ceafa, senzaţia coborându-mi asemenea unui păianjen pe şira spinării.

Lângă mine, un ghemotoc se foi sub pătură, rostogolindu-se. Smocuri de păr şaten creţ şi ciufulit îşi făcură apariţia când Grady se iţi pe deasupra păturii. Clipi, cu pleoapele grele de somn.

- Ce faci, Lis? mă întrebă el în şoaptă, vocea frângându-i-se pe la jumătatea întrebării. în ultima vreme, i se întâmpla tot mai des; cam de când începuse să crească precum buruienile din curtea din spatele orfelinatului. Lis? întrebă Grady, ridicându-se puţin, ţinându-şi pătura în dreptul bărbiei, în timp ce flăcările din cămin începură să se micşoreze. Te-a deranjat din nou Stăpânul?

Am clătinat scurt din cap, deoarece nu-l văzusem pe Stăpân, chiar dacă purtam pe braţe dovezile altor nopţi şi ale degetelor lui care mă pişcau răutăcioase.

Se încruntă, frecându-se la ochi ca să alunge somnul.

- Ai avut un coşmar sau aşa ceva?

- Nu, am şoptit eu. Aerul nu mi se pare în regulă.

- Aerul...

- Să fie stafii? am croncănit eu.

Grady pufni.

- Stafiile nu sunt reale.

Am mijit ochii.

- De unde ştii?

- Pentru că am..., dădu el să spună, dar se opri, privind peste umăr chiar când flăcările din cămin se stinseră,

lăsând încăperea luminată doar de razele de lună.

îşi întoarse încet capul, cercetând odaia, şi atunci observă felinarele stinse. Mă privi cu ochii mari.

- **Au venit.**

Am tresărit din tot corpul, străbătută de un val de groază. *Au venit* putea însemna un singur lucru.

Preaînalţii.

Urmaşii zeilor arătau ca noi, ei bine, *cei mai mulţi* dintre ei, însă cei care domneau peste regatul Caelum nu erau ca noi, plebeii. Nu

erau deloc muritori.

Si nu aveau ce să caute aici.
>

Nu era vremea Ospeţelor, când Preaînalţii interacţionau făţiş cu noi, plebeii, iar aici era Turnul. Nu ne aflam într-un loc frumos, cu lucruri si oameni de

ʲ j

valoare. Nu exista plăcere în nimic din ce se găsea aici, cu care să se hrănească.

- De ce au venit? am întrebat eu în şoaptă.

Grady mă apucă de braţ, răceala degetelor lui pătrunzând prin puloverul pe care-l purtam.

- Nu stiu, Lis.

y *

- Oare ne vor... Oare ne vor răni?

- Nu ar avea de ce. N-am greşit cu nimic. Se întinse,

trăgându-mă şi pe mine după el, astfel încât capetele noastre se aşezară pe aceeaşi pernă subţire. Doar închide ochii şi prefă-te că dormi. Ne vor lăsa în pace.

Am făcut cum mi-a zis Grady, aşa cum am făcut încă de când nu m-a mai izgonit de lângă el, însă n-am putut păstra tăcerea. N-am putut opri sentimentul de frică din a creşte tot mai mult, ceea ce mă făcu să-mi închipui cel mai rău scenariu posibil.

- Dacă... Dacă au venit după mine?

îmi vârî capul sub al lui.

- De ce ar fi venit după tine?

Buzele îmi tremurară.

- Pentru că... nu sunt ca voi.

- N-ai nici un motiv întemeiat ca să-ţi faci griji din pricina asta, mă asigură el, cu voce joasă, astfel încât ceilalţi să nu ne audă. Nu le va păsa de asta.

Dar cum putea fi sigur? Altora le păsa. Uneori, îi făceam să se simtă *agitaţi*, pentru că nu mă puteam

opri din a spune ceea ce vedeam cu ochii minţii: un eveniment care încă nu se întâmplase sau o hotărâre încă neluată. Grady se obişnuise deja cu asta. Stăpânul? Ceilalţi? Nu tocmai. Mă priveau de parcă ar fi fost ceva în neregulă cu mine, iar Stăpânul se holba adesea de parcă ar fi crezut că eram vrăjitoare şi de parcă... s-ar fi temut puţin de mine. Nu îndeajuns de mult încât să nu mă mai ciupească, ci îndeajuns încât să o facă în continuare.

- Poate că Preaînalţii vor simţi că ceva nu e în regulă cu mine, am spus cu voce răguşită. Şi poate că nu le va plăcea sau vor crede că sunt...

- Nu vor simţi nimic. îţi jur!

Trase pătura peste noi, de parcă asta ne-ar fi putut proteja cumva.

însă o pătură nu avea să ne păzească de Preaînalţi. Puteau face orice voiau oricui voiau. Iar dacă se înfuriau? Puteau distruge oraşe întregi.

- Şşşttt, mă îndemnă Grady. Nu plânge! Doar închide ochii. Va fi bine.

Uşile încăperii se deschiseră cu un scârţâit. Grady m-a strâns de braţ până i-am simţit oasele degetelor. Brusc, aerul se subţie şi se umplu de încordare, iar zidurile gemură de parcă pietrele din care erau făcute nu reuşeau să conţină ceea ce se strecurase înăuntru. M-am

cutremurat. Mi s-a făcut la fel de rău ca ultima dată când stareta mă luase de mână, asa cum

făcuse adesea, fără să

j [1] Î [1]

se îngrijoreze de ceea ce aş fi putut vedea sau *afla*, însă în ziua aceea lucrurile decurseseră diferit. Văzusem moartea venind după ea.

N-am tras adânc aer în piept, şi totuşi un miros se strecură sub pătură şi între noi, alungând miasma de bere stătută şi de prea multe trupuri înghesuite într-un loc prea mic. Era un iz mentolat care îmi aduse aminte de... bomboanele pe care stareţa obişnuia să le aibă în buzunarele veşmântului. „Nu mişca! Nu scoate un sunet”, mi-am repetat la nesfârşit. „Nu mişca! Nu scoate un sunet!”

- Câţi sunt aici? întrebă o voce masculină joasă.

- Numărul lor se schimbă în fiecare noapte, Lord Samriel, îi zise Stăpânul.

Vocea îi tremura, şi nu-l mai auzisem speriat niciodată până atunci. De obicei, vocea *lui* ne înspăimânta pe noi, însă un lord Preaînalt se afla în mijlocul nostru acum, unul dintre cei mai puternici Preaînalţi. Acest lucru l-ar fi îngrozit şi pe cel mai înrăit dintre bătăuşi.

- De obicei, sunt circa treizeci, dar nu stiu să aibă

vreunul ceea ce căutati.

- Vom vedea singuri, îi răspunse Lord Samriel. Verificaţi-i pe toţi!

Ecoul paşilor călăreţilor

Preaînalţi - Rae - răsună în

tandem cu bătăile inimii mele. Mi se

păru că un

strat

subţire de gheaţă se aşternu peste noi când temperatura din încăpere scăzu.

Rae fuseseră cândva războinici plebei măreţi pe care prinţii şi prinţesele Preaînalte îi învinseseră în luptă. Acum, erau doar carne si oase, sufletele lor

fiind

J 9

capturate şi ţinute prizoniere de prinţi, prinţese şi de regele Euros. Oare asta însemna că unul dintre ei era de faţă? M-am înfiorat.

- Deschide ochii! porunci Lord Samriel de undeva din încăpere.

Oare de ce ne puneau să deschidem ochii?

- Cine sunt? întrebă un altul. Un bărbat.

Vorbise încet, însă vocea lui îmbibase fiecare cuvânt cu o forţă înfiorătoare.

- Orfani. Copii azvârliţi, milord, croncăni Stăpânul. Unii au venit de la Stăreţia Milosteniei, continuă el să turuie. Alţii apar pur şi simplu. Nu ştiu de unde vin sau încotro dispar. Nici unul dintre ei nu este serafim, vă jur!

Credeau... că un *serafim* se afla printre noi? De aceea verificau ochii: căutau semnul, o lumină în ochi, sau cel puţin aşa auzisem, dar nici urmă de aşa ceva aici.

M-am cutremurat când am auzit icnete surprinse şi scâncete tăcute care au continuat preţ de câteva momente. Am strâns tare din ochi, dorindu-mi cu toată fiinţa să ne lase în pace. Să dispară pur şi simplu...

Aerul se mişcă chiar deasupra noastră, emanând acel iz mentolat. Grady încremeni lângă mine.

- Deschideţi ochii! porunci Lord Samriel de deasupra noastră.

Am încremenit, în timp ce Grady se ridică pe jumătate, protejându-mă cu trupul lui şi cu pătura.

Mâna cu care mă ţinea de braţ îi tremură, ceea ce mă făcu să tremur şi mai tare, pentru că Grady... îi înfrunta de obicei pe copiii mai mari fără teamă şi râdea când oamenii legii îl alergau pe străzi. Nu se temea niciodată.

Dar acum, se temea.

- Nimic, anunţă Lord Samriel oftând apăsat. Ăştia sunt toţi?

Stăpânul îşi drese glasul.

- Da, sunt cât se poate de sigur... Staţi aşa! I-am auzit paşii apăsaţi şi neregulaţi pe podea. Mereu e cu un plod mai mic după el. O fată, una ciudată, spuse el, lovindu-mi cu cizma picioarele acoperite, iar eu mi-am înăbuşit un cârâit. Iată!

- Nu ştie ce vorbeşte, negă Grady. Nu-i nimeni în afar de mine.

- Băiete, ai grij' ce zici! îl avertiză Stăpânul.

Mi-am muşcat buza până am simţit sânge.

- Ce-ar fi să ai tu grijă ce zici? ripostă Grady, şi o nouă doză de teamă mă lovi ca un pumn în stomac.

Stăpânul nu avea să fie încântat de faptul că Grady îi întorsese vorba. Dacă aveam să scăpăm cu bine, Stăpânul avea să-l pedepsească. Ba încă rău de tot, ca ultima dată...

Fără nici un avertisment, pătura fu smulsă laoparte, iar sângele îmi îngheţă în vene. Grady se mută, acoperindu- mi trupul cu jumătate din corpul lui, însă în zadar. Ştiau că eram acolo.

- S-ar părea că sunt doi care împart o pătură, nu unul singur. O fată. Lordul fără nume se opri, apoi adăugă: Cred.

- Dă-te de lângă ea! porunci Lord Samriel.
- Nu e nimeni important, zise Grady scrâşnind din dinţi, tremurând lângă mine.
- Toată lumea e cineva, îi răspunse celălalt.

Grady nu se clinti. Urmă un oftat apăsat, plin de nerăbdare, după care Grady *dispăru...*

Senzaţia de panică explodă înăuntrul meu, făcându-mi toate membrele să se mişte deodată. Am sărit în picioare, întinzându-mă orbeşte după Grady în lumina bruscă, prea strălucitoare a lămpii, care inundă încăperea. Am ţipat când un Rae m-a apucat de talie. Mănunchiuri de umbre gri subţiri se revărsară din veşmintele călăreţului Rae, învolburându-se în jurul picioarelor lui Grady.

- Dă-mi drumul! ţipă Grady, dând din picioare în timp ce era târât în spate. N-am greşit cu nimic. Dă-mi...
- Linişte! se răsti Lord Samriel, păşind între Grady şi mine.

Avea părul lung atât de deschis la culoare, încât era aproape alb. îşi puse mâna pe umărul lui Grady.

Grady tăcu.

Pielea lui de obicei de un maroniu cald deveni gri, albicioasă, în timp ce el doar... se holba la mine, cu ochii mari şi goi. Nu mai vorbea. Nu se mai mişca.

- Grady? am întrebat eu în şoaptă, tremurând până îmi clănţăniră dinţii.

N-am primit nici un răspuns. Mereu îmi răspundea, dar acum, parcă nici măcar nu mai era acolo. De parcă era doar o umbră ce aducea a el.

Am simţit cum cineva m-a prins de bărbie. I-am

simţit atingerea ca pe un şoc electric ce mi-a străbătut corpul. Am simţit cum mi se ridică părul de pe braţe, în timp ce mi se făcu pielea de găină.

- E în regulă, spuse celălalt lord, cu voce aproape lină, *aproape* blândă, întorcându-mi capul spre el. Nu îl vom răni.

- Mai vedem, răspunse Lord Samriel.

Am tresărit, însă nu prea tare. Strânsoarea lordului fără nume nu mi-a îngăduit.

M-am zgâit la lord printre cocoloaşe încurcate de păr închis la culoare. Părea... mai tânăr decât mă aşteptasem să fie, de parcă ar fi fost doar în al doilea deceniu de viaţă. Avea părul de un castaniu-auriu, care îi ajungea până la umerii înveşmântaţi în negru, şi obrajii de culoarea nisipului de pe malul golfului Anatema. Chipul îi era un amestec interesant de unghiuri şi linii drepte, dar ochii... îi erau înclinaţi la colţurile exterioare, însă culoarea irisurilor îmi captă, de fapt, atenţia. Nu mai văzusem nimic asemănător acelor *culori.* Pete albastre, verzi şi maro.

Cu cât m-am holbat mai mult la el, cu atât mi-am dat mai mult seama că... îmi amintea de figurile acelea şterse pictate pe tavanul boltit al bisericii. Cum îi numise stareţa? *îngeri.* Aşa am auzit-o o dată numindu-i pe Preaînalţi, zicând că erau păzitorii muritorilor şi ai tărâmului însuşi, însă cei care intraseră în orfelinat nu păreau a fi deloc protectori.

Ci mai degrabă prădători.

Mai puţin acesta, cu ochii stranii. El părea...

- Ce zici de ea? rupse tăcerea vocea lui Lord

Samriel.

Tânărul lord Preaînalt care mă ţinea de bărbie nu spuse nimic, holbându-se în continuare la mine. Mi-am dat încet seama că nu mai tremuram. Inima mi se liniştise.

Nu... Nu mă temeam de el.

Aşa cum nu mă temusem când îl cunoscusem pe Grady, dar asta pentru că *văzusem* ce fel de persoană era el. Intuiţia mea îmi dăduse de înţeles că Grady era pe cât de bun am fi putut fi oricare dintre noi. în timp ce priveam adânc în ochii lordului, nu am văzut nimic, dar *am ştiut* că eram în siguranţă, chiar şi atunci când pupilele i se măriră. Ochii i se umplură de scântei mici şi albe. Semănau cu *stelele* şi se făcură tot mai luminoase, până n-am mai văzut altceva în afara lor. Inima mi-o luă la galop, ca un cal fugar. Atunci, se întâmplă în sfârşit: simţurile mi se deschiseră faţă de el. Nu am văzut *nimic* în ochii lui sau în mintea mea.

Dar *am simţit* ceva.

O avertizare.

O socoteală.

O făgăduinţă a ceea ce avea să vină.

Şi am ştiut.

Lordul se trase în spate, pupilele revenindu-i la mărimea normală, iar picăţelele albe dispărură.

- Nu, spuse el, mutându-şi privirea spre braţele mele care se iţeau de sub puloverul prea mare cu care eram îmbrăcată. E în regulă.

îmi dădu drumul la bărbie.

Am zbughit-o înapoi pe pătură, întorcându-mă

spre Grady. încă atârna acolo, nemişcat şi gol.

- Vă rog, am şoptit eu, bâlbâit.
- Dă-i drumul! rosti lordul.

Lord Samriel îi dădu drumul cu un oftat, şi viaţa se întoarse în trupul lui Grady chiar în clipa aceea. Paloarea pielii i-a dispărut în timp ce m-am târât în patru labe peste păturile încurcate şi l-am cuprins în braţe. Pe când m-am agăţat de trupul lui tremurător, mi-am întors lent privirea spre lordul Preaînalt cu stele în ochi.

Acesta rămase locului, în continuare ghemuit şi holbându-se la mine, la braţele mele, în timp ce Lord Samriel trecu cu paşi apăsaţi pe lângă el, îndreptându-se spre uşă. Mi-am înfipt degetele în puloverul subţire care-i acoperea spatele lui Grady.

- Braţele tale, zise el, cu voce atât de înceată, încât nu eram convinsă că-i văzusem buzele mişcându-se. Cum sa întâmplat?

Nu ştiam de ce mă întreba sau de ce-i păsa şi aveam îndeajuns de multă minte cât să nu zic cine îmi făcuse aşa ceva, însă m-am uitat spre Stăpân şi am înclinat din cap.

Lordul mă mai privi preţ de-o clipă, după care îşi duse degetele la buze, care i se curbaseră într-un zâmbet strâmb fad, apoi se ridică, şi mi se păru că era incredibil de înalt.

încăperea se întunecă din nou şi tăcerea apăsătoare se aşternu iarăşi, însă de data asta nu m-am mai temut.

Un ţipăt scurt şi ascuţit străpunse întunericul, încheindu-se brusc cu un sunet umed, ca atunci când zdrobeşti un lucru. Am tresărit când ceva greu

se izbi de podea.

Linişte se lăsă din nou, şi, dintr-odată, senzaţia de apăsare se scurse din încăpere, în timp ce aerul însuşi păru să răsufle uşurat. Felinarele de pe zid scânteiară, prinzând din nou viaţă, rând pe rând. Focul din vatră se înălţă brusc, scăpărând şi sfârâind.

Lângă uşă, Stăpânul stătea întins într-o băltoacă de sânge, cu trupul frânt şi răsucit. Cineva ţipă. Paturile scârţâiră în timp ce ceilalţi copii vociferară din ele, însă eu stăteam nemişcată. M-am holbat la intrarea goală, *ştiind* că aveam să-l revăd pe lordul Preaînalt.

CAPITOLUL 1

- Ai o clipă liberă, Lis?

Mi-am ridicat privirea dinspre muşeţelul pe care îl măcinam în pulbere pentru ceaiurile baronului Huntington şi am văzut-o pe Naomi stând în intrarea odăii mele. Era o fată brunetă, îmbrăcată deja de seară;

voalul din care îi era croită rochia ar fi fost cu totul transparent dacă nu ar fi avut câteva bucăţi de material de un azuriu-închis strategic poziţionate.

Baronul de Archwood ducea, ei bine, o viată

7 J
j

neortodoxă în comparaţie cu majoritatea muritorilor, dar, pe de altă parte, Claude nu era un simplu muritor. Era *caelestia*, adică un muritor descendent din împreunarea rară dintre un plebeu şi un Preaînalt. Se năşteau şi îmbătrâneau întocmai ca noi, plebeii, iar, la cei 26 de ani ai lui, Claude nu avea planuri de însurătoare. Prefera în schimb să le arate afecţiune mai multora, nu

j 7

unei singure persoane. Şi el, asemenea celor Preaînalţi, colecţiona orice lucru frumos si unic. Si nu ar fi fost

) > >

înţelept să te compari cu oricare dintre concubinele baronului, cu atât mai puţin cu Naomi.

Cu părul ei lucios şi trăsăturile delicate, îţi lua pur şi simplu răsuflarea.

Eu, pe de altă parte, arătam de parcă cineva ar fi luat diverse trăsături de la alţi oameni şi le-ar fi pus împreună pe chipul meu. Gura mică nu se potrivea cu felul natural în care mi se ţuguiau buzele. Ochii prea rotunzi şi prea mari păreau să-mi acopere toată faţa, făcându-mă să par mult mai inocentă decât eram de fapt. Acest lucru mă ajutase de mai multe ori pe străzi, dar mi se părea că semănăm oarecum cu păpuşile acelea sinistre pe care le văzusem în vitrinele magazinelor, doar că aveam pielea de o nuanţă măslinie-aurie în loc de culoarea

j

porţelanului.

Baronul îmi spusese cândva că eram o privelişte interesantă. „Uluitoare” într-un mod ciudat,

dar că, şi dacă nu ar fi fost aşa, tot aş fi fost favorita lui, cea pe care

ar ţine-o aproape de el, iar asta nu avea nimic de-a face cu atractivitatea mea stranie.

Am încuviinţat din cap, simţind cum mi se încordează umerii. Mi-am trecut dinţii peste buza de jos, privind-o cum închise uşa şi străbătu zona de zi a odăii mele, a odăii mele *private.*

Zeilor mari, la 22 de ani, eram deja aici... de şase ani. îndeajuns de mult încât să nu mă mai şocheze faptul că aveam spaţiul propriu, camera proprie cu electricitate şi apă caldă, lucruri de care numeroase locuri din regat nu beneficiau. Aveam propriul pat. Un pat adevărat, nu o grămadă de pături plate sau o saltea făcută cu paie infestate de purici, dar tot îmi era greu să accept toate astea.

M-am concentrat asupra lui Naomi. Se purta ciudat, strângându-şi şi desfacându-şi în mod repetat mâinile. Naomi era agitată, şi nu o mai văzusem niciodată aşa.

- De ce ai nevoie? am întrebat-o eu, deşi bănuiam, ba nu, *ştiam* întocmai ce voia. De ce era agitată.

- Voiam... să vorbesc cu tine despre sora mea, spuse ea, şovăitoare, iar Naomi nu şovăia niciodată în nici un lucru pe care-l făcea. Puţini erau la fel de curajoşi şi de cutezători ca ea. Laurelin nu

se simte bine de ceva vreme.

Am simţit cum mi se strânge pieptul şi mi-am plecat din nou privirea spre castronul din poala mea şi pudra gălbuie-maronie din el. Mă temusem de asta.

Sora ei se căsătorise cu un moşier înstărit, având un aşa-numit statut social mai presus de al ei. O uniune anunţată ca fiind una din dragoste, lucru pe care l-aş fi luat în derâdere în mod normal, doar că era adevărat. Laurelin era o raritate într-o lume în care cei mai mulţi se **căsătoreau din interes, pentru că li se arăta o oportunitate sau pentru siguranţă.**

Dar ce foloase îi aduce cu adevărat dragostea cuiva? Chiar şi ei? Nu îl oprise pe soţul ei din a-şi dori un fiu, chiar dacă ultima naştere a lui Laurelin aproape că-i curmase viaţa. Aşa că ea continuase să încerce, în pofida riscului.

El îşi căpătase fiul, iar Laurelin se alesese cu febra care le răpunea pe atât de multe femei

după naştere.

- Voiam să stiu dacă va... Naomi trase adânc aer în
>
piept, îndreptându-şi umerii. Dacă îşi va reveni?

- Presupun că nu te interesează părerea mea, am spus,
apăsând cu pistilul mojarului în grămăjoara de muşeţel.
Aroma uşor fructată de tutun se înteti. Nu-i asa?
> > ■>
- Doar dacă ai lucrat ca medic sau moaşă, îmi răspunse ea sec. Vreau... să ştiu ce-i rezervă viitorul.

Am expirat lent.

- N-ar trebui să-mi ceri asta.

- Ştiu. Naomi se lăsă în genunchi pe podea, lângă mine, poalele rochiei revărsându-se în

jurul ei. Şi ştiu că baronului nu-i place când ţi se cere asta, dar îţi jur că nu va afla niciodată.

Reticenţa mea nu avea aproape deloc de-a face cu Claude, chiar dacă era adevărat că nu-i plăcea când îmi foloseam darul clarviziunii, adică intuiţia mea puternică, pentru alţii în afară de el. Se temea că aveam să fiu acuzată de vrăjitorie şi că mă ocup cu magie interzisă, şi, deşi *ştiam* că baronul îşi făcea griji în privinţa asta, mai *ştiam* şi că nu-l îngrijorau magistraţii din Archwood în sine. Baronul avea o relaţie apropiată cu ei, şi nici unul nu s-ar fi răzvrătit împotriva unui Preaînalt, fie acesta şi un simplu descendent al lor. Se temea, de fapt, că un altul, cu mai mulţi bani sau mai multă putere,

avea să mă fure.

însă porunca lui de a-mi ascunde abilităţile şi propria teamă de a nu fi etichetată drept vrăjitoare nu mă opriseră. Pur şi simplu... nu reuşeam să-mi ţin gura când

***vedeam* sau *simţeam* ceva si eram fortată într-un mod**

> > >

prostesc să vorbesc despre asta. Aşa se întâmplase în toate locurile în care locuiserăm eu şi Grady înainte să ajungem în oraşul Archwood din Ţinutul de Mijloc, iar asta îi făcuse pe oameni să mă acuze că aş fi vrăjitoare şi ne forţase să ne luăm tălpăşiţa în toiul nopţii de mai multe ori decât voiam să-mi amintesc, ca să nu atârn în ştreang. Din cauza incapacităţii mele fatale de a-mi vedea de treaba mea l-am şi cunoscut pe Claude.

Şi tot din cauza ei cei de pe moşie şi nu numai aflaseră despre mine – femeia care ştia lucruri. Nu multe, dar suficiente.

în realitate, nu voiam ca Naomi să-mi ceară asta din pricina ei.

Când am ajuns la conacul Archwood, la 16 ani, Naomi era deja acolo de circa treisprezece luni. De-o vârstă cu Claude, era doar cu câţiva ani mai mare ca mine, şi isteaţă, şi mult mai versată decât aş fi putut spera vreodată să fiu, aşa că am presupus că nu avea să vrea să aibă de-a face cu mine.

însă lucrurile nu se derulaseră asa.

Naomi devenise, ei bine, prima mea... prietenă, în afară de Grady.

Aş fi făcut orice pentru ea.

Dar mă temeam că aveam să-i frâng inima şi eram la fel de

înspăimântată că aveam să-i pierd prietenia, pe cât eram de înfricoşată că aveam să pierd viaţa pe care mi-o

croisem în sfârşit în Archwood. Pentru că, de cele mai multe ori, oamenii nu îşi doreau cu adevărat răspunsurile pe care le căutau, iar adevărul a ceea ce avea să se întâmple era deseori mai nimicitor ca o minciună.

- Te rog, şopti Naomi. Nu ţi-am mai cerut niciodată aşa ceva, şi... înghiţi în sec. Urăsc să fac asta, dar pur şi simplu sunt atât de îngrijorată, Lis. Mă tem că va părăsi acest tărâm.

Ochii negri i se umplură de lacrimi strălucitoare, şi nam putut îndura una ca asta.

- Eşti convinsă?
- Desigur...
- Aşa spui acum, dar dacă e un răspuns de care te temi? Pentru că, dacă aşa vor sta lucrurile, nu voi minţi, îngrijorarea ta se va preschimba în durere, i-am amintit eu.
- Ştiu. Crede-mă că ştiu, se jură ea, cârlionţii castanii deşi revărsându-i-se peste umeri când se aplecă spre mine. De aceea nu ţi-am cerut asta când am aflat prima dată despre febră.

M-am muşcat de limbă, apucând mai strâns pistilul.

- Nu te voi învinui, spuse ea încet. Indiferent de răspuns, nu voi da vina pe tine.

- Promiţi?
- Desigur, îmi făgădui ea.
- în regulă, am spus, sperând că fusese sinceră.

Naomi nu era genul proiector, adică nu îşi difuza gândurile şi intenţiile, ca mulţi alţii, lucru care îi făcea atât de uşor de citit.

însă îi puteam pătrunde în minte dacă voiam şi puteam afla dacă rostise adevărul. Era de ajuns să îmi deschid simţurile faţă de ea şi să îngădui acelei conexiuni **să prindă viaţă, dar nu o faceam când mă puteam abţine. Era o cotropire prea mare. O violare.**

Cu toate acestea, faptul că ştiam asta nu mă oprise din a o face când era în folosul meu, nu-i asa?

Alungând adevărul cu pricina, am tras în piept aer îmbibat cu aroma muşeţelului din mojarul pe care l-am dat deoparte.

- Dă-mi mâna!

Naomi îşi ridică mâna fără şovăială, însă eu am ezitat, pentru

că rareori se întâmpla să ating pe cineva fără să le descopăr intenţiile şi, uneori, chiar şi viitorul. Singurul mod în care puteam atinge un alt plebeu era să îmi amorţesc simţurile, de obicei cu ajutorul alcoolului sau al altor substanţe, ceea ce, ei bine, îmi amorţea totul si nu

dura prea mult, aşa că nu prea avea rost.

Am luat-o de mână, dorindu-mi ca, preţ de o clipă, să mă bucur doar de senzaţia pe care mi-o lăsau degetele altcuiva întrepătrunse cu ale mele. Cei mai mulţi nu îşi dădeau seama că era o diferenţă uriaşă între a fi atins si a

atinge. însă acum, nu era vorba despre mine. Nu îmi puteam aloca acele secunde, căci, cu cât o ţineam mai mult de mână pe

Naomi, cu atât creştea probabilitatea să văd lucruri despre ea pe care poate că nu voia să le afle sau pe care nu voia să le descopăr. Oricât aş fi îngânat şi oricât aş fi încercat să-mi ţin mintea activă, nu aş fi putut opri acest lucru din a se întâmpla.

Mi-am liniştit mintea, mi-am deschis simţurile şi apoi am închis din nou ochii. Trecu o secundă, apoi încă una, după care am simţit furnicături între omoplaţi, care mi sau răspândit în sus pe ceafa. în întunericul minţii, am început să văd forma neclară a chipului lui Naomi, însă am alungat imaginea.

- întreabă-mă din nou, i-am spus eu, pentru că avea să mă ajute să mă concentrez doar asupra a ceea ce voia să ştie şi nu asupra celorlalte lucruri care prindeau contur şi începeau să ia forma unor cuvinte.

- îşi va reveni Laurelin din febră? mă întrebă Naomi aproape în şoaptă.

Urmă o tăcere în mintea mea, după care am auzit o voce, care părea a fi a mea, şoptind *îşi va reveni.*

M-am cutremurat, uşurată, însă pielea mi se răci rapid. Vocea continuă să-mi şoptească. I-am dat drumul mâinii lui Naomi şi am deschis ochii.

Naomi încremenise, cu mâna în aer.

- Ce-ai văzut?
- îşi va reveni din febră, i-am împărtăşit eu.

înghiţi uşor în sec.

- într-adevăr?
- Da.

Am zâmbit, însă mi s-a părut un zâmbet încordat.

- O, slavă zeilor! şopti ea, ducându-şi degetele la gură. Mulţumesc!

Zâmbetul mi se preschimbă într-o grimasă, şi mi-am întors privirea de la ea. Mi-am dres glasul şi am apucat pistilul. Abia de-am simţit ceramica rece.

- Claude are din nou probleme cu somnul? mă întrebă Naomi după câteva clipe, cu vocea mai uşurată decât atunci când intrase în odaie.

Recunoscătoare că schimbase subiectul, am încuviinţat din cap.

- Vrea să fie odihnit pentru Ospeţele care urmează.

Naomi ridică din sprâncene.

- Ospeţele încep abia peste câteva săptămâni – cel puţin o lună sau cam aşa.

I-am aruncat o privire scurtă.

- Vrea să *fie foarte* odihnit.

Naomi pufni.

- înseamnă că e foarte entuziasmat. Se lăsă pe spate, jucându-se cu un safir agăţat pe un lanţ de argint subţire pe care-l purta aproape întotdeauna. Şi tu? Eşti entuziasmată?

Am ridicat din umăr, simţind un gol în stomac.

- Nu prea m-am gândit la asta.
- Dar va fi prima dată când participi la Ospeţe, nu-i aşa?

-Da.

Era primul an în care puteam participa, pentru că trebuia să ai 22 de ani sau să fii căsătorit ca să participi, lucru care nu prea avea logică pentru mine, însă Preaînalţii şi regele Euros stabileau regulile, nu eu.

- Te aşteaptă... un spectacol pe cinste, spuse ea lent.

Am chicotit, întrucât auzisem şi eu poveştile.

Se aplecă din nou spre mine, coborându-şi vocea:

- Dar vei lua parte la... *festivităţi?*
- Festivităţi. Am râs. Ce descriere searbădă!

Zâmbi larg.

- Cum altfel să le spun?
- O orgie?

îşi lăsă capul pe spate şi râse, un sunet atât de încântător şi de contagios. Naomi avea cel mai frumos râs, ceea ce mă făcu şi pe mine să zâmbesc larg.

- Nu asta se întâmplă, zise ea.
- Serios? am spus eu sec.

Naomi îmi aruncă o privire voit inocentă, lucru destul de impresionant, de altfel, ţinând cont că nu prea putea fi descrisă astfel.

- Ospeţele sunt un mod prin care Preaînalţii pot să îşi reafirme dedicarea faţă de a-i servi pe plebei împărtăşind din belşugul lor de mâncăruri şi băuturi. Recită doctrina la fel de bine precum ar fi făcut-o orice stareţă, împreunându-şi cu sfială mâinile în poală. Uneori, băutura abundă, şi, cum Preaînalţii sunt prin preajmă, sar putea să aibă loc anumite *activităţi.* Atâta tot.
- Ah, da, îşi reafirmă devotamentul faţă de plebei, am spus eu uşor sarcastică. Se referea la cea mai înaltă sferă a Preaînalţilor, cei cunoscuţi sub numele de Deminyeni.

Deminyenii nu se năşteau, ci luau fiinţă formaţi pe de- a-ntregul şi erau veşnici, capabili să manipuleze vremea şi chiar şi minţile altora. Erau lorzii şi doamnele din ierarhia Preaînalţilor, însă nu erau cei mai puternici Deminyeni. Prinţii sau prinţesele care domneau peste cele şase teritorii ale regatului Caelum, alături de rege, erau cei mai înspăimântători când venea vorba despre puterea

lor. Puteau lua diverse forme, puteau învolbura apele râurilor dintr-o mişcare a mâinii şi chiar să pună stăpânire peste sufletul unui plebeu, creând astfel acea creatură înfricoşătoare numită Rae.

Nu se ştiau prea multe despre ei, cu excepţia regelui Euros. Ce naiba, în afară de prinţul Rainer de Primvera, nu le ştiam nici măcar numele. Singurul despre care mai auzisem vreodată, şi de obicei doar sub formă de zvonuri, era prinţul de Vytrus, care domnea peste Ţinutul de Sus, şi asta pentru că cei mai mulţi erau îngroziţi de el. La urma urmei, era cunoscut drept cel care implementa mânia regelui.

Mai că n-am râs în hohote în clipa aceea. Preaînalţii erau protectorii tărâmului, dar nu-mi dădeam prea bine seama cum anume ne serveau ei pe noi. Chiar dacă

Preaînaltii erau în mare ca nişte moşieri absenţi care

> > > >

veneau doar când trebuia plătită chiria, controlau tot ce ţinea de viaţa plebeilor – de la cine putea avea parte de educaţie la cine putea deţine pământ sau afaceri. Şi părerea mea era că Ospeţele erau mai degrabă o modalitate prin care Preaînalţii aveau parte de ceea ce îşi doreau. Şi desfrânarea noastră în ce priveşte

tot soiul de lucruri, de la ghiftuitul cu mâncare la desfătatul cu plăcerile pe care ni le oferearn reciproc în timpul Ospeţelor, îi *hrănea* pe Preaînalţi. îi întărea. îi împuternicea. Plăcerea noastră era hrana lor. Forţa lor vitală. Ospeţele se ţineau mai degrabă pentru ei decât pentru noi.

Pentru că erau atât de multe alte moduri în care puteau dovedi că le păsa de noi, plebeii, începând cu a le asigura nevoiaşilor mâncare pe tot parcursul anului. Atât de mulţi mureau de foame sau îşi frângeau spinările în mine ori îsi riscau viata vânând ca să îsi hrănească familiile, în timp ce aristocraţii, adică cei mai înstăriţi dintre plebei şi Preaînalţi, se îmbogăţeau şi mai mult, iar săracii sărăceau si mai tare. Asa

stătuseră lucrurile dintotdeauna si asa avea să fie mereu, indiferent de câte rebeliuni aveau să aibă loc în rândul plebeilor. în schimb, ofereau mâncare o singură dată pe an, când o mare parte din mâncare se irosea în timp ce toată lumea era implicată în acele *activităti.*

însă n-am rostit nimic din toate astea cu voce tare.

Oi fi fost eu nesăbuită, dar nu eram proastă.

- Ştii, nu sunt chiar atât de răi, spuse Naomi o clipă mai târziu. Preaînalţii, vreau să zic. Ştiu despre câţiva lorzi şi câteva doamne care au intervenit şi i-au ajutat pe cei aflaţi în nevoie, iar cei din Primvera sunt binevoitori, ba chiar grijulii. Cred că cei mai mulţi sunt aşa.

M-am gândit brusc la Preaînaltul *meu*, la lordul

fără nume care îmi atinsese bărbia şi mă întrebase cum mă alesesem cu atâtea vânătăi pe braţe. Nu ştiu de ce îl consideram al meu. Era limpede că nu era. Poate că Preaînalţii se culcau cu toată rasa plebee, şi nu numai, şi poate că unii dintre ei chiar revendicau un plebeu ca aparţinându-le, cel puţin pentru o vreme, dar ei nu aparţineau niciodată unui plebeu. Atâta doar că nu-i ştiam numele, şi era un obicei straniu care se înfiripase în noaptea aceea.

Sinceră să fiu, mă îndoiam că lordul Preaînalt îşi dăduse măcar seama că în noaptea aceea îi salvase viaţa lui Grady. Stăpânul l-ar fi pedepsit pentru că-i întorsese vorba în faţa Preaînalţilor şi mult prea mulţi nu supravieţuiau pedepselor lui.

Mi s-a pus rapid un gol în stomac, aşa cum se întâmpla mereu când mă gândeam la Preaînaltul meu, deoarece *ştiam* că aveam să-l revăd.

încă nu se întâmplase, şi, ori de câte ori mă gândeam la asta, mă cuprindea un amestec de groază şi nerăbdare pe care nici măcar nu puteam începe să încerc să-l înţeleg.

Dar poate că Naomi avea dreptate când spunea că mulţi dintre ei erau ceea ce pretindeau a fi: protectori ai tărâmului. Archwood propăşea în parte datorită celor din Primvera, curtea Preaînalţilor care se afla chiar dincolo de pădurea din afara moşiei, iar Preaînaltul meu *îl pedepsise* pe Stăpân. Deşi o făcuse într-o manieră destul de brutală, aşa că nu eram într-adevăr convinsă că era un bun exemplu de Preaînalt binevoitor şi grijuliu.

- Crezi... că vor fi şi Deminyeni la Ospeţe? am

întrebat-o eu.

- De obicei, îşi fac apariţia câţiva. Fruntea i se încreţi. Ba am văzut chiar şi un lord sau doi în trecut. Sper să vină anul ăsta.

în timp ce mă jucam cu pistilul, i-am aruncat o privire.

îmi zâmbi cu viclenie, răsucind lănţişorul de argint pe după degete.

- Nu e niciodată nevoie să foloseşti noaptea-lungă cu un Preaînalt, a adăugat ea, referindu-se la o pulbere făcută din seminţele unei plante cu flori în formă de trompetă. Planta aceasta puternică, în dozele potrivite, te lăsa ameţit şi fără prea multe amintiri despre cele petrecute după ingerarea ei. Sunt chiar încântători.

Am ridicat din sprâncene.

- Ce e? replică ea râzând din nou tare, gutural. Ştiai că Preaînalţii sunt cunoscuţi pentru orgasme care pot dura ore întregi, *ore* pe bune?

- Am auzit. Nu eram convinsă dacă era sau nu adevărat, dar orgasme care durau ore întregi suna... intens. Poate chiar puţin dureros.

îşi întoarse privirea spre mine.

- Poţi atinge un Preaînalt fără... *să ştii?*

- Nu ştiu sigur. M-am gândit la Claude şi apoi la lordul meu Preaînalt. Pot atinge un *caelestia* o perioadă scurtă înainte să înceapă să mi se descopere lucruri, dar n-am mai atins un Preaînalt până acum şi, oricând sunt întrebată ceva ce are de-a face cu ei, nu simt nimic. Aşa că nu ştiu sigur.

- Ei bine, s-ar putea să merite să afli, îmi spuse ea, făcându-mi cu ochiul.

Am râs, clătinând din cap.

Ea îmi zâmbi larg.

- Trebuie să plec. Allyson a fost foarte împrăştiată în ultima vreme, spuse ea, referindu-se la una dintre cele mai recente adăugiri la moşie. Trebuie să mă asigur că-şi păstrează calmul.

- îţi urez succes.

Naomi se ridică râzând, materialul de voal revărsându- i-se în jurul picioarelor. O porni spre uşă, după care se opri.

- Mulţumesc, Lis!

- Pentru ce? am întrebat eu, încruntându-mă.

- Pentru că mi-ai răspuns, spuse ea.

Am privit-o plecând, fără să ştiu ce să-i spun, însă numi doream mulţumirile ei.

Mi-am ridicat privirea spre ventilatorul care se învârtea lent deasupra mea, şi umerii mi se lăsară în jos. Nu o minţisem pe Naomi. Sora ei avea să supravieţuiască febrei, însă prorocirea nu se încheiase acolo. Continuase să-mi şoptească, spunându-mi că moartea o însemnase pe Laurelin. Nu mi-am îngăduit să aflu cum anume sau de ce, dar aveam presentimentul – iar presentimentele mele erau rareori greşite – că nu avea să trăiască până la încheierea Ospeţelor.

CAPITOLUL 2

- Ai vrea alt vin, pui?

Degetele mi s-au încordat, după care le-am

apăsat pe pielea expusă între două dintre numeroasele şiraguri de nestemate ce-mi împodobeau şoldul. în mod normal, porecla nu mă deranja, însă verişorul lui Claude, Hymel, **se afla foarte aproape de noi, lucru obişnuit, de altfel, din moment ce era căpitanul gărzilor. Chiar şi cu spatele la mine, ştiam că Hymel zâmbea cu superioritate. Era un nemernic, pur şi simplu.**

Şiraguri subţiri şi delicate de diamante ce atârnau de o coroană de crizanteme proaspete mi-au atins obrajii când mi-am întors capul dinspre gloata de dedesubt spre bărbatul de lângă mine.

Baronul de Archwood, cu părul lui închis la culoare, şedea pe ceea ce putea fi descris drept un tron. Unul destul de ţipător, în opinia mea. Suficient de mare încât să încapă două persoane pe el şi

incrustat cu rubine din minele găunoase, costa mai multe monede decât aveau să vadă vreodată cei care excavau după rubine.

Nu că baronul si-ar fi dat seama de asta.

Claude Huntington nu era neapărat un om rău, şi aş fi ştiut dacă ar fi fost, chiar si fără intuitia mea. întâlnisem

suficienţi oameni răi din toate clasele încât să nu recunosc unul. Putea avea într-adevăr o înclinaţie spre nesăbuinţă şi îşi îngăduia un pic prea mult să se bucure de plăcerile vieţii. Se ştia că era îngrozitor dacă îl supărai, era clar răsfăţat şi, fiind *caelestia*, era egocentric, lucru de aşteptat, de

altfel. Rareori se întâmpla ca un singur rid de îngrijorare să încreţească pielea ca de alabastru a baronului.

însă acest lucru se schimbase în ultimele luni. Cuferele nu îi mai erau la fel de pline. Probabil că scaunele odioase şi decorul de aur asupra cărora insista Claude, precum şi petrecerile şi celebrările pe care le dădea aproape în fiecare noapte şi de care părea să aibă nevoie pentru a supravieţui aveau de-a face cu asta. Deşi acest lucru nu era întru totul drept. Da, Claude voia să găzduiască

aceste petreceri, dar i se şi cerea să o facă – tuturor baronilor li se cerea. La aceste adunări găseai numeroase feluri de plăcere, fie ele stârnite de băutură, mâncare, conversaţie sau de ce se întâmpla de obicei mai târziu în noapte.

- Nu, am spus eu, zâmbind. Dar drăguţ din

partea ta să îmi oferi.

Luminile strălucitoare ale candelabrului licăriră pe pielea de pe pomeţii lui şi de pe puntea nasului. Se putea vedea o urmă de luciu auriu acolo. Nu era vopsea pentru faţă. Aşa era pielea lui. *Caelestia* luceau.

Mă cercetă cu ochii de nuanţa încântătoare a sticlei de mare. Claude era întru totul încântător. Avea mâinile fine, cu o manichiură perfectă, şi părul negru ca smoala coafat. Era slab şi înalt, cu o conformaţie perfectă pentru orice modă de care erau obsedaţi aristocraţii la momentul respectiv, şi, când zâmbea, putea fi devastator.

Şi, preţ de o vreme scurtă, îmi plăcuse să fiu devastată de zâmbetul acela. Nu strica nici faptul că îmi fusese mereu extrem de greu să-l simt pe Claude, care era *caelestia.* Abilităţile nu mi se porneau imediat în preajma lui. îl puteam atinge, chiar dacă doar pentru scurt timp.

- Dar n-ai băut prea mult din vin, spuse el.

Râsetele şi conversaţia din jurul nostru continuară în timp ce aruncam o privire scurtă spre potir. Vinul avea culoarea lavandei care creştea în grădinile de la Archwood şi gust de bace îndulcite. Era gustos, iar consumul de vin era încurajat şi chiar de aşteptat. La urma urmei, alcoolul îmi stârnea plăcere şi, în acelaşi timp, îmi amorţea abilităţile. Şi mai important de-atât era că ştiam de ce eram concubina preferată a baronului.

Nu avea de-a face cu atractivitatea mea stranie sau cu personalitatea mea. Baronul ne oferea adăpost mie *şi* lui Grady, ne hrănea şi ne îngrijea din

pricina abilităţilor mele şi a cât de utile îi puteau ii, şi mă îngrozea gândul că, în clipa în care nu aveam să mai am un scop, eu şi Grady aveam să sfârşim din nou pe străzi, abia ducându- ne traiul, trăind cu un picior în groapă.

Ceea ce nu însemna deloc să trăieşti.

- E în regulă, l-am liniştit eu, sorbind foarte puţin din vin, întorcându-mi din nou atenţia spre cei de sub estradă.

Sala cea mare decorată cu aur era plină de aristocraţi: proprietari avuţi de nave şi de prăvălii, bancheri şi moşieri. Nimeni nu purta mască. Nu era soiul *acela* de petrecere. Nu încă. M-am uitat printre cei de dedesubt după Naomi, pe care o pierdusem din vedere mai devreme.

- Pui? întrebă Claude încet.

M-am întors din nou cu faţa spre el. Se aplecă spre mine şi îmi întinse mâna. în spatele lui, gărzile lui de corp continuară să privească spre mulţime. Mai puţin Grady. Am întrezărit scurt cum pielea maronie a maxilarului i se încordă. Grady nu era tocmai încântat de baron şi de învoiala noastră. Mi-am întors privirea spre baron.

Claude zâmbi.

Proptindu-mă într-o mână în perna de catifea pe care stăteam, m-am aplecat spre el şi mi-am sprijinit bărbia în mâna lui. Avea degetele reci, ca întotdeauna. La fel şi buzele, pe care şi le apropie de mine ca să mă sărute. Am simţit doar o trepidaţie uşoară în stomac. înainte,

simţeam mai mult, pe vremea când credeam că îmi acorda atenţie pentru că *mă* dorea.

De aceea lui Grady nu-i plăcea învoiala noastră.

Dacă Claude m-ar fi copleşit cu atenţie pentru că mă dorea, ei bine, lui Grady nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie. Pur şi simplu, credea că meritam mai mult. Ceva mai bun. Si nu era ca si cum eu n-as fi considerat la fel, dar era greu să găseşti ceva mai mult şi mai bun în vremurile astea. Să avem un acoperiş deasupra capetelor, mâncare în burtă şi siguranţă şi securitate valora mereu mai mult decât ceva mai bun şi mai mult.

îşi desprinse gura de pe a mea.

- Mă îngrijorezi.

- De ce?

Îşi trecu degetul mare pe sub buza mea de jos, atent să nu întindă vopseaua roşie.

- Eşti tăcută.

Cum să nu fiu, când mă aflam pe estradă, unde singurii cu care puteam vorbi erau el şi Hymel? Claude pălăvrăgise cu mic şi mare în seara aceasta, iar eu aş fi preferat să îmi tai limba decât să vorbesc cu Hymel. Serios. Mai degrabă mi-aş fi tăiat limba şi aş fi azvârlit-o spre el.

- Cred că sunt doar obosită.

- De ce eşti obosită? mă întrebă el, pe un ton tocmai potrivit de îngrijorat.

- N-am dormit bine.

Un coşmar din trecut mă trezise în noaptea care trecuse, unul care mă năpădise cu amintiri tulburătoare. Visasem că

ajunsesem din nou pe străzi, iar Grady se îmbolnăvise de tuşea aceea ce-i zguduia tot corpul. Cea pe care încă o auzeam limpede atâţia ani mai târziu. Era
un coşmar pe care îl aveam deseori, însă noaptea trecută... fusese prea real.

De aceea îmi petrecusem cea mai mare parte a zilei îngrijind grădina de flori pe care o plantasem pentru mine. între grădinărit şi pregătirile pentru prezenţa mea în sala cea mare, abia de apucasem să îmbuc ceva, dar în grădina aceea mică nu mă gândeam la trecutul foarte real, la coşmaruri sau la teama că toate aceste lucruri se puteau sfârşi în orice clipă.

Drept răspuns, Claude ridică dintr-o sprânceană închisă la culoare.

- Atâta tot, sigur?

Am încuviinţat din cap.

îşi duse mâna spre părul meu, aranjând unul dintre şiragurile de diamante.

- începeam să mă tem că eşti geloasă.

M-am holbat la el, confuză.

- Ştiu că în ultima vreme le-am acordat multă atenţie celorlalte, zise el, aranjând alt şirag şi privind scurt spre mulţime, probabil la Allyson cea cu păr bălai. îmi făceam griji că ai început să te simţi neapreciată.

Am ridicat din sprâncene.

- Serios?

Se încruntă.

-Da.

M-am holbat în continuare la el, dându-mi prea târziu seama că era sincer. Mai că am izbucnit în râs, însă m-am abţinut. Nici măcar nu-mi aminteam când fusese ultima oară când Claude mă sărutase scurt sau mă mângâiase rapid pe posterior, lucru care era în regulă pentru mine.

în mare.

Deşi în ultima vreme mă atrăgea cu adevărat destul de puţin, îmi plăcea să fiu atinsă. Dorită. Vrută. îmi plăcea să ating, chiar dacă doar preţ de câteva minute. Şi, chiar dacă Claude nu le impunea limite concubinelor lui, lucrurile erau puţin mai complicate în cazul meu. Eram mai degrabă un sfetnic... sau o iscoadă căreia-i acorda uneori atenţie.

- Mi s-a spus că nu dormi

în odăile altcuiva, adăugă el.

Mă străbătu un val de iritare. Nu-mi plăcea ideea că punea pe cineva să mă supravegheze, dar era şi o observaţie destul de irelevantă.

Claude ştia întocmai cât de greu îmi era să fiu intimă cu alţii. Cât de neplăcut era pentru mine dacă nu ştiau, ei bine, care erau riscurile dacă-i atingeam fără să îmi amorţesc simţurile cu ceea ce părea a fi o cantitate de băuturi spirtoase egală cu greutatea mea. Şi faptul că nu reuşeam să îmi amintesc cum era să faci sex şi speranţa că era plăcut erau la fel de

neliniştitoare ca văzutul sau auzitul de lucruri pe care n-ar fi trebuit să le văd sau aud.

Poate chiar mai neliniştitoare.

>

Totuşi, Claude uita cu regularitate lucrurile care nu aveau legătură cu el.

- Nu vreau să te simţi singură, spuse el, şi vorbea serios.

Asa că i-am zâmbit.

j

- Nu mă simt.

Claude îmi răspunse iute la zâmbet şi se îndepărtă de mine, întorcându-şi din nou atenţia spre cine ştie ce. îi oferisem ceea ce îşi dorise: îl asigurasem că eram fericită, îşi dorea asta pentru că-i

păsa, dar şi pentru că se temea că, dacă nu eram fericită, aveam să plec. însă îi oferisem o minciună. Pentru că mă simţeam...

5

M-am oprit, de parcă asta ar fi putut schimba cumva felul în care mă simţeam.

J

Am apucat potirul, golind jumătate din vin dintr-o înghiţitură, holbându-mă la crăpăturile aurii din podelele de marmură. Mintea mi se linişti, preţ de doar câteva secunde, însă de atât fu nevoie pentru ca zumzetul de voci să se intensifice. Am închis ochii, am tras adânc aer în piept şi mi-am ţinut

respiraţia până am retezat toate acele sfori nevăzute care începuseră să mi se formeze în minte.

După câteva clipe, am expirat încet şi am deschis ochii. Mi-am aruncat privirea spre mulţime, spre feţele înceţoşate, stăpână pe mintea mea.

în faţa mea, Hymel se sprijini de estradă şi îmi aruncă o privire.

- Ai nevoie de ceva, *pui?*

M-am holbat la rândul meu la el, nelăsând să mi se citească nimic pe chip. Nu-mi plăcea de el, iar singurul motiv pentru care Claude îl tolera era pentru că făcea

parte din familie şi se ocupa de sarcinile mai puţin plăcute pe care le presupunea guvernarea unui oraş. De exemplu, lui Hymel îi plăcea să fie trimis să adune chiria, mai ales dacă chiriaşii nu puteau plăti. Era nenecesar de dur cu gărzile şi mă tachina cu orice ocazie care se ivea.

Voia să reacţionez asa cum o făceam când mă înfuriau

j >

alţii. Cum zicea Hymel, eram *rea de gură.* Totuşi, învăţasem să îmi controlez gura. Ei bine, cam în nouăzeci la sută din timp. Dar când eram cu adevărat furioasă? Sau cu adevărat agitată ori

înspăimântată? Era singura apărare pe care o aveam.

Doar că, dacă mă gândeam mai bine, nu prea era un mod de apărare. Era mai degrabă o tendinţă
autodistructivă, pentru că mereu, dar *mereu*, îmi pricinuia necazuri.

Oricum, Naomi îmi spusese cândva că era din cauză că avea probleme în pat, că nu reuşea să ajungă la climax. Nu ştiam dacă era sau nu adevărat şi mi se părea ironic că o astfel de fiinţă putea avea astfel de dificultăţi, însă, dintre Preaînalţi, *caelestia* erau cei mai asemănători cu muritorii. Nu se îmbolnăveau la fel de des şi fizic erau mai puternici. Nu aveau nevoie să se hrănească asemenea Deminyenilor, dar nu erau imuni la boli. în orice caz, mă îndoiam că asta era ceea ce-i motiva răutatea lui Hymel sau că era singurul factor motivator, însă *ştiam* cu certitudine un lucru despre el.

Hymel avea o cruzime aparte, şi asta îl stârnea de fapt.

îmi zâmbi afectat.

- Eşti ca un ogar preferat, ştii asta, nu? spuse el îndeajuns de încet încât să-l aud doar eu, întrucât Claude era deja atent la unul dintre prietenii lui apropiaţi. Cum te pune să şezi la picioarele lui.

Ştiam asta.

Dar preferam să fiu un ogar favorizat decât unul hămesit şi muribund.

Doar că Hymel n-ar fi înţeles asta. Cei care nu fuseseră niciodată nevoiţi să se întrebe când aveau să aibă burţile pline din nou sau dacă şobolanii care le mişunau noaptea prin păr erau purtători de boli nu aveau idee de ce era în stare o persoană ca să aibă ce mânca şi unde să se adăpostească.

Prin urmare, părerile lui şi cele ale altora ca el nu însemnau nimic pentru mine.

Aşa că am zâmbit, ducând potirul la buze, şi am sorbit din nou din el, mult mai puţin ca înainte.

Hymel miji ochii, dar apoi îşi întoarse privirea dinspre mine. Se încordă. I-am urmărit privirea. Un bărbat înalt, elegant se desprinse din mulţime. L-am recunoscut.

Ellis Ramsey se apropie de estradă, îndreptându-se spre baron. Magnatul transporturilor din oraşul învecinat Newmarsh se opri şi făcu o plecăciune adâncă în faţa baronului.

- Bună seara, baronule Huntington.

Claude încuviinţă din cap şi întinse braţul spre unul dintre scaunele goale aflate de cealaltă parte a lui.

- Doreşti nişte vin?

- Mulţumesc, dar nu va fi nevoie. Nu vreau să vă acaparez prea mult din timp în seara asta. Ramsey afişă un zâmbet încordat care nu atenuă câtuşi de puţin duritatea trăsăturilor lui, şi se aşeză pe scaun. Aduc veşti.

- Ah, da? murmură Claude, aruncându-mi o privire scurtă.

Dură foarte puţin, însă am observat-o.

- Ţinutul de Vest, spuse el. S-a întâmplat... ceva.

- Ce anume? întrebă Claude.

Ramsey se aplecă spre baron.

- Se zvoneşte că curtea Ţinutului de Vest nu se înţelege cu regele.

Coborând potirul, mi-am ciulit numaidecât urechiuşele şi mi-am deschis simţurile. într-o încăpere cu atâţia oameni, trebuia să am grijă să nu fiu copleşită. Mam concentrat doar asupra lui Ramsey, creând un fir imaginar în mintea mea, o funie care mă conecta direct cu el. Putea fi dificil să înţelegi gânduri; uneori, auzeam mai degrabă o serie de cuvinte care fie se potriveau cu ce zicea o persoană, fie erau întru totul diferite. în orice caz, îmi lua mereu o clipă până reuşeam să mă orientez, să

descifrez ce auzeam spus cu voce tare şi ce anume nu era rostit.

- Nu mă prea interesează zvonurile, răspunse Claude.

- Cred că acesta vă va interesa.

Ramsey îşi coborî vocea, iar eu am auzit în gând: „Mă îndoiesc că te interesează orice nu îşi desface picioarele şi nu e ud”. Mi-am dat ochii peste cap.

- Doi cancelari au fost trimişi la Visalia în numele regelui, raportă Ramsey, referindu-se la

mesagerii plebei care mijloceau între rege şi cele şase curţi. Se pare că a fost o problemă cu vizita lor, întrucât au fost trimişi înapoi la Maiestatea Sa... Negustorul făcu o pauză dramatică, apoi adăugă: în bucăţi.

Abia de-am reuşit să îmi înăbuş icnetul. Aş zice că a fi trimis oriunde în bucăţi era mai mult decât o problemă.

- Ei bine, asta e îngrijorător.

Claude sorbi prelung din vin.

- Mai e ceva.

Claude apucă mai strâns paharul.

- Abia aştept să aud.

- Prinţesa Visaliei şi-a construit o prezenţă puternică de-a lungul graniţei dintre Ţinutul de Vest şi Ţinutul de Mijloc, îi împărtăşi Ramsey, gândurile lui reflectând lucrurile pe care le rostea. Alte zvonuri, dar se crede că şi acestea sunt adevărate.

- Şi această prezenţă puternică? întrebă Claude, privind la mulţimea de sub el. E vorba despre micul ei stindard?

- Al ei şi al Cavalerilor de Fier, din câte am auzit.

Ramsey se foi, proptindu-şi mâna mare pe genunchi.

Am aşezat surprinsă potirul pe o tavă. Cavalerii de Fier, un grup de plebei rebeli care aduceau mai degrabă a

invadatori decât a cavaleri, stârniseră probleme în toate oraşele de frontieră din Ţinutul de Mijloc şi Ţinutul de Jos în ultimul an. Din ce ştiam, voiau ca regele Preaînalt să fie înlocuit cu unul plebeu şi,

chiar dacă nu prea acordam atenţie politicii, decât dacă era musai să o fac, ştiam că aveau parte de tot mai mult sprijin în întregul regat Caelum. Era cam greu să nu fie aşa, ţinând cont de faptul că ştiam oameni care credeau că Beylen, comandantul Cavalerilor de Fier, ar fi putut aduce schimbări în bine în ţinut, însă nu pricepeam cum ar fi fost posibil acest lucru dacă îşi uneau forţele cu Preaînalţii din Ţinutul de Vest.

Claude îşi trecu degetul mare peste bărbie.

- Şi au ajuns în Ţinutul de Mijloc?
- Din câte am auzit, nu.
- Şi Beylen? întrebă Claude. A fost văzut?
- O altă întrebare la care nu pot răspunde, zise Ramsey, gândind în acelaşi timp: „Dacă îl vede cineva pe nenorocit, moartea se va alege de el”.

Gândul acela fu uşor neliniştitor, pentru că îmi lăsă impresia că moartea lui Beylen ar fi fost tulburătoare. Cavalerii de Fier deveneau tot mai populari în rândul plebeilor, dar, de obicei, cei înstăriţi nu voiau ca acesta să reuşească, întrucât ar fi primejduit starea curentă a lucrurilor.

- însă Archwood se află la ceva depărtare de graniţă. Vom avea parte măcar de un avertisment în cazul în care Cavalerii de Fier ajung în ţinuturile noastre. Dar dacă trec de oraşele de frontieră? Atunci, nu ar mai fi o rebeliune.
- Nu, murmură Claude. Ar fi un act de război.

Mi-am simţit pieptul mult prea încordat când am întrerupt

legătura pe care o făurisem cu magnatul. M-am uitat scurt la Grady, apoi la mulţime. Nu mai avusesem parte de războaie de mult, de la Marele Război, care avusese loc cu 400 de secole în urmă si care nimicise aproape în întregime tărâmul.

- Nu cred că se va ajunge la asta, spuse Ramsey.

- Nici eu, încuviinţă Claude lent. îţi mulţumesc pentru informaţii. Se lăsă pe spate în scaun. Voi păstra tăcerea până vom şti mai multe lucruri cu certitudine, ca să nu stârnim panică.

- De acord.

Baronul rămase tăcut, în timp ce Ramsey se ridică şi coborî estrada. Magnatul transporturilor

se pierdu în mulţime când Claude se întoarse spre mine.

- Ce stii?

Si iată în ce consta esenţa învoielii noastre. Iată cum îi eram de folos. Uneori, aflam despre viitorul altcuiva sau ascultam gândurile altui baron, dacă punea ceva la cale sau dacă venea la Archwood fără intentii ascunse. Uneori, era nevoie de o abordare mai... interactivă ca să aflu.

Dar nu si de data asta.

De cum mă întrebă, mă străbătu un fior rece. Senzaţia aceea de răceală mi se opri între omoplaţi. Mi se puse un nod în stomac când mi-am dus mâna sub părul închis la culoare greu şi lung şi am atins locul din spatele

urechii stângi, unde aveam senzaţia că cineva depusese un sărut rece. în învălmăşeala de gânduri, am auzit un avertisment.

„Viner

CAPITOLUL 3

Durerea surdă de cap pe care o simţeam ori de câte ori mă aflam în preajma atâtor oameni se mai linişti doar când m-am întors în odăile mele. Eram obosită, însă mintea îmi era mult prea agitată ca să mă gândesc măcar la somn când am intrat în odaia pentru îmbăiat.

Mi-am spălat iute vopseaua de pe faţă şi mi-am împletit părul. După ce mi-am luat cămaşa de noapte pe mine, am îmbrăcat un halat subţire cu mâneci scurte,

* j *

care se lega în talie, şi m-am încălţat cu o pereche de ghete cu talpa subţire. M-am strecurat pe uşile dinspre terasă, păşind în aerul nocturn umed, şi am străbătut curtea interioară îngustă, ajungând la peluza din spate. Luna plină strălucitoare îşi revărsa lumina argintie peste iarbă şi cărarea de piatră, iar eu n-am încercat să-mi ascund mişcările de cei care patrulau pe zidurile conacului, în depărtare. Baronul ştia foarte bine că mă plimbam noaptea şi nu avea nici o problemă cu asta.

în timpul zilei, oamenii din oraş intrau deseori pe moşie ca să se plimbe prin grădină, dar la ora aceasta târzie era o oază de linişte şi pace. Nu se putea spune acelaşi lucru despre interiorul

vilei, unde petrecerea abia ce începea în sala cea mare. Aristocraţii nu ştiau că urma să vină ceva.

Că urma să vină *cineva.*

Stomacul mi se strânse de parcă ar fi fost plini de şerpi. Oare fusese un avertisment în legătură cu Cavalerii de Fier – cu comandantul lor? Era singurul lucru care ar fi avut sens, dar oare de ce ar fi colaborat Cavalerii de Fier cu prinţesa Visaliei?

Dar să încerc să văd viitorul când erau implicaţi Deminyeni era aproape la fel de inutil ca încercarea de a vedea ce avea să îmi aducă viitorul. Aşa-numitele mele daruri nu erau de ajutor când nu auzeam sau nu vedeam nimic sau când aveam parte doar de impresii vagi.

M-am gândit la reacţia lui Claude la premoniţia pe care o avusesem. Baronul tăcuse, după care decisese că regele Euros avea cu siguranţă să facă ceva pentru a preveni ca orice răzvrătire politică ce avea loc între Coroană şi Ţinutul de Vest să afecteze şi Ţinutul de Mijloc. Starea lui de spirit se

îmbunătăţise atunci, însă a mea se înrăutăţise, pentru că nu reuşeam să mă gândesc la altceva în afară de Astoria, cândva oraşul măreţ situat la graniţa dintre Ţinutul de Mijloc şi Ţinutul de Vest. Se spunea despre el nu doar că era locul naşterii lui Vayne Beylen, ci şi un refugiu pentru cei care voiau să se alăture rebeliunii.

Regele Euros aprobase distrugerea Astoriei, iar prinţul de Vytrus înfăptuise mânia regelui. Mii de oameni fuseseră strămutaţi, şi numai zeii ştiau câţi fuseseră ucişi. Tot ce reuşise devastarea aceea fusese să creeze şi mai mulţi rebeli.

Aşa că nu mă simţeam deloc uşurată la gândul că regele avea să se implice în asta.

Am oftat când am trecut pe lângă clădirile închise la culoare în care îşi petreceau zilele fierarul conacului şi alţi muncitori, iar în faţa mea începură să prindă contur grajdurile. Am zâmbit larg când l-am zărit pe Gerold, unul dintre grăjdari, moţăind proptit de zid, cu picioarele larg depărtate în fân. Am zâmbit larg când am văzut sticla de whisky goală dintre picioarele lui. Gerold nu avea să se trezească prea curând.

Am trecut pe lângă mai multe boxe şi m-am îndreptat spre partea din spate, unde o iapă neagră frumoasă dumica o gustare târzie de lucernă în

lumina felinarelor. Am râs pe sub mustaţă.

- Iris, cum se face că mereu mănânci ceva?

Iapa pufni, şi urechile-i zvâcniră.

Am zâmbit şi mi-am trecut mâna peste blana-i lucioasă. Iris era unul dintre numeroasele daruri primite de la Claude. Era singurul cal pe care-l avusesem vreodată şi era darul meu preferat dintre toate lucrurile pe care mi le făcuse cadou, chiar dacă... nu mi se părea că îmi aparţinea cu adevărat.

Nimic din Archwood nu părea să-mi aparţină cu adevărat, nici măcar după

şase ani. Toate mi se păreau încă temporare şi primite cu împrumut. încă aveam impresia că totul îmi putea fi luat în orice clipă.

Am apucat o ţesală şi m-am apucat să-i periez coama, începând cu partea inferioară a şuviţelor, periind în jos. în afară de grădină şi de bucăţica de pământ pe care o cultivasem pentru mine de-a lungul anilor, grajdurile erau singurul loc în care mă simţeam... nu ştiu. împăcată? Unde găseam plăcere în simplitatea gestului de a o îngriji pe Iris? Credeam că era din pricina sunetelor: nechezatul uşor al cailor şi

târşâitul copitelor pe podeaua presărată cu paie. Chiar şi a mirosurilor, deşi mai puţin atunci când grajdurile nu erau curăţate. Dar îmi plăcea locul şi aici îmi petreceam o mare parte din timpul meu liber. însă grajdurile nu îmi reduceau la tăcere intuiţia. Doar cantităţile mari de alcool si vârâtul mâinilor în

j >

pământ reuşeau să facă asta. Totuşi, îmi aduceau plăcere, lucru important şi pentru mine, şi pentru Preaînalţi.

Am strâmbat din nas. Nu aveam idee cum... reuşeau să se hrănească din noi, când nu era nici unul prin preajmă. Cel puţin, din câte îmi dădeam seama.

Presupuneam că nu trebuia să ştim astfel de lucruri şi că probabil era mai bine pentru mine dacă nu înţelegeam.

în timp ce-i periam coama lui Iris, partea războinică din mine prelua controlul, partea aceea care învăţase să se aştepte la rău şi să se teamă de ce putea fi mai rău în orice situaţie. Oare ce s-ar întâmpla dacă răzvrătirea din vest ar ajunge în Ţinutul de Mijloc? La Archwood? Stomacul mi se strânse de groază.

Toate oraşele în care locuiserăm eu şi Grady înainte să ajungem la Archwood se contopeau într-un singur coşmar. Făceam rost de bani în orice mod posibil. Acceptam orice slujbă pentru care erau angajaţi oameni de vârsta noastră şi recurgeam la hoţie

când nu găseam de lucru. Nu aveam nici un plan de viitor, nu cu adevărat. Cum să avem, când ne petreceam fiecare minut din zi supravieţuind şi concentrându-ne pe *cum să nu? Cum să nu* flămânzim. *Cum să nu* fim prinşi. *Cum să nu* sfârşim victimele numeroşilor prădători. *Cum să nu* ne îmbolnăvim. *Cum să nu* ne dăm bătuti? Pe toti zeii, asta era cel mai greu când nu sperai cu adevărat la mai mult decât aveai, deoarece sfârşeam inevitabil la fel ca la început.

Fugind.

Scăpând.

Eu şi Grady fugiserăm din Union City în noaptea în care Preaînaltii veniseră la orfelinat, furisându-ne într-

una dintre diligenţele care plecau din Ţinutul de Jos. Fusesem convinsă că reuşisem să scăpăm. Şi era oarecum amuzant, într-un fel trist, oarecum tulburător, să mă gândesc la cât de speriată fusesem în noaptea aceea, la cât de tare mă temusem că Preaînalţii aveau să descopere că

eram diferită si să mă ia cu ei. Să mă rănească. Sau chiar

>

să mă ucidă. Nici până în ziua de astăzi nu ştiam de ce mă temusem atât de tare de asta. Preaînalţii nu erau

j

câtuşi de puţin interesaţi de nişte orfani păduchioşi. Nici măcar de una a cărei intuitie o avertiza de intenţiile altora sau îi îngăduia să vadă viitorul.

însă, din noaptea aceea, nu

făcuserăm decât să fugim la nesfârşit, şi, dacă Archwood s-ar fi prăbuşit, aveam să ne întoarcem la viaţa aceea, iar eu... Mâna îmi tremură. Acest lucru mă îngrozea mai tare ca orice altceva – chiar mai mult decât păianjenii şi alte târâtoare înfiorătoare. Doar gândul la asta îmi crea impresia că plămânii mei nu mai aveau putere şi că eram pe punctul de-a nu mai putea respira.

Aş fi făcut orice ca să mă asigur că nu avea să se întâmple una ca asta. Că eu şi Grady nu aveam să ne zbatem din nou să supravieţuim tuturor acelor potenţiale situatii de *cum să nu.*

Dar, pe când am început să-i perii coada lui Iris, un sentiment mult prea cunoscut de singurătate, încărcat de

nerăbdare şi sufocant, se aşternu peste mine ca o pătură aspră. Erau lucruri mult mai importante în privinţa cărora ar fi trebuit să-mi fac griji în clipa de faţă, dar puţine sentimente erau mai rele ca singurătatea. Sau poate că nu exista nici unul şi singurătatea era cel mai rău dintre ele, pentru că era atotpătrunzătoare, greu de alungat, chiar şi atunci când nu erai singur, şi se străduia din răsputeri să te convingă că mulţumirea şi bucuria erau posibile.

însă era o minciună.

Când îţi petreceai cu adevărat cea mai mare parte a timpului singur? Când *trebuia* să o faci? Şi nu pentru că *voiai* să o faci? Nu exista nici o bucurie pe care să o descoperi. Iată care era viitorul meu. Oricât de îndelungat ar fi fost el. însă viitorul nu avea să fie diferit, indiferent că aveam să mă aflu aici sau în altă parte.

Singurătatea aceea avea să continue.

întunecimea gândurilor mele mă apăsă în timp ce o ţesălam pe Iris. Am expirat enervată. Trebuia să mă gândesc la altceva...

„Ascultă!”

Am încremenit brusc. încruntată, m-am întors şi am privit spre culoarul umbrit al grajdului, auzind doar sunetele scoase de ceilalţi cai şi sforăitul uşor al lui Gerold. Mâna mi se încordă pe ţesală, şi mă străbătu un sentiment acut de vigilenţă. Nu era un fior de nelinişte, ci era diferit. Apăsarea pe care o simţeam între umeri era cu totul diferită. O intuiţie pe care o urmam, oriunde mă ducea. Sau, mai precis, era o *poruncă.*

Curioasă, am ieşit din boxă, lăsându-mă îndrumată de intuiţia mea. învăţasem cu mult timp în urmă că nu aveam să mă odihnesc prea mult dacă chiar reuşeam să o ignor, lucru de care eram rareori în stare oricum.

M-am îndreptat cu paşi silenţioşi spre partea din spate a uşii, unde uşile erau întredeschise. Chiar pe când am dat să deschid uşa, am auzit voci.

- Te-ai ocupat de el? se auziră cuvintele înăbuşite dinspre pădure. Vocea mi se păru cunoscută. Şi eşti convins că nu l-ai încurcat cu unul din Primvera?

Mi se tăie răsuflarea. Dacă *lucrul* despre care vorbeau putea fi confundat cu cineva din Primvera, atunci se refereau la un Preaînalt şi cel mai probabil că era un

Deminyen, pentru că nu locuiau în oraşe de plebei, ci la curţile lor.

- Cum crezi c-am ştiut ce era în primul rând?

L-am văzut şi mi-am amintit cum se zicea că trebuie s-arate, răspunse o altă voce, pe care am recunoscut-o numaidecât din pricina tonului unic, aspru. Un gardian căruia i se zicea Mickie, dar pe care ştiam că îl chema, de fapt, Matthew Laske şi care era... ei bine, neplăcut. Se număra printre gardienii care îl ajutau cu nerăbdare pe Hymel când trebuiau să adune chiriile. E cel pe care ne-a pus Muriel să-l aşteptăm. Sunt convins, Finn.

Un alt gardian de-al lui Claude. Un tânăr cu părul închis la culoare care zâmbea mereu când îl vedeam, ba încă avea un zâmbet plăcut.

Ştiam că n-ar fi trebuit să trag cu urechea. Rareori ieşea ceva bun din asta, dar totuşi am făcut-o, deoarece o senzaţie de apăsare mi se puse între omoplaţi şi începu să mă furnice. Am străbătut distanţa de circa treizeci sau şaizeci de centimetri până la peretele comun şi m-am lipit de el. Nesigură de motivul care mă împingea să fac asta sau de lucrurile pe care le percepea intuiţia mea, mam supus imboldului şi am ascultat.

- Şi, pe lângă că arăta întocmai cum ne-a zis Muriel, dacă ar fi fost într-adevăr din Primvera, mă îndoiesc c-ar fi dat târcoale cârciumii Twin Barrels, continuă Mickie, referindu-se la una dintre tavernele depravate din Archwood. Fusesem acolo o dată sau de două ori cu Naomi. N-aş fi zis că era un loc în care un Preaînalt şi-ar fi petrecut în mod normal timpul. Oricum, l-am dus în hambarul lui Jac.

- îţi baţi joc de min ? întrebă Finn apăsat. L-ai dus în hambarul lui? Când Jac e plecat să şi-o tragă

în ţânşpe

feluri?

Am ridicat din sprâncene. Nu ştiam pe nimeni pe care să-l cheme Muriel, dar ştiam cine era Jac. Un fierar, fierarul văduv care urma să-l înlocuiască pe fierarul personal al baronului. Uneori, ajuta când cel al baronului rămânea în urmă. La fel şi Grady, care avea o îndemânare firească de necrezut pentru forjarea metalului.

- Nu te uita aşa la min, mârâi Mickie. Porter s-a asigurat că n-o să se trezească prea curând, zise el, vorbind despre proprietarul cârciumii. L-a servit cu specialitatea casei, spuse gardianul, chicotind. E praf! Şi, la ce-am băgat eu în el, n-o să-şi mai revină. Nu se duce nicăieri. O să fie acolo, aşteptându-ne să ne ocupăm de el în câteva ore, după ce Jac termină cu distracţia.

Am simţit un gol în stomac, iar senzaţia de furnicături dintre omoplaţi se intensifică. Fără să-i văd, nu le puteam pătrunde gândurile, însă intuiţia mea umplea deja golurile din discuţia lor, iar inima începu să-mi bată mai repede.

- Tre să recunosc că-s al naibii de uşurat c-am avut dreptate în privinţa lui şi nu l-am ucis pe unul de-al nostru, zise Mickie şi râse din nou răguşit. Porter a pus atât de mult pătrunjelul-câinelui în whiskyul pe care i l-a servit, că, de era plebeu, l-ar fi secerat de viu pe loc, chiar şi după o înghiţitură sau două.

Pătrunjelul-câinelui, cunoscut şi sub numele de cucută, putea avea întocmai efectele de care zicea

Mickie, în funcţie de cantitatea ingerată.

Mi se strânse inima în timp ce ţineam ţesala lui Iris la piept, pentru că ştiam ce avea să se aleagă de Preaînaltul cu pricina.

- Dacă te îngrijorează atât de tare c-o să scape, zise Mickie, pot să mă-ntorc şi să mai vâr o ţepuşă în el.

Mi se făcu brusc greaţă. înfigeau *ţepuşe* într-un Preaînalt? Zeilor mari, era... îngrozitor, însă trebuia să mă opresc din ascultat şi să încep să mă prefac că nu auzisem nimic. Nu mă privea.

- Avem nevoie de el în viaţă, sau ai uitat cumva? se răsti Finn nerăbdător. Dacă foloseşti prea multe, n-o să ne fie de folos.

Nu m-am îndepărtat.

- O s-aşteptăm pân se trezeşte Jac în zori, zise Finn. El ştie cum să-i dea de veste lui Muriel. Am luat o sticlă cu licoare bună din pivniţa baronului, zise el, cu voce tot mai slabă. Şi mergem la Davies...

M-am străduit să mai aud ce ziceau, dar se îndepărtaseră prea mult. Auzisem oricum suficient. Capturaseră un Preaînalt, şi îmi venea în minte un singur motiv pentru care cineva ar fi făcut ceva atât de prostesc: pentru a recolta *părţile trupeşti* ale Preaînaltului ca să le folosească în magia neagră. Gura mi se uscă. Zeilor mari, nu ştiam că se întâmplau astfel de lucruri în Archwood, şi oare nu era ăsta un gând nespus de naiv? Bineînţeles că piaţa-fantomă exista pretutindeni, în fiecare oraş din fiecare teritoriu, propăşind oriunde exista disperare.

Am închis ochii, iar senzaţia de furnicături dintre

omoplaţi se preschimbă într-o încordare ce îmi cuprinse muşchii de-a lungul şirei spinării. Nu era problema mea.

însă stomacul mi s-a strâns când m-am întors şi m-am urnit din loc. Senzaţia de apăsare se mută, oprindu-mi-se în piept, iar în minte am auzit vocea aceea enervantă şoptind „*M-am înşelat*”. Preaînaltul era, de fapt, problema mea. Senzaţia de încordare se intensifică, făcându-mi stomacul să mi se strângă şi mai tare. Şi nu era doar problema mea, ci a Archwoodului. Preaînalţii distruseseră cartiere întregi ca să-i scoată la iveală pe cei despre care se credea că erau implicaţi în magia neagră. Oraşe fuseseră distruse.

- Dar nu e problema *mea*, am şoptit eu. *Nu* e.

însă imboldul acela de netăgăduit de a interveni, de a-l ajuta pe acest Preaînalt era la fel de puternic precum orice altă senzaţie pe care o avusesem în viaţă. Poate chiar mai puternic.

- Fir-ar, am mârâit eu.

M-am întors şi m-am dus degrabă spre boxa lui Iris, tivul mantiei lovindu-mi-se de ghete. Să merg la vilă nu era o opţiune. Baronul ar fi fost întru totul inutil la ora asta din noapte, şi nu voiam să-l implic pe Grady în asta, în caz că avea să iasă prost.

Lucru foarte probabil, de altfel.

Fir-ar! Fir-ar! Fir-ar!

Am apucat căpăstrul de pe perete.

- îmi pare rău, fetiţo, ştiu că e târziu, am zis, iar iapa îşi întoarse capul şi îmi adulmecă mâna. Am scărpinat-o pe după ureche, apoi i-am pus căpăstrul

şi am apucat frâiele. O să ne ocupăm de asta cât de repede putem.

Iris mişcă din cap, iar eu am luat-o drept încuviinţare, când, de fapt, probabil era enervată că o întrerupsesem.

Nu voiam să irosesc timpul cu şaua, însă nu călăream suficient de bine ca să plec fără ea. Aşa că mi-am luat câteva minute ca să o montez, verificând de două ori că o fixasem corect, aşa cum îmi arătase Claude. Mai bine o întârziere de cinci minute decât un gât frânt.

Am apucat oblâncul şi m-am săltat în şa. Probabil că făceam o greşeală uriaşă îndrumând-o pe Iris să iasă din

boxă şi iuţind repede pasul, însă, în timp ce goneam pe peluză, am înţeles că nu mă puteam întoarce. Nu când fiecare părticică din fiinţa mea mă mâna înainte. Nu avea importanţă că nu cunoşteam motivul. Sau riscurile.

Trebuia să-l salvez pe Preaînalt.

„Ce faci?”

„Ce naiba faci?”

Am revenit mereu la întrebarea aceasta sau la un soi de variaţie a

ei în timp ce am străbătut călare străzile întunecate şi umede de la ploaie din Archwood, îndreptându-mă spre ceea ce speram că era forjeria, ghidată doar de intuiţia mea. Era o întrebare la care nu puteam răspunde. Poate că eram o războinică, însă asta nu mă oprise din a face alegeri extraordinar de proaste în viaţă, însă ceea ce făceam acum era, probabil, unul dintre cele mai nesăbuite şi mai prosteşti lucruri din viaţa mea, şi făcusem lucruri cu adevărat stupide. Cum se întâmplase nu demult, când încercasem să gonesc un mic şarpe-jartieră dintre flori, în loc să fac ceea ce ar fi fost rezonabil şi să-l las pur şi simplu în pace. M-am ales cu o muşcătură frumuşică la deget în loc de o mulţumire.

Sau când eram mai mică şi am sărit pe fereastra unui orfelinat ca să văd dacă pot zbura. N-am idee cum de nu mi-am rupt vreun oscior atunci. Erau multe, foarte multe alte exemple asemănătoare.

însă ceea ce făceam acum era mai mult decât nesăbuinţă. Era o nebunie. Preaînalţii erau periculoşi, iar acesta se putea întoarce cu uşurinţă împotriva mea, aşa cum o făcuse şi afurisitul ăla de şarpe-jartieră. Şi exista riscul să fiu prinsă de cei care-l drogaseră pe Preaînalt. Fără îndoială că gardienii care păzeau porţile vilei mă

văzuseră ieşind. Avusesem gluga mantiei trasă pe cap, dar o puteau recunoaşte pe Iris. Asta în sine nu ar fi stârnit suspiciuni, dar fusesem văzută şi puteam fi identificată. Şi cine ştie câţi alţi gardieni erau implicaţi în asta? într-un fel, Claude era

protectorul meu, dar oamenii care ar captura un Preaînalt nu erau genul care să se teamă de mânia unui baron. Şi dacă afla Grady? Cu siguranţă avea să-şi iasă din minţi. Sau avea să creadă că îmi pierdusem eu minţile, şi, sinceră să fiu, se prea poate să fi fost aşa.

Ţinându-mi gluga pe cap, am încetinit când am trecut pe lângă faţada întunecată a forjeriei. Am mânat-o pe Iris spre intrarea pe o uliţă îngustă, iar ea începu numaidecât să ţopăie agitată. Ceva mic cu gheare şi o coadă scârboasă trecu iute cărarea, făcându-mă să-mi înăbuş un ţipăt.

La naiba! Uram şobolanii mai mult decât uram păianjenii.

- Să ne prefacem că a fost un iepuraş, i-am şoptit eu lui Iris.

Iapa fornăi drept răspuns în timp ce străbăteam uliţa, împroşcând cu apă şi cine ştie ce altceva. îi datoram lui Iris o spălare pe cinste după asta şi poate un măr şi un morcov.

Trecând pe lângă standuri cu unelte metalice pe jumătate terminate, am văzut hambarul despre care vorbise Mickie. Se afla lângă lizieră. Nu se zărea nici un semn de viaţă în afara lui, iar printre crăpăturile uşilor pătrundea doar lumina slabă de la un felinar sau de la o lumânare. Am înghiontit-o pe Iris până dincolo de hambar, în pădure, care-i oferea întrucâtva adăpost, ascunzând-o în acelaşi timp vederii. Am descălecat, aterizând cu un mormăit.

Ţinând de frâie, le-am legat de un copac din apropiere, lăsându-i suficient spaţiu de mişcare.

- Nu mânca tot ce vezi, am avertizat-o eu, mângâind-o pe bot. Nu voi lipsi mult.

Iris se puse numaidecât pe păscut.

Oftând, m-am întors din nou spre hambar şi am pornit-o înainte, spunându-mi că aveam să regret asta.

Nu aveam nevoie de daruri speciale ca să-mi dau seama de asta, dar am străbătut iute peticul de pământ bătătorit scăldat în lumina lunii şi am ajuns în lateralul hambarului. M-am sprijinit de lemnul degradat, m-am ridicat pe vârfuri şi m-am holbat prin ferestre. Erau prea înalte ca să văd cu adevărat ceva în afară de strălucirea gălbuie slabă, însă îmi puteam auzi doar bătăile puternice ale inimii.

Nici Mickie, nici Finn nu menţionaseră că Preaînaltul ar fi fost păzit de cineva, aşa că nu credeam că se mai afla altcineva în hambar. Am mai aşteptat câteva momente, după care m-am dus tiptil după colţ. Am ajuns la uşi, deloc surprinsă să descopăr că nu erau încuiate.

Mick nu era tare isteţ de felul lui.

Spunându-mi încă o dată că era o greşeală uriaşă, mi- am vârât degetele înmănuşate între uşi. Am ezitat, după care le-am deschis lent, înfiorându-mă când balamalele scârţâiră mai tare decât podeaua din odăile mele. M-am încordat, aproape aşteptându-mă să se năpustească cineva asupra

mea.

Nu o făcu nimeni.

Un strat subţire de broboane de sudoare îmi acoperi fruntea când m-am strecurat prin deschizătură şi am închis uşa în urma mea. Privind peste umăr, mi-am trecut mâinile peste uşi, uitându-mă rapid la primele **două boxe întunecoase din faţă de pe culoarul central. Am găsit încuietoarea şi am tras-o, dându-mi seama că lumina venea din spate.**

Am înaintat pe culoar, punându-mi o altă întrebare pertinentă. Ce zeilor aveam să fac eu cu Preaînaltul? Dacă era inconştient, mă îndoiam că l-aş fi putut mişca. Probabil ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte să pornesc în călătorie.

Nu credeam că voisem

vreodată să îmi trag una mai mult decât îmi venea s-o fac în clipa aceea.

Pe când m-am apropiat de capătul culoarului, inima îmi era ca o mingiuţă de cauciuc, ricoşând din coaste. Lumina lămpii se revărsa slab dintr-o boxă din stânga mea. Ţinându-mi răsuflarea, am ajuns lângă ea şi am privit înăuntru.

Când m-am holbat în ea, tot corpul mi se încordă, şi mi-am dorit să pot nega ceea ce vedeam.

Un bărbat era întins pe o masă de lemn. Dezbrăcat până la mijloc. Ţepuşe de un alb lăptos îi erau înfipte adânc în

antebraţe şi coapse, iar una îi ieşea din centrul pieptului gol, poate la vreo doi sau cinci centimetri de
inimă. Ştiam din ce erau făcute, chiar dacă doar auzisem

> *

despre ele. *Lunea* era singura piatră care putea străpunge pielea unui Preaînalt, iar plebeilor le era interzis să posede aşa ceva, dar puteam pune rămăşag că lamele se numărau printre lucrurile vândute în pieţele-fantomă.

Scârbită, mi-am ridicat privirea spre capul care îi era întors într-o parte. Chipul îi era acoperit de păr castaniu-

auriu.

Mă străbătu o senzaţie stranie, ca un vâjâit, când am înaintat, abia simţindu-mi picioarele când mi-am coborât privirea spre pieptul lui. Respira, abia-abia. Nu-mi dădeam seama cum de reuşea, la cât sânge îi curgea din răni. Atât de mult roşu. Dâre stacojii îi crestau pieptul, curgând în şiroaie care îi urmau... liniile destul de bine definite ale pieptului şi abdomenului. Pantalonii îi erau croiţi dintr-un soi de piele moale şi îi atârnau îndeajuns de jos pe şolduri, încât îi puteam vedea muşchii de-o parte şi de cealaltă a

şoldurilor şi...

în regulă, ce naiba făceam? De ce mă holbam *atât* de intens la un bărbat care zăcea inconştient, tras în ţeapă pe o masă de lemn?

Era ceva în neregulă cu mine.

Multe lucruri erau în neregulă cu mine.

- Bună, am cârâit eu, bâlbâindu-mă uşor, după care mam înfiorat când mi-am auzit vocea.

Nici o reacţie.

J

Nici măcar nu ştiam de ce mă aşteptam la o reacţie, la rănile pe care le avea. Nici nu prea înţelegeam cum de

Preaînaltul mai respira. Cum de mai sângera. Da, erau aproape indistructibili în comparaţie cu muritorii, dar rănile astea... erau semnificative.

Am atins cu vârful ghetei ceva de pe podea. Mi-am coborât privirea, cu maxilarul încleştat. O găleată. Găleţi, de fapt. Mi-am ridicat privirea spre masă. Caneluri înguste sculptate în lemn colectau sângele care se scurgea din el, conducându-l spre găleţile de dedesubt.

- Zeilor mari, am scrâşnit eu, si stomacul mi se strânse în timp ce mă holbam la găleţi. Sângele avea să fie

vândut pentru a fi folosit în magia neagră, alături de alte părţi din corpul Preaînaltului. Chiar nu ştiam dacă astfel de lucruri funcţionau când erau folosite de o vrăjitoare, dar, câtă vreme oamenii credeau în poţiuni şi vrăji, avea să existe cerere pentru ele.

Mi-am smuls privirea de la găleţi şi m-am gândit că trebuia să-l trezesc cumva. M-am holbat la ţepuşa din pieptul lui.

Intuiţia îmi zise ce trebuia să fac. Să scot ţepuşele, începând cu cea din pieptul lui. Am înghiţit din nou în sec, cu gâtlejul uscat, şi mi-am ridicat privirea. Capul îi era în continuare întors în cealaltă parte, dar acum, că eram mai aproape de el, puteam distinge o decolorare a pielii pe lateralul gâtului. M-am uitat mai îndeaproape: ba nu, nu era o decolorare, ci... un tipar *în* pielea lui, unul care aducea a viţă-de-vie. Era de un maroniu roşiatic, spre deosebire de nuanţa nisipie pe care o avea restul trupului lui, iar modelul acela şerpuit, aproape învolburat, mi se păru familiar, deşi nu credeam că mai văzusem vreodată aşa ceva.

M-am uitat din nou spre ţepuşa de *lunea* înfiptă în

pieptul lui şi am întins mâna spre ea, dar m-am oprit când mi-am ridicat privirea spre şuviţele umede de păr ce-i acopereau faţa. Inima îmi bătea nebuneşte.

Mă străbătu din nou senzaţia aceea ca un vâjâit.

Cu mâna tremurândă, i-am dat laoparte părul, descoperind mai mult din însemnul acela de pe pielea lui. Tiparul de un maroniu roşiatic se întindea de-a lungul curbei unui maxilar puternic, subţiindu-se în dreptul tâmplei, după care urma linia părului până în centrul frunţii. Acolo era un spaţiu liber cât un vârf de deget, după care însemnul începea din nou de cealaltă parte, tiparul încadrându-i chipul. Carnea de sub sprânceană, uşor mai închisă la culoare decât părul, era umflată, la fel şi ochii. Gene ridicol de lungi acopereau pielea de un roşu aprins. Pielea de sub nas îi era acoperită de sânge

închegat, piele care fusese despicată de-a lungul pometilor înalţi şi sculptaţi, iar buzele...

- Pe toţi zeii!

Am tresărit, făcând un pas în spate şi ducându-mi pumnul la piept.

însemnele care-i încadrau chipul nu fuseseră acolo cu ani în urmă, iar chipul îi era îngrozitor de stâlcit, dar el era.

Lordul meu Preaînalt.

CAPITOLUL 4

Mă cuprinse din nou senzaţia pe care o trăisem ultima dată când îl văzusem.

O avertizare.

O socoteală.

O făgăduinţă a ceea ce avea să vină.

Nu înţelesesem atunci ce însemna şi încă nu înţelegeam, dar *era* el.

Nu mă puteam mişca de şoc. Nu-mi venea să cred, chiar dacă ştiusem mereu că aveam să-l revăd. îi anticipasem, ba chiar îi *aşteptasem* întoarcerea, dar tot nu fusesem pregătită să mă trezesc stând deasupra lui.

M-am gândit brusc la premoniţia pe care o avusesem. *„Vine!”* Mă înşelasem. Nu avea nimic de-a face cu comandantul Cavalerilor de Fier.

Ci fusese despre *el.*

Un chicot ascuţit mi se desprinse de pe buze, şocându- mă. Mi-am dus brusc mâna la gură, şi corpul mi se încordă.

El nu se mişcă.

M-am întrebat brusc dacă momentul *acesta* era motivul pentru care mă încercaseră acele senzaţii cu ani în urmă în Union City. Poate fusese o avertizare că într-o zi drumurile aveau să ni se intersecteze şi că urma să aibă nevoie de ajutorul meu.

Aşa cum el ne ajutase pe mine şi pe Grady în noaptea aceea în Union City.

îi eram datoare.

însă era un lord Preaînalt, un Deminyen, iar mie îmi venea în minte doar afurisitul ăla de şarpe-jartieră.

M-am întors spre masă şi am înghiţit în sec.

- Te rog... Te rog să nu mă răneşti!

Am apucat partea de sus a ţepuşei din *lunea* şi am icnit. Piatra era caldă. Fierbinte. Am închis ochii şi

am tras. Ţepuşa nu se clinti.

- Of, haide, am bombănit eu, deschizând un ochi. Mi- am pus mâna pe pieptul lui, lângă rană. Pielea... îi era nefiresc de dură, dar n-am simţit şi n-am auzit nimic. Nu ştiam dacă era din pricina a ceea ce era el sau dacă gândurile îmi erau pur şi simplu prea haotice pentru ca simţurile să mi se pornească, însă un alt lucru mă îngrijora mult mai tare decât posibilitatea de a descoperi dacă-l puteam citi pe un Preaînalt aşa cum citeam un muritor sau dacă avea să semene cu un *caelestia* în privinţa asta.

Dacă nu reuşeam să scot ţepuşele?

Am tras din nou aer în piept, am închis ochii şi am tras din nou de ţepuşă. Mi se întoarse stomacul pe dos când am auzit sunetul ud făcut de *lunea* care se urni, sfâşiindu- i din nou carnea. M-am înecat de la senzaţia de vomă când ieşi din trupul lui. I-am dat drumul pe podeaua presărată cu paie, după care am deschis un ochi, apoi pe celălalt. Din pielea crestată a rănii din piept ieşea *...fum.*

în regulă, nu aveam să mă gândesc la asta. Mâna îmi tremură când m-am întins după ţepuşa din coapsa stângă.

Se auzi o bufnitură undeva în afara boxei, lucru care mă făcu să întorc deodată capul. Mi se strânse stomacul. Fir-ar! Asigurându-mă că încă aveam gluga trasă pe cap, m-am furişat până la marginea boxei şi am aşteptat să văd dacă se mai auzea ceva. N-am mai auzit nimic, aşa că am ieşit pe culoar. Uşile hambarului erau în continuare închise. Probabil că sunetul provenise de la un animal care trecuse în

fugă pe-acolo. Probabil un şobolan. Unul mare. Văzusem unii cât un câine mic.

M-am înfiorat şi am pornit-o înapoi...

O pală de vânt îmi mişcă marginile mantiei. Am înmărmurit complet, ţinându-mi răsuflarea. Am simţit furnicături pe ceafa. Fire scurte de păr mi se ridicară în acelaşi loc şi pe braţe. Atmosfera din hambar se schimbă, deveni mai încordată. M-am întors, lent.

Mai erau patru ţepuşe de *lunea*, care luceau de la sângele de un roşu aprins, înfipte adânc în masă... în masa altminteri *goală.*

Lampa cu gaz se stinse, aruncând boxa şi hambarul într-un întuneric desăvârşit.

Instinctul, căţeaua aia capricioasă care mă adusese aici, acum îmi spunea altceva. Să mă mişc. Să ies naibii de- acolo. *Să fug.*

Am reuşit să fac un pas, după care cineva se izbi de mine, doborându-mă la pământ. Aerul îmi ţâşni din plămâni când am aterizat cu putere pe podeaua presărată cu paie. Lucrurile pe care mi le arătase Grady de-a lungul anilor despre cum să mă apăr, pe care trebuise să le învăţ pe calea cea grea, îmi puseră corpul în mişcare. Am zgâriat cu degetele podeaua în timp ce mi-am ridicat şoldurile, încercând să răstorn greutatea aceea mare de pe mine.

Lordul Preaînalt mă apăsă în praf şi pământ, iar sunetul huruit care ieşi din el şi, în acelaşi timp, trecu *prin* mine îmi îngheţă sângele-n vene. Mârâitul semăna cu al unui animal, un animal foarte furios şi

foarte sălbatic. Fiecare muşchi din corp mi se blocă. în acele câteva secunde, mi-am dat seama că se putea să nu mă recunoască, că se putea nici măcar să nu mă vadă în starea în care era.

- Pleci aşa curând? mârâi el. Chiar... pe când începe distracţia? Nu prea cred.

Se mişcă atât de rapid – totul se întâmplă atât de rapid, încât n-am apucat să reacţionez. Mă ridică brusc. M-am împleticit, lovindu-mă de marginea mesei. Găleţile zornăiră şi se răsturnară. M-am tras cu o săritură din calea lor. Piciorul încălţat în gheată îmi alunecă. Am căzut din nou, izbindu-mă cu genunchii de podea, de podeaua acoperită de *sânge*, şi... oh, nu, încă era cald. Am simţit cum îmi îmbibă genunchii, cum îmi acoperă palmele. Am icnit şi-am dat să mă ridic.

- îţi doreai... atât de tare sângele meu, rosti el fierbând de mânie, cu vocea răguşită, câtuşi de puţin cum mi-o aminteam eu. Acum... te vei îneca în el.

Mă prinse cu o mână de gât, înăbuşindu-mi ţipătul speriat, permiţându-mi doar o răsuflare firavă. Mă târî într-o parte de parcă aş fi fost o păpuşă de cârpe. Senzaţia de panică răbufni din adâncul meu când l-am apucat de mână şi l-am lovit cu cotul în abdomen. Durerea îmi explodă de-a lungul braţului când se ciocni de carnea lui dură, impenetrabilă. Am încercat să-i desfac degetele, dar nu se clintiră în timp ce mă târî pe podea. Paiele mi se înfipseră în şold, iar braţul mi se lovi de una dintre găleţile care încă erau în picioare. Groaza îşi înfipse ghearele în

mine. Avea de gând să-şi înfăptuiască ameninţarea: să mă înece în sângele lui.

Scântei albe minuscule îmi explodară în spatele ochilor în timp ce mă târî pe podea. Nu aveam aer. Pieptul mă durea în timp ce-l loveam peste braţ, în zadar. Mi-am înfipt degetele în mâna lui, dând din picioare, căznindu- mă să mă eliberez, reuşind să rostesc un singur lucru.

- *Te rog.*

Lordul Preaînalt se opri, ţinându-mă în continuare de gât. După care mă ridică brusc în picioare. Dintr-odată, n-am mai simţit apăsare pe gât. Aerul îmi năvăli în piept, iar eu l-am insuflat lacomă, înecându-mă şi tuşind, în timp ce picioarele îmi cedară.

De data asta, n-am mai căzut la pământ.

Preaînaltul mă prinse de mijloc, braţul încordându-i- se. încremeni lângă mine.

- Te rog, am repetat eu, inima bătându-mi nebuneşte. Am venit să te ajut.

- Pretinzi... că n-ai avut... nimic de-a face cu asta? întrebă el apăsat.

- Nu... am avut.

- Ba pe naiba!

I-am simţit cuvintele pe obraz.

- I-am auzit... vorbind despre ce făceau.

M-am împins în pieptul lui, având nevoie de spaţiu, de mai mult aer şi de mai multă lumină. Nu se clinti. Nici măcar un centimetru. Metodele de autoapărare de bază pe care le ştiam nu aveau să mă ajute în faţa unui Preaînalt. Mă ţinea de parcă

eram doar un pisoiaş care se zbătea.

- încercam... să te ajut. Am înghiţit în sec, tresărind de durere când mi-am ridicat mâinile de pe pieptul lui. Le- am întins în spaţiul mic ce ne despărţea şi am văzut că îmi tremurau. îţi... jur! Ţi-au dat ceva în care au pus... pătrunjelul-câinelui...

Mârâi din nou apăsat.

- Jur! Am venit doar ca să te ajut, am şoptit, în timp ce inima îmi bătea cu frenezie.

Nu-i mai simţeam răsuflarea pe obraz. Mai trecu o clipă, după care lampa de gaz se aprinse pâlpâind, făcându-mă să tresar. Strălucirea slabă despică întunericul nefiresc. Am clipit până când împrejurimile prinseră contur.

Mă holbam la pieptul Preaînaltului, la gaura crestată din care se scurgea sânge şi care încă fumega...

îmi prinse cu cealaltă mână partea din spate a glugii şi mi-o smulse de pe cap. Smocuri de păr umed îi acoperiră faţa în timp ce se holbă la mine.

Oare mă recunoscu? Mi se părea improbabil, întrucât nu arătam câtuşi de puţin ca în urmă cu un deceniu.

Lordul se clătină brusc pe picioare. în clipa următoare, pică în genunchi, trăgându-mă după el, doar că eu am căzut în fund în faţa lui. Lampa cu gaz pâlpâi uşor, apoi continuă să lumineze.

Am dat s-o zbughesc în spate, dar m-am oprit când el pică în faţă, sprijinindu-se în pumni. Doar curbura bărbiei şi o parte a buzelor erau vizibile. Umerii i se mişcau acum de la respiraţiile rapide.

- De ce? Fiecare respiraţie a lui părea dureroasă. De ce... m-ai... ajuta?

- Nu ştiu. Mi-am tras picioarele de lângă el. Pur şi simplu, nu mi s-a părut drept ce făceau, şi trebuia să te ajut.

Spuse ceva prea încet ca să-l aud. Mi-am trecut privirea peste părţile vizibile ale trupului lui încovoiat. Respira prea greu, prea rapid. Mă străbătu un val de îngrijorare.

- Nu ştiam în ce stare aveai să fii când am venit să ajut. Am aruncat o privire rapidă la rana roşie sângerândă de la braţ. îşi... eliberase mâinile şi picioarele din ţepuşe. Ţi- am scos ţepuşa din piept.

Nici o reacţie.

- Milord? am şoptit, îngrijorarea preschimbându-se în nelinişte.

Tăcere.

- Eşti bine?

M-am înfiorat de cum am rostit întrebarea. Bineînţeles că nu era bine. Tocmai ce fusese drogat, bătut şi tras în ţeapă pe o masă.

Mi-am muşcat limba, m-am aplecat în faţă şi mi-am ridicat mâinile. Cu grijă, i-am dat laoparte părul de pe faţă...

Am icnit, tresărind de groază. Liniile izbitoare ale feţei îi erau contorsionate de durere. Avea ochii deschişi... sau cel puţin aşa credeam, dar nu puteam fi sigură, pentru că se vedea doar carne rozalie, o rană vie care supura în locul în care *ar fi trebuit* să fie ochii.

- I-au luat, spuse el uşor.

M-am înecat, scoţând un sunet destrămat, în timp

ce m-am holbat la el, neputând pricepe cum de putea cineva să facă aşa ceva cuiva. Cum de puteau pricinui o astfel de rană, atâta durere.

- îmi pare rău! am şoptit, în timp ce propriii ochi mă usturau. îmi pare atât de rău...

- Opreşte-te! mormăi el, dându-se în spate, unde nu-l puteam atinge. Nu ai... de ce să-ţi ceri iertare dacă nu... ai făcut-o tu.

Un hău mi se căscă în piept.

- Tot îmi pare rău.

- Să nu-ţi pară! Deja cresc la loc. Se cutremură din nou. Se regenerează.

Mi-am coborât mâinile în poală.

- Asta... mă linişteşte. Am înghiţit în sec, tresărind când am simţit durerea surdă din gâtlej. Cred.

Scoase un sunet ce mi s-a părut a fi râset, dar apoi tăcu, şi respiraţia îi încetini.

Am aruncat o privire spre deschizătura dinspre boxă.

- Ar trebui...

- Eşti rănită? mă întrebă el apăsat.

Am tresărit uşor.

- Poftim? m-am bâlbâit.

Scoase din nou sunetul acela jos înfiorător.

- Te-am rănit? Când te-am apucat?

- Nu, am răspuns eu în şoaptă.

îşi înălţă capul, şi câteva şuviţe de păr căzură într-o parte, dând la iveală doar un obraz ascuţit şi înalt şi un ochi care nu mai părea chiar atât de rănit şi de mutilat.

- Minţi!
- Ba nu, nu mint.
- Te freci la gât. Gât pe care eram pe punctul de a-l zdrobi în doar câteva secunde.

Degetele mi se opriră. Nu era nevoie să-mi aducă aminte, dar acum, oare, vedea? Mi-am coborât mâna.

Mai trecură câteva clipe. Nici unul nu s-a urnit şi nu a vorbit, şi trebuia să mă mişc. La fel şi el. Am aruncat din nou o privire furişă spre uşă.

- îmi pare rău!

M-am cutremurat şi mi-am întors iute privirea spre el.

- Când mi-am venit în simţire... am reacţionat pur şi simplu, continuă el ţâfnos, punându-şi mâinile pe coapse. Nu gândeam limpede. Am crezut... că ai avut... de-a face cu asta.

M-am holbat la el, cu intuiţia amuţită, aşa cum se întâmpla de obicei în cazul Preaînalţilor, însă scuzele lui mi se părură sincere.

Din partea din faţă a hambarului se auzi scârţâitul unor balamale ruginite, ceea ce-mi atrase atenţia spre deschizătură. Mi se puse un nod în stomac. Cel mai probabil nu era un şobolan. Mă cuprinse groaza. Nimeni nu trebuia să mă vadă aici, cu el.

- Rămâi aici, am şoptit, ridicându-mă de pe podea, în timp ce lordul se răsuci lent din mijloc înspre deschizătura boxei.

Am trecut grăbită pe lângă el, neştiind ce aveam să fac sau să spun dacă intra cineva, dar, oricât de puternic ar fi fost un lord Preaînalt, era grav rănit.

Probabil nu avea să fie de prea mult ajutor.

Am ieşit pe culoarul din mijloc, cu mâinile tremurânde. Una dintre uşile hambarului era pe jumătate deschisă. M-am furişat înainte, fără să văd nimic, şi mi- am tras gluga pe cap. Se putea ca vântul să se fi înteţit şi să fi deschis uşa. Era întru totul posibil. M-am apropiat de cele două boxe din faţă, iar muşchii începură să mi se relaxeze. Trebuia să fie...

Umbra ţâşni din boxa de pe stânga. Am sărit în spate, dar nu îndeajuns de repede. O mână mă apucă de braţ, smucind-o dureros.

- Ce cauţi aici?

Icnetul de durere se preschimbă într-unul de recunoaştere, şi l-am apucat la rândul meu de braţ. îi cunoşteam vocea. Era Weber, unul dintre muncitorii de la brutăria din oraş, care flirta mereu cu concubinele când aducea produsele de patiserie proaspete care-i plăceau la nebunie lui Claude şi despre care se jura că nu le mai făcea nimeni la fel de bune. Era un bărbat masiv, voinic, cu încheieturile degetelor rănite, mereu umflate de la meciurile de box care se ţineau într-unul dintre tripourile de lângă ponton.

îşi strânse mâna pumn pe cocul meu, trăgându-mi capul pe spate.

- Spune-mi!

- Mă doare, am scrâşnit eu.

- Fătuco, o să fie mult mai rău de-atât dacă nu-mi răspunzi. Weber mă târî mai adânc în boxă, întorcându- mă cu spatele spre intrare, şi îşi încolăci

celălalt braţ pe după gâtul meu. N-ar trebui să fii aici.

Mă învălui un miros de transpiraţie şi zahăr de trestie, şi i-am trântit primul lucru care îmi veni în minte.

- Am... ieşit la plimbare...

- Fii serioasă! Am simţit picături de scuipat pe obraz când Weber îşi plecă uşor capul. Va trebui să... *Stai aşa!* Ăsta-i cumva sânge?

- Am căzut, am zis eu degrabă. De-aia...

- Aiureli! Ce-ai făcut aici? şuieră el, încremenind brusc în spatele meu.

- Eu...

- Linişte!

îşi smuci capul într-o parte.

Am simţit ce auzise el. Nemişcarea bruscă şi nefirească din hambar – a aerului care devenea tot mai dens şi mai încărcat de electricitate. Apoi, l-am auzit: zgomotul uşor de paşi, aproape silenţios. Tot trupul îmi deveni rigid. Weber se răsuci, trăgându-mă după el. Culoarul era gol. Bineînţeles că era. Lordul abia de putea sta în picioare, aproape că fusese secătuit de tot sângele şi era posibil să-i lipsească în continuare un ochi.

- E cumva sânge de Preaînalt? mă întrebă Weber pe un ton poruncitor, dându-se un pas în spate. L-ai eliberat?

înainte să apuc să răspund, îmi trase gluga de pe cap şi înjură.

- La naiba, eşti una dintre curvele baronului!

- Sunt... of, fir-ar!

Renunţând la minciuni, am lovit cu braţul în spate.

De data asta, n-am dat de carne dură când mi-am împlântat cotul în stomacul lui Weber cu îndeajuns de multă forţă încât acesta să înjure de durere şi să-şi slăbească strânsoarea. M-am întors şi l-am lovit cu genunchiul în vintre.

- Căţea, icni Weber, îndoindu-se de durere.

Am ţâşnit-o pe lângă el, dar se aruncă în faţă. Mă prinse de dosul mantiei şi mă trânti la pământ de parcă aş fi fost un sac de gunoi. Am aterizat pe genunchi pentru a enşpea oară în seara aceea.

- Rămâi acolo! se răsti el, întinzându-se în spate. Mă ocup de tine într-o clipă.

în licărul lunii, am văzut scânteierea unei lame de un alb lăptos: ţinea în mână un pumnal de *lunea.* M-am ridicat când Weber o porni spre culoar, năpustindu-mă în faţă şi apucându-l de mâneca braţului cu care mânuia pumnalul.

Brutarul mă lovi cu braţul, nimerindu-mă în fată.

j ⁷ î

Durerea explodă de-a lungul nasului, şi m-am împleticit într-o parte, izbindu-mă de perete.

Lemnul gemu în urma impactului, iar eu mi-am dus mâna la nas. Ceva umed şi cald îmi acoperi degetele.

Sânge.

Sângele meu.

Fire scurte de păr mi se zbârliră peste tot pe corp când l-am privit în ochi. Gândurile mi se liniştiră, şi... atunci se întâmplă. M-am conectat cu el, iar intuiţia mea prinse viată, dezvăluindu-mi viitorul: trosnetul oaselor în braţul

) * >

meu drept, apoi în stângul. Durerea fantomă îmi ajunse în gât. Am simţit-o ***întru totul.***

Moartea ***lui.***

Si... *am zâmbit.*

y

\- Căţea proastă, rămâi acolo şi taci din gură! Şi-aşa vei plăti cu

vârf şi îndesat. Nu...

Cuvintele i se sfârsiră într-un icnet sufocat.

Iar mie mi se blocă aerul în piept.

Lordul Preaînalt era acolo, lumina lunii strălucind peste capu-i plecat şi pieptul însângerat. Semăna cu un spirit răzbunător invocat din adâncuri de coşmar, ţinându-l pe brutar cu o mână de gât şi cu cealaltă de încheietura mâinii.

- **Să încerci să mă prinzi... a fost... o alegere proastă. Vocea îi era atât de joasă şi totuşi atât de rece, încât un**

fior de groază îmi străbătu şira spinării. Dar să o loveşti pe ea?

Buzele mânjite de sânge mi se depărtară când lordul îl ridică pe muritor de la pământ, deloc tulburat de Weber, care lovea în braţul cu care-l ţinea suspendat.

- A fost o greşeală fatală, mârâi Preaînaltul.

Weber bolborosi ceva, cu ochii bulbucaţi.

Preaînaltul îşi înclină capul, şi câteva şuviţe de păr îi

alunecară în spate. Lumina lunii îi căzu peste chip, trecându-i peste gură. Zâmbetul îi era la fel de sângeros precum fusese al meu. îi răsuci brusc braţul lui Weber.

Trosnetul osului brutarului răsună ca un tunet. Pumnalul pică cu o bufnitură. Scâncetul lui şuierător se preschimbă într-un tânguit pătrunzător înăbuşit.

- îmi... amintesc de tine, zise Preaînaltul, îndreptându- şi capul. Tu... m-ai atacat în afara tavernei. întinse mâna şi-l apucă pe Weber de celălalt braţ. Tu... mi-ai înfipt ţepuşa... în piept.

M-am lipit de perete când am auzit al doilea os trosnind, iar mâna îmi căzu de la nasul însângerat.

- Şi ai râs în timp ce o făceai.

Lordul îşi duse brusc mâna în spate...

Mi-am întors privirea, dar tot am auzit pârâitul dezgustător, tot am văzut albul-albăstrui lucios al cartilajului traheii lui Weber. Am încercat să nu văd, deşi o făcusem deja, cu câteva secunde în urmă.

- Un sunet pe care nu-l vei mai scoate.

Lordul aruncă într-o parte grămada de ţesut şi carne distruse. îi dădu drumul brutarului.

Cu o senzaţie de greaţă în gâtlej, m-am întors şi m-am uitat spre locul în care zăcea Weber, un morman care zvâcnea şi se convulsiona. Văzusem destul de multe

morţi la viaţa mea. în copilărie, pe străzi şi în orfelinate, chiar cu

multă vreme înainte ca lordul meu Preaînalt să vină în Union City. Văzusem moartea de atâtea ori, în mintea şi în faţa mea: oameni care îşi găsiseră sfârşitul din cauza bolilor care puroiau şi se întindeau înlăuntrul lor şi oameni care muriseră din pricina relelor care crescuseră în alţii. Văzusem atât de multă moarte, încât

y 7

aş fi zis că ar fi trebuit să fiu deja obişnuită cu ea, şi poate că eram întrucâtva, pentru că, în clipa de faţă, nu ţipam şi nu tremuram. Era totuşi un şoc. O pierdere, chiar dacă Weber o meritase, însă...

Nu mai zâmbisem până atunci în faţa ei.

- **Intervenţia ta... nu era necesară, spuse lordul, atrăgându-mi privirea spre el.**

îngenunche şi îşi şterse sângele închegat de pe mână de cămaşa lui Weber. îşi întoarse capul spre mine, şi mi s-a părut că văd un început de ochi în orbita dreaptă. Ar fi trebuit... să rămâi locului.

Dură o clipă până să-mi găsesc cuvintele.

- Erai rănit. încă esti rănit.

>

Şi chiar aşa era. Pieptul i se mişca în ritmul unor respiraţii scurte, superficiale. Chiar şi în lumina lunii, îmi dădeam seama că pielea i se decolorase mult. Violenţa îl costase.

- Iar tu esti... o muritoare care abia de e în stare să se apere singură... sau pe altcineva. Se ridică cu mişcări nesigure. însă eşti curajoasă... Mai curajoasă decât... mulţi alţii mai puternici ca

tine.

Am râs cu putere.

- **Nu sunt curajoasă.**

- **Atunci... cum ai numi acţiunile tale din noaptea asta?**

- **Nesăbuite.**

- Ei bine, există şi curaj nesăbuit, spuse el, oftând în timp ce veni spre mine. Te-a... lovit.

M-am dat uşor într-o parte, departe de el.

- Sunt bine.

Lordul Preaînalt se opri.

- Nici măcar nu-mi mai curge sânge din nas, am turuit eu. Abia de m-a atins.

Trecu o clipă de tăcere.

- Nu te voi răni. Umerii i se încordară. Nu... te voi răni din nou.

Măcar era îndeajuns de conştient de sine încât să-şi dea seama că mă rănise, chiar dacă o făcuse accidental.

- îl cunoşteai... pe bărbat?

îşi trecu o mână în sus peste faţă, prin păr.

- Da. Lucra la brutărie.

- Aştepta... afară când am plecat din tavernă. Era cu... alţi doi. Cel... de la tavernă... şi un altul care băuse acolo.

Am dat să spun ceva, dar am tăcut. Se referea la Porter şi probabil la Mickie.

- Au mai făcut asta, continuă el, vocea devenindu-i răguşită.

M-am cutremurat. Dacă ştiau ce efect avea pătrunjelul- câinelui asupra unui Preaînalt şi aveau pumnale de *lunea,* probabil că făcuseră asta de mai multe ori.

îşi coborî apoi privirea şi apăsă cu degetul chiar sub rana din piept.

- Te doare? am rostit eu fără să vreau încă o întrebare incredibil de lipsită de sens.

îşi înălţă capul, şi i-am văzut doar linia dreaptă a nasului.

- Se simte de parcă... cineva mi-a făcut o gaură... în cavitatea pieptului.

Mi se făcu greaţă.

- îmi pare rău!

Lordul încremeni din nou.

- Faci des asta? Să-ţi ceri iertare... pentru un lucru cu care n-ai avut de-a face.

- Empatizez, i-am răspuns. N-ai făcut nimic ca să meriţi una ca asta, nu-i aşa? Doar erai la tavernă, ca să... cine ştie ca să ce. Atâta tot. Nimeni nu merită ce ţi-au făcut ţie.

- Nici măcar un Preaînalt?

- Nici măcar.

Scoase un zgomot care aduse a râset sec.

Am tras scurt aer în piept.

- Trebuie să plec. La fel şi tu. Ceilalţi implicaţi se vor întoarce.

- Şi vor muri şi ei.

Se răsuci, clătinându-se.

Inima îmi tresăltă alarmată.

- Milord?

- Am nevoie... de ajutorul tău. Din nou. Răsuflă neregulat. Trebuie să mă curăţ. *Lunea...* contaminează corpul. E în sângele şi în transpiraţia mea, iar pătrunjelul-câinelui... îngreunează... eliminarea ei. Trebuie să mă spăl. Am nevoie de apă. Altminteri, nu mă voi putea vindeca întru totul. Voi leşina din nou.

Am privit în jur. Nici urmă de apă, cu siguranţă nu îndeajuns cât să se îmbăieze sau să bea.

M-am holbat la el, cu muşchii tot mai încordaţi. Partea logică a creierului îmi cerea să-i spun că nu îl mai puteam ajuta, că îi doream toate cele bune şi apoi să plec cât mai departe posibil. Dar cealaltă parte, cea cu care mă născusem şi care mereu, dar mereu triumfa în faţa a orice

îmi spunea mintea mea, îmi cerea să fac exact opusul a ceea ce ar fi fost deştept şi chibzuit din partea mea.

însă avea de-a face cu mai mult decât intuitia mea. Era

>

şi din cauză că era *el.* Lordul meu Preaînalt. Ba nu, nu era al meu. Trebuia să încetez cu asta.

M-am uitat spre uşă, apoi spre Weber, cu mâinile pe lângă corp.

- Poţi merge?

Nu-mi răspunse vreme îndelungată.

-Da.

- Bine, am şoptit, făcând un pas spre el. Am zărit pumnalul de un alb lăptos în lumina lunii. M-am aplecat, l-am ridicat şi m-am uitat în spatele Preaînaltului, spre culoarul întunecat. Rămâi aici! Pe bune de data asta.

Lordul nu-mi răspunse când am trecut încet pe lângă el şi apoi m-am întors grăbită în boxa în care fusese ţinut. Lampa cu gaz era încă aprinsă. Am înaintat, apucând mai strâns pumnalul de *lunea,* şi am răsturnat găleţile cu sânge.

CAPITOLUL 5

Eram îngrijorată.

Lordul Preaînalt era, în mod evident, puternic, însă abia fusese în stare să facă câţiva paşi în afara boxei înainte să înceapă deja să respire greu. Se împletici. Am înaintat degrabă, l-am cuprins cu braţul pe după mijloc şi m-am ţinut de el cât am putut de bine. Propria putere mi se scurgea rapid sub greutatea lui, însă rana din piept sângera din nou şi nu mai supura. Părea şi mai mare. Nu mi se părea că restul rănilor arătau mai bine.

- încă puţin, l-am asigurat eu, sperând ca Finn să aibă dreptate şi Jac să fie ocupat până în zori, pentru că altfel...

Ar fi de rău.

încuviinţă din cap. Părul îi atârna acum în cocoloaşe aţoase în jurul feţei. Fu singura reacţie de care am avut parte când am reuşit să ieşim din hambar. Pe când am străbătut terenul denivelat, m-am uitat spre pădure şi am zărit silueta umbroasă a lui Iris păscând.

Scrâşnind din dinţi, am înaintat cu greu, degetele alunecându-mi peste talia-i acum lunecoasă. Mi s-a

părut că trecuse o veşnicie până să ajungem la uşa din spate a casei fierarului. Lordul se sprijini de peretele lateral din ciment tipic pentru clădirile atât de vechi precum era aceasta şi înaintă, capul atârnându-i fără vlagă.

- Cine locuieşte... aici? Fierarul?

- Da. N-ar trebui să se întoarcă până mai târziu, l-am asigurat eu. Nu e o capcană sau aşa ceva.

- Aşa... sper şi eu, zise el, sprijinindu-şi capul de perete, expunându-şi gâtul la lumina lunii. Dacă ar fi... te-ai chinuit... degeaba.

Muşcându-mi buza pe interior, am răsucit mânerul. Sau am încercat să o fac. Umerii mi se plecară.

- E încuiată.

- Ce... inconvenabil!

îşi poziţionă corpul spre al meu. îşi ridică mâna şi lovi cu pumnul în uşă, chiar deasupra mânerului. Lemnul se crăpă şi se despică, explodând când pumnul îi trecu drept prin uşă.

Am rămas cu gura căscată.

îşi vârî mâna prin gaura neregulată şi răsuci mânerul.

- Poftim... Nu mai e încuiată.

Am clipit şi mi-am dus mâna la gâtlej. Cu mâna cu care tocmai zdrobise o uşă de lemn groasă mă strânsese şi pe mine de gât.

- Dacă n-aş fi fost... slăbit, spuse el, privindu-mă din spatele unei perdele de păr, te-aş fi ucis de cum... te-am apucat de gât. Eşti norocoasă.

Mi-am coborât mâna, iar inima-mi săltă în piept.

Nu mă simţeam foarte norocoasă în clipa aceea. în schimb, aveam impresia că de data asta mă vârâsem într-o situaţie care mă depăşea întru totul.

Lordul deschise uşa, aproape împleticindu-se într-o parte când simţi duhoarea de bere acră şi mâncare putrezită. Am privit rapid în jur, desluşind o masă mică şi oale şi tigăi nespălate adunate grămadă într-o chiuvetă. Mi-am ridicat privirea spre arcadă şi spre coridorul îngust ce părea să ducă spre partea din faţă, unde probabil că Jac se întâlnea cu clienţii. Numeroase clădiri din zona aceasta a Archwoodului erau vechi de câteva sute de ani şi supravieţuiseră Marelui Război. Aşa că erau mai mari, cu multe odăi, şi erau construite cu totul altfel decât cele din ziua de astăzi. M-am întors şi am observat o altă uşă de cealaltă parte a mesei.

Gândindu-mă că ducea spre odăile de dormit şi, speram eu, spre un spaţiu pentru îmbăiere, l-am ajutat pe lord să ocolească masa de lemn.

- Tu... nu ai fost la tavernă, zise el cu voce răguşită.

- De unde ştii?

- Te-aş fi... văzut.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

- Ieşisem la o plimbare când am auzit vorbindu-se despre cele întâmplate.

- Unde?

Nu i-am răspuns, ci am deschis uşa cu un ghiont şi 1am condus pe coridorul îngust.

- Ai... fost în preajma... unei grădini, spuse el.

Mi-am întors brusc capul spre el.

- De unde stii?

- Simt mirosul... pământului pe tine, zise el, iar eu mam încruntat, nestiind dacă asta însemna că miroseam

urât sau nu. Urme de... iarba-mâtei si...

Am rămas surprinsă. îmi făcusem de lucru mai

devreme în ziua aceea cu iarba-mâtei. M-am holbat la el.

- Cum de-i simţi mirosul?

- Pur şi simplu, mormăi el şi se desprinse de mine, legănându-se. Am dat să-l prind, dar mă expedie cu o mişcare a mâinii. Sunt bine.

Am privit în faţă, nu prea convinsă de asta. Se putea zări o altă usă, lăsată întredeschisă.

Cu răsuflarea sacadată, se

sprijini de zid.

- **Iarba-mâtei?**

)

- **Am tuns-o mai devreme azi.**

Scoase un sunet ca un mormăit.

- **îmi... place mirosul...**

- **Şi mie. Am expirat şi am împins uşa. Razele lunii pătrunseră pe fereastră, aruncându-şi lumina argintie peste un pat şi o odaie surprinzător de ordonată ce mirosea a aşternuturi curate.**

Lordul intră în odaie, târşâindu-şi picioarele. Am închis uşa după el şi am tras zăvorul mic în formă de cârlig, de parcă asta ar fi putut opri chiar şi un iepure, darămite o altă persoană, să intre în cameră.

Se lăsă greu pe marginea patului. M-am oprit, cu mâna la piept, în timp ce el îşi apucă genunchii, uşor aplecat de spate. Am dat să întreb dacă era în

regulă, dar m-am oprit. Nu era. Deloc. Când vedeam pe cineva în starea asta, stomacul mi-o lua razna.

M-am întors dinspre el, am găsit o lampă lângă pat şi am aprins-o. Strălucirea de culoarea untului lumină spaţiul în timp ce eu străbăteam odaia, deschizând următoarea uşă. M-a cuprins uşurarea când am văzut tipul de duş care se găsea de obicei în clădirile cele mai vechi. Nu era foarte mare, dar era de ajuns.

- Te poţi spăla aici.

- Am nevoie să-mi trag sufletul un minut, zise el, pocind cuvintele. Odaia pare să se mişte.

întorcându-mă în odaia de dormit, am privit în jur şi am văzut un bufet. M-am dus iute spre el, am scos pumnalul de *lunea* din buzunarul mantiei, pe jumătate

surprinsă că nu mă înjunghiasem singură cu el. L-am pus pe bufet când am zărit un vas închis cu ceea ce părea a fi apă pe o măsuţă din faţa patului. L-am dus la nas, l-am mirosit, şi, constatând că era inodor, am turnat lichidul într-un pahar şi am gustat din el.

- **Oare asta te va ajuta? E doar apă, dar caldă.**
- **Ar trebui.**

I-am înmânat paharul şi m-am dat în spate. Luă doar o înghiţitură mică la început, după care dădu pe gât tot paharul.

- **Mai vrei?**
- **Cred că... ar trebui să o las pe asta... să se aşeze mai întâi.**

Am luat paharul şi l-am pus pe masă.

- **Odaia încă se mişcă?**
- **Din păcate. Mâinile-i căzură pe marginea patului. în clipa de**

faţă, îmi simt picioarele de parcă n-ar fi prinse de

corp, iar lumina... ochii mei... nu sunt chiar pregătiţi pentru ea.

Am înjurat, pentru că nu mă gândisem la asta.

- îmi pare rău, am mormăit eu şi am stins repede lampa.

Lordul tăcuse pe când m-am întors cu faţa spre el. Am început să mă îngrijorez tot mai tare pe măsură ce m-am apropiat încet de el: era una dintre cele mai puternice fiinţe din tot tărâmul şi... tremura. Picioarele. Braţele.

- E de la cucută sau... pentru că ai pierdut mult sânge?

- De la ambele... şi de la *lunea.* Doar ea e de ajuns să ne slăbească... să ne îmbolnăvească, explică el. Dacă... o lamă de *lunea* rămâne mai mult timp în noi sau nu e tratată, începe să ne descompună ţesuturile, creând un soi de toxină... Umerii laţi i se plecară. Un altul din neamul meu ar avea nevoie de mult mai mult decât apă şi timp ca să se vindece.

Adică, dacă n-ar fi fost lord, probabil că rănile i-ar fi curmat viaţa. Am simţit nevoia de a-mi cere din nou iertare, însă am reuşit să mă înfrânez.

Trebuia să-l spăl şi să-l scot de aici în siguranţă înainte ca restul să vină să verifice ce făcea el – sau Weber.

- Ei de ce ar avea nevoie? am întrebat, în caz că apa nu avea să fie de ajuns, îngenunchind în faţa lui. Ca să se vindece?

- Aş... avea nevoie să mă hrănesc.

- Hmm. Am aruncat o privire spre uşă. Probabil pot găsi ceva de mâncare.

- Nu mă refer... la mâncare.

Am ridicat din sprâncene, orbecăind prin întuneric, trecându-mi mâinile peste cizma lui, până am găsit partea de sus. în scurta perioadă în care relaţia dintre mine şi Claude fusese de natură intimă, dobândisem destul de multă experienţă în a dezbrăca un bărbat pe jumătate conştient, dar tot m-am simţit întrucâtva stingherită când am apucat cizma şi am tras de ea.

- Dar la ce te referi?

O strălucire slabă bruscă prinse viaţă, făcându-mă să- mi ridic ochii pe când am trecut la cealaltă cizmă. Mi-am ridicat privirea şi am văzut că apucase o lumânare de pe noptieră şi o aprinsese... cu atingerea lui. Am tras încet aer în piept, şi buzele mi se întredeschiseră când mi-am amintit întocmai ce era.

- Cum... ai făcut asta?

- Prin magie.

Am ridicat din sprâncene. Nu văzusem niciodată un Preaînalt folosind elementele.

- Serios?

-Nu.

M-am holbat la el preţ de-o clipă, apoi am clătinat din cap. Vlăguită, am apucat cealaltă cizmă.

- Te dor ochii de la flacăra ei?

- Nu, îmi răspunse el.

Am dat drumul cizmei, neştiind dacă să-l cred sau nu. Am aruncat o privire spre odaia pentru îmbăiat,

apoi am luat lumânarea de la el.

- îţi voi pregăti duşul. M-am ridicat, după care am adăugat: însă nu pot promite că apa va fi caldă.

- Va fi... în regulă.

Muşcându-mă uşor de buză, am intrat din nou în odaia pentru îmbăiat şi am aşezat lumânarea pe un raft. Mi-am privit scurt reflexia şi am tresărit. Pielea de-a lungul punţii nasului mi se despicase, şi aveam deja ochii uşor umflaţi. Nasul nu părea rupt, dar nu aveam nici cea mai vagă idee cum aveam să-i explic toate astea lui Grady.

M-am dus spre duş şi am mişcat iute mânerele de pe perete. Şiroaie neîntrerupte de apă răsunară cu putere pe podeaua de porţelan a cabinei. Mi-am vârât mâna sub şuvoi. Pe când testam temperatura, sânge mi se scurse printre degete, împroşcând podeaua. Apa nu era chiar fierbinte, dar nici rece ca gheaţa. Mi-am spălat şi cealaltă mână de sânge, apoi m-am întors.

Lordul se sprijinea de cadrul uşii. Nu pricepeam cum de se mişca atât de silenţios, ţinând cont că era rănit şi... ei bine, atât de mare.

- Eşti sigur că ar trebui să stai în picioare? l-am întrebat.

- Odaia nu se mai mişcă.

- Sună bine..., am zis, dar m-am oprit când el se îndepărtă de pragul uşii, legănându-se.

Capul îi atârnă slăbit în timp ce întinse mâna spre pantaloni. Dându-mi seama că era pe punctul de-a se dezbrăca, am dat să mă întorc cu spatele spre el.

însă Preaînaltul bâjbâi, aproape în zadar, împleticindu-se.

- Fir-ar!

Am înaintat rapid, prinzându-l. Era nespus de greu, şi i-am simţit pieptul gol fierbinte când l-am cuprins în braţe.

- Eşti bine?

îşi recăpătă cât de cât echilibrul.

-Da.

Pe când să-i dau drumul, începu să se clatine.

- Ba nu eşti bine.

- Da, repetă el, întinzând mâna pe lângă mine şi sprijinindu-se de marginea chiuvetei.

Cu gâtlejul uscat, am privit peste umăr la apa care curgea, în timp ce mintea îmi gonea. Apoi, m-am uitat la poalele mantiei pe care o purtam şi, în cele din urmă, la pantalonii lui. Am oftat.

- Te poţi ţine o clipă de chiuvetă?

încuviinţă, cu capul plecat.

Mi-am desprins braţele de pe el, aşteptând până am fost sigură că nu avea să cadă. Nu căzu, aşa că m-am descălţat, împingând pantofii spre odaia de dormit. Mi- am desfăcut prinzătorile de sub gât.

- Ce faci? mă întrebă el cu voce aspră, răguşită.

- Trebuie să te cureţi, nu-i aşa? Am dat drumul mantiei, care căzu pe podea. Şi nu pare că vei fi în stare să o faci pe cont propriu.

- Şi eu care credeam... Se cutremură, muşchii braţelor convulsionându-i-se. Credeam că plănuieşti să profiţi de mine.

Am încremenit.

- Vorbeşti serios?

- Nu. Păru să se cutremure. Odaia se mişcă din nou, *nalaa.*

Fir-ar! Am înmărmurit, crezând că i-ar fi fost de ajutor dacă nu mă mişcăm. Stai aşa! Cum îmi spusese?

- *Nalaa?*

- E în limba enohiană. Braţul îi căzu pe genunchiul îndoit. O frază... în limba noastră.

Ştiam că Preaînalţii aveau propria limbă, dar nu o mai auzisem până atunci.

- Ce înseamnă?

- Are... mai multe înţelesuri. Unul dintre ele... se foloseşte pentru a descrie... pe cineva îndrăzneţ.

Din cine ştie ce motiv, mi-am simţit obrajii calzi.

- Trebuie... că există... multă vrăjitorie în oraşul vostru, zise el o clipă mai târziu.

I-am aruncat o privire scurtă, gândindu-mă la toate dăţile din trecut când fusesem acuzată la rândul meu de asta.

- Nu ştiu sincer dacă aşa stau lucrurile, am răspuns eu. Nici măcar nu sunt convinsă că lucrurile care se spune că se pot face prin magie neagră sunt posibile.

- Oh, ba da, sunt reale. Braţele îi tremurară în timp ce se sprijini. Dacă un muritor înghite sânge de-al nostru, moare, dar dacă îl întinzi... peste o rană? Peste o cicatrice? Se va vindeca. Dacă-l presari peste un pământ arid, recoltele vor propăşi. Dacă îngropi o mână... în solul proaspăt arat, vor

creşte recolte din abundenţă şi acolo, unele care nu vor fi afectate... de secetă sau de boală. Bărbia îi căzu şi mai mult. Dinţii noştri aruncaţi în apă se pot preschimba în monede.

- Serios? am întrebat cu o urmă de îndoială în ton când mi-am dat seama că sângele lui îmi pătrunsese prin mantie şi îmi pătase cămaşa de noapte.
- Serios, îmi confirmă el. Dar asta nu e tot.
- Bineînţeles că nu, am murmurat.
- Dacă cineva ţine un ochi de-al nostru... pe-aproape, va fi avertizat în privinţa oricărei persoane... care se apropie, continuă el, iar eu nici măcar nu voiam să aflu cum putea purta cineva un ochi după el. îmi puteam petrece toată viaţa fără să ştiu. Limbile noastre ar forţa pe oricine vorbeşte... să spună adevărul, iar dacă împleteşti şuviţe din părul nostru... cu al tău? Rămâi... sănătos câtă vreme părul rămâne la locul lui. Oasele noastre... pot reda cuiva sănătatea.
- Oh, am şoptit eu, oarecum fascinată.
- **Dacă ne îngropaţi degetele de la mâini şi picioare... va ţâşni apă din adâncul pământului, continuă el. Fâşii din... pielea noastră atârnate deasupra uşii vor ţine la distantă *nixele.***
- **Ce dezgustător! M-am înfiorat, însă, când pomeni despre**

creaturi. Nixele erau într-un fel înrudite cu Preaînalţii şi trăiau în păduri în care intrau de obicei doar vânătorii iscusiţi, cu precădere în Pădurea de Velniş – pădurea sacră întinsă în care se zvonea că cresc copaci care sângerează. Pădurea mărginea teritoriile Ţinutului de Jos, ale Ţinutului de Mijloc şi ajungea până la Ţinutul de Sus, iar creaturile din ea nu păreau câtuşi de puţin muritoare si erau mai înfricoşătoare decât mâncătorii de

î

păsări, care erau nişte păianjeni ridicol de mari şi de înspăimântători cu gheare. Nu văzusem niciodată unul: nici un mâncător de păsări, nici o *nixă.*

- Cum... arată? *Nixele?* am întrebat eu.

- Ai văzut... vreodată un Rae?

M-am cutremurat când m-am

gândit la cavalerii Preaînalţilor care erau mai mult oase decât carne.

y

- **O dată.**

- **închipuie-ţi ceva asemănător... dar mai slab, mai rapid şi cu dinţi şi gheare ascuţite, îmi spuse el. Şi îţi pot pătrunde în minte, te pot face să crezi că vezi şi trăieşti... lucruri care nu sunt reale.**

M-am crispat, cu răsuflarea tăiată.

- **Aşa că poate... acum, că ştii cum arată, atârnatul unor fâşii din pielea noastră la uşi nu mai pare un lucru dezgustător, zise el. Apoi, sunt... mădularele noastre.**

- **Iartă-mă, m-am înecat eu. Ce anume?**

- **Mădularele noastre, *nalaa,* repetă el. Cel care se află în posesia... unuia... va avea parte**

de... o împreunare
roditoare.

Am dat să spun ceva, însă am rămas fără cuvinte preţ de câteva secunde.

- O parte din mine, o mare parte din mine, regretă că am purtat această conversaţie.

- Mai e ceva, zise el, iar mie mi se păru că tonul i se înveselise. Părea aproape tachinator. Nici măcar n-am ajuns... la partea cu ce pot face muşchii noştri...

- Grozav, am bombănit eu. Se mai mişcă odaia?

7

j

-Nu.

Slavă zeilor! Mi-am întins mâna spre bretelele cămăşii mele de noapte.

- Sămânţa noastră, spuse el, iar eu m-am oprit. Este cunoscută

drept... un afrodiziac puternic. Unii o amestecă cu ierburi si se freacă... cu ea. Alţii beau...

- **Am priceput, l-am întrerupt eu, întrucât auzisem despre poţiuni care promiteau să sporească plăcerea celor care le foloseau. Ca să fim înţeleşi, nu vreau să-ti fur nici**

sângele, nici...

- **Nici sămânţa? încheie el în locul meu.**

- **Cu siguranţă nu! m-am răstit eu.**

- **Ce păcat!**

Clătinând din cap, mi-am dat jos cămaşa de noapte. Am refuzat să mă gândesc la ce făceam pe când pielea dezgolită mi se zbârli în căldura umedă.

- **Apropo, sunt dezbrăcată.**

- **în mod straniu, a sunat ca...**

un avertisment, murmură el. De parcă, dacă ştiu că eşti goală, asta m-ar împiedica cumva... să mă uit.

- **Nu e un avertisment. Doar te-am înştiinţat ca să poţi fi politicos şi să nu te uiţi.**

- Ştiu că... nu ne cunoaştem..., dar ar trebui... să ştii că nu sunt recunoscut... ca fiind politicos.

- Poţi încerca. Am îngenuncheat lângă el şi am ezitat, lovită de realitatea a ceea ce făceam.

Dezbrăcăm un Preaînalt, un lord Preaînalt.

Naomi ar fi fost atât de geloasă!

Mi-am înfrânat un hohot de râs, am întins mâinile spre prohabul pantalonilor şi am început să-i deschei nasturii. Dosul mâinilor mi se frecară de un alt lucru la care am refuzat să mă gândesc, ceea ce-l făcu să tragă aer în piept mai adânc decât îl auzisem să o facă în seara aceea până atunci.

- Nu te mişca!

- Nu mă mişc, dar... eşti în genunchi, cu degetele aproape de mădularul meu, şi în momentul de faţă eşti maiestuos de goală, aşa că...

în timp ce descheiam ultimul nasture, mi-am dat ochii peste cap.

- Nici măcar nu poţi sta în picioare, şi în clipa de faţă îţi cresc din nou globurile oculare. Ultimul lucru la care ar trebui să te gândeşti este la mine în

genunchi, mădularul tău sau goliciunea mea.

- Mi-au crescut deja ochii, *nalaa.*

Mi-am ridicat brusc bărbia. Părul încâlcit îi acoperea faţa, însă capul îi era întors spre mine. Mi-am plecat privirea spre mâinile lui, spre degetele-i lungi cu care se ţinea de marginea oglinzii.

- De aceea ştiu... că eşti maiestuos de goală, continuă
el.

Muşchii din partea de jos a abdomenului mi se strânseră, tăindu-mi răsuflarea.

Pe toţi zeii, era, fără îndoială, ultimul lucru pe care aveam nevoie să-l simt în clipa de faţă.

Am terminat iute cu ultimul nasture, poate cu mişcări o idee prea dure, pentru că geamătul lui jos îmi încinse vârfurile urechilor. Am dat să-i trag pantalonii...

- Mă descurc, bombăni el.

Nu eram convinsă de asta, aşa că m-am ridicat, dar am rămas în spatele lui. Mi-am ţintuit privirea asupra spatelui lui în timp ce îşi dădu jos pantalonii, clătinându- se, şi, când termină, se trase într-o parte, desprinzându- se de chiuvetă. Făcu un pas şi începu din nou să se legene. L-am prins, cuprinzându-l cu braţul pe după mijloc. Mi-am întins palma peste abdomenul lui şi m-am încordat.

Nu se auziră voci.

Nu se iviră imagini.

Oare avea să fie ca la *caelestia*, unde aveam parte de câteva minute de fericire în care-i puteam atinge? Deşi, chiar şi în acele minute scurte, tot

trebuia să mă concentrez ca să nu le pătrund în minte.

- M-am înşelat. Lordul se sprijini de mine, apăsându- mă cu şoldul în abdomen. Nu mă descurc.

L-am ajutat să se îndrepte spre cabină, neputând ignora senzaţiile pe care mi le stârnea. Pielea îi era incredibil de caldă.

- Trebuie să trecem peste o bordură mică, l-am avertizat.

încuviinţă din cap, ridicându-şi piciorul peste margine, iar eu l-am urmat, sprijinindu-l în continuare cu braţul.

Şi ţinându-mi privirea în sus, spre faianţa albă a cabinei.

Apa care căzu pe noi când am păşit împreună sub jet fu ca un mic şoc, corpul lui ducând greul. M-am ţinut bine, cu mâna strânsă pumn, când s-a întors şi s-a sprijinit cu o mână de faianţă, cu faţa spre jetul de apă. Mi-am ridicat privirea şi am văzut că avea capul lăsat pe spate, ceea ce-i expunea faţa şi pieptul spre duş.

Gemu într-un fel... de-a dreptul decadent când apa i se prelinse peste chip şi prin păr. Senzaţia de căldură mă năpădi din nou, urcându-mi pe gâtlej, în timp ce m-am holbat la apa care-i curgea pe muşchii încordaţi ai spatelui, brăzdând sângele uscat de acolo şi de pe, ei bine, posteriorul lui destul de ferm şi de curbat.

Am închis ochii şi mi-am poruncit să-mi vin în fire. Preaînalţii erau plăcuţi la vedere. Ştiam deja asta.

Toată lumea o ştia. Nu avea importanţă că era un dos frumos. Un dos era un dos. Nici un dos nu avea nimic spectaculos, nici măcar al lui.

Am deschis ochii şi mi-a venit să mă plesnesc pe când apa ce se rotea în jurul scurgerii căpătă o nuanţă roşiatică.

- Cum te simţi?

- Mai bine.

Mi-am ridicat privirea spre mâna cu care se sprijinea de faianţă. Braţul încă-i tremura. Pe corp i se vedeau pete albastre şi vineţii. Mă străbătu un sentiment de furie.

- Chiar că te-au snopit în bătaie.

- Pătrunjelul-câinelui... şi-a făcut efectul chiar pe când am ieşit din tavernă. Cred că s-au aşteptat să aibă un efect mai puternic şi mai... rapid.

Se crispă când m-am întins pe după el după săpunul pe care-l văzusem. în urma mişcării, pieptul gol mi se lipi de spatele lui. Contactul fu scurt, dar îndeajuns de lung încât să mă înfior. Am apucat bucata de săpun şi m-am lăsat pe spate.

- Tipul ăla... m-a atacat.

- Weber?

încuviinţă din cap.

- Apoi, ceilalţi doi i s-au alăturat. Au mai fost doi... pe care nu i-am recunoscut.

Gândindu-mă că probabil era vorba despre Finn şi Mickie, mi-am tras lent braţul de pe el. Am văzut că se putea ţine pe picioare, aşa că am frecat săpunul în mâini.

- Când te-au atacat... ai ripostat?

- L-am ucis pe unul dintre ei... înainte să leşin.

Oprindu-mă, mi se tăie răsuflarea, în timp ce clăbuci
de săpun mi se scurgeau pe braţ. Bine. Poate că nu era vorba despre Finn şi Mickie. Oare câţi oameni din Archwood erau implicaţi în asta? Baronul trebuia avertizat. M-am muşcat de buză şi mi-am pus mâna pe spatele lui. Am simţit cum muşchii i se contractară sub palma mea, însă nu se trase laoparte. Mi-am trecut mâna peste spatele lui, spălând sângele de acolo.

- Cei pe care i-ai auzit vorbind mai devreme în seara asta? întrebă el. Au... mai spus ceva?

M-am gândit la ce auzisem.

- De fapt, da. Au pomenit despre cineva pe nume Muriel.

Lordul se crispă.

- Ştii cine e?

- Da, spuse el fără să intre în amănunte.

Nasul mă ustură puţin când şuvoiul de apă ajunse la mine.

- Ţi s-a mai întâmplat aşa ceva?

Râse sec, aspru.

- **Nu. Dar ar fi trebuit să am mai multă grijă. Nu e ca şi cum n-aş şti de cucută şi de efectul pe care îl are asupra celor ca mine. Am fost pur şi**

simplu...

M-am mişcat, coborându-mi mâna cu săpun spre şoldul lui, apoi urcând-o din nou, atentă la vânătăi, concentrându-mă asupra texturii pielii lui şi asupra senzaţiei pe care mi-o stârnea. îmi amintea de... marmură sau de granit.

- Cum?

- Am fost pur şi simplu neglijent, mărturisi el după ce mi-am luat mâna de pe el.

- Ei bine, li se întâmplă şi celor mai buni dintre noi,
nu-i asa?
>

Am făcut iar clăbuci şi am trecut la cealaltă parte a spatelui lui.

îşi lăsă capul pe spate, vârfurile părului lui tachinându- mi degetele în timp ce îmi treceam uşor mâna peste umărul lui. Pielea lui părea... să strălucească uşor, dar nu eram convinsă că vedeam bine.

- Aşa e.

în tăcerea care se aşternu între noi, m-am trezit

pierzându-mă în gestul simplu de a atinge pe cineva, de a-l atinge pe el. Nu auzeam şi nu simţeam nimic. Nici un viitor violent sau şoapte cunoscătoare, detalii pe care nu as fi avut cum să le stiu. Numele lor. Vârstele. Dacă

erau

sau nu căsătoriţi. Cum trăiau. Cele mai ascunse secrete si

dorinţe, pe care Claude le considera cele mai valoroase.

Erau doar gândurile mele. Chiar şi cu Claude ar fi trebuit să am grijă, şi până în momentul de faţă aş fi început deja să-i aud gândurile. Singura dată când mă cufundam în nimic era când beam îndeajuns încât să-mi amorţesc simţurile, însă amorţeam si toate celelalte

lucruri, inclusiv amintirile. Când atingeam pe cineva, nu era nevoie să îmi închipui acea coardă mentală care ne lega, dar cu lordul acesta nu simţeam nimic.

M-am cutremurat. Poate că

eram pur şi simplu prea distrasă... Prea copleşită pentru ca intuiţia mea să se activeze. Nu cunoşteam răspunsul, iar în clipa aceea nici nu-mi păsa. Am închis ochii şi mi-am îngăduit... Mi-am îngăduit să mă bucur. De contact. De faptul că simţeam pielea altcuiva sub palme. De felul în care muşchii i se

încordau si se mişcau sub ele. Puteam face asta o

> >

veşnicie.

j

însă nu aveam o veşnicie la dispoziţie.

- Ce... căutai la cârciuma Twin Barrels? am întrebat eu, dregându-mi glasul. Nu este un local frecventat de Preaînalţii din Primvera.

- Nu sunt... din Primvera, zise

el, confirmând ceea ce crezuse Mickie. Mă întâlneam cu cineva. A sugerat să ne vedem acolo.

Mi-am ridicat privirea spre ceafa lui.

- Si v-ati întâlnit?

- Nu. îşi plecă uşor capul în cealaltă parte. Şi nu cred că mă va căuta.

Nu aveam nevoie de intuitia mea ca să-mi dau seama

că se putea ca persoana cu care trebuise să se întâlnească acolo să-i fi întins o cursă. Poate că era chiar Muriel.

- Te va căuta cineva? Cum ar fi, un prieten? încuviinţă din cap.

- în cele din urmă.

M-am simtit uşurată.

Până când se întoarse în cabina mică, si, brusc, m-am trezit cu rana din pieptul lui chiar în faţa ochilor.

Buzele mi se depărtară văzând că rana se micşorase din nou, de data asta cam de mărimea unei monede de aur mici. Sângele se curăţase în mare parte, cu excepţia câtorva pete ici şi colo, dar se puteau vedea... Am mijit ochii. Se puteau vedea puncte albicioase minuscule presărate peste tot pe pieptul şi abdomenul lui...

Nu mi-am îngăduit să privesc mai în jos, iar el îşi schimbă puţin poziţia. Şi mai multă apă călduţă curse pe mine.

- Ce... îţi iese prin piele? E cucuta?

- A dispărut în mare parte, zise el. Ce vezi sunt efectele târzii ale unei lame de *lunea.* Când lama ne atinge carnea, acţionează la rândul ei ca o otravă. Ne pătrunde până în sânge şi apoi... ne arde din interior, aşa cum face febra cu un muritor. Corpul meu o împinge afară.

- Ah, am şoptit eu, întrucâtva fascinată şi tulburată de acest lucru. De toate aceste lucruri. Totul părea ireal. Conversaţia pe care o auzisem din greşeală şi fuga nebunească în oraş. Să descopăr că intuiţia mea mă ghidase spre el. Faptul că mă aflam la duş cu el... Trupul lui.

Văzusem mulţi bărbaţi goi în diverse situaţii. Unii ca Grady, al căror trup era perfecţionat de antrenamente şi de mânuirea săbiei, iar alţii care

erau mai moi ca mine şi chiar şi unii precum Claude, care era zvelt de la natură, însă Lord Thorne era... diferit.

Mi-am ridicat încet privirea spre a lui. Ochii lui... se regeneraseră cu siguranţă şi erau întocmai cum mi-i aminteam. O explozie de nuanţe albastre, verzi şi maronii. Erau atât de stranii şi de frumoşi! I-am privit trăsăturile. Vânătăile de pe faţă aproape că se estompaseră. Nu erau singurele care lipseau acum.

- însemnele de pe faţa ta, am spus eu, încruntându- mă. Au dispărut.

îşi înclină uşor capul.

- însemne? Nu ştiu la ce te referi.

- Aveai... nişte însemne pe faţă, de-a lungul maxilarului şi al tâmplelor. Semănau cu un tatuaj, i-am spus. Dar păreau să provină din piele.

Culorile irisurilor îi încetiniră, apoi se potoliră de tot.

- Cred că n-ai văzut bine, zise el, plecându-şi bărbia. Trebuie să fi fost sânge sau murdărie.

- Poate. Mi se făcu pielea de găină drept reacţie la răceala bruscă din odaia pentru îmbăiat. M-am dat agitată un pas în spate. Cred...

- Vrei să mă atingi? mă întrebă el.

Mi-am întors brusc privirea spre el, cu răsuflarea tăiată.

- Poftim?

- Ca să mă speli în continuare, preciză el, cu genele-i dese plecate. Mi-am dat seama că îmi place nespus de mult. Urmă o pauză, apoi: Şi cred că îţi place şi ţie.

Chiar *îmi plăcea* nespus de mult... să îl ating. Am înghiţit în sec, încremenind locului. Şuviţe de păr ud mi se desprinseră din coc, agăţându-mi-se de obraji, în timp ce strângeam mai tare săpunul în mâini. în momentul de faţă, nu mi se părea că era necesar să-l mai ajut. Vocea îi era mai puternică. Judecând după felul în care i se umfla şi dezumfla pieptul şi după cum făcea mai puţine pauze între cuvinte, nici nu mai răsufla greu. Probabil că putea să se spele singur în continuare, mai ales dacă era în stare să savureze ce se întâmpla.

Dar eu... eram... nesăbuită, mai mult decât doar uşor pripită, şi aveam un istoric extrem de lung de alegeri
proaste în viaţă, deşi ştiam ce-ar fi trebuit să fac.

Şi... îl puteam atinge.

Cu un gol în stomac, mi-am pus mâna plină de clăbuci pe pieptul lui. Mi se păru că trage adânc aer în piept; sau poate că fusese doar o impresie. Nu eram convinsă pe când îmi treceam palma peste pielea lui, privind mărgeluţele albe dispărând în clăbuci. Nu m-am apropiat de rana din pieptul lui şi de cele de pe braţe, chiar dacă arătau mult mai bine, aproape complet închise. Am frecat din nou săpunul pentru a face clăbuci şi mi-am trecut palma peste abdomenul lui.

Ţinându-mi buza între dinţi, mi-am coborât mâna în apropiere de buricul lui. Pulsul mi se înteţea rapid, şi îmi simţeam pielea fierbinte în pofida faptului că apa şi aerul se răciseră. Am închis ochii când mi-am trecut mâna peste şoldul lui, de-a lungul muşchiului

încordat şi peste el. N-am coborât mai mult. Am vrut s-o fac, însă mi s-a părut foarte nepotrivit, ţinând seama de situaţie.

Muşchii i se încordară sub atingerea degetelor mele, iar eu am deschis ochii ca să văd ce reuşisem să înfăptuiesc prin tot efortul depus. Sângele dispăruse, şi nu mai vedeam acele pete minuscule pe unde se scurseseră clăbucii. în afară de rană, arăta mult mai bine. Ba chiar nuanţa pielii i se închisese, aducând acum mai mult a bronz, decât a nisipiu, iar trupul lui...

Tot nu se vedea nici măcar o şuviţă de păr corporal pe el. De parcă ar fi fost sculptat din marmură, fiecare linie şi muşchi perfect definite. Mi-am coborât privirea, atrasă în mod irezistibil de... mădularul lui lung, gros şi tare.

Zeilor mari, chiar... nu mă gândisem vreodată că mădularul unui bărbat putea fi atât de plăcut la vedere, dar al lui era la fel ca restul corpului. Uluitor. Incredibil. Brutal de frumos.

- ***Nalaa?***

Un val de căldură umedă îmi umplu miezul fiinţei.

-Da?

- Te holbezi la mine.

Pieptul îmi săltă brusc. Aşa era. Nu puteam nega.

- E în regulă.

I-am simţit răsuflarea deasupra capului, şi mi se tăie respiraţia. Se apropiase de mine? Da.

- Şi eu mă holbez la tine.

Nu minţea. îi simţeam privirea aţintită asupra mea. îl simţisem uitându-se la fruntea, nasul şi

buzele mele pe când eu mă uitasem la pieptul lui. Intensitatea privirii lui semăna cu o mângâiere, ce cobora tot mai mult. Am simţit furnicături în sfârcuri când continuă să mă cerceteze cu privirea, aşa cum făcusem eu, trecând peste curba mijlocului, peste şolduri şi coapse şi între ele, acolo unde tânjeam... unde îmi doream... să mă atingă.

- N-ar trebui, am şoptit eu. Eşti rănit.

-Şi?

- Şi? am repetat eu. Am simţit un gol, apoi un soi de învolburare în stomac. Nu ştiu la ce te gândeşti...

- Cred că ştii foarte bine la ce mă gândesc.

Am expirat, ameţită.

- Ar trebui să-ţi stea gândul la alte lucruri.

- Nu când în faţa mea se află o femeie frumoasă, una care a fost curajoasă şi bună, care m-a ajutat la nevoie, punându-se pe sine în primejdie şi fără să-mi ceară nimic în schimb.

Am râs nesigură.

- Nu e nevoie să mă linguşeşti.

- Rostesc doar adevărul.

I-am simţit cuvintele alunecându-mi peste obraz, stârnind o trepidaţie în adâncul meu.

Fiecare respiraţie mi se părea greoaie. Pentru a o suta oară în seara aceea, m-am întrebat ce naiba făceam. Dar încă mă aflam acolo, cu inima bătându-mi nebuneşte când i-am privit din nou mâna şi degetele, de data aceasta îndoite. Apăsa cu vârfurile degetelor în plăcile de ceramică...

Am expirat brusc. Degetele îi lăsau *adâncituri* în

plăcile de ceramică.

Atunci, lordul îşi ridică mâna şi mă prinse de bărbie. Un sunet straniu mi se formă în gâtlej, un sunet pe care nu credeam să-l mai fi scos vreodată până atunci. Abia de-am reuşit să-mi înăbuş geamătul. Atingerea îi era uşoară, ca o pană, aproape insesizabilă, însă simţurile mio luară razna. Am simţit-o în fiecare părticică a fiinţei mele. îmi înclină capul pe spate. Ochii lui... Culorile acelea erau un caleidoscop ameţitor, iar în pupile îşi făcură apariţia pete albe. Privirile ni se întâlniră, iar eu m-am pregătit sufleteşte, din obişnuinţă, însă... tot nu am văzut şi nu am auzit nimic.

I-am simţit degetele, aceleaşi cu care tocmai lăsase urme în ceramică, mângâindu-mă uşor pe obraz, apucând şuviţele de păr de pe el. Clăbuci de săpun mi se prelinseră printre degete în timp ce-am rămas pur şi simplu locului, cu inima bătându-mi năvalnic. îmi dădu părul pe după ureche, după care îşi mută mâna spre maxilarul meu, şi aş fi putut să jur că i-am simţit atingerea uşoară în tot corpul. Cu cealaltă mână găsi săpunul pe care-l strângeam acum puternic în mână. îmi desfăcu degetele şi-l luă, aşezându-l pe poliţă.

Mă încercă din nou o senzaţie de căldură, care îmi înroşi pielea şi îmi năpădi în sânge. Pieptul mă durea, şi-l simţeam tot mai greu. Dorinţa pulsă prin mine, fierbinte

şi întunecată. Abia de mă atingea. Doar o mângâiere uşoară ca pana pe maxilar, şi tot corpul îmi zvâcnea.

Nicicând în viată nu mai

fusesem... afectată într-un mod

>

atât de visceral.

Lordul se apropie de mine, ca la porunca mea – un gând prostesc, de altfel, dar, cumva, şi eu mă mişcasem. Mădularul lui îmi atinse abdomenul, cutremurându-mă, încordându-mă până în adâncul fiinţei. Vibraţii minuscule îmi zguduiră tot corpul. Degetele mă dureau efectiv de dorinţa de a-l atinge.

De nevoia de a-l atinge.

CAPITOLUL 6

Cu adevărat nu mai simţisem niciodată o astfel de nevoie. Mi-am ridicat mâna *tânjind...*

Apoi, mi-am dat seama.

Am înţeles motivul acelei nevoi.

Preaînalţii emanau senzualitate, prin vocile şi atingerea lor, iar belşugul acela carnal se revărsa în aerul din jurul lor, făcându-i chiar şi pe cei mai pioşi plebei să fie puţin imorali. De aceea Ospeţele care urmau deveneau întocmai ce-i spusesem mai devreme lui Naomi: o răsfaţare decadentă cu tot soiul de lucruri trupeşti.

Cu siguranţă, de aceea reacţionam aşa la el.

De aceea şi pentru că era, ei bine, mai mult decât plăcut

vederii, şi amândoi eram goi.

Inima îmi bătea atât de repede, încât am crezut că avea să cedeze efectiv când mi-am coborât privirea spre rana din pieptul lui.

Când am văzut rana aproape vindecată, mi-am recăpătat întrucâtva judecata sănătoasă.

Am tras scurt aer în piept şi m-am dat un pas în spate. Mâna îi alunecă de pe maxilarul meu, lăsând în urmă un vârtej de furnicături.

- Trebuie să mă usuc. Dă-mi voie! Am ieşit din cabină, apucând degrabă unul dintre prosoape. M-am înfăşurat cu el, după care mi-am adunat straiele şi am ieşit iute din odaia pentru îmbăiat.

Picături de apă se scurgeau de pe mine pe când am intrat în dormitorul necunoscut. M-am şters degrabă, apoi m-am îndreptat spre dulap, cu mintea toată o harababură. Am căutat prin el până am găsit o cămaşă potrivită. Nici vorbă să mă îmbrac din nou cu cămaşa de noapte. Aveam să fiu nevoită să o ard. Poate şi mantia, lucru la care nici măcar nu m-aş fi gândit înainte să ajung la Archwood. Sânge. Murdărie. Nu contase. Veşmintele fuseseră pur şi simplu veşminte.

Cămaşa pe care o alesesem era moale şi de un maroniu spălăcit şi îmi venea până la genunchi. Era întru totul nepotrivit să fiu îmbrăcată aşa, dar nu avea nici o formă şi mă acoperea la fel de mult precum cămaşa de noapte pe care o purtasem până atunci şi precum jumătate dintre rochiile mele. în plus, tocmai fusesem complet goală.

Doar că... mă simţeam diferit.

La fel şi reacţia aproape primitivă pe care o aveam în faţa lui, dorinţa de a-l avea. Era mult prea animalică, prea primordială.

Scotocind prin dulap, am găsit o pereche de pantaloni curaţi care păreau să-i vină lordului. I-am scos din dulap, împreună cu o altă cămaşă, de data aceasta albă, şi le-am atârnat pe ambele peste colţul patului.

Când am auzit apa oprindu-se, mi-am scos şuviţele de păr desprinse din coc din gulerul cămăşii. M-am îndreptat spre măsuţă, am aprins lampa şi apoi am turnat apă în pahar, pentru el şi pentru mine. Am dat pe gât lichidul, însă nu m-a ajutat să-mi liniştesc inima sau emoţiile. M-am aşezat pe marginea patului, gândindu- mă că probabil ar fi trebuit să profit şi s-o iau la sănătoasa.

Nu aveam câtuşi de puţin idee cât era ora, însă pe străzile oraşului din afara casei era linişte. Cu siguranţă mai erau doar câteva ore până avea să se facă dimineaţă. Mi-am atins puntea nasului şi am tresărit de la durerea surdă bruscă. Cum aveam să explic asta?

Am auzit uşa odăii pentru îmbăiat deschizându-se, aşa că mi-am pus mâna în poală.

- Este apă pe masă, i-am spus. Ţi-am turnat un pahar şi am găsit nişte veşminte care s-ar putea să ţi se potrivească.

- Apreciez.

Atunci, mi-am ridicat ochii, trecându-mi privirea peste muşchii încordaţi ai spatelui lui, pe când se îndreptă spre dulap. Avea doar un prosop înfăşurat

pe după şolduri, lucru de altfel pur şi simplu indecent în cel mai delicios mod posibil pe care cu siguranţă nu-l recunoşteam.

Lordul bău apa în tăcere, umplându-şi a treia oară paharul şi golindu-l iar. Era un lucru bun faptul că bea atât de multă apă. L-am privit cum aşeză paharul pe masă, după care se întoarse spre veşminte. Ridică pantalonii negri.

- Sunt în regulă, spuse el.

- Bine.

A desfăcut prosopul, iar eu mi-am întors iute privirea, şi faţa mi s-a încălzit în pofida tuturor lucrurilor pe care le spusesem. Când am fost convinsă că era măcar parţial îmbrăcat, i-am aruncat o privire şi am descoperit că îşi luase pantalonii. îi erau largi în talie, atârnându-i jos pe şolduri.

Am clipit, surprinsă. Rănile de pe braţele şi de pe pieptul lui păreau să fi dispărut aproape în întregime. Mi- am ridicat privirea spre chipul lui. Urmele slabe de vânătăi vizibile când fusese la duş dispăruseră cu totul. Mă străbătu o senzaţie de furnicături văzându-i pomeţii înalţi şi ascuţiţi şi nasul drept şi mândru. Avea maxilarul sculptat şi dur, iar gura îi era mare şi cărnoasă. Trăsăturile lui, vizibile acum, în absenţa vânătăilor, aveau un aer şters, aproape felin. Era ca atunci când admiri o operă de artă pe care te temi să o apreciezi, pentru că frumuseţea ei e tulburătoare.

- Rănile tale, am îngânat eu.

- Se vindecă, răspunse el. Părul îi era dat pe spate de pe faţă. Mulţumită ţie.

Am simţit o trepidaţie nestatornică în piept.

- Nu am făcut mare lucru.

M-a privit preţ de o clipă.

- Ştii de ce Preaînalţii au un efect atât de senzual asupra muritorilor?

întrebarea lui mă luă pe nepregătite, şi dură o clipă până să răspund.

- Ştiu... câte ceva despre lucrurile care-l întăresc pe un Preaînalt.

Zâmbi cu jumătate de gură.

- Şi lucrurile pe care le ştii implică plăcere?

- Ştiu că Preaînalţii...

M-am străduit să găsesc un cuvânt potrivit pentru a descrie ceea ce auzisem.

Lordul, în schimb, nu se chinui deloc.

- Se hrănesc?

Am încuviinţat din cap, simţindu-mi pielea puţin caldă.

- Nu ştiu sigur cum te-am ajutat în privinţa asta.

- *Nalaa*, murmură el, chicotind. Ai simţit multă plăcere când m-ai ajutat la duş. Nu că nu ai fi conştientă de asta.

Mi-am închis brusc gura şi mi-am întors privirea dinspre el. Sigur că eram conştientă de asta. Doar că uitasem pe moment că plăcerea pe care o simţisem eu doar atingându-l îl putea ajuta şi pe el.

- Nu ne hrănim pur şi simplu cu plăcerea altora, adăugă el o clipă mai târziu. Ne hrănim şi cu propria plăcere. Şi mie mi-a plăcut duşul.

I-am aruncat o privire, încântată din cine ştie ce

motiv prostesc că-i plăcuse şi lui.

- Dar ai făcut chiar mai mult decât ţi-ai dat seama, continuă el. Ai salvat vieţi în noaptea asta.

Vieţi? Adică, a lui. M-am foit, stingherită la gândul cu pricina şi chiar mai stingherită de faptul că mă tulbura acest lucru.

- N-ai de unde să ştii. Ai fi putut scăpa.

- O, cu siguranţă aş fi scăpat după ce-mi veneam în fire, zise el. Nu ar fi contat motivul pentru care mă aflam aici. Aş fi nimicit jumătate din oraş. Aş fi lăsat doar cenuşă şi distrugere în urma mea.

Mi se strânse pieptul.

- Ai... fi făcut aşa ceva?

- Da. Aş fi fost mulţumit de faptele mele. Nu îmi face plăcere să ucid nevinovaţi, însă vina nu mi-ar fi anulat acţiunile, nici nu le-ar fi compensat, nu-i aşa?

- Nu, am şoptit eu, tulburată de lucrurile pe care mi le împărtăşea, de cât de aproape fusese Archwood de distrugere.

- Interesant!

- Ce anume?

M-am încordat când a pornit-o spre pat.

- în tot acest timp, nu te-ai temut de mine. Nici acum nu te temi. îşi plecă uşor capul în direcţia degetelor mele, pe care le mişcăm constant, desfăcându-le şi strângându- le în poală. Dar eşti neliniştită. Asta dacă nu cumva eşti aşa agitată în mod obişnuit?

Mi-am muşcat buza, ca să nu neg imediat.

- De obicei, sunt aşa agitată, am recunoscut

eu. Şi tu mă agiţi. Şi dacă mi-ai spune că n-am motiv să fiu agitată, tot m-aş simţi aşa.

- Dar nu ţi-aş spune asta, zise el. Ar trebui să fii mereu neliniştită în preajma cuiva ca mine.

- Ah, am şoptit eu. Ce... liniştitor!

Lordul Preaînalt zâmbi. Un zâmbet tăios, aproape prădător.

- Dar nu trebuie să te temi de mine. E o diferenţă între cele două.

- Nu mă tem de tine.

- Mă uimeşte mereu cât de uşor pot minţi muritorii, chiar şi în legătură cu cele mai simple lucruri. îţi pot simţi teama, zise el. în accelerarea respiraţiilor şi a bătăilor inimii.

Am ridicat din sprâncene.

- Nu... ştiam că le poţi auzi.

- Nu are neapărat de-a face cu auzul, dar dacă ne concentrăm asupra unei persoane, dacă suntem acordaţi la esenţa lor, atunci

putem. Aşa ne putem hrăni. Pe chip îi apăru o urmă de zâmbet. Iar eu sunt îndeajuns de concentrat asupra ta încât să-mi dau seama cu precizie ce anume te face să respiri sacadat – când respiraţia nu ţi se schimbă din cauza fricii, ci a plăcerii. Făcu o pauză, apoi adăugă: A aţâţării.

Am inspirat scurt.

- **Nu...**

- **Mă vei minţi? Pentru că voi sti oricum adevărul.**

- **Ba nu cred că ştii, am ripostat eu, dându-mă în spate, cămaşa adunându-mi-se în jurul coapselor.**

- **Dar chiar te rog să minţi! Mă amuză.**

M-am încruntat la el, gândindu-mă că era un lucru straniu.

îşi sprijini genunchiul de pat. Privirile ni se întâlniră, făcându-mă să simt imboldul puternic de a-l întreba dacă mă recunoscuse. Era limpede că nu o făcuse. Altminteri, cu siguranţă ar fi spus ceva, însă, din cine ştie ce motiv ridicol si inutil, voiam să stiu dacă îsi amintea măcar.

j 7 > j

- îţi... Ceva mă făcu să mă opresc. Nu eram convinsă ce anume. De ce ar fi contat dacă îsi amintea? Sau dacă îi spuneam că ne mai întâlniserăm?

Apoi, mi-am dat seama.

Era intuitia mea. Acel instinct ascutit. Trebuia să existe

j >

un motiv pentru asta, mai ales că rareori se întâmpla ca

intuiţia mea să lucreze în folosul meu. Intuiţia mea mă oprea. Nu ştiam de ce, însă mi-am simţit inima grea.

- Eşti în regulă? mă întrebă lordul.

- Mda. Da. Mi-am dres glasul. Sunt doar obosită. A fost o noapte stranie.

Se holbă la mine preţ de-o clipă.

- într-adevăr, a fost.

Agitaţia pe care o simţise mai devreme reveni.

- Ar trebui să plecăm, înainte...

- Ştiu, zise el, apoi se mişcă incredibil de rapid.

Fu deasupra mea înainte să apuc să trag din nou aer în piept.

Simpla lui prezenţă mă forţă să mă las pe spate. Trupurile noastre nu se atingeau, dar mă îngrădea, corpul lui mare împiedicându-mă a vedea ce se afla în jurul meu, în întregul regat, până rămase doar el. Doar noi. Mă atinse cu vârfurile degetelor pe obraz. Tot corpul îmi zvâcni la atingerea lui. Nuanţa albăstruie a ochilor lui se învolbură, pătrunzând-o întru totul pe cea verde, pe când îşi trecu degetele peste obrazul meu, apucând o şuviţă de păr. O dădu laoparte, cu o blândeţe şocantă.

- Acum, nu te temi de mine, punctă el.

- Nu. Am tras scurt aer în piept când îşi trecu

din nou buricele degetelor peste buza mea de jos. încerci să mă faci să-mi fie teamă?

- Nu ştiu sigur.

Un fior de nelinişte amestecat cu o emoţie pe care nam reuşit să o identific îmi străbătu pielea.

îşi trecu privirea peste chipul meu şi apoi mai jos, peste gâtul meu.

- Ştiu că mai devreme ai spus că te simţi bine, dar, peste câteva ore, pielea de sub ochi şi nas se va închide la **culoare, alăturându-se vânătăilor pe care ţi le-am lăsat pe gât. Dă-mi voie să schimb asta!**

M-am holbat la el.

- **Poţi... face asta?**

- **Pot face multe lucruri. A rânjit din nou cu jumătate de gură când am mijit ochii. Dă-mi voie să fac asta pentru tine!**

Ar fi fost o uşurare să nu îmi fac griji legat de cum aveam să explic vânătăile, dar eram mai degrabă curioasă. Nu înţelegeam prea bine cum putea face una ca asta.

- **Trebuie să închizi ochii, zise**

el.

- **Serios?**
- **Serios.**

Exploziile de stele din pupilele lui străluciră mai tare.

L-am privit în ochi preţ de câteva clipe, apoi am încuviinţat din cap şi am făcut cum îmi ceruse. Am închis ochii. Trecu o clipită, apoi încă una, şi nu se întâmplă nimic. Am dat să deschid ochii, dar m-am oprit. Degetele pe care le simţeam pe curbura maxilarului... ***se încălziră.*** **I-am simţit răsuflarea pe bărbie. Pe buzele-mi depărtate. Am respirat doar o dată, scurt, repede. I-am simţit răsuflarea urcând, şi mai trecu o clipă scurtă. Apoi, am simţit atingerea uşoară a... buzelor lui pe puntea nasului. Am tresărit din tot corpul.**

- Nu te mişca! porunci el, răsuflarea lui acoperindu-mi obrazul.

Am încercat, dar un tremur se înfiripă, străbătându-mi tot corpul. El îşi ridică gura. Nu am simţit nimic... apoi,

m-a încercat *ceva:* o senzaţie stranie de căldură si

) >

furnicături. I-am simţit răsuflarea jucându-se pe lateralul gâtului meu, urmată de buzele lui. Mă sărută chiar sub

locul în care pulsul îmi bătea năvalnic. Am tras aer în piept, icnind sacadat când părul lui îmi trecu peste bărbie şi i-am simţit buzele pe cealaltă parte. Căldura tremurătoare prinse viaţă acolo, şi, în câteva clipe, pofta pe care mă forţasem să o alung din minte se estompă.

însă lordul nu se îndepărtă.

Capul îi rămase în continuare plecat, buzele-i apăsând nespus de uşor pe gâtul meu, şi o căldură cu totul diferită prinse din nou viaţă, stârnind pulsaţii adânci de dorinţă în mine. Ce se întâmpla acum... mi se părea mult mai periculos decât să fiu în cabina de

duş cu el, dar apoi îşi desprinse buzele de pe pielea mea. Se trase în spate, iar eu îmi doream să simt o uşurare imensă. Ar fi trebuit să o simt.

Nu o simţeam.

Am deschis lent ochii. Rămase deasupra mea, cu ochii pe jumătate închişi, iar mie mi se păru... Mi se păru că am văzut o strălucire aurie slabă în jurul lui, aşa cum mi se păruse că văzusem la duş. Să fi fost de la lumina lămpii? Mă îndoiam.

- Sărutările tale... Vocea îmi era mult prea stridentă. Mi-am dres glasul. Sărutările tale vindecă?

- Unele răni. Partea dreaptă a buzelor i se ridică. Uneori.

Aveam impresia clară că nu era prea sincer.

- Nu ştiu sigur dacă îţi dai sau nu seama, dar cred că străluceşti.

- Se mai întâmplă.

- Când... te hrăneşti? am ghicit eu.

-Da.

Mi-am plecat privirea. Am căscat ochii de uimire.

- **Rana din piept s-a închis. M-am uitat scurt la braţele lui. Pe locul rănilor din bicepşi crescuse piele rozalie lucioasă.**

Degetele-i dănţuiră de-a lungul decolteului cămăşii pe

care o împrumutasem, în timp ce degetele mele stăteau apăsate de pat, cuminţi. Efectiv tânjeau să-l atingă.

Şi de ce n-aş fi putut să o fac?

Ei bine, existau o mulţime de motive, probabil unele la care nici măcar nu mă gândisem încă, dar am ridicat o mână. Din obişnuinţă, am ezitat înainte să-mi pun palma pe pieptul lui.

Lordul... ***toarse.***

Cu pielea tot mai caldă, mi-am trecut degetele peste muşchii tari, parcă sculptaţi. Nu m-aş fi putut obişnui vreodată cu felul în care se simţea pielea unui Preaînalt.

Nu aveam să mă obişnuiesc vreodată cu faptul că puteam atinge pe cineva cu atâta uşurinţă.

Rămase nemişcat deasupra mea în timp ce îmi treceam mâna în jos peste pieptul lui, cu buzele depărtate. Ştiam că nu puteam continua aşa. Trebuia să plecăm de aici. Trebuia să mă întorc la vilă, dar... degetele îmi coborâră peste muşchii încordaţi ai abdomenului lui. Am ajuns la betelia largă a pantalonilor lui. Mi-am trecut vârfurile degetelor peste ceva dur şi rotunjit...

Lordul hurui un sunet întunecat, umbros şi mă

prinse de încheietura mâinii, oprindu-mă din explorare.

- **Oricât de mult mi-ar plăcea să-ţi îngădui să continui, mă tem că nu avem timp de asta.**

Mi-am ridicat privirea. Avea dreptate. Mi-am strâns degetele.

- **Stiu.**

)

îşi plecă uşor capul şi îmi duse mâna la gură. Am tras uşor aer în piept când mă sărută în centrul palmei. Privirile ni se întâlniră din nou. Culoarea albastră le acoperise pe toate celelalte, preschimbându-se într-o nuanţă închisă de safir.

Apoi, brusc, nu mai fu deasupra mea, ci în picioare, la câţiva paşi depărtare. îşi întoarse capul spre fereastră.

- Rămâi aici, zise el încet.

înghiţind în sec, m-am ridicat în şezut, simţindu-mă ameţită.

- E totul în regulă?

- Da. îmi acordă din nou atenţie, nuanţele verzui şi albăstrui ale ochilor lui devenind din nou vizibile. A sosit... un prieten.

M-am încruntat şi m-am căznit să aud un zgomot cât de mic care l-ar fi putut alerta de o astfel de prezenţă, însă n-am auzit nimic.

- Mă întorc imediat.

Am clipit doar, căci lordul *dispăruse* din nou. Uluită de rapiditatea cu care se mişca, m-am ridicat pe picioarele tremurânde. Nu mi-am îngăduit să mă gândesc la nimic în timp ce am intrat în odaia pentru îmbăiat ca să-mi adun veşmintele distruse. Am intrat în odaia de dormit pe vârfuri, aşteptând până în ultima clipă înainte să fiu nevoită să-mi iau mantia pe mine.

Lordul nu fu plecat atât de mult timp; trecură poate doar câteva momente înainte să simt aerul mişcându-se în odaie. M-am întors şi l-am văzut stând în cadrul uşii de la odaia pentru dormit. în mâini ţinea ceva negru.

- Prietenul tău mai e aici? l-am întrebat eu.

Lordul încuviinţă din cap.

- Calul priponit în pădure? îţi aparţine?

Am aruncat o privire spre singura fereastră din încăpere.

- Dacă e cel care mănâncă tot ce vede în jur, atunci da.

- Aşa face. Urmă o pauză, apoi: E un cal frumos.

Am încuviinţat din cap.

- Ţi-am adus asta. E o mantie, una curată.

- Ah, mulţu... Amintindu-mi unul dintre obiceiurile bizare care aveau legătură cu Preaînalţii, m-am abţinut de la a-i mulţumi. Se zicea că aveau

impresia că mulţumirile le mânjeau cumva fapta. Ce amabil din partea ta!

Veni spre mine fără să spună nimic. M-am blocat când mi-a luat veşmintele murdare şi le-a dat drumul pe pat.

- Vor trebui distruse, zise el. Sângele de Preaînalt nu va ieşi din ele.

Alt lucru pe care nu îl ştiusem.

- Cât de lung e drumul până acasă? mă întrebă el.

- Nu foarte...

M-am oprit când mi-a pus mantia pe umeri. îmi atinse pieptul cu dosul palmelor când apropie cele două jumătăţi de material. Era mai dens decât ce se purta în această perioadă a anului, dar ajungea până la podea, ascunzându-mi picioarele goale.

- Cât de lung? repetă el, prinzând închizătorile sub gât.

- Nu foarte lung.

M-a privit cu atenţie.

- Bine.

- Şi tu?

Lordul zâmbi cu duritate, întru totul în contradicţie cu atingerea lui blândă. Mă atinse cu mâna pe obraz. Vârfurile degetelor îi alunecară peste pielea mea.

- Poţi pleca în siguranţă. Ar trebui să o faci, numaidecât.

Un fior îmi erupse de-a lungul şirei spinării.

- Tu ce vei...

- Nu vrei să-ţi răspund. îmi cuprinse maxilarul cu palma, şi mi se tăie răsuflarea când îşi

trecu degetul mare peste buza de jos.

Mă privi în ochi preţ de câteva momente, după care îşi coborî mâna pe lângă corp şi se dădu laoparte. însă nu m-am mişcat, nu preţ de câteva clipe, şi mi-era greu să mă urnesc.

- Vei fi în regulă?

Trăsăturile i se îmblânziră uşor.

-Da.

- în regulă. Am înghiţit în sec. Atunci, rămas-bun!

Lordul nu spuse nimic.

Am închis ochii preţ de-o clipă, după care m-am forţat să mă pun în mişcare. M-am îndreptat spre uşă.

- *Nalaa?*

M-am oprit, căci mă cuprinsese o senzaţie... asemănătoare speranţei. Speranţa că ce? Chiar n-am reuşit să-mi dau seama pe când l-am privit peste umăr.

Lordul stătea cu spatele la mine, cu umerii drepţi şi încordaţi.

- Ai grijă!

CAPITOLUL 7

Aplecându-mă peste rândul îngrijit de garofiţe de un roz aprins, am apucat o păpădie cât mai aproape de baza tulpinii. Simţindu-mă puţin vinovată, am scos mlădiţa mică din pământ. La câte beneficii medicinale aveau,

ierburile nu trebuiau să fie irosite, aşa că îmi părea rău că le scoteam din pământ în scopuri pur cosmetice.

Nu mă ajuta nici faptul că auzeam în minte ţipete tânguitoare de fiecare dată când smulgeam o plantă.

Pe când am aruncat planta în coşul plin cu o mulţime de plante de acelaşi soi, atenţia îmi fu captată de mlăditele albastre-mov de iarba-mâtei. Dintr-odată, l-am văzut; i-am auzit vocea si l-am simtit.

Lordul meu Preaînalt.

Noaptea trecută mi se părea un vis febril, însă amintirile înfiorătoare cu el tras în ţeapă pe masă erau mult prea reale, la fel şi duşul. Faptul că îl atinsesem. Senzaţia lăsată de pielea lui sub palmele mele. Atingerea buzelor

lui pe pielea mea rănită.

Şi totuşi, nimic din toate acestea nu mi se părea real; ştiusem că aveam să-l revăd, însă nu m-aş fi aşteptat nici în ruptul capului la cele întâmplate. Sau să reacţionez aşa în faţa lui. Să simt dorinţă. *Nevoie.* Nu mă aşteptasem la nimic din toate astea.

M-am cutremurat uşor si am deschis ochii, ridicându-

mi privirea dincolo de zidurile de piatră ale vilei, înspre oraşul Archwood. Două coloane de fum încă umpleau aerul în apropiere de chei.

Am înghiţit în sec, şi pielea mi se răci în pofida căldurii emanate de soarele de dimineaţă.

La trezire, după doar câteva ore de somn sau poate nici atât, mă holbasem la pumnalul de *lunea* de

pe noptiera de lângă patul meu. îl apucasem de pe bufet când plecasem din casa fierarului. Nu mă gândisem în mod conştient să-l iau. Pur şi simplu, o făcusem, mânată de intuitie.

Iar pe când mă holbasem la pumnalul acela straniu, mă gândisem la ce trebuia să fac. Claude trebuia să afle despre piaţa-fantomă aparent foarte activă din Archwood şi despre faptul că cel puţin doi dintre gardienii lui erau implicaţi nu doar în procesul de comercializare, ci şi în cel de recoltare.

Ştiind că Claude nu avea să se trezească până mai târziu, ieşisem în grădină sperând că aveam să-mi liniştesc mintea. Grădina şi împlântatul mâinilor în pământ m-ar fi ajutat dacă n-aş fi văzut fumul acela de cum ieşisem din vilă. Nu aveam nevoie de darurile mele ca să ştiu ce anume pricinuise incendiile.

EL

De aceea îmi spusese că nu voiam, de fapt, să-mi spună ce avea de gând să facă.

Se răzbunase. Dar, oare, putea fi considerată răzbunare când acţiunile lui, oricum ar fi fost ele, probabil împiedicaseră ca un alt Preaînalt să fie folosit astfel? Mi se părea a fi mai degrabă dreptate, oricât de dur suna asta.

Nu-i văzusem pe Finn sau pe Mickie în dimineaţa aceea, dar nici nu-i căutasem în mod voit când

intrasem în grădină. Aveam impresia – ba nu, *ştiam* – că nu aveam de ce să o fac. Nu mai făceau parte din tărâmul nostru.

Şi n-am simţit un strop de compasiune pentru ei, nici măcar pentru Finn şi zâmbetele lui drăguţe. Făceau parte din ceva greşit, ba chiar înfiorător. Nu se compara cu poveştile pe care le auzisem despre oameni care săpau mormintele de Preaînalţi ca să le folosească rămăşiţele, ci torturau şi ucideau, iar dacă ar fi reuşit să-l secătuiască pe lord de tot sângele? Să-i recolteze... părţile corpului şi să le vândă pe piaţa-fantomă? în cele din urmă, astfel de fapte ieşeau mereu la lumină. Nu aveam nevoie de intuiţie ca să ştiu cum ar fi reacţionat regele Euros dacă ar fi aflat despre ceea ce se încercase împotriva unuia dintre lorzii lui. L-ar fi trimis pe temutul prinţ de Vytrus să se ocupe de Archwood, iar orice răzvrătire ar fi avut loc la graniţă avea să fie cea mai mică dintre problemele noastre.

Dar inima îmi stătu în loc nu gândindu-mă la această realitate îngrozitoare, ci la ideea că... lordul *ar fi putut* să moară. Doar gândul la asta îmi întorcea stomacul pe dos, şi nu ar fi trebuit să am *o astfel* de reacţie, indiferent de momentul scurt pe care-l împărtăşiserăm în trecut şi de care nici măcar nu eram convinsă că îşi aducea aminte.

Oare mai era în Archwood?

Am rămas locului, reducându-mi la tăcere gândurile, însă nu mi se arătă nimic.

Dar speram...

- Nu, am şoptit, alungând gândul acela prostesc. Nu speram să-l revăd. în afară de faptul că

era un lord, exista mereu riscul ca un Preaînalt să îmi descopere abilităţile şi să mă acuze de vrăjitorie.

Cel mai bine ar fi să nu-l mai văd niciodată.

„Ba nu”, îmi şopti vocea aceea în minte, „nu ar fi”.

O umbră îşi făcu apariţia lângă mine, blocând strălucirea soarelui de dimineaţă. Am privit peste umăr şi l-am văzut pe Grady.

- Te căutam, îmi zise el. Ai auzit despre incendiile din dimineaţa asta?

- Nu, dar am văzut fumul. Mi-am muşcat buza de jos. Ştii... ce s-a întâmplat?

- Au ars cârciuma Twin Barrels şi atelierul lui Jac, fierăria. Aşa mi-a zis Osmund, spuse el, referindu-se la un alt gardian. Se afla pe zid dimineaţa devreme, când au izbucnit incendiile.

M-am încordat.

- Când am auzit prima dată despre incendii, am sperat că erau Cavalerii de Fier...

- Pe toţi zeii, Grady, l-am întrerupt eu, cu stomacul strâns. Nici măcar n-ar trebui să te gândeşti la aşa ceva, darămite să rosteşti aşa ceva cu voce tare.

- Ce e? întrebă Grady, dându-şi ochii peste cap. Nu e nimeni pe-aici.

- Nu ştii cine s-ar putea afla prin preajmă şi te-ar putea auzi, am punctat eu. Dacă te aude cineva şi te raportează? Bătăile inimii mi se iuţiră. Ai fi judecat pentru trădare, Grady, iar prin judecat vreau să spun, de fapt, executat fără nici un proces.

- Mda... Şi nu crezi că e greşit? ripostă el. Faptul că simpla bănuială că ai simpatiza cu Cavalerii de Fier se sfârşeşte cu moarte sau mai rău?

Cum s-a întâmplat cu Astoria?

- E greşit, aşa cum e şi să speri că incendiile au legătură cu Cavalerii de Fier, când ştii prea bine ce s-a întâmplat cu Astoria.

- Din nou, nu-mi poţi spune că nu e greşit şi asta.

- Nu spun că nu e...

M-am oprit, holbându-mă la el. De când veştile despre Beylen şi Cavalerii de Fier ajunseseră prima dată în Archwood, Grady se dovedise mai mult decât uşor interesat de ce se spunea despre rebeli. Şi cum să nu fie? Amândoi eram produsul unui regat căruia îi păsa foarte puţin de cei mai vulnerabili locuitori ai lui, dar acum aveam o viaţă. Aveam un viitor, pe care deja îl riscasem eu suficient pentru amândoi. Mi-am întors privirea dinspre el, măcinată de îngrijorare.

- Oricum, zise Grady oftând apăsat. Nu au fost Cavalerii de Fier. Osmund a zis că flăcările erau *aurii,* şi ştii că un singur lucru poate crea un astfel de foc, continuă Grady. Dar asta nu e tot.

Stomacul mi se strânse în noduri.

-Nu?

- Nu. S-au găsit cadavre. Două la fierărie şi trei la cârciumă.

N-ar fi trebuit să mă simt uşurată, dar m-am simţit. Ar fi putut fi mai mulţi morţi numai la Twin Barrels, unde mereu se închiriau odăi. Şi ar fi putut fi catastrofal dacă lordul ar fi făcut aşa cum zisese că avea să facă, dacă ar fi nimicit jumătate din oraş.

- Ce veşti îngrozitoare, am mormăit eu, pentru că nu ştiam efectiv ce să spun.

- Da, zise Grady, privind spre cer încruntat. Nu pari deloc surprinsă.

-Nu?

Nu zise nimic preţ de-o clipă.

- Ce ştii?

Mi-am întors brusc capul spre el.

- Ce vrei să spui?

Mă privi drept în ochi, iscoditor, convins fiind că ştiu ceva. Dacă aş fi pierdut legătura cu intuiţia mea, mi-aş fi întors privirea de la el. însă, şi dacă vedeam ceva, nu i-aş fi spus. Grady, ca Naomi, nu voia să ştie ce-i rezerva viitorul, iar eu puteam respecta asta.

- De cât timp ne cunoaştem?

Am ridicat dintr-o sprânceană.

- Uneori, mi se pare că de o veşnicie.

- Da, azi e o astfel de zi, ripostă el, iar eu am strâmbat din nas. Mai devreme, ai încercat să mă minţi şi acum încerci din nou. Ai reuşit tu să mă minţi vreodată?

- Dacă aş fi reuşit, n-ai şti. I-am zâmbit ştrengăreşte. Nu-i aşa?

Nu îmi răspunse la zâmbet. Gropiţele nu îşi făcură apariţia în obrajii lui.

- Osmund te-a văzut azi-noapte, Lis, plecând de pe moşie.

-Şi?

- Te-a văzut şi când te-ai întors, câteva ore mai târziu, călărind mâncând pământul.

- Nu înţeleg unde vrei să ajungi cu asta.

- La întoarcere erai îmbrăcată cu o mantie diferită.

Am rămas cu gura căscată.

- Cum de şi-a dat seama de asta?

Grady ridică din umeri.

- Presupun că are vederea foarte bună.

- Pe toţi zeii, am bombănit eu.

- Deci? Ai de gând să fii sinceră cu mine acum?

Am dat să spun ceva, însă nu mi-am găsit cuvintele. Eram o mincinoasă atât de patologic de *îngrozitoare.* îndeosebi când venea vorba despre Grady, pentru că mă cunoştea îndeajuns de bine încât să ştie că lipsa mea de reacţie la veştile despre incendii însemna ceva. Uneori, mă cunoştea mai bine decât mă cunoşteam eu.

Şi mi se părea greşit să-l mint pe Grady sau să încerc măcar să o fac. Dacă ar fi reuşit să scape de mine când mă agăţasem prima dată de el, n-aş fi scăpat din primul orfelinat la care fusesem trimisă după moartea Stareţei Milosteniei. Fusesem slabă. O piedică. Nu ştiam să mă descurc singură; nu ştiam cum să mă mişc fără zgomot.

Străzile pe care ni se permisese să le cutreierăm fuseseră un labirint necunoscut şi înfricoşător pentru mine; nici nu ştiusem cum să mă feresc de mâinile şi pumnii neglijenţi ai celor care avuseseră grijă de noi.

Grady fusese îngăduitor, chiar şi pe atunci. Sau pur şi simplu i se făcuse milă de mine. Oricum, în cele din urmă, ajunsesem să nu-l mai urmăresc pas cu pas, dar se asigurase mereu că mă aflam chiar în urma lui. Se asigurase că aveam să supravieţuiesc.

Şi acum se asigura că aveam să supravieţuiesc.

Mi-am încrucişat braţele, oftând.

- N-am putut să dorm după ce am plecat din sala cea mare şi m-am dus la grajduri, să petrec timp cu Iris. Pe când eram acolo, am auzit doi oameni vorbind, pe Finn şi pe Mickie. Prinseseră un Preaînalt.

- La naiba! murmură el.

Am încuviinţat lent din cap.

- Şi a trebuit să fac ceva în privinţa asta.

Grady îşi plecă uşor capul spre mine.

- Poftim?

- Am simţit imboldul, ştii tu, nevoia de a face ceva. Trebuia...

- Eşti pe punctul de a-mi spune că te-ai dus singură să-l eliberezi pe Preaînalt?

M-am crispat.

- N-am vrut să te implic...

- Ţi-ai pierdut minţile?

- Da. Cu desăvârşire.

Grady oftă, trecându-şi mâna peste faţă. Pe toţi zeii!

Am tras adânc aer în piept, după care i-am povestit tot ce se întâmplase... Ei bine, aproape tot. Printre lucrurile omise se numără povestea de la duş. Nu avea de ce să ştie despre asta.

- Deci incendiile alea? Trebuie să fie din pricina lordului Preaînalt.

- în clipa de faţă nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de lordul ăsta! exclamă Grady, cercetându-mi chipul cu privirea. Sigur nu eşti rănită? Să-l chem pe unul dintre medici să te

consulte?

- Nu mă doare nimic. Serios. Sunt bine.

Şi chiar eram. în dimineaţa aceea, când verificasem, nu identificasem nici o vânătaie, nici măcar o durere surdă.

- Lordul Preaînalt cu care ai vorbit, îmi captă Grady din nou atenţia, era din Primvera?

- Nu, dar nici nu ştiu de unde e. Am simţit un gol în stomac, apoi un nod. Nu-i spusesem lui Grady că lordul cu pricina fusese lordul *meu* Preaînalt. Lui Grady nu-i plăcea să vorbească despre noaptea aceea din Union City. Nu era o scuză îndeajuns de bună ca să nu-i spun, dar nu-i zisesem nici că ştiusem că aveam să-l revăd pe lord.

Am privit în depărtare, spre urmele slabe de fum rămase, şi se întâmplă din nou: am simţit o senzaţie de răceală între omoplaţi şi un gol în stomac. Am auzit din nou şoapta aceea în minte, repetând acelaşi cuvânt ca în sala cea mare.

„Vine!”

La întoarcere, l-am găsit pe baron în biroul lui, pe divan, cu o cârpă peste frunte şi ochi, din fericire singur.

Cu pălăria de paie în mână, am împins uşa de tot.

- Claude?

îşi ridică moleşit mâna.

- Lis, draga mea, intră!

Am închis uşa în urma mea şi m-am îndreptat spre celălalt divan de un verde crud situat în faţa celui pe care stătea el.

- Cum te simţi în dimineaţa asta?

- Mă simt destul de bine. Se lăsă pe spate, încrucişându-şi picioarele lungi. Nu se vede?

Am zâmbit puţin, oarecum amuzată de faptul că până şi *caelestia* puteau fi mahmuri.

- Ba da, pari plin de energie şi pregătit să trăieşti clipa.

- Eşti prea binevoitoare cu mine, pui. Zâmbi obosit sub cârpa de un albastru-deschis. Ce te aduce la mine în dimineaţa asta?

- Trebuie să-ţi spun ceva.

- Sper că sunt veşti bune. Cum nu i-am răspuns, îşi trase pânza laoparte de pe un ochi pe jumătate deschis. Pe toţi zeii, cu ce eşti îmbrăcată?

- Eram în grădină.

Ridică dintr-o sprânceană.

- Ai cui sunt pantalonii ăia?

- N-am idee, am zis eu, iar el făcu o grimasă, de parcă ideea de a purta veşmintele altcuiva îi provoca o senzaţie de vomă. Ştiu... ceva care s-ar putea dovedi a fi un lucru rău, am continuat eu.

Claude oftă şi îşi dădu pânza de pe faţă. O aşeză pe măsuţă.

- Sper că nu are de-a face cu alte incendii aurii stranii.

- Ai auzit despre ele?

- M-a trezit Hymel ca să-mi dea de ştire. Apucă ceea ce speram că era doar un pahar cu suc de portocale. Are legătură cu asta? adăugă el.

- Nu ştiu sigur. Mi-am ales cu grijă cuvintele. Noaptea trecută, am dat de Finn şi Mickie, doi dintre gardienii tăi.

Mi-am dat seama după mina lui că nu avea idee despre cine vorbeam.

- Şi am aflat ceva despre ei, i-am împărtăşit eu. Au dea face cu pieţele-fantomă.

Claude îşi coborî paharul.

- în ce sens?

- în cel mai rău sens posibil, am spus eu. Colectează părţi trupeşti pentru magia neagră.

Se holbă la mine preţ de-o clipă.

- Fir-ar să fie, eşti sigură?

M-am holbat la el.

- Da. Sigur că eşti. Puse paharul deoparte şi îşi coborî piciorul pe podea. îşi trecu mâna prin păr, ceea ce-i făcu cămaşa închisă la culoare pe care o purta să i se mişte precum mătasea lichidă pe umeri. Incendiile cu pricina? zise el. Hymel mi-a spus că magistraţii au auzit de la martori că flăcările erau aurii.

- Aşa mi-a zis şi Grady. Degetele mi se încolăciră pe borul pălăriei. Nu au reuşit să colecteze ce voiau.

- N-aş zice, judecând după rămăşiţele carbonizate găsite după stingerea incendiilor, spuse el, iar eu am simţit o senzaţie de acreală în stomac. Porter? Proprietarul cârciumii Twin Barrels? Era implicat în afacerea asta?

Am încuviinţat din cap.

- Nu ştiu câţi sunt implicaţi, dar...

- Dar cel puţin doi dintre gardienii mei sunt implicaţi? Maxilarul i se încleştă. Sau erau, dacă se numără printre cadavrele descoperite.

- Am mai auzit un nume. Muriel.

Claude se încruntă.

- Muriel?

- Da. Nu ştiu sigur despre cine e vorba.

Mă privi cu atenţie preţ de-o secundă, după care se lăsă pe spate. Mai trecu o clipă.

- Ultimul lucru de care avem nevoie e ca prinţul Rainer să creadă că Archwood este un refugiu pentru cei care vor să folosească magia neagră.

Prinţul Rainer controla curtea din Primvera. Nu-l văzusem niciodată pe Preaînalt, însă Claude spunea că prinţul era prietenos de felul lui. Speram că avea să fie aşa.

- Pot încerca să văd dacă sunt implicaţi şi alţi gardieni, m-am oferit eu.

Claude trase apăsat aer în piept.

- îţi mulţumesc că mi-ai spus şi pentru ajutorul tău. Aş aprecia dacă ai face asta.

Am încuviinţat din cap şi am dat să mă ridic.

- Să sperăm că erau implicaţi doar ei.

- Da, murmură Claude, privind pe fereastră cu ochii mijiţi, să sperăm.

- Te anunţ dacă mi se dezvăluie ceva. Am dat să plec, dar m-am oprit. Ai vrea ceva pentru durerea de cap? Am nişte mentă...

- Nu, nu va fi nevoie. îşi ridică privirea spre mine, zâmbind crispat. Durerile de cap sunt meritate.

Probabil aşa era, dar nu eram de părere că asta însemna că trebuia să sufere.

- Eşti sigur?

- Da, pui, sunt.

Am ezitat preţ de-o clipă, după care m-am întors. Am reuşit să fac doar câţiva paşi.

- Pui?

M-am întors spre el.

-Da?

îşi luase din nou cârpa de pe faţă.

- **Esti fericită aici?**

>

- **Da, desigur. De ce mă întrebi? Am simţit brusc un gol în stomac, pe când mintea îmi creionă cel mai rău scenariu posibil. Mă nelinişte faptul că mă întrebase de două ori aproape acelaşi lucru în decurs de 24 de ore. Nu eşti mulţumit de mine? am adăugat eu.**

- **Nu, nu. Nu de aceea te-am întrebat, îmi spuse el**

degrabă. Sunt norocos să te am. Se răsuci din mijloc spre mine. Vreau doar să mă asigur că ştii asta.

- **Ştiu, am şoptit.**

Claude zâmbi, dar mi se păru un zâmbet straniu. Obosit, poate chiar tensionat, însă mi-am închipuit că avea de-a face cu durerea lui de cap.

- **Să te simţi mai bine, am zis eu, străbătând biroul.**

Atunci, mi-am dat seama de un lucru în legătură cu
acest Muriel.

Nu ştiam nimic despre el. Nu mi se arăta nimic în privinţa lui, ceea ce putea însemna un singur lucru.

Muriel era un Preaînalt.

însă nu prea avea sens. De ce ar fi fost un Preaînalt implicat în magia neagră?

CAPITOLUL 8

O muzică erotică se auzea dinspre balconul de deasupra solariului, mascând unele dintre sunetele care veneau dinspre diversele canapele şi unghere. Pe lângă muzică şi clinchetul paharelor, se auzeau sunete mai dense, mai încinse, amestecate cu zumzetul conversaţiei.

Râsete aţâţătoare. Gemete joase. Respiraţii îngânate în timp ce trupuri se frecau unele de celelalte.

Festivităţile de seară erau în plină derulare: un

exces în toate formele de destrăbălare, fie că era vorba despre băut prea mult sau desfătări carnale.

M-am foit pe canapeaua pe care stăteam, simţindu-mi pieptul prea încordat pe măsură ce mă gândeam la senzaţia generală de nelinişte care începuse să se creioneze de când vorbisem cu Grady şi plecasem din biroul lui Claude. Existau mai multe posibile cauze. Raziile de la graniţă. Piaţa-fantomă din Archwood. Claude. Un Preaînalt care se putea să fie implicat în colectare. *EL*

„Vine!”

îmi simţeam pielea prea rece în pofida căldurii înmiresmate din solariu, iar vinul dulce sorbit nu mă încălzi mai deloc. Ştiam că şoapta aceea se referea la el, la lordul meu, însă nu înţelegeam de ce simţeam asta, dar nimic altceva în privinţa Preaînaltului.

Am privit spre Claude, care vorbea cu cei mai apropiaţi semeni ai lui, fii şi fiice ale elitei din Archwood, cei care erau disperaţi să se afle în apropiere de orice lucru Preaînalt, chiar şi un *caelestia.* Râdeau şi pălăvrăgeau, în timp ce Claude o ţinea pe Allyson în poală.

Baronul ieşise de mai multe ori şi mă temeam că se desfatase şi cu ulei de miazănoapte – o pudră care provenea din maci cultivaţi în Ţinutul de Jos, deseori fumată. *Caelestia* aveau o toleranţă mai ridicată la ea, însă nu păreau să ştie exact când anume depăşeau acea toleranţă. Se comporta în felul acela şovăielnic de care dădea mereu dovadă după ce fuma drogul cu pricina. Oare îl contactase

pe prinţul Rainer?

Nu ştiam, dar îmi petrecusem o mare parte din zi plimbându-mă pe lângă zid, aruncând o privire pe furiş în gândurile gardienilor care erau de serviciu. Din fericire, nici unul dintre ei nu îmi declanşase semnale de alarmă, dar, pe de altă parte, ar fi trebuit să se gândească anume la piaţa-fantomă ca să percep ceva.

Am aflat în schimb că Hendrick, unul dintre gardieni, se gândea să o ceară în căsătorie pe fata cu care se vedea.

Nu ştiam prea bine ce aş fi putut face cu o astfel de informaţie.

Am mai luat o gură de vin în timp ce am aruncat o privire spre divanul din apropiere şi mai că m-am înecat când am văzut-o pe doamna Isbill. Soţia unui negustor de ambarcaţiuni înstărit era probabil de nerecunoscut pentru majoritatea, întrucât avea jumătate din faţă ascunsă de o mască de bal incrustată cu nestemate. Stătea întinsă pe perna roşie, cu picioarele desfăcute, cu un sân ieşit din corsajul rochiei. Poalele rochiei îi erau ridicate până la genunchi, lăsând să se vadă că cel care stătea cu capul între coapsele ei nu era, cu siguranţă, soţul ei. Ştiam asta pentru că soţul ei stătea lângă ea, iar cel dintre picioarele ei îşi ţinea o mână şi pe mădularul domnului Isbill.

Mi-am aruncat privirea peste cei prezenţi. La fel ca soţii Isbill, cei mai mulţi purtau măşti care le acopereau jumătate de faţă, de la frunte până la nas. Unii dintre ei purtau confecţii complicate ornate cu flori şi panglici care atârnau, iar pe creştet –

coroane sau ghirlande. Alţii erau mai puţin dramatici în abordarea lor, mulţumindu- se cu o mască din satin sau brocart. Aristocraţii foloseau măştile ca să se ascundă, de parcă ascunderea identităţii **era garanţia de care aveau nevoie pentru a se comporta după bunul-plac.**

Am aruncat din nou o privire spre Claude. La fel ca mine, nu purta nici o mască; nici Grady, nici gardienii din spatele lui.

Eu şi Grady am evitat cu sârguinţă să ne privim în ochi pe tot parcursul serii, prefăcându-ne în acelaşi timp că nu vedeam tot ce se întâmpla în odaie. Indiferent de câte ori nopţile degenerau în astfel de fapte, tot era al naibii de stânjenitor.

M-am holbat la podea, întrucât era singurul loc sigur spre care mă puteam uita în momentul de faţă. Felul în care se comportau aristocraţii mă amuza. Claude nu

încerca niciodată să-si ascundă dorinţele. în dimineaţa următoare nu avea să fie ruşinat, spre deosebire de unii aristocraţi prezenţi. Cei mai mulţi dintre ei nu s-ar fi comportat niciodată atât de provocator sau de depravat în public, dar aici, în Archwood, când erau convinşi că nu aveau să fie recunoscuţi şi că se aflau printre cei care îşi doreau aceleaşi lucruri, păreau să nu se mai prefacă a da dovadă de decentă.

De fapt, comportamentul lor nu era neapărat amuzant, cât mai degrabă trist. Totuşi, aristocraţii, nu Preaînalţii, fuseseră cei care nu doar că stabiliseră, ci si consolidaseră regulile privitoare la ce anume era considerat un comportament cuvenit. Aristocraţii se temperau

singuri, şi la ce bun?

Un geamăt de extaz răsună dinspre divanul din apropiere. Capul care fusese între coapsele doamnei Isbill se afla acum în poala domnului Isbill. Pe toţi zeii, speram din toată inima că bărbatul cu pricina avea să fie recompensat cu generozitate pentru tot... efortul depus în seara aceasta.

Oftând, mi-am întors capul spre un perete de sticlă din apropiere ce dădea spre curţile moşiei şi spre grădină.

Aş fi preferat să fiu acolo, afară.

Am început să simt furnicături între omoplaţi.

Aveam nevoie să fiu acolo, afară.

M-am mişcat fără să-mi dau seama, muşchii încordându-se ca să mă ridic, dar chiar atunci un bărbat îmbrăcat în pantaloni de un gri-deschis îmi apăru în faţa ochilor, cu cămaşa de in descheiată. Lăsându-mă pe spate pe pernele groase de pe canapea, mi-am ridicat privirea şi am văzut că partea de sus a feţei îi era ascunsă de o mască albă.

- Arăţi de parcă ai avea nevoie de companie, zise bărbatul.

- Ba nu am.

- Eşti sigură?

înaintă spre locul în care stăteam cu picioarele pe canapea.

Nu mi-am ascuns câtuşi de puţin oftatul. Nu era primul bărbat care reuşea să treacă de Naomi, care făcea tot posibilul să-i ademenească pe aşa-zişii peţitori, începeam să cred că solariul era un coteţ plin de vulpi.

- Sunt absolut convinsă.

- Te pot face să te răzgândeşti, zise el cu încrederea tipică unui bărbat obişnuit să preschimbe refuzurile în acorduri. Simţurile mi se deschiseră înspre el. Sau cu încrederea unui bărbat obişnuit să preschimbe *cu forţa* refuzurile în acorduri. Nu vei regreta.

Deşi ştiam că ar fi trebuit să-l ignor pur şi simplu, i-am zâmbit şi am făcut întocmai ceea ce n-ar fi trebuit să fac.

Pentru că, aparent, treceam printr-o perioadă în care faceam numai alegeri proaste în viaţă.

I-am întins mâna. Mă luă de ea fără ezitare. în clipa în care pielea mea o atinse pe a lui, i-am auzit vocea în minte, la fel de limpede de parcă mi-ar fi vorbit direct, însă vocea mea era cea care îmi şoptea de fapt, spunându-mi lucruri neştiute până în clipa aceea. Numele lui. Cum îşi câştiga traiul.

Cine era *soţia lui,* care nu era de fată. Am văzut ce îsi dorea, intenţiile lui. Voia

j > * y

să ajungă la orgasm. Ce şocant! Dar mai era ceva, ceva care îmi stârni o senzaţie amară de dezgust.

L-am tras de braţ până am ajuns să ne privim drept în ochi, apoi m-am aplecat spre el.

- Nu mă interesează să mă înec cu mădularul tău în noaptea asta, i-am şoptit, cu gura la doar câţiva centimetri de a lui. Sau în oricare altă noapte, *Gregory.*

Rămase cu gura căscată. Dădu să-şi smucească mâna din a mea, dar l-am ţinut bine de ea, zâmbindu-i tot mai larg, privind cum sângele i se scurgea din pielea ascunsă de mască. I-am dat drumul. Cu ochii larg căscaţi, se dădu în spate de lângă mine şi se

întoarse fără să mai spună ceva. Râzând pe sub mustaţă, mi-am şters mâna pe care o atinsese de pernă şi am văzut-o din nou pe Naomi cro- indu-şi drum prin mulţime, cu picioarele-i lungi şi braţele lucind de la vopseaua de corp aurie cu care era dată. Zăbovise pe lângă mine în cea mai mare parte a serii, după care o gonisem. Deşi era amabil din partea ei să vegheze asupra mea, nu era... corect.

Nu eram responsabilitatea ei.

însă acum, venea drept spre mine.

- **Dă-te mai încolo! îmi zise ea, aplecându-se peste picioarele mele.**

Am ţinut bine paharul de vin, privind-o pe Naomi şi zâmbind larg. Fu limpede că Naomi punea ceva la cale când se mişcă deasupra mea ca un prădător. Mişcările fluide şi seducătoare ale trupului ei erau puţin exagerate. Am ştiut că o ştia şi ea, pentru că

îmi făcu cu ochiul. Nu purta mască. Concubinele lui Claude nu simţeau nevoia să îşi ascundă chipul.

- M-am gândit că poate ai vrea companie. Se întinse în spatele meu, proptindu-şi cotul pe braţul canapelei. îşi plecă uşor capul spre al meu. Ţine-ţi mâinile alea speciale acasă, îmi aminti ea.

- Aşa voi face, am promis, ştiind că nu-i stătea în fire să vină la mine aşa cum făcuse pentru a afla ce-i rezerva viitorul lui Laurelin. Prefera să nu-i văd viitorul şi gândurile. însă, uneori, acest lucru era imposibil, chiar şi fără să o ating. Doar că nu-i spuneam atunci când se întâmpla accidental. Ştii că nu am nevoie de companie, nu-i aşa? i-am spus eu.

- Ah, ba ai, cu siguranţă. Mă cuprinse cu mâna de şold şi mă strânse uşor, aruncând o privire spre Claude. Cu cât eşti singură mai mult timp, cu atât devii mai interesantă pentru cei din jurul tău.

Mi se încleştă maxilarul.

- Ar trebui să te simţi bine.

- Mă simt.

- Cum să nu! M-am înfiorat când vârfurile părului îmi căzură peste braţ. Sunt convinsă că eşti încântată să stai în spatele meu, am adăugat eu.

- Chiar sunt.

- Naomi...

- Haide şi tu, doar ştii că îmi place să mă joc cu tine. îşi trecu mâna în jos peste şoldul meu, iar eu mi-am dat

ochii peste cap. îşi trecu unghiile prin despicătura rochiei, peste coapsa mea goală. Ştii al naibii de bine că motivele mele nu sunt pur altruiste, adăugă

ea.

Ştiam într-adevăr că nu acţiona doar din bunătatea inimii ei. Lui Naomi îi plăcea să se joace, atunci când era singura care atingea şi mângâia. Şi, pentru că ştia că, orice s-ar fi întâmplat, nu aveam să uit ce îmi ceruse şi nu aveam să o ating, deţinea întru totul controlul. O excita oarecum să ştie asta.

Şi pe mine.

Dar tot mă simţeam puţin vinovată şi... Am aruncat o privire spre Grady. De parcă aş fi fost o greutate în jurul gâtului celor la care ţineam.

- Dar sunt nervoasă.

M-am concentrat din nou asupra ei, întinzându-i paharul meu cu vin.

- De ce?

- Că Grady e aici, zise ea, luând paharul şi dându-l pe gât, aşezându-l apoi pe măsuţa de lângă canapea. Ceea ce înseamnă că, dacă nu vreau să-l văd leşinând de groază la gândul de-a te vedea terminând, nu voi putea să mă joc cu adevărat.

Am râs înăbuşit.

- Chiar că ar leşina.

- E atât de plictisitor!

îşi plecă bărbia şi mă sărută pe curbura umărului.

- Ba nu e, serios. Mi-am trecut privirea peste odaie: peste cei care vorbeau, beau şi mâncau şi peste cei care îşi foloseau mâinile şi gurile pentru alte lucruri. Aş fi la fel de îngrozită să-l văd în toiul dorinţei carnale.

- Ştiu. Sunt şi eu meschină pentru că trebuie să mă port frumos. Bosumflându-se, îşi trecu

degetele în sus peste abdomenul meu. Dar, dacă eşti curioasă să ştii cum se poartă în toiul dorinţei carnale, trebuie doar să mă întrebi...

- Te rog, opreşte-te! Am strâmbat din nas. Pentru că îţi zic sincer că nu vreau să aflu vreodată treaba asta.

- Amândoi sunteţi la fel de plictisitori ca Laurelin, zise Naomi, iar râsul i se estompă.

Mi se strânse inima de durere.

- Cum se simte sora ta?

- Puţin mai bine.

Aş fi vrut să pot spune ceva şi ştiam că aveam într- adevăr ce să-i spun. Adevărul despre ce o aştepta pe Laurelin după febră. însă nu voiam să o privez de uşurarea pe care o simţea. Şi eram şi egoistă. Nu voiam să fiu eu cea care o priva de ea.

- îmi pare rău! Nu ştiu dacă am mai spus-o până acum, dar îmi pare rău pentru ceea ce îndură... Pentru ceea ce înduraţi.

- Mulţumesc!

Am încuviinţat din cap şi am rămas tăcută, în timp ce Naomi îşi domoli la rândul său gândurile şi emoţiile în legătură cu sora ei. Mi-am trecut privirea peste odaie, oprindu-mă la Claude. Allyson era tot în poala lui, cei din jurul lui râdeau şi pălăvrăgeau în continuare, însă el era tăcut, îngândurat, holbându-se la un lucru pe care doar el îl putea vedea.

- Cred că se întâmplă ceva cu el, zise Naomi încet, după ce văzu încotro priveam. Cu Claude.

- Serios? încuviinţă din cap, aşa că am întrebat: De ce crezi asta?

îşi trecu unghiile peste materialul subţire al corsajului, ceea ce mă făcu să-mi arcuiesc spatele.

- **Nu sunt sigură. îşi plecă uşor capul, sprijinindu-şi bărbia de umărul meu. Dar se poartă straniu: e agitat şi morocănos într-o clipă, după care e mult prea voios în clipa următoare, iar în ultima vreme a băut mult mai mult.**

- **Am observat şi eu asta. M-am gândit la ce mă întrebase baronul în după-amiaza aceea. Ai auzit ce s-a întâmplat în oraş noaptea trecută?**

- **Da. Ce veşti îngrozitoare! Se cutremură. Dar el se poartă diferit de câteva săptămâni, adăugă ea.**

- **Iar treaba asta e**

recentă, dar se zvonea... Mi se tăie răsuflarea când se jucă cu sfârcul meu. Mi-am înfipt degetele în perna canapelei din faţa mea. Ai un mod foarte pervers de a te purta frumos.

- într-adevăr? replică ea şi îmi făcu cu ochiul. Ce ziceai?

Am clătinat din cap.

- Ziceam că am auzit veşti despre Ţinutul de Vest.

- Ce anume? întrebă ea, şi, când i-am spus ce zisese Ramsey, îşi luă mâna de pe sânul meu, care devenise între timp mult prea sensibil. Ce naiba ar putea provoca aşa ceva? De ce s-ar întoarce o prinţesă împotriva regelui? continuă ea.

- **Nu ştiu, am murmurat. Nu acordam prea multă atenţie politicii Preaînalţilor. Cei mai mulţi dintre plebei nu o făceau, întrucât rareori îi afecta, dar partea asta... se schimba, nu-i asa?**

- **Regele Euros trebuie să facă ceva în privinţa asta, cugetă Naomi. Nu crezi?**

- **Cavalerii de Fier sunt bănuiţi a fi răspunzători pentru raziile de la graniţă, nu-i aşa? Şi, dacă e adevărat,** înseamnă că fac asta la porunca prinţesei de Visalia, însă regele n-a făcut nimic în privinţa raziilor, aşa că...

- Adevărat. Făcu o pauză, apoi adăugă: E un ticălos.

Umerii îmi tremurară de la atâta râs.

- Sunt destul de sigură că toţi cei aflaţi la putere sunt ticăloşi.

Naomi zâmbi larg în timp ce îşi trecu mâna peste

coapsa mea.

Am privit scurt spre baron. Era din nou concentrat asupra lui Allyson. Oare era cât de puţin îngrijorat din pricina raziilor care pătrundeau tot mai adânc în Ţinutul de Mijloc? Sau de cât de aproape fusese Archwood de a fi distrus cu desăvârşire?

- La ce te gândeşti? întrebă Naomi, iar eu am tresărit uşor când i-am simţit mâna la deschizătura dintre părţile rochiei. Ai o mină mult prea serioasă pentru cineva aflat în toiul unei orgii.

Am râs, însă, spre deosebire de Claude, eram măcinată de grijă. I-am aruncat o privire lui Naomi.

- De ce rămâi aici?

încremeni în spatele meu, doar pentru o fracţiune de secundă.

- De ce nu?

Am oftat şi mi-am întors privirea dinspre ea.

- Ce e? Mă muşcă uşor de gât când nu i-am răspuns, ceea ce mă făcu să icnesc din pricina durerii şi a altei senzaţii, cu totul diferită. *Ce e?*

Am mijit ochii la ea peste umăr.

-Au!

- Ba ţi-a plăcut, ripostă ea zâmbind cu impertinenţă. De ce ai oftat?

- Din cauza mâinii de pe coapsa mea, i-am răspuns eu.

- **De parcă ar fi adevărat. Nu scoţi niciodată un sunet când se ajunge la din-astea, nici măcar**

atunci când fac treaba aia cu degetele, care ştiu sigur că-ţi place, pentru că le place tuturor.

Ştiam întocmai la ce se referea.
y

- Pur şi simplu, nu pricep de ce rămâi aici, am zis în cele din urmă, vârându-mi talpa între ale ei când îşi vârî

si mai adânc mâna între faldurile rochiei.
}

- Crezi că nu sunt fericită?

- Esti?

Naomi nu răspunse numaidecât, ci se mulţumi să îşi treacă degetele peste buricul meu şi apoi mai jos. Nu comentă când degetele-i aventuroase nu întâlniră lenjerie în calea lor, ştiind că Maven mă îmbrăcase.

- Rămân pentru că vreau. Pentru că sunt fericită aici.

Fu rândul meu să tac.

- Nu mă crezi, nu-i asa?

3 y

Mi-am lăsat capul pe umărul ei.

- Sper că spui adevărul.

- Ar trebui. îşi plecă privirea spre mine. Ochii-i căprui erau serioşi. Uite ce e, te-am mai auzit spunând-o: Archwood e ca orice alt oras din orice alt teritoriu, dar e drăguţ aici. Aerul e curat şi nu e îmbâcsit cu fum, ca în oraşele de lângă mine. Am un acoperiş deasupra capului şi câtă mâncare vreau şi nu trebuie să-mi frâng spinarea pentru asta.

- Sigur nu-ţi frângi spinarea? am glumit eu.

Naomi îmi aruncă o privire caraghioasă, iar eu am chicotit.

- Nu eu îmi frâng spinarea, zise ea, şi am râs din nou, uşor. *Oricum,* după cum ziceam, nu

trebuie să mă spetesc de moarte în mine sau să fac curat după alţii. Nici nu trebuie să mă mărit ca să mă simt în siguranţă. Eu aleg cum îmi petrec zilele şi cu cine. în plus, îmi place să-i regulez pe alţii şi să fiu regulată, îmi zise ea, vârându-şi mâna între coapsele mele.

- N-aş fi ghicit vreodată, am spus eu.

Naomi râse, ceea ce mă făcu să zâmbesc şi aproape să izbucnesc în râs. Aşa erau râsetele ei; contagioase.

- Nu semăn cu sora mea, stii? N-am vrut niciodată să fiu căsătorită şi să fiu folosită doar ca iapă de prăsilă, zise ea, colţurile gurii încordându-i-se. De aceea viaţa cu Claude e perfectă pentru mine. Nu există aşteptări. Nici limitări. îmi place ceea ce sunt.

Mă privi scurt în ochi. Aş vrea ca şi ţie să-ţi placă ceea ce eşti.

Mi se tăie răsuflarea.

- **îmi place, am şoptit.**

- **Şi vreau să te cred, zise Naomi, sărutându-mă pe umăr. Trecu o clipă, după care schimbă subiectul. Am auzit un zvon.**

- **Despre ce?**

- **Despre incendii, spuse ea. Cum că ar fi fost mâna Preaînalţilor.**

- **Ah, da? Nu i-am spus ce ştiam. Nu pentru că nu aş fi avut încredere în ea. Era limpede că aveam. Doar că... nu voiam să se îngrijoreze. Avea deja destule pe cap din pricina lui Laurelin.**

- **îmi doresc să-i fi văzut pe Preaînalţi; nu partea în care au ars clădirile, se corectă ea, iar eu am pufnit. Se întâmplă mult prea**

rar să le vedem măreţia, adăugă ea.

Ştiam că Naomi se prostea doar, însă era mult prea uşor să-mi închipui trăsăturile lui: curba maxilarului, înclinaţia gurii lui şicanatoare şi ochii aceia uluitori.

- Lis? şopti Naomi, cu buzele-i pe curbura obrazului meu.

M-am holbat la podeaua de piatră din faţa canapelei. Am simţit o trepidaţie în piept, pe lângă cea simţită mult mai jos pe când atingerea ei îmi provocă un tremur uşor si încordat.

-Da?

- Am întrebat dacă vrei să-ti aduc ceva de băut. îsi trecu degetele peste partea

de jos a abdomenului meu, coborând sub buric.

- **Sunt...**

M-am oprit, icnind. Am mijit ochii la Naomi.

- **Ce e? întrebă ea pe un ton nevinovat. Oare am ajuns cu degetele prea aproape de o parte foarte sensibilă a ta?**

- **Se poate.**

Rânji cu o imoralitate diabolică pură.

- **Chiar sper că vei lua parte la Ospeţe anul acesta.**

Am ridicat dintr-o sprânceană.

- **Cred că singurul motiv pentru care aştepţi cu nerăbdare Ospeţele este ca să înfăşori un Preaînalt pe după**

deget.

- **Ce altceva ar arăta mai bine pe după degetul meu?**

I-am simţit vârfurile degetelor coborând din nou pe partea de jos a abdomenului meu, oprindu-se la doar doi centimetri, sau poate chiar mai puţin de atât, de locul în care mi se îmbinau coapsele.

- **în afară de tine?**

Am râs.

Ochii îi sclipiră.

- **Ti-am spus că Preaînaltii sunt...** ***măreţ*** **de dotati?**

Era adevărat.

- **Am putea să nu mai zicem „măreţ”?**

- Niciodată. Zâmbi uşor, în timp ce-şi mişcă degetele înainte şi înapoi, aproape... *aproape*

frecând mugurul de carne mult prea sensibil. Apropo, suntem privite, adăugă ea.

- Nu mă surprinde câtuşi de puţin, am bombănit, dar, când m-am uitat, l-am văzut pe bărbatul care fusese cu soţii Isbill privindu-ne, la fel ca şi o femeie din partea cealaltă a încăperii. Nu erau singurii care se holbau la noi. Din fericire, Grady nu se număra printre ei. Mai ales că mâna lui Naomi îşi căuta din nou prada. Şi ai în continuare un mod foarte straniu de a înţelege ce înseamnă să te porţi frumos, i-am zis.

Naomi mă ignoră.

- E dificil când ştiu că avem audienţă. Mereu mi s-a părut puţin tulburător. începu să-şi mişte din nou degetele în cercuri lente, şicanatoare. Şi puţin aţâţător, adăugă ea.

- E ceva în neregulă cu tine, am zis eu.

- Te rog, de parcă n-aş şti că şi ţie îţi place să fii privită.

Şoldurile mi se mişcau încontinuu.

- E irelevant.

- Ia spune-mi, zise Naomi, şi i-am simţit buzele curbându-i-se pe obrazul meu, cât de udă eşti, mai exact, în clipa asta?

Am mijit ochii la ea, tot mai îmbujorată.

- Dacă nu m-aş purta frumos din respect pentru bunăstarea emoţională şi mintală a sărmanului Grady, pun rămăşag că aş descoperi că eşti. îşi lipi nasul de al meu şi şopti: Nici măcar nu încerca să minţi, pentru că felul în care îţi mişti şoldurile spune o cu totul altă poveste.

- Spune povestea pe care o scriu degetele tale.

Scoase un sunet gutural, cu buzele lipite de ale mele.

- O, pun rămăşag că te-am şicanat până te-ai încălzit frumos, zise ea. Mă privi apoi cu şiretenie. Dar sunt gata şi să pun rămăşag că gândul la Preaînalţi măreţ de dotaţi te-a făcut, de fapt, *să te uzi leoarcă.*

Muşchii mi se încordară şi degetele de la picioare mi se strânseră, dar se înşela. Şi avea dreptate în acelaşi timp. Chiar dacă Naomi se purta frumos, eu... *tânjeam*, dar nu eram singura. Am simţit cum i se înteţeşte respiraţia. Am simţit-o frecându-se întruna de coapsa mea. în parte, era din pricina atingerii ei, şi avea dreptate. Mă gândeam într-adevăr la Preaînalţi măreţ de dotaţi, doar că mă gândeam la el în mod deosebit.

La lordul meu Preaînalt.

CAPITOLUL 9

Ştiind că Naomi nu urma să se bucure de seara aceea dacă avea impresia că trebuia să mă păzească de alţii, i- am spus că aveam să mă retrag. Sinceră să fiu, ar fi trebuit să fiu obosită, ţinând cont că dormisem foarte puţin în noaptea dinainte, însă un soi de energie încărcată de nelinişte mă străbătu chiar şi după ce mă schimbasem într-o cămaşă de noapte alunecoasă, lăsându-mă agitată şi nerăbdătoare.

Aveam de gând să dau vina pe Naomi şi pe ideea ei dea se purta frumos.

în timp ce stăteam întinsă în pat, mintea nu mă ajută câtuşi de puţin, hotărând să alterneze amintirea atingerilor uşoare şi aţâţătoare ale lui Naomi cu... senzaţia stârnită de pielea dură şi netedă a lordului meu.

Cu pielea roşie, m-am rostogolit pe o parte, lipindu-mi strâns coapsele. Mă străbătu o pulsaţie ascuţită. M-am muşcat de buză în timp ce mi-am trecut mâna peste piept. Am tras tremurător aer în piept. Vocea lui îmi răsuna atât de clar în minte, de parcă ar fi fost lângă mine, şoptindu-mi la ureche. Mi-am răsfirat degetele, trecându-le peste sfârcul întărit, peste cămaşa de noapte. Doar că nu erau degetele mele. Erau ale lui Naomi. Erau ale *lui.*

Un val de căldură îmi străbătu venele, stârnind din nou acea dorinţă în adâncul meu. Am icnit

când mi-am trecut unghiile peste sfârc. M-am mişcat fără oprire, legănându-mi şoldurile. Sfârcurile nu îmi fuseseră niciodată atât de sensibile, dar în clipa aceea mă gâdilau, devenind aproape dureroase, în timp ce o căldură umedă mi se aduna jos, între coapse. Inima îmi bătea cu putere când m-am întors pe spate, închizând ochii şi coborându-mi mâna peste abdomen şi mai jos, trăgându- mi cămaşa de noapte în sus. Aerul rece sărută spaţiul încălzit dintre picioarele mele, făcându-mă să icnesc uşor. Am tresărit când degetele mi-au atins pielea goală a coapselor, arzându-mă... trecând prin mine, pentru că invocam, de fapt, atingerea *lor.*

Mi-am desfăcut picioarele, gâfâind sacadat, superficial, în

timp ce mi-am trecut degetele peste carnea încordată şi sensibilă. Am tresărit din nou şi degetele de la picioare mi se strânseră când mi-am coborât şi mai mult degetele. Mi-am lăsat capul pe spate şi am gemut, ridicându-mi şoldurile. M-am aţâţat singură aşa cum ştiam că ar fi făcut Naomi, aşa cum îmi închipuiam că ar fi făcut lordul meu dacă aş fi rămas în cabina de duş. Nu degetele mele mă pătrunseră în locul acela umed şi alunecos, nu

degetele mele îmi cuprinseră sânul, ci ale lui Naomi şi apoi ale lui, atingându-mă până am început să mă împing în sus. M-am arcuit, dorindu-mi mai mult. Tânjind după mai mult.

„Atinge-mă!”

Amintirea vocii lui mă făcu să-mi pierd minţile, să ating extazul, şi mă străbătură valuri încordate, dar prea scurte, de plăcere. La sfârşit, încă gâfâiam şi... tânjeam.

încă mă simţeam neîmplinită.

Pentru că nu fusese atingerea lui Naomi. Nici a lui. Fuseseră doar degetele mele.

Am tras adânc aer în piept şi am deschis brusc ochii când am simţit un miros lemnos slab.

Mirosul lui.

Mi-am întors capul spre divanul din faţa patului, unde lăsasem mantia pe care mi-o dăduse. Ar trebui să fac ceva cu ea. Să o donez. Să o distrug. Poate să o ard.

Am oftat şi am privit scurt spre tavan, după care m-am ridicat şi m-am dus în odaia pentru îmbăiat. M-am stropit cu apă rece peste faţă, simţindu-mă în continuare agitată, iar...

Impulsul acela reveni, cel pe care îl simţisem în solariu.

Dorinţa.

Nevoia de a fi afară.

M-am dus desculţă la fereastră şi am privit afară. Am văzut numaidecât globurile plutitoare şi strălucitoare de lumină care îşi făceau apariţia pe cerul nopţii cândva între sfârşitul primăverii şi începutul verii, în săptămânile dinaintea Ospeţelor, după care dispăreau la scurt timp după aceea.

Am zâmbit larg când le-am văzut. M-am îndepărtat de fereastră şi m-am încălţat cu o pereche de pantofi cu

talpa subţire. Am apucat un halat de un albastru-închis cu mâneci scurte din odaia

pentru îmbăiat, l-am luat pe mine şi i-am legat cordonul în talie, aruncând o privire scurtă la pumnalul de *lunea* de pe noptieră, amintindu- mi în gând să-l întreb pe Grady dacă avea o teacă în plus pentru el.

Am ieşit pe uşile de la terasă, am străbătut peluza din spate, evitându-i pe oaspeţii de la petrecere, m-am îndreptat spre podul îngust de peste pârâiaş şi am intrat în grădină. Am urmat cărarea şerpuită din grădinile baronului, concentrată asupra sferelor luminoase care coborau din înalt asemenea stelelor, plutind printre pinii

înalţi ca nişte torţe. Luminile magice umplură cerul, strălucind uşor. Mă fascinaseră mereu, chiar si în 3

> y

copilărie. Nu-mi aminteam dacă stareţa îmi spusese vreodată de ce apăreau atunci când o făceau. îl întrebasem pe Claude o dată, însă ridicase pur şi simplu din umeri şi îmi zisese că aveau legătură cu Preaînalţii.

Ceea ce nu-mi spusese, de fapt, nimic.

Am încetinit când una dintre sfere, cam cât mâna mea, coborî dintre copaci şi zăbovi la câţiva paşi în faţa mea, surprinzându-mă. Nu mai

fusesem nicicând atât de aproape de una, nici măcar înainte să ajung la Archwood. Am înaintat, şovăielnic, temându-mă oarecum că sfera
[3] y [3]
avea să îşi ia zborul sau să dispară.

Nu o făcu.

Globul de lumină rămase îndeajuns de aproape ca să văd că nu era o singură lumină centrală. Am făcut ochii mari. De fapt, erau mai multe lumini minuscule adunate la un loc. Sfera pulsă, apoi se îndepărtă, întorcându-se încet în copacii de deasupra. Le-am privit coborând şi
înălţându-se, de parcă s-ar fi

împreunat într-un dans, după care se întoarseră trepidând în copaci.

Jucându-mă cu vârful cosiţei, m-am urnit din nou, urmându-le, în timp ce păsări nocturne ciripeau în copaci. Pacea din grădini îmi calmă mintea. M-am întrebat dacă Claude s-ar fi împotrivit dacă aş fi vrut să montez un... hamac aici. Mă îndoiam că aş fi întâmpinat probleme...

„Opreşte-te!”

Am tresărit şi m-am oprit brusc. M-am încruntat şi mam întors lent cu faţa spre o arcadă din dreapta mea. Degetele îmi zvâcniră, şi mă străbătu un sentiment acut de conştientizare, ca o apăsare între omoplaţi.

Intuiţia îmi scânteiase. Mi-am dat seama atunci că funcţionase foarte bine cu mai mult de o oră în

urmă. Simţisem acel imbold de a pleca din solariu şi de a merge în grădini.

- **Cred că-ţi baţi joc de mine, am bombănit, holbându- mă la cărarea întunecată.**

Am rămas locului, în timp ce inima îmi bătea neregulat în piept. Numai zeii ştiau spre ce voia să mă ghideze intuiţia în seara aceasta. Nici măcar nu voiam să ştiu. Degetele mi se contractară şi muşchii îmi tremurară pe când mă luptam cu atracţia intuiţiei.

- **Fir-ar!**

Am expirat enervată şi am trecut prin arcadă.

O lumină foarte slabă a lunii pătrundea prin glicinele mari şi lujerii lor încărcaţi şi doar câteva sfere strălucitoare pluteau sus în copaci, scânteierea lor uşoară

iluminând tulpinile târâtoare de un albastru-deschis. Am dat laoparte crengile care atârnau jos şi am înaintat pe cărare, pătrunzând adânc în crângul de glicine.

Apoi, am simţit-o: o schimbare bruscă în atmosferă. Aerul se răcise, dar se simţea cumva dens. Greu. *Putere.*

O mai simţisem si înainte...

- Cum ziceam, n-am idee despre ce vorbeşti, l-am auzit pe un bărbat zicând undeva în faţa mea. Avea o anumită cadenţă în vorbire, rostea anumite litere cu un vibrato care nu era răspândit în Ţinutul de Mijloc, însă vocea lui mă afectă. Am simţit-o ca nişte ciulini pe piele, si usa aceea din mintea mea se deschise.

*Am văzut **rosu.***

Scurgându-se pe piatră.

împroşcând flori deschise la culoare.

Sânge.

M-am oprit, cu răsuflarea tăiată.

Nu mi s-a arătat nimic despre cei care vorbeau în umbra glicinelor, dar *ştiam* că urma să se întâmple ceva sângeros.

Ceea ce însemna că trebuia să o iau la sănătoasa de acolo. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să fiu prinsă în cine ştie ce dramă urma să se desfăşoare. Orice avea să se întâmple acolo, mai ales după noaptea trecută, nu era treaba mea.

Dar văzusem sânge.

Cineva urma să fie rănit.

Degetele mi se strânseră în jurul unui mănunchi de flori, şi mi-

am trecut dinţii peste buza de jos. Ar fi trebuit să fi rămas în solariu şi să fi băut până aş fi uitat de mine în seara aceea. *Viziunile, vocile* si *cunoştinţele* ar fi fost reduse la tăcere preţ de o vreme scurtă. Nu m-aş fi aflat acolo, pe punctul de-a face ceva nechibzuit... Şi, pe toţi zeii, noaptea trecută tocmai dădusem dovadă de nesăbuinţă cât pentru un an întreg.

Mi-am poruncit să mă întorc, dar iată că nu o făceam.

Am înaintat puţin, scrâşnind din dinţi. Mi-am spus în sinea mea că nu era nimic în neregulă cu faptul că nu voiam să mă implic. Nu însemna că eram o persoană rea. O dovedisem noaptea trecută. în plus, ce puteam face ca să opresc

ceea ce avea să se întâmple? Grady mă învăţase cum să dau un croşeu de dreapta destul de puternic, dar aveam impresia că asta nu urma să mă ajute prea mult.

- Şi nu-mi plac nici acuzaţiile pe care le faci, continuă bărbatul. Nici lui nu-i vor plăcea, ceea ce ar trebui să te îngrijoreze. Nu eşti invincibil, orice ai crede tu.

Am dat laoparte un lujer de glicină şi am înaintat...

Drept răspuns, se auzi un chicot sec şi amuzat care îmi zbârli pielea pe braţe. Sunetul acela...

Am făcut ochii mari când, imediat după aceea, mi-am prins piciorul într-o rădăcină expusă.

- Fir-ar, am icnit eu, împiedicându-mă. M-am sprijinit

cu mâna de scoarţa aspră a unui copac din apropiere, ca să nu cad cu faţa la pământ.

Tăcere.

O tăcere desăvârşită mă înconjură pe când mi-am ridicat uşor capul, roşie ca para focului. Am dat să spun ceva, deşi nu aveam idee ce anume, pentru că mintea mi se goli de tot văzând doi bărbaţi stând sub afurisitele alea de sfere luminoase care păruseră să fi apărut de nicăieri ca să fie martore la cum o dădusem cu bâta-n baltă. Cei doi se întorseseră deja amândoi spre mine, iar eu m-am concentrat asupra celui în privinţa căruia mă avertizaseră simţurile mele.

Era blond şi cu pielea deschisă la culoare. înalt şi atrăgător, cu

trăsăturile atât de perfect meşteşugite, încât ai fi zis că fuseseră sculptate chiar de zei, şi am ştiut ce însemna asta înainte să văd ce avea prins în dreptul şoldului. Sângele mi se răci numaidecât când am observat pumnalul de *lunea* de un alb murdar şi lăptos.

Nu ştiam ce mă şoca mai tare: faptul că intuiţia mea funcţionase în privinţa Preaînalţilor sau că mă îndrumase spre... *el.*

Cu degetele îmbârligate în lujeri, mi-am simţit inima pompându-mi şocuri ca de gheaţă prin vene când am aruncat o privire spre celălalt bărbat, şi atunci am ştiut. Am ştiut de cum i-am auzit chicotul uşor, catifelat.

Tot aerul mi se scurse din

plămâni. Era mai mult învăluit în umbre şi înveşmântat cu totul în negru. S-ar fi contopit cu ele dacă nu ar fi fost peticele de piele nisipie. Am avut impresia că uitasem cum să respir când păşi în lumina sferelor. Eram convinsă că pământul se mişcase sub mine.

Era *el.*

Lordul meu Preaînalt.

Maxilarul cioplit şi dur i se mişcă atunci când buzele mari si cărnoase îi creionară un zâmbet strâmb.

- **Devine un obicei.**

- **Ce anume? m-am auzit şoptind.**

Trăsăturile i se umbriră din nou.

- **Să ne întâlnim asa.**

- **Cine naiba mai e si asta? întrebă celălalt Preaînalt**

apăsat, făcându-mă să mă concentrez din nou asupra lui.

- Sunt un nimeni, m-am bâlbâit eu. Eu doar... urmăream sferele mici de lumină... îmi plac sferele... de lumină, îmi scăpă fără să vreau, şi creierul mi se crispă.

„îmi plac sferele mici? Zeilor mari!” Mi-am descâlcit degetele din glicină şi am dat să fac un pas în spate.

- Scuze, uitati că am fost aici... Sau că exist.

O pală de lumină brăzdă partea de jos a feţei Preaînaltului meu... Pe toţi zeii, nu era al meu. Zâmbea mai tare acum.

- O clipă, te rog!

Acel *„te rog* ‘ mă făcu să mă opresc.

Pentru că faptul că un lord Preaînalt, chiar dacă era el, spunea aşa ceva? Mie? O plebee? Era... un lucru nemaiauzit. Nu o spusese nici măcar noaptea trecută, când îmi ceruse ajutorul.

Apoi, totul se întâmplă atât de rapid!

Celălalt Preaînalt înjură, ţâşnind în spate şi trăgând din teacă pumnalul de *lunea*, dar celălalt

lord fu mai rapid. îl prinse pe Preaînalt de încheietură şi i-o răsuci. Pârâitul oaselor răsună ca tunetul. Mi-am trântit palma peste gură, înăbuşind un ţipăt.

Preaînaltul şuieră de durere în timp ce pumnalul căzu la pământ.

- Dacă faci asta, zise el, dezvelindu-şi dinţii, vei regreta. O vei regreta cu ultima suflare.

- Ba nu, Nathaniel, răspunse lordul, şi mi se păru plictisit. Aşa cum mi se părea Grady ori de câte ori începeam să vorbesc despre diferitele tipuri de margarete. Nu voi regreta, încheie el.

I-am văzut pumnul doar pentru o clipă. Cu o secundă înainte să lovească în pieptul Preaînaltului... înainte *să pătrundă* în pieptul lui.

Cel pe nume Nathaniel îşi dădu capul pe spate, şi trupul îi zvâcni, iar eu mi-am luat mâna de la gură.

- încă o clipă, zise lordul pe un ton destul de nonşalant.

Un foc auriu erupse din pieptul lui Nathaniel... Sau din mâna lordului, care încă era adânc înfiptă în pieptul lui.

Focul îl cuprinse pe Nathaniel într-un val ondulat şi violent de flăcări aurii vibrante, si am ştiut dintr-odată

întocmai cum fuseseră incinerate locuinţa fierarului si

cârciuma. Câteva clipe mai târziu,

din Nathaniel rămaseră doar... un morman de cenuşă si câteva fâşii de

veşminte carbonizate lângă pumnalul de *lunea* căzut la pământ.

- Fir-ar să fie, am şoptit eu, ridicându-mi privirea îngrozită şi puţin uluită de acea etalare de putere, însă în cea mai mare parte îngrozită.

în spatele locului în care se aflase Nathaniel, florile deschise la culoare erau împroşcate cu sânge, întocmai ca în viziunea mea.

Mi-am ridicat privirea spre lordul care noaptea trecută abia de reuşise să meargă singur, pe care tocmai mi-l închipuisem oferindu-mi plăcere, iar el...

Incinerase pe un altul cu *mâna.*

Dacă-i putea face aşa ceva

unuia din speţa lui, ce zeilor mari i-ar fi putut face unui plebeu?

Am făcut un pas şovăielnic în spate, aducându-mi din nou aminte întocmai ce era lordul cu pricina. Lucru pe care îl uitasem cumva.

- *Nalaa,* îmi zise lordul încet.

Am tresărit din tot corpul.

O şuviţă de păr i se desprinse din coc şi-i alunecă pe maxilar când se aplecă şi îşi şterse mâna de bucăţile de vesminte arse.

- Ar trebui să te apropii.

Am mai făcut un pas în spate.

- Nu stiu ce să zic.

- Ti-e, în sfârsit, teamă de mine? întrebă lordul, ridicând pumnalul de *lunea* căzut.

Nu eram prea sigură, dar ştiam că ar fi trebuit să-mi fie. Ar fi trebuit să fiu înfricoşată.

îşi îndreptă capul spre mine.

- Nu te mai îndepărta...

Am mai făcut câţiva paşi. Cumva, focul pe care îl crease era mai tulburător decât să-l văd smulgându-i

traheea lui Weber. Nici măcar nu ştiam sigur de ce, dar...

Ceva mă apucă de cosiţă, trăgându-mă în spate. Am ţipat când un val de durere îmi străbătu gâtul şi şira spinării. Am căzut când acel ceva mă răsuci. Cineva mă strânse de gât. Mă trase în spate, izbindu-mă de pieptu-i ca un zid, iar eu am apucat mâna cu care mă ţinea de gât şi nu am auzit absolut *nimic* când l-am văzut pe lordul Preaînalt printre lujerii de glicină care se legănau.

- Muriel, zise lordul tărăgănat, iar eu m-am cutremurat, şocată. Cunoşteam numele. Finn şi Mickie îl pomeniseră. Te-am căutat toată ziua, adăugă lordul.

- Nu te apropia, îl avertiză cel care mă ţinea, în timp ce eu îl zgâriam pe mână, rupându-mi unghiile de carnea dură a altui Preaînalt.

Lordul Preaînalt înaintă lent, cu mişcări de prădător, lujerii ridicându-se şi legănându-se din calea lui înainte ca trupul să-i intre măcar în contact cu ele.

- Corectează-mă dacă cumva greşesc, zise lordul, ignorându-l pe Muriel. Dar nu ţi-am spus să nu te mişti?

- Eu...

- Opreşte-te! mârâi Muriel, întrerupându-mă şi mă strânse mai tare de gât. Eram pe punctul de-a intra în panică. Sau îi frâng naibii gâtul, adăugă el.

- E un gât drăguţ, răspunse lordul Preaînalt, dar, Muriel, de ce ai crede că-mi pasă dacă-l frângi?

- Ticăloşiile! am şuierat eu, nereuşind să mă abţin, cu limba dezlegată de neîncredere.

Lordul îşi înclină capul.

- N-a fost prea drăguţ din partea ta.

L-am privit cu gura căscată. îl ajutasem noaptea trecută. îl dusesem în siguranţă. îmi riscasem viaţa, iar lui nu-i păsa dacă cineva avea să-mi frângă gâtul.

- Tocmai ai zis...

Muriel îşi apăsă degetele pe gâtul meu, iar eu am icnit strangulat şi am tăcut.

- Ce i-ai făcut lui Nathaniel? întrebă el.

- I-am dat o pauză. încă un mănunchi de flori se dădu laoparte din calea lui. Permanentă.

Muriel se dădu în spate, trăgându-mă după el, forţându-mă să mă ridic pe vârfuri.

- De ce naiba ai face una ca asta?

- Ştii bine că nu e cazul să mai întrebi, dar, întrucât mă simt generos în seara asta, îţi voi explica. în afară de faptul că mă plictisea, răspunse lordul, mi-a întins o capcană. La fel şi tu.

Muriel se opri, în timp ce eu mă zbăteam în strânsoarea lui.

- Da, chiar că ştiu. înjură din nou. N-ar fi trebuit să am încredere în plebei că se vor ocupa de asta.

- N-ar fi trebuit. Lordul făcu o pauză, apoi mi se adresă mie: Iar *tu* ar trebui să nu te mai zbaţi cât eu şi Muriel stăm de vorbă. Altminteri, vei reuşi doar să te răneşti.

Să nu mă mai zbat? în timp ce Muriel îmi zdrobea traheea?

- Iar tu ar trebui să-ţi faci griji pentru gâtul tău! se răsti Muriel.

- Grija pe care mi-o porţi îmi încălzeşte

inima.

- Da, văd. Muriel mă trase cu putere într-o parte, în timp ce eu mă străduiam să scap. Nimic nu funcţionă. Mă strânse la fel de ferm. Să ştii că ţi-ai făcut-o cu mâna ta, adăugă el.

- Cum anume?

- N-ai decât să faci pe sfiosul cât vrei tu. Nu va mai funcţiona pentru multă vreme! se răsti Muriel. Există un singur motiv pentru care erai dispus să-ţi rişti pielea ca să obţii informaţiile alea de la noi.

- Că tot veni vorba despre informaţiile cu pricina, răspunse lordul, au fost măcar adevărate?

- Lua-te-ar naiba! se răsti Muriel.

Lordul oftă.

- Cum crezi că va reacţiona regele când va afla ce căutai? ripostă Muriel.

Nu aveam nici cea mai mică idee despre ce vorbeau.

- Regele va pune să fii decapitat.

- Mă îndoiesc. Lordul chicoti din nou, iar sunetul acela îmi făcu părul de pe ceafa să se zbârlească. în caz că ai uitat, sunt unul dintre favoriţii regelui.

- Nu şi după noaptea asta, îi făgădui Muriel. Nu când va afla adevărul.

Adevărul despre ce?

Lordul încetase să se mai apropie de noi. Se afla acum la câţiva paşi depărtare.

- Sunt curios, Muriel, de ce crezi că regele va afla despre ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta?

Sau în noaptea trecută?

Muriel se încordă în spatele meu, părând să simtă ameninţarea nu foarte voalată din cuvintele lordului. Trecu o clipă sacadată.

- Plec.
- Bine..., zise lordul, înclinându-şi capul.
- Vorbesc serios, spuse Muriel, şi mi se păru că am auzit un tremur în cuvintele lui. Dacă vii după mine, îi smulg inima din piept, adăugă el.
- Ţi se pare că aş încerca să te opresc să pleci? întrebă lordul.

Nu părea.

Chiar nu părea.

Nu ştiam de ce mă aşteptam la altceva din partea lordului. Chiar dacă era lordul meu Preaînalt. Noaptea trecută avusese nevoie de ajutorul meu. Era limpede că în noaptea asta nu mai avea. Eram o proastă, pentru că un sentiment de trădare se cuibări în adâncul meu, deşi până şi eu puteam recunoaşte că nu avea nici un sens. Doar pentru că-l ajutasem noaptea trecută nu însemna că îmi era dator în vreun fel.

Zeilor mari, chiar că-mi doream să nu mă fi gândit la el când mă atinsesem singură.

Mi se frânse inima când Muriel mă trase în spate prin lujerii de glicină. Crengile înmiresmate se aşezară apoi la locul lor, formând o perdea care îl ascunse iute pe lord. Muriel mă târa tot mai departe printre copaci, departe de conac, ceea ce era de rău, pentru că mă îndoiam că avea să îmi dea drumul după ce scăpa de lord.

Am intrat în panică. M-am zbătut cu sălbăticie,

lovindu-l pe Muriel în picioare şi peste braţ. Fiecare lovitură îmi stârnea un val de durere în braţ şi în picior, îmi veni să vomit, mărind ochii când se întoarse, şi pe mine odată cu el. M-am zbătut în strânsoarea lui, lăsându-mă cu toată greutatea în toate direcţiile.

Muriel scoase un sunet gutural, în semn de avertisment, şi mă ridică de la sol.

- Continuă aşa, şi voi... *La naiba!*

Ceva mare şi întunecat se izbi în noi, azvârlindu-l pe Muriel câţiva paşi mai încolo. Se lovi de un copac, impactul zguduindu-l mai întâi pe el, apoi pe mine. Mârâi, fără să-mi dea drumul, în timp ce picioarele începură să-mi cedeze.

O serie de mişcări neclare îmi vânturară şuviţele de păr desprinse din jurul feţei. Am văzut ca într-o străfulgerare o mână lovindu-l pe Muriel peste braţ, apoi scânteierea pumnalului de *lunea* de un alb lăptos. N-am mai simţit presiune pe gât, dar n-am apucat să mă simt uşurată sau să-mi trag răsuflarea. O altă mână mă apucă de braţ. Mă aruncă într-o parte... *Mă azvârli.* Preţ de o clipă, m-am simţit imponderabilă printre florile cu aromă dulceagă. Nu mai exista sus sau jos, cer sau pământ, iar, în clipele acelea, mi-am dat seama că se sfârşise. Alergarea. Singurătatea. Se sfârşiseră toate. Baronul urma să fie trist când avea să-mi găsească trupul frânt.

M-am izbit cu putere de pământ, şi fiecare oscior din corp mi se zgudui, iar capul mi se dădu pe spate. Mă străbătu o durere uluitoare şi brutală.

Apoi, nimic.

CAPITOLUL 10

Prin ceaţa nimicniciei, am simţit degete alunecând pe lateralele gâtului meu şi pe sub cosiţa deasă, pe ceafa. Atingerea era uşoară ca pana, dar caldă, aproape fierbinte, şi se mişca în cercuri alinătoare, aproape

imperceptibile. Am simţit o atingere mai moale pe frunte.

- **Va supravieţui? întrebă un bărbat.**

Nu am recunoscut vocea, dar mi s-a părut că avea acelaşi fel de a vorbi ca restul Preaînalţilor. Nu puteam fi sigură, pentru că am alunecat din nou în nimicnicie, şi nu ştiam cât timp am rămas în starea aceea. Mi s-a părut că trecuse o veşnicie înainte să simt atingerea aceea uşoară ca pana pe braţ: un deget mare ce se mişca în aceleaşi cercuri lente şi blânde chiar deasupra cotului

meu. De data aceasta, atingerea nu era fierbinte, doar mângâietoare şi... dezarmantă, stârnind în mine un sentiment de conştientizare spinos pe care nu-l puteam pricepe. Mi-era prea cald şi mă simţeam prea comod ca să încerc măcar. Am auzit aceeaşi voce, de parcă ar fi venit de la capătul celălalt al unui tunel îngust.

Bărbatul vorbi din nou:

- Vrei să rămân cu ea până se trezeşte?

- Apreciez oferta, Bas, dar mi-e bine aici.

O parte din ceaţă se evaporă atunci, în timp ce sentimentul acut de conştientizare se intensifică. Vocea era mai aproape, mai clară. Era *el.* Lordul

meu Preaînalt, care... Ce se întâmplase? Frânturi de amintiri îmi năvăliră în minte. Grădina plină de sfere plăcut strălucitoare. Intuiţia mea. Sângele împroşcat pe florile deschise la culoare...

- Sigur? l-am auzit pe Bas întrebând, de data asta cu voce mai tare. Ţi-ai putea petrece timpul mai bine în altă parte.

- Ştiu, răspunse lordul. Dar îmi plac mult pacea şi

liniştea.

- Şi priveliştea? replică Bas.
- Şi ea, da.

Bas chicoti jos, răguşit, după care tăcerea inconştienţei se aşternu din nou, eu primind-o cu drag, simţindu-mă... îngrijită.

în siguranţă.

Aşa că mi-am îngăduit să cad

din nou în nesimţire.

Treptat, am început să simt un miros plăcut. Un iz uşor lemnos. Am început şi să-mi dau seama că stăteam cu capul pe ceva ferm, dar nici pe departe la fel de dur precum pământul, apoi am auzit ciripitul distant al păsărilor de noapte şi zumzăitul insectelor. Inima începu să-mi bată mai repede. Eram tot în grădină, pe jumătate întinsă pe iarba rece, dar capul...

Am simţit degetul mare de pe braţul meu oprindu-se.

- Cred că în sfârsit te trezeşti, *nalaa.*

Am deschis ochii, şi mi se tăie răsuflarea. Chipul lordului se afla deasupra mea, în mare parte umbrit. Doar o fâşie subţire de lumină a lunii pătrundea prin

coronamentul de deasupra noastră, iluminându-i maxilarul şi gura.

Îmi zâmbi uşor.

3

- Bună.

Frânturi din cele întâmplate îmi năvăliră în minte într- o clipă, făcându-mă să mă urnesc. M-am ridicat brusc, proptindu-mă la repezeală în mâini şi genunchi, şi m-am dat câţiva paşi în spate.

- Ar trebui să ştii deja, zise lordul, mâinile căzându-i în poală – în poala pe care îmi sprijinisem capul. Că nu te voi răni, continuă el.

- Ai spus că nu-ţi pasă dacă îmi frânge cineva gâtul, am zis, gâfâind, cu braţele şi picioarele tremurându-mi de la valul de adrenalină rămasă.

- Aşa am spus.

M-am holbat la umbrele de pe

chipul lui, consternată.

- Eu te-am ajutat noaptea trecută, şi tu l-ai lăsat să mă ia...

- Ah, dar nu l-am lăsat să te ia, nu-i asa? îsi încrucisă

^{33} > > î

picioarele lungi în dreptul gleznelor. Dacă aş fi făcut-o, nu ai mai fi fost în viaţă acum. Ţi-ar fi frânt gâtul sau ţi-ar fi smuls inima din piept, aşa cum a ameninţat să facă.

Avea dreptate. Puteam recunoaşte asta, însă frica şi furia, sentimentul de trădare şi senzaţia ca de gheaţă de panică mă inundau, alungând sentimentul straniu şi întru totul prostesc de siguranţă, de purtare de grijă.

Mi-am dus mâna tremurândă la gât, simţind încă strânsoarea lui Muriel pe el, rănindu-l şi zdrobindu-l.

- **Te doare? mă întrebă lordul.**
- **Nu. Am atins uşor pielea, lăsându-mă în spate pe picioare. Pielea era puţin mai sensibilă acolo, însă nimic extrem, ceea ce nu avea deloc sens. îmi aminteam limpede cum căzusem... Ba nu, cum fusesem aruncată într-o parte şi cum mă lovisem cu capul de ceva tare, apoi o durere bruscă şi violentă, urmată de... nimic. Mi-am ridicat din nou privirea spre lord, amintindu-mi de căldura atingerii lui şi de ceva mai moale care mă atinsese pe frunte.**
- **Spre deosebire de ceea ce l-am lăsat pe răposatul Muriel să creadă şi, din nefericire, şi pe tine, nu i-am îngăduit să continue să te folosească drept scut, zise el. Lam oprit, iar tu ai fost prinsă la mijloc.**

Mi-am amintit ceva tare izbindu-se de noi... Am văzut ca într-o străfulgerare o mână pe braţul lui Muriel.

- **M-a... azvârlit.**

- De fapt, eu am făcut-o, mă corectă lordul. încercam să te duc la o distanţă sigură. S-ar putea să o fi făcut cu puţin prea mult entuziasm. îşi plecă bărbia, iar lumina lunii îi căzu pe unul dintre pometţii înalţi şi impunători, îmi cer iertare, adăugă el.

Inima îmi bătea cu putere în timp ce mi-am coborât mâna la câţiva centimetri deasupra ierbii dense, zăbovind cu ea acolo. Cu puţin prea mult entuziasm? Mi-am amintit de senzaţia aceea de imponderabilitate... De zbor. Mă aruncase de parcă aş fi fost un copilaş, şi nu eram deloc mică. Am înghiţit în sec şi am început să mă uit în jur.

- Muriel nu mai e, îmi împărtăşi lordul.

Mă prinsesem şi singură.

- A mai fost cineva aici. Un anume... Bas?

- E vorba despre Bastian, Lord Bastian. A plecat, zise el. Suntem singuri, *nalaa*.

Inima îmi tresăltă.

- Ar trebui să fiu rănită. Ar trebui să fiu... Nu am putut să rostesc. Că ar fi trebuit să fiu moartă. M-am lăsat din nou în fund. Sau, mai bine zis, am picat în fund, aterizând într-un petic de pământ luminat de lună. Mai... sărutat din nou? l-am întrebat.

- Poftim?

- M-ai vindecat, am clarificat eu. M-ai vindecat din nou?

în faţa mea, lordul îşi descrucişă picioarele şi îşi trase un picior spre el. Ridică dintr-un umăr.

- Ţi-am spus că, în limba mea, *nalaa* înseamnă mai multe lucruri.

Am clipit, apăsându-mi palma în iarbă. Nu mi-a scăpat din vedere că nu voia să-mi răspundă la întrebare.

- îmi amintesc. Ai spus că înseamnă îndrăzneţ.

- Aşa e. îşi sprijini un braţ pe genunchiul îndoit. Mai poate însemna şi „încăpăţânat”, spuse el, cu o urmă de zâmbet în voce. Motiv pentru care porecla ţi se potriveşte şi mai bine.

Colţurile buzelor mi se lăsară.

- Şi de ce ai crede una ca asta?

începu să bată darabana cu degetele în aer.

- Mă întrebi pe bune?

- Nu sunt încăpăţânată.

- Permite-mi să te contrazic, spuse el. îmi amintesc clar că ţi-am spus să vii la mine. N-ai venit. Apoi, ţi-am spus să nu te mişti, şi tu ai luat-o la sănătoasa.

M-am încordat, indignată.

- Am luat-o la fugă pentru că tocmai te văzusem vârându-ţi mâna în pieptul cuiva şi incinerându-l.

- Dar nu mi-am vârât mâna în pieptul tău, nu? contracară el.

- Nu, dar...

- Dar ai fugit, interveni el. Apoi, când ţi-am spus să nu te mai zbaţi ca să nu te răneşti, ai continuat să o faci.

Nu-mi venea să cred că trebuia să-i explic toate astea.

- Pentru că îmi zdrobea gâtul.

- N-aş fi îngăduit să se întâmple una ca asta.

- Tocmai spuseseşi...

- Că nu îmi păsa dacă îţi frângea gâtul. Ştiu ce am spus, mă întrerupse el. *Din nou.* Şi nu-mi păsa de ce zicea el, continuă lordul, pentru că ştiam că nu aveam să permit aşa ceva.

- Şi de unde era să ştiu eu asta? l-am întrebat apăsat.

- Ei bine, m-ai ajutat noaptea trecută. Ce-ar fi însemnat dacă aş fi îngăduit să fii rănită? Ah, ştiu. Ar fi

însemnat că sunt un ticălos.

Am mijit ochii la el.

- Şi pentru că sunt un Deminyen, zise el, de parcă asta ar fi însemnat ceva. Şi suntem protectorii voştri. Urmă o altă pauză, apoi adăugă: în mare.

Mi-am înăbuşit râsul ce ameninţa să-mi ţâşnească din gâtlej. Da. *în mare.*

- Muriel avea de gând să mă rănească. Era...

- Muriel era un idiot.

Iritarea îmi dezlegă limba, însă m-am abţinut şi am tăcut din gură. Vorbeam cu un lord Preaînalt care de data asta nu era rănit.

îşi înclină din nou capul.

- Aveai de gând să spui ceva?

- Nu, eu...
- Ba da, aveai.
- Of, pe toţi zeii! m-am răstit eu. Aveam de gând să-ţi zic să nu mă mai întrerupi, dar ar fi imposibil, deoarece o faci întruna, aşa că încerc să fiu respectuoasă.
- Spre deosebire... Degetele încă-i dănţuiau în aer. Spre deosebire de mine?
- Ştii ce? Cred că îmi plăceai mai mult când nu aveai energie să vorbeşti.
- Deci îţi plăceam?
- Nu asta am spus.
- Ba exact asta ai spus.
- Fir-ar să fie! am rostit eu şuierat. Nu la asta m-am referit.

Lordul râse; un sunet profund şi... plăcut. Neaşteptat. Nu râsese aşa noaptea trecută.

- Ştii că *nalaa* mai înseamnă ceva? Tranşant?

încăpăţânată? Tranşantă?

- Cred că prefer sensul de îndrăzneţ.
- Există şi un al patrulea sens, adăugă lordul.
- Cuvântul ăsta al vostru are multe înţelesuri, am bombănit eu.
- Multe, murmură el. însă al patrulea se foloseşte şi pentru a descrie o persoană care este nerecunoscătoare. Şi acesta ţi se potriveşte destul de bine, nu crezi? Ţi-am salvat viaţa, şi, totuşi, mă consideri nepoliticos.

M-am holbat la el, cu gura căscată.

- în plus, am stat aici şi am aşteptat să te trezeşti, doar ca să mă asigur că eşti în regulă. Am

vegheat asupra ta. Ba chiar te-am lăsat să-mi foloseşti trupul pe post de pernă.

Am perceput-o din nou, bruma aceea de zâmbet şicanator pe care nu-l puteam vedea, dar pe care îl auzeam în vocea lui.

- Cred că a fost destul de politicos din partea mea, mai ales că eu nu ţi-am folosit trupul aşa noaptea trecută.

- îmi amintesc limpede că noaptea trecută mi-ai cerut ajutorul, am ripostat eu. între timp, nu ţi-am cerut eu să faci toate astea.

- M-ai fi ajutat şi dacă n-aş fi cerut-o, zise el, iar eu am tăcut din gură. Aşa cum eu am făcut-o fără ca tu să mi-o ceri, chiar dacă am lucruri mult mai importante de care să mă ocup.

Un val de furie fierbinte îmi curse prin vene, slobozindu-mi *gura.*

- Dacă ai lucruri mult mai importante de făcut, nu te opreşte nimeni. Prezenţa ta nu este nici necesară, nici dorită, *milord.*

Degetele i se opriră chiar deasupra genunchiului, în timp ce se aplecă puţin mai mult în razele lunii. Gura, curbura maxilarului şi nasul îi deveniră mai vizibile. Avea un zâmbet rapace.

Am simţit un gol în stomac şi am încremenit. Se prea poate să fi întrecut măsura.

- Ai dreptate, *nalaa.* Nu *trebuie* să fiu aici, zise el, aproape la fel de încet precum le vorbise Preaînalţilor în acele clipe scurte dinainte să le curme existenţa. *Vreau* să fiu aici.

Atunci, am simţit-o. Privirea lui. Chiar dacă nu-i

puteam vedea ochii, simţeam că se holba la trăsăturile mele, apoi mai jos. Urmară un val de căldură şi furnicături.

- La urma urmei, zise el, cu voce mai groasă, mai catifelată, priveliştea e chiar încântătoare.

Mi-am plecat privirea şi am văzut că halatul de un albastru-închis se desfăcuse la un moment dat, şi mi se vedea cămaşa de noapte de culoarea fildeşului de sub el. Era practic transparentă în lumina lunii, făcând ca sânii să îmi fie clar vizibili sub cămaşa subţire.

- Ştiu, mă holbez, zise lordul. Şi mai ştiu şi cât de *nepoliticos* sunt în momentul de faţă.

Mi-am ridicat lent privirea spre el. Se ştia că Preaînalţilor le plăceau doar două lucruri în egală măsură. Violenţa şi... sexul. N-ar fi trebuit să mă surprindă, mai ales că văzusem cum fusese în noaptea dinainte, dar era un lord Preaînalt, iar acum, că nu mai era rănit şi ne aflam în grădini, eu... eram o simplă plebee...

Că tot veni vorba, ce căutau el şi ceilalţi doi în grădinile astea? Preaînalţii interacţionau de obicei mai liber şi mai... intim cu plebeii în timpul Ospeţelor, chiar şi lorzii Preaînalţi, dar mai era ceva timp până la începerea Ospeţelor.

- Muriel? am zis eu. Despre el i-am auzit vorbind pe Finn şi pe Mickie.

-Da.

Mi-am trecut dinţii peste buza de jos.

- Şi Finn? Mickie? Urmă o clipă de tăcere. Incendiile? Acolo au sfârşit?

- Cred că ştii deja răspunsul.

Ştiam.

- Cum ai ajuns în grădini?

- I-am trimis un mesaj lui Nathaniel să ne întâlnim, ştiind că Muriel nu e niciodată prea departe de fratele lui, răspunse el. Ca printr-un noroc, a cerut să ne întâlnim aici.

Asta însemna, cu siguranţă, că fraţii Preaînalţi erau din Primvera.

- Ai zis că ţi-au plăcut sferele luminoase? mă întrebă el, întrerupându-mi şirul gândurilor, şi dură o clipă până să-mi dau seama că se referea la ce le spusesem lui şi lui Muriel. Presupun că te refereai la *spiritus*, continuă el.

- Spirite? am şoptit eu, îndeajuns de surprinsă ca să întreb.

- Nu spiritele muritorilor, răspunse el, zâmbind din nou uşor. Ci *spiritus* tuturor lucrurilor care te înconjoară. Copacul sub care stăm. Iarba. Florile de glicină din părul tău.

- Oh! Mi-am ridicat mâna din reflex. Mi-am trecut-o în jos peste cosiţă până am simţit ceva moale şi umed. Mi-am scos petala din păr, ruşinată. Nu ştiam, am adăugat eu.

Chicoti din nou. Un sunet în continuare plăcut, lucru care părea în deplină contradicţie cu, ei bine, cu totul.

- **Sunt convins că florii i-a**

plăcut să fie ataşată de o muritoare atât de încântătoare. Deşi îmi vin în minte lucruri mult mai interesante de care *m-aşfi ataşat* eu.

Am clipit o dată.

Apoi, încă o dată.

După care mintea mea hotărî să întreprindă o scurtă călătorie spre locuri în care n-ar fi trebuit să ajungă, închipuindu-şi toate acele locuri interesante la care se referise el. Stomacul mi se strânse brusc de dorinţă. Mam foit pe iarbă, ameţită de pulsaţia intensă de dorinţă, de încă un memento clar a *ceea* ce era.

- **Deci căutai *spiritus?* mă întrebă lordul, ridicând o mână.**

Mormăi încet, un sunet melodic uşor.

7 j

O clipă mai târziu, o strălucire

de culoarea untului îşi făcu apariţia în copacul de deasupra noastră, coborând încet printre ramuri şi lujeri. Apoi, încă una. Şi încă una. Buzele mi se depărtară. Mai bine de şase sfere plutiră prin copaci.

- Le poţi chema la tine? l-am întrebat.

- Desigur, răspunse el. Suntem parte din tot ce ne înconjoară. Ele sunt parte din noi.

Am privit unul dintre *spiritus* plutind deasupra mea.

- Sunt frumoase.

- Apreciază că spui asta.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

- Mă pot înţelege?

- Da. îşi ridică bărbia, făcând semn cu ea spre unul dintre *spiritus.* Vezi cum strălucesc mai puternic acum?

Am încuviinţat din cap.

- Aşa îţi dai seama.

- Ah! Mă mâncau degetele de dorinţa de a întinde mâna şi de a atinge unul fără mănuşi, dar m-am gândit că asta ar fi însemnat să întind coarda. Am aruncat o privire spre lord, dorindu-mi să-i pot vedea mai mult din chip. Ochii. Dar probabil era o binecuvântare că nu îl puteam vedea în clipa aceea. Cum... te cheamă? l-am întrebat.

- Thorne.

Am simţit ca un şuierat străbătându-mi pieptul. După atâţia ani, ştiam în sfârşit cum se numea. Nu ştiam ce părere aveam despre asta, însă mi se păru un moment definitoriu.

Mi-am dres glasul.

- Probabil... ar trebui să plec.

îşi înclină capul.

- Probabil.

M-am ridicat, uşurată şi totuşi tulburată că era de acord.

- Dar m-ar mâhni dacă ai face-o, adăugă el, iar eu mam îndoit serios de spusele lui. Am atât de multe întrebări, adăugă el.

M-am oprit.

- Despre ce?

Se ridică atât de rapid, încât nu l-am văzut mişcându- se. într-o clipă stătea jos, iar în următoarea fu în picioare.

- Despre tine, desigur.

îmi săltă inima-n piept.

- Nu sunt prea multe de ştiut despre mine.

- Mi-e greu să cred aşa ceva. Acum, era aproape învăluit de umbrele aruncate de glicină, dar, cumva, părea mai aproape. Aş pune rămăşag că sunt multe de

spus, începând cu felul în care ne-am întâlnit, continuă el.

Un fior subţire îmi străbătu ceafa şi şira spinării. Mi se păru că pământul se mişca din nou.

- Cum... ne-am întâlnit?

- în seara asta, clarifică el. Aşa îţi petreci de obicei nopţile? Singură, alergând după *spiritus,* când nu-i salvezi pe cei aflaţi la ananghie?

- Da, am recunoscut eu. De obicei, nu mă plimb însă noaptea prin partea asta a grădinilor.

- Dar în noaptea asta lucrurile au decurs diferit.

Am încuviinţat din cap, hotărând din nou să-i spun doar jumătăţi de adevăr.

- Am auzit voci, şi eram îngrijorată că s-ar putea întâmpla ceva rău.

- Aşa că ai hotărât să intervii? Din nou? întrebă el, vădit surprins. Fără armă şi, aparent, fără să ştii cum să te aperi?

Mi-am ţuguiat buzele.

- Aşa se pare.

Urmă o clipă de tăcere.

- Ai dat din nou dovadă de curaj.

- Doar... am făcut ce am considerat că era corect să fac.

- Iar asta cere, de obicei, cel mai mult curaj, nu-i aşa?

Am încuviinţat din cap, spunându-mi că trebuia să

opresc această conversaţie. Dintr-o mulţime de motive. Cu siguranţă, era târziu, dar am ezitat...

Zâmbetul acela îşi făcu din nou apariţia pe chipul lui. Curbura aceea uşoară şi încordată a buzelor... Şi, din nou, partea de jos a abdomenului mi se strânse brusc, încordându-se. Gura mi se uscă puţin.

- Presupun că locuieşti la conacul Archwood? întrebă Lord Thorne, şi, deşi nu-l văzusem mişcându-se, era mai aproape acum.

Am încuviinţat din cap.

- Petrec... mult timp prin grădinile acestea, i-am împărtăşit eu, fără să ştiu prea bine de ce o făceam, cu excepţia faptului că eram agitată şi emoţionată, lucru care mă făcea mereu să îndrug vrute şi nevrute. De aceea ai simţit miros de iarba-mâţei pe mine, am adăugat eu.

- Eu n-aş fi intrat în ele dacă n-ar fi fost Nathaniel, zise el, întorcându-şi capul şi privind roată la grădini. E straniu cum s-au sfârşit lucrurile. îşi întoarse din nou privirea spre mine. Pentru tine.

Da, chiar că era straniu.

- îmi pare rău pentru... Prietenii lui? Era limpede că Muriel şi Nathaniel nu fuseseră prietenii lui. îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu ei, am zis.

îşi întoarse din nou capul spre mine şi tăcu. Avusese aceeaşi reacţie noaptea trecută când îmi cerusem iertare pentru ce păţise el.

Am înghiţit în sec.

- M-am întrebat toată ziua un lucru despre

Muriel. El ţi-a întins capcana, nu-i aşa?

Lord Thorne încuviinţă din cap.

- De ce ar fi implicat un Preaînalt în piaţa-fantomă?

Tăcu preţ de câteva momente.

- E o întrebare bună. La care mi-ar plăcea să ştiu răspunsul, dar vreau să te mai întreb ceva.

- Ce anume?

Un lujer se dădu laoparte, şi, de data aceasta, l-am văzut înaintând. Nu atinsese lujerul, dar, aşa cum spusese, făcea parte din tărâm într-un fel în care plebeii nu puteau.

- Cum de ţi-ai petrecut toată ziua întrebându-te de ce ar fi un Preaînalt implicat în piaţa-fantomă dacă ai aflat abia în seara asta că era un Preaînalt?

Fir-ari

îmi tresăltă inima-n piept.

- Am... presupus că era. Gândurile mi-o luară la galop. Ai zis că trebuia să te întâlneşti cu el la Twin Barrels. Mam gândit că trebuia să fie un alt Preaînalt.

- Ah! încă o tulpină de glicină se răsuci fără ca el să o atingă. Eu ar trebui să îmi cer iertare, pentru lucrurile pe care ai fost nevoită să le vezi şi să le trăieşti în ultimele două nopţi. Sunt convins că nu vezi aşa ceva în fiecare zi.

- Nu... mă aşteptam să dau de Preaînalţi pe punctul de-a se ucide reciproc.

Râse sec.

- Ai fi surprinsă să afli că nu se întâmplă

chiar atât de rar.

Am ridicat din sprâncene. Chiar că *eram* surprinsă. Pe de altă parte, nu prea ştiam ce se petrecea pe la curţile Preaînalţilor.

- Cred că mă consideri un monstru acum?

- Nu, asta nu s-a schimbat. Adică, avea de gând să te înjunghie, decizie care pare acum cam prost gândită, ţinând cont de cum s-au sfârşit lucrurile pentru el. Iar, Muriel, ei bine, el avea de gând să mă ucidă, aşa că la naiba cu el, am zis, îmbujorându-mă când l-am auzit chicotind încet. De ce ţi-a întins o capcană? l-am întrebat.

- în afară de faptul că era nătâng? Se temea.

- De ce?

- De mine.

Unul dintre *spiritus* pluti peste umărul lui, aproape atingându-l pe al meu când trecu pe lângă noi.

- Aşa că a considerat că era mai bine să se ocupe de mine.

Nu-l prea cunoşteam pe Lord Thorne, dar nu mi se păru genul de persoană pe care alţii să încerce să o forţeze să facă ceva.

- Presupun că ambii au luat mai multe decizii proaste în noaptea asta.

- Presupui corect.

îşi mişcă din nou degetele peste o tulpină de glicină.

Totuşi, aveam impresia că avea de-a face cu mai mult decât faptul că Muriel se temea de Lord Thorne. Ce-i drept, motivul acesta ar fi fost suficient pentru cei mai mulţi, dar în clipele acelea scurte

vorbiseră de parcă s-ar fi referit la altceva, ceva care cu siguranţă nu era treaba mea, însă eram curioasă.

- Ei bine, sper... că vei găsi ceea ce căutai, i-am zis, iar el îşi înclină din nou capul. Mi s-a părut că încercai să afli un lucru despre care el pretindea că ar deţine informaţii.

- Da, dar acum nu ştiu sigur dacă spunea sau nu adevărul.

Am dat să-l întreb ce l-ar fi putut mânia pe rege, însă Lord Thorne atinse o floare de glicină, atrăgându-mi privirea spre degetele pe care şi le trecu de-a lungul lujerului, fără să desprindă o singură floare măcar.

Un alt *spiritus* îşi făcu apariţia, alăturându-i-se celuilalt şi plutind peste noi, luminând îndeajuns încât, când Lord Thorne îşi întoarse cu totul capul spre mine, să-i văd din nou chipul cu claritate.

Am simţit o senzaţie de furnicături la baza gâtului, care mi se răspândi apoi în tot corpul când mi-am ridicat privirea spre şuviţele-i aurii desfăcute care-i atingeau umerii puternici şi gâtul de culoarea nisipului cald.

Pe când eram o copilă, mi se păruse frumos şi înspăimântător.

Lucru care nu se schimbase.

O şuviţă de păr îi căzu peste obraz, şi ridică dintr-o sprânceană cu o nuanţă sau două mai închise decât şuviţa aceea ondulată.

- Te simţi bine?

Am tresărit uşor.

- Da. Sunt doar obosită. Ultimele două nopţi au fost stranii.

Se holbă la mine preţ de o clipă.

- Aşa este.

Am înghiţit în sec.

- Cred că... trebuie să mă întorc la conac.

Lord Thorne nu spuse nimic, privindu-mă îndeaproape. Cu atenţie.

Am mai făcut un pas în spate, cu inima bătându-mi năvalnic în piept.

- Apreciez că te-ai asigurat că... nu am murit şi că ai vegheat asupra mea, m-am bâlbâit.

îşi îndreptă capul.

- Deci *apreciezi* ajutorul pe care nu l-ai cerut?

- Desigur... M-am întrerupt când l-am văzut zâmbind uşor, tachinator. Dar tot nu erai obligat să o faci.

- Ştiu.

L-am privit în ochi preţ de o clipă, apoi am înclinat din cap.

- Noapte bună, am şoptit.

Am dat să mă întorc.

- ***Nalaa?***

M-am răsucit spre el, icnind şi sărind în spate, lovindu-mă de o glicină din apropiere. Lord Thorne se afla la mai puţin de treizeci de centimetri de mine, florile atârnând în spatele lui nemişcate, câtuşi de puţin clintite. Nici măcar nu-l auzisem mişcându-se. Trona deasupra mea în întunericul copacului, blocând întru totul lumina lunii. Mâinile îmi căzură pe lângă corp, palmele apăsându-mi-se în scoarţa aspră.

- Trebuie să îţi cer ceva înainte să pleci, zise

el.

Am tras superficial aer în piept, aer îmbibat de mirosul lui lemnos şi catifelat. A ce mirosea? Am tresărit când ma atins în mod neaşteptat pe umăr.

- Ce anume?

- Lucrurile pe care le-ai văzut în noaptea asta aici? îşi coborî mâinile peste braţele mele. Atingerea-i era uşoară, dar îmi făcu numaidecât inima să o ia galop. Ajunse la încheieturile mâinilor. Cu Muriel şi Nathaniel? Să nu vorbeşti despre ele.

M-am cutremurat când îşi coborî mâinile pe şoldurile mele. Cămaşa de noapte nu putea opri căldura palmelor lui. Atingerea lui... mi se păru ca o înfierare.

- Desigur, m-am bâlbâit eu.

- Cu nimeni, insistă el, mutându-şi mâinile de pe şoldurile mele înspre faldurile halatului.

Am tras aer în piept, icnind ameţită, când îşi trecu încheieturile degetelor peste curbura abdomenului meu. îmi închise halatul, apoi găsi cordonul.

Mi-am ţinut răsuflarea în timp ce el îmi legă cordonul chiar sub sâni.

- Nu o voi face.

Nu m-am clintit când a terminat de legat cordonul. Mi-am simţit inima bătându-mi năvalnic în piept când m-a luat de încheietura mâinii şi şi-a dus-o la gură. Nu mă puteam mişca. Nu de teamă sau

de tulburare, deşi aşa ar fi trebuit.

Si totuşi, nu mă temeam.

Am simţit... o emoţie pe care nu o puteam identifica sau descrie când mi-a întors mâna si m-a sărutat în centrul palmei, aşa cum făcuse în noaptea dinainte. Senzaţia pe care mi-o lăsară buzele lui pe piele îmi şocă simţurile. Erau atât de moi si de blânde, dar totuşi ferme şi de neclintit, şi, când mi-a coborât mâna, i-am simţit răsuflarea pe obraz, până când buzele ni se apropiară la doar câţiva centimetri.

Oare avea să mă sărute?

Preţ de un moment încărcat de haos, mă asaltă o abundenţă de senzaţii: neîncredere şi poftă, panică şi o dorinţă arzătoare. Inima îmi bătea năvalnic, confuză. Nu voiam să fiu sărutată de un lord Preaînalt, cu atât mai puţin

de unul care momentan mi se părea oarecum
ameninţător.
>

însă nu mi-am întors capul când i-am simţit răsuflarea dănţuindu-mi pe buze. Am ştiut în clipa aceea că ceea ce descoperisem de mai multe ori în viaţă era adevărat: cu siguranţă ceva nu era în regulă cu mine. Am închis lent ochii...

Un vânt rece mă sărută pe ceafă.

Lord Thorne încremeni.

Am deschis ochii si am simtit cum un fior îmi străbătu
j >

tot corpul. Păsările de noapte nu mai ciripeau. Peste întreaga grădină se aşternuse o tăcere stranie, şi, privind în jur, am văzut că până şi *spiritus* păreau să fi părăsit

zona, iar sentimentul acela de mai devreme reveni, aerul acela dens şi rece ca gheaţa.

- întoarce-te acasă! îmi zise Lord Thorne, cu o voce mai rece şi mai dură ce mi se aşternu peste piele ca o ploaie îngheţată. Repede, *nalaa.* Prin grădină mişună acum lucruri care îţi vor considera carnea la fel de gustoasă precum mi se pare mie de încântătoare.

Mi se puse un nod în stomac.

- Tu vei fi în regulă?

Lord Thorne a încremenit, iar eu am presupus că rămăsese fără cuvinte din pricina întrebării. Şi eu eram la fel de şocată. De ce aş fi fost îngrijorată, ţinând cont de faptul că-l văzusem incinerând un alt Preaînalt? Sau de ce mi-ar fi păsat măcar dacă avea să fie în regulă? Pentru că ne mai ajutase o dată pe mine şi pe Grady? Mi se păru totuşi că era vorba despre mai mult de atât.

- Desigur, făgădui el. Trebuie să te grăbeşti.

Mă apucă mai tare de gât, apoi îmi dădu drumul.

M-am împleticit în spate, cu inima bătându-mi năvalnic. Am dat să spun ceva...

- *Pleacă, nalaa!*

M-am dat în spate, tremurând, apoi m-am întors... Mam întors şi am luat-o la fugă, neştiind sigur ce anume mă tulburase mai mult: sunetul de aripi grele care se auzi pe cerul nopţii sau sentimentul inexplicabil că nu ar fi trebuit să fug.

Că ar fi trebuit să stau lângă el, înfruntând ceea ce urma să vină.

CAPITOLUL 11

- Câţi? întrebă baronul, plimbându-se încolo şi încoace printr-una dintre numeroasele odăi de primire din apropierea sălii mari. Doar o jumătate din cămaşa albă imaculată îi era băgată în pantalonii cafenii cu care era îmbrăcat. Părul îi arăta de parcă şi-ar fi vârât de câteva ori mâinile prin el de mai multe ori în dimineaţa aceea, şi acum îi stătea în sus în toate direcţiile. Câţi dintre oamenii mei au fost ucişi noaptea trecută? continuă el.

- S-a confirmat că trei au decedat, răspunse magistratul Kidder din locul în care stătea cu mâinile apăsându-şi pe genunchi până i se albiră încheieturile degetelor. Dar am găsit... bucăţi de-a lungul zidului exterior al conacului, ceea ce ne-a făcut să credem că s-ar putea să mai fie doi sau mai mulţi încă neconfirmaţi.

Hymel se încruntă în spatele magistratului cărunt.

- Bucăţi? întrebă Claude şi se întoarse spre magistrat, în timp ce eu m-am uitat scurt spre intrare, privindu-l în ochi pe Grady. Ce vrei să spui prin *bucăţi?* întrebă el.

- Ei bine, ca să fim mai precişi, erau mai multe membre decât oameni confirmaţi. Magistratul Kidder era aproape la fel de alb la faţă precum cămaşa baronului. Un picior şi încă două braţe, adăugă el.

- Fir-ar! bombăni Hymel, făcând o grimasă.

Mi se făcu greaţă de la bucăţica de sendviş cu carne rece pe care o înghiţisem cu câteva minute în urmă. Am aşezat încet furculiţa şi cuţitul pe masă, regretând din suflet că nu îmi servisem prânzul în

odăile mele. însă nu fusesem pregătită ca Claude să dea valvârtej în odaie, cu magistratul în urma lui. Nici nu fusesem pregătită să aflu că trei dintre gărzile baronului fuseseră ucise noaptea trecută. Sau patru. Ori cinci.

Claude apucă o carafa din bufet şi bău direct din ea.

- **în cât timp vor reuşi oamenii tăi să găsească şi să cureţe rămăşiţele care tin de acele braţe si picioare adiţionale? se interesă el, aşezând carafa apăsat. Au început deja să sosească oaspeţi pentru festivităţile din seara asta. Ultimul lucru de care am nevoie e să se împiedice de un cap sau de vreun trunchi printre trandafiri.**

Am închis scurt ochii, mai dezgustată de nepăsarea oarecum surprinzătoare de care dădea dovadă baronul faţă de persoanele cărora le aparţinuseră

bucăţile cu pricina decât de subiectul de conversaţie grotesc.

- Mai mulţi oameni de-ai mei caută chiar acum posibilele rămăşiţe, îl asigură magistratul, însă aş sugera să închideţi grădinile în următoarele câteva ore.

- Nu serios, bombăni Claude, trecându-si din nou mâna prin păr. Apa din paharul meu începu să tremure când se apucă din nou să se plimbe încolo şi încoace. Ai văzut cadavrele, nu-i asa? întrebă el.

Magistratul Kidder înghiţi în sec şi încuviinţă din cap.

- Şi n-am să le uit vreodată.

Claude se duse la fereastră, blocând preţ de o clipă lumina soarelui.

- **Ce crezi că a provocat asta?**

- **Cel mai probabil, ceea ce crede vărul tău că a făcut-o şi ce au raportat alţii că au văzut. Magistratul îi aruncă o privire lui Hymel, apoi adăugă: *Nimere.***

M-am înfiorat când mi-am amintit sunetul aripilor în văzduh. Trebuia să fiu de acord cu ce spuneau Hymel şi ceilalţi gardieni.

***Ni'merele* erau un alt soi de Preaînalţi, cu care plebeii aveau de-a face sau pe care le vedeau rareori. Le mai**

văzusem o singură dată, pe când eu şi Grady fuseserăm copii, după ce plecaserăm din Union City Vizitiul care mâna diligenţa le văzuse pe drum, dând târcoale unei porţiuni din Pădurea de Velniş. Păreau de-a dreptul desprinse dintr-un coşmar: creaturi ale căror aripi atingeau o anvergură de peste doi metri, cu gheare mai lungi şi mai ascuţite decât cele de urs. De la gât în jos semănau cu nişte vulturi extraordinar de mari, cu o înălţime de aproape un metru douăzeci.

însă aveau cap de muritor.

- Dar de ce naiba mi-ar ataca *nimerele*

oamenii? întrebă Claude pe un ton apăsat. Nu atacă doar când cineva se apropie prea tare de cuibul lor?

- Nu cred că ei erau ţinta, spuse Grady de lângă uşi. Aşa a zis Osmund azi-dimineaţă. Că *nimerele* se îndreptau spre ceva care se afla în grădină, iar cei care patrulau pe zid le-au stat, din păcate, în cale. Greii şi Osmund erau la sol când au atacat.

Claude trecu pe lângă masa mea.

- Şi ştii ce anume din grădini le-a atras?

Stomacul mă rodea acum din cu totul alt motiv. Fusese într-adevăr ceva în grădini. Lordul meu Preaînalt... Ba nu, nu era al meu. Trebuia să nu mai zic asta. Am apucat paharul cu apă şi am luat câteva înghiţituri.

- E o întrebare la care nu pot răspunde, îi spuse Grady, aruncând scurt o privire spre mine, iar eu m-am făcut mică în scaun. Nimeni n-a văzut nimic ieşit din comun înainte ca ele să împânzească grădina, adăugă el.

„Să împânzească.”

Am aşezat paharul pe masă, cu mâna uşor tremurândă. Un lord Preaînalt era o fiinţă puternică, dar cu siguranţă fuseseră cel puţin o duzină de *mmere*. Cum

ar fi putut Lord Thorne să se lupte cu toate? Dar pesemne că o făcuse, pentru că altminteri l-ar fi găsit.

Dacă nu cumva membrele acelea în plus îi aparţineau lui.

îngrijorarea începu să supureze în adâncul meu,

formându-mi noduri în piept. Am lăsat paharul din mână.

- Fir-ar al naibii să fie, *nimere!* bombăni Claude, clătinând din cap. Ce urmează? *Nixe?*

M-am înfiorat. Pe toţi zeii, speram că nu.

- *Nt merele* să se poarte aşa? zise Hymel, încruntându- se. Aproape că nu s-a mai auzit aşa ceva, nu?

- S-au întâmplat numeroase lucruri nemaiauzite, răspunse magistratul Kidder.

Claude se opri, privindu-l pe bărbatul mai în vârstă.

- Ai vrea să detaliezi puţin?

- Am auzit zvonuri despre Preaînalţi care se luptă, zise magistratul. Au existat rapoarte că se întâmplă în alte oraşe. Numai săptămâna trecută am auzit că a fost o încăierare pe cinste între ei în Urbane luna trecută.

M-am încruntat. Urbane se afla în Ţinutul de Jos, foarte aproape de curtea Preaînalţilor din Augustine, care era şi capitala regatului Caelum. M-am gândit la ce spusese Lord Thorne despre Preaînalţi care erau pe punctul de-a se ucide între ei. Se părea că nu era un lucru neobişnuit pe la curţile lor, dar rareori auzeai să se întâmple în faţa plebeilor.

- Au fost ucişi mai mulţi dintre ei, adăugă magistratul Kidder. Precum şi câţiva plebei, care, din păcate, se aflau în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

- Ştim de ce se luptă? întrebă Claude.

- Asta n-am auzit încă, răspunse magistratul,

scărpinându-se pe maxilar. Dar, dacă aud ceva, vă voi da de ştire.

- Mulţumesc! Claude îmi aruncă o privire, cu o mină indescifrabilă. îşi încrucişă braţele şi spuse: Vreau ca grădina să fie curăţată până diseară. Se întoarse spre magistrat şi adăugă: Să nu rămână nimic în urmă, nici măcar o unghie.

- Aşa vom face. Magistratul Kidder se ridică şi ieşi cu paşi ţepeni din încăpere, fără să privească în direcţia mea. Nu o făcuse nici măcar o dată de când intrase. Nu aveam nevoie de intuiţie ca să ştiu că mă considera doar o târfă bine întreţinută şi că ar fi fost nevoit să plătească pentru simpla plăcere de a se uita la mine.

în fine.

în clipa în care uşa se închise în urma magistratului, baronul se întoarse spre mine. Trăsăturile îi erau atât de încordate, încât gura îi părea doar o crestătură. Era limpede că baronul era în toane proaste, şi pe bună dreptate. *Erau* rămăşiţe umane împrăştiate prin grădina lui.

- Spune-mi, pui, cu toată intuiţia şi clarviziunea ta, zise el, cu braţele pe lângă corp, nu ai văzut o hoardă de *nimere* coborând să îmi distrugă grădinile?

- Ca să ii văzut asta ar ii trebuit să fie cu adevărat utilă, comentă Hymel, încrucişându-şi braţele peste piept.

Peste umărul lui l-am văzut pe Grady holbându-se la ceafa lui de parcă îi venea să-i zboare capul de pe umeri.

- Şi, în afară de nişte trucuri de salon şi

instincte bune, nu prea se pricepe la altceva, vere.

Claude îşi întoarse brusc capul spre Hymel.

- Taci din gură!

Hymel se îmbujoră. îi plăcea să dea din gură, dar ştia că ceea ce făceam nu avea de-a face cu trucuri de salon sau cu iluzii. Doar se purta ca un ticălos, ca de obicei.

Aşa că l-am ignorat, *ca de obicei.*

Claude se întoarse cu faţa spre mine.

-Lis?

- Nu aşa funcţionează, i-am amintit eu. Ştii...

Am tresărit când Claude s-a năpustit în faţă şi şi-a trecut braţul peste masă. Paharul cu apă şi farfuria cu sendvişuri triunghiulare zburară pe podelele din lemn dur.

Am rămas cu gura căscată din cauza surprinderii holbându-mă la mizeria de pe podea. Lui Claude îi sărea repede ţandăra. Aşa se întâmpla cu cei mai mulţi *caelestia.* îl mai văzusem azvârlind pahare o dată sau de două ori. Sticle de vin scumpe se spărseseră de podea de mai multe ori, dar nu se purtase niciodată aşa cu mine.

- Da, şuieră Claude la doar câţiva centimetri de faţa mea, apăsându-şi mâinile de masă.

L-am văzut pe Grady dând să înainteze, dar s-a oprit când am clătinat scurt din cap.

- Ştiu că nu aşa funcţionează. Nu poţi vedea nimic ce are de-a face cu Preaînalţii, dar... Mă privi drept în ochi şi adăugă: Dar mai ştiu şi că lucrurile nu stau tot timpul aşa. Uneori, ai parte de impresii vagi. Şi mai ştiu că nu poţi vedea lucrurile în care eşti implicată.

Mi-am înfipt degetele în poalele rochiei când mi-am dat seama de un lucru. Noaptea trecută văzusem ce avea să se întâmple cu Muriel şi cu Lord Thorne: sângele împroşcat pe florile de glicină. Nu îmi trecuse prin minte la momentul cu pricina. Să fi fost, oare, din cauză că era implicat Lord Thorne?

- Deci spune-mi, pui, zise el zâmbind, trezindu-mă la realitate. Sau cel puţin încercă să zâmbească. Era mai degrabă o grimasă. Ai fost implicată în asta?

- Nu! am strigat eu, holbându-mă la el şocată. Nici măcar nu era din cauză că, *într-un fel*, chiar eram implicată în ceea ce se întâmplase noaptea trecută, ci pentru că ar fi crezut că aveam de-a face cu afurisitele de *nimere.* Nu am avut de-a face cu ele, am adăugat. Nici măcar nu ştiam că sunt *nimere* în Archwood.

Baronul mă privi cu atenţie preţ de câteva clipe, după care se împinse în masă. Tacâmurile rămase pe ea zornăiră.

- Nu sunt *nimere* în Archwood, zise el, cu nările umflate, făcând un pas în spate şi aproape călcând în mâncare. Dar sunt câteva în Primvera. Probabil de acolo au venit. Se holbă la mizeria pe care o provocase şi se îmbujoră. în orice caz, zise el, vârându-şi în pantaloni partea scoasă a cămăşii, e limpede că *nimerele* erau supărate pe ceva din grădină.

Mai degrabă, erau supărate pe *cineva.*

- Asigură-te că magistratul îşi face treaba, îi spuse lui Hymel, după care se opri şi veni spre locul

în care şedeam. înghiţi în sec în timp ce se holbă în jos la mine. îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul! N-ar fi trebuit s-o fac. Nu e din cauză că eram mânios pe tine.

Nu am spus nimic, privindu-l cu precauţie.

Expiră apăsat.

- Pot să-ţi aduc altă farfurie cu mâncare.

Baronul părea a se căi cu adevărat. Nu că asta i-ar fi justificat răbufnirea.

- E în regulă, am spus, zâmbind, pentru că trebuia să fie aşa.

Baronul ezită.

- Ba nu, e... Se opri şi trase adânc aer în piept. îmi pare rău, repetă, după care se îndreptă spre uşă, oprindu-se să vorbească cu Grady. Te poţi asigura că vor curăţa aici?

Grady încuviinţă din cap.

M-am ridicat când uşa s-a închis în urma baronului şi a verişorului lui şi m-am întors spre dezastrul de pe podea.

- Mă ocup eu, zise Grady cu voce aspră, apropiindu-se de masă.

- E mâncarea mea.

Am îngenuncheat şi am început să adun bucăţile de şuncă şi de brânză împrăştiate.

- Nu înseamnă că nu pot ajuta. Grady îngenunche în faţa mea şi ridică farfuria. Ce risipă de mâncare bună!

Am încuviinţat din cap în timp ce am aşezat câteva dintre bucăţi pe farfuria pe care o ţinea în mână, gândindu-mă că într-o vreme am fi mâncat

amândoi mâncare căzută pe jos şi călcată în picioare fără să clipim.

Am găsit o roşie şi m-am crispat când am simţit-o umedă şi alunecoasă.

- E prost dispus, nu-i aşa?

- Puţin spus, Lis. Maxilarul i se mişcă în timp ce adună bucăţile de sticlă şi le puse pe masă. Nu a fost în regulă, adăugă el.

- Ştiu. L-am privit scurt în ochi. Nu e amantul meu, i- am amintit.

- Dar ce e? Şeful tău, care uneori e prea prietenos cu tine?

- Nu, e şeful meu care se preface a fi mai mult decât e.

Probabil că într-adevăr îşi dorea să fie, adică să simtă
mai mult pentru mine.

- Tot nu înseamnă că e în regulă.

Am încuviinţat din cap, apucând ultima bucată de mâncare şi aşezând-o pe farfurie în timp m-am ridicat.

- Dar nu se întâmplă în fiecare zi să năvălească *nimere* în grădinile tale.

Grady pufni.

- Slavă zeilor pentru asta! exclamă el şi luă o bucată de pâine. M-aş fi scăpat pe mine dacă aş fi fost pe zid şi le-aş fi văzut venind.

- Ba nu ai fi făcut-o.

Se holbă la mine, cu sprâncenele ridicate.

- Bine, am spus, râzând, ai fi făcut-o şi după aceea te-ai fi luptat cu ele.

- Ba nu, aş fi făcut-o şi apoi aş fi luat-o la fugă sau m- aş fi scăpat pe mine în timp ce alergam, singurul lucru rezonabil de făcut când te confrunţi cu lucruri precum *nimerele.*

Clătinând din cap, am apucat ultima bucăţică de mâncare şi am pus-o pe farfuria pe care o ţinea Grady. Am dat să mă ridic, dar am observat o porţiune de piele de un maro-roşiatic intens pe braţul lui Grady, chiar sub încheietură. Am dat să-l iau de mână, însă m-am oprit. L-am privit în ochi.

- Ce-ai păţit la braţ?

- Poftim? mă întrebă el şi îşi plecă privirea. Ah! E o nimica toată. Făuream o lamă nouă, mi-a alunecat mâna. M-am apropiat prea tare de căldură.

- Zeilor mari, Grady! Pare dureroasă. Te-ai dat cu ceva? Mi-au venit numaidecât în minte diferite cataplasme care puteau fi folosite. Aş putea..., am dat să zic.

- M-am dat deja cu ce mi-ai preparat data trecută. Vezi? îşi înclină braţul spre lumină. Luciul ăla? E de la preparatul tău cu aloe.

- Trebuie să pui mai mult. I-am luat farfuria şi am aşezat-o pe masă. Şi ar trebui să o acoperi când eşti afară, mai ales când lucrezi în atelier.

- Da, mamă, răspunse Grady sec.

în timp ce i-am privit rana, mi-am adus aminte de un lucru.

- Ai vorbit cu Claude să-i iei locul fierarului? Danii ar trebui să se pensioneze curând, nu-i aşa? Şi după cele întâmplate cu Jac...

- Nu am vorbit cu el, zise Grady şi se întoarse

cu spatele la mine.

Am mijit ochii.

- Dar o vei face, nu?

Ridică dintr-un umăr.

- îl pot întreba eu...

- Nu o face! zise Grady şi se întoarse cu faţa spre mine.

- De ce nu? am ripostat, încrucişându-mi braţele. Te pricepi la asta...

- Mă pricep la ce fac acum.

- Aşa e, dar chiar îţi place să lucrezi cu fier şi oţel. Rar se întâmplă să se pricepă cineva la un lucru pe care îl face cu plăcere. L-am privit jucându-se cu centura de piele care îi străbătea pieptul, de care era agăţat unul dintre pumnalele pe care ştiam că îl făurise singur. Trebuie să-l întrebi pe Claude. Nu te va refuza, am adăugat.

- Ştiu. O voi face. Tăcu preţ de o clipă. N-o să-ţi placă deloc ce-o să-ţi spun, dar probabil ar trebui să nu mai mergi în grădini o vreme.

- Da, probabil.

Am traversat încăperea, rochia agăţându-mi-se de tocuri. M-am holbat pe fereastră, şi gândurile mi se întoarseră la senzaţia aceea stranie care mă încercase

>

noaptea trecută. Cum că ar fi trebuit să-i rămân alături.

încă o simţeam, ca pe o umbră în adâncul minţii. Că ar fi trebuit să fiu afară.

Cu *el.*

Unde-mi era locul.

CAPITOLUL 12

în zilele care urmară, lucrurile se calmară la conac şi în Archwood. Nu mai fuseseră atacuri de-ale *nimerelor* sau veşti despre Cavalerii de Fier şi prinţesa din Ţinutul de Vest, nici nu am descoperit alţi gardieni implicaţi în comerţul de pe piaţa-fantomă.

Lucrurile decurgeau normal.

Petreceam timp în grădină şi cu Naomi, iar seara stăteam cu

Grady. Mă alăturam lui Claude în timpul cinelor şi o călăream pe Iris pe pajiştile dintre conac şi oraş, şi m-am desfătat cu toate aceste lucruri, ca o plebee cuminte ce eram.

Dar în fiecare noapte mergeam în grădină şi încercam să mă conving că nu o făceam din cauza lui. Că nu eram acolo pentru că speram să-l găsesc pe lordul Preaînalt printre florile de glicină. Că nu avea nimic de-a face cu senzaţia stranie care mă bântuise pe măsură ce zilele se preschimbaseră în săptămâni.

Lord Thorne nu se întorsese, însă sentimentul acela care mă încercase când ne întâlniserăm prima dată persista. Ştiam că aveam să-l revăd.

în noaptea aceasta însă,

rămăsesem în odăile mele, nesimtindu-mă în stare de socializare. Eram într-o

dispoziţie stranie, pe care nu o puteam descifra. Singură, îmi petrecusem o mare parte din seară privind *spiritus* plutind peste gazon şi pătrunzând în grădini, în timp ce zumzetul muzicii de pe gazon urmase briza caldă. Ba chiar mă dusesem la culcare la o oră nejustificat de timpurie, dar mă trezisem brusc, cândva înainte de miezul nopţii, cu inima bătându-mi năvalnic în piept. Aveam impresia că mă trezisem dintr-un coşmar, dar

nici măcar nu eram convinsă că dormisem îndeajuns încât să visez.

Asta se întâmplase cu o jumătate de oră în urmă, şi, neputând să adorm la loc, m-am aşezat pe scaun, cu o carte închisă în poală, privind ***spiritus.*** **Am cercetat din nou senzaţia aceea stranie care persista, aşa cum făcusem de atâtea ori de când îl văzusem ultima dată pe Lord Thorne. Pur şi simplu, nu reuşeam să-l descifrez şi îmi stăruia în minte. Oare de ce crezusem că ar fi trebuit să-i rămân alături când sosiseră** ***m merele*.*** **Nu era ca si cum i-aş fi fost de ajutor, doar dacă**

nu cumva le-ar fi înfricoşat ţipetele mele.

De ce mă simţeam de parcă... locul meu nu mai era acolo unde mă aflam acum? Mai mult decât de obicei? începeam să cred că de aceea eram în starea asta...

Am tresărit când se auziră câteva bătăi tari în usă. M-

J

am răsucit spre uşă chiar pe când l-am auzit pe Grady strigând:

- **Lis? Esti acolo?**
- **Vin acum. M-am ridicat, strângându-mi mai tare cordonul halatului. M-a cuprins îngrijorarea când am**

străbătut spaţiul îngust şi am deschis uşa. îmi veneau în minte doar două motive pentru care Grady ar fi venit în odăile mele la ora asta din

noapte. Uneori, doar ca să dormim împreună când nu putea dormi – o metodă de alinare născută din toţi acei ani în care facuserăm asta şi care ne ajuta, pentru că nici unul din noi nu dormea prea bine. Celălalt motiv putea fi, ei bine, potenţial stresant.

Grady era singur pe coridorul slab luminat.

- Te-a chemat baronul.

Umerii mi se încordară.

- La naiba! am bombănit, fără să mai pierd vremea schimbându-mă în veşminte mai potrivite. Am ieşit pe coridor şi am închis uşa în urma mea, ridicându-mi privirea spre Grady. Ştii de ce? l-am întrebat eu.

- Nu, răspunse el. Ştiu doar că era în solariu când a venit Hymel şi l-a luat deoparte. A lipsit circa o jumătate de oră, apoi s-a întors şi mi-a spus să te chem.

Mi-am muşcat buza de jos. Când venea vorba despre Claude, opţiunile erau într-adevăr nelimitate, dar mă îndoiam serios că ar fi vrut să iau parte la festivităţile care aveau loc la ora aceea.

Grady mă conduse prin încăperile dosnice ale conacului, cele pe unde se perindau doar angajaţii şi cei care nu voiau să rişte să se întâlnească cu alţii. Am ajuns în anticamera mică din spatele sălii mari.

Erau mai mulţi oameni în anticameră, însă m-am concentrat asupra lui Claude. Nu-l mai văzusem de la criza de furie pe care o avusese, şi, când privirile ni s-au întâlnit, m-am întrebat dacă şi el se gândea la asta, pentru că era roşu în obraji. Şi nu credeam că avea de-a face cu blonda tolănită în poala lui. Femeia avea o privire pierdută când Claude o lovi

uşor peste şold, îndemnând-
o să se ridice. Blonda alunecă cumva spre partea liberă a divanului, ceea ce-mi lăsă impresia că savurase prea mult din vinul combinat cu laudanum care li se servea adesea celor mai apropiaţi prieteni ai baronului.

- Cum te simţi, pui? mă întrebă baronul pe când mă duceam spre el.

Am simţit numaidecât duhoarea greţos de dulceagă a uleiului de miazănoapte şi a trebuit să mă abţin de la o tiradă.

- Bine. Ce se întâmplă?

- Nu sunt sigur. Avem oaspeţi neaşteptaţi, îmi spuse el, îndepărtându-se de divan cu paşi lenţi. Pe când Grady se apropie de noi, continuă cu voce joasă: Un membru al curţii regale a cerut adăpost pentru el şi alte trei persoane în seara asta.

Fiecare părticică din mine se încordă. Membrii curţii regale erau deseori cancelari.

- E neobişnuit.

- Sunt de aceeaşi părere. Ne-am îndepărtat de cei din încăpere, şi adăugă: Nu vrea să spună de ce a venit, pretinzând că va vorbi cu mine dimineaţă, când...

- Când ce? am întrebat eu, întrucât Claude se întrerupsese în mijlocul frazei.

- Când, în cuvintele lui, „voi avea mintea clară” sau ceva asemănător.

Claude se îmbujoră şi mai tare, eu înţelegând brusc de ce era roşu în obraji. Şi eu aş fi fost stingherită dacă ar fi sosit un cancelar cu afaceri potenţial importante de discutat, iar eu aş fi fost

prea beată sau drogată pentru asta. îşi drese glasul şi îşi ridică bărbia.

- Aş vrea să te duci la el şi să vezi dacă poţi afla motivul pentru care a venit.

Conştientă de cei din jurul nostru, i-am spus încet:

- Nu poţi aştepta până mâine-dimineaţă, când vei afla singur?

- Nu aşteptarea mă va stresa toată noaptea, ci faptul că nu voi şti ce vrea până să ne întâlnim. Trebuie să fiu pregătit pentru această întâlnire, zise el, şi mi se păru dea dreptul înspăimântat de gândul acesta. Ştii deja cât de greu îmi e să dorm, adăugă.

Tuturor ne era greu să dormim, dar mă îndoiam că baronul ştia asta.

- Mă... îşi plecă uşor capul şi îmi dădu o şuviţă de păr de pe umăr. Mă tem că aduce veşti de la tronul regal... De la rege. S-ar putea să fi... întârziat puţin cu dările trimestriale.

- Fir-ar să fie! am bombănit.

Claude izbucni într-un chicot destul de ascuţit, iar eu am ridicat din sprâncene, holbându-mă la el.

- Scuze, murmură el, şi buzele-i zvâcniră. Am nevoie de ajutorul tău special, pui.

Ba avea nevoie să se răsfeţe mai puţin cu petrecerile lui şi să nu mai cheltuiască bani pe flecuşteţe neimportante.

însă cei care depindeam de el şi de abilitatea lui de a rămâne în toate minţile nu aveam nevoie să se surescite şi mai tare. Probabil că atunci ar fi fumat şi mai mult ulei de miazănoapte şi ar fi ajuns un găgăuţă până să vorbească cu cancelarul curţii regale. Iar dacă avea legătură cu faptul că nu îşi

plătise dările trimestriale, Claude trebuia să fie în cea mai bună formă, pentru a putea stărui pentru îngăduinţă *şi* iertare.

- în regulă, am oftat. O voi face.

Îmi zâmbi larg.

- Mulţumesc...

- *Dacă* îmi promiţi că te duci la culcare, l-am întrerupt eu. Trebuie să te odihneşti.

- Desigur, încuviinţă el prea repede. Aşa am de gând.

L-am privit cu atenţie.

- Jur, adăugă el, un mănunchi de păr închis la culoare căzându-i peste frunte. Vreau să fiu la fel de revigorat precum lenjeria aerisită... Chicoti din nou, de data asta amuzat de el însuşi. Voi dormi foarte curând.

- Ai face bine, l-am avertizat.

- Eşti o nestemată rară! exclamă, sărutându-mă scurt pe frunte. Distracţie plăcută, Lis!

Baronul mă bătu din nou uşor pe umăr, iar eu m-am întors cu spatele la el, înainte să fac ceva nesăbuit, cum ar fi fost să dau cu el de pământ.

Cu Grady în urma mea, am străbătut anticamera şi am zărit-o pe Naomi. M-a privit scurt în ochi când am trecut pe lângă ea. Am aruncat o privire spre Claude, iar ea îşi dădu ochii peste cap, dar încuviinţă din cap. Nu era prima dată când trebuia să se asigure că baronul ajungea în pat *singur.* Se întoarse spre Claude, şi un râset i se desprinse de pe buze: un sunet frumos, dar am auzit bruma de enervare din el. Din cine ştie ce motiv, mi-am amintit de prima oară când mi se ceruse să fac orice era nevoie

ca să mă asigur că aveam să obţin orice îşi dorea Claude, lucru care presupusese să mă comport ca o curtezană. Naomi fusese cea care mă luase deoparte, care îmi sporise cunoştinţele limitate pe care le aveam despre diversele niveluri de intimitate şi mă pregătise pentru ce urmase. La urma urmei, fusesem virgină până să-l cunosc pe Claude şi avusesem parte doar de câteva pipăieli pe fugă, care se sfârşiseră cu mine auzind lucruri pe care îmi dorisem să nu le fi auzit.

însă Naomi mă mai pregătise într-o privinţă, lucru de care nici măcar Claude nu ştia: felul în care putea fi folosit noaptea-lungă. Grady avea mereu un săculeţ mic cu noaptea-lungă în buzunarul de la piept al tunicii. Cu ajutorul prafului, puteam alege întocmai până unde voiam să se ajungă.

Din păcate, de cele mai multe ori, foloseam noaptea- lungă, iar în noaptea aceasta avea să se întâmple la fel.

- Trebuie să trec pe la Maven, i-am spus lui Grady când am ieşit din anticameră.

Umerii i se încordară, dar încuviinţă din cap. Am intrat pe un alt coridor îngust şi mai puţin circulat şi neam oprit în faţa unei uşi de lemn rotunjite dintr-un alcov. Ca întotdeauna, silueta înveşmântată a lui Maven cea căruntă a răspuns când am bătut la uşă. Am intrat în odaia ei luminată de lumânări, iar Grady rămase pe coridor, cu maxilarul atât de încordat, încât nu m-ar fi surprins dacă aveau să-i crape molarii.

Am aruncat doar o privire în jur şi mi-am dat seama că Maven mă aşteptase, ceea ce însemna că

Claude sau Hymel o anunţaseră deja. M-am enervat. Ce-ar fi făcut Claude dacă aş fi refuzat?

Dar de ce ar fi crezut că aş fi făcut aşa ceva? Nu-l refuzam niciodată. Rareori îmi trecea prin minte să o fac, pentru că aşa mă asiguram că eram nepreţuită pentru baron. Aşa mă asiguram că eu şi Grady nu aveam să mai sfârşim vreodată înapoi pe străzi. Prin urmare, nu ştiam prea bine pe cine ar fi trebuit să fiu mai supărată: pe mine sau pe el.

Odaia lui Maven era mai degrabă o încăpere de pregătire, prevăzută cu toate cele necesare: o cadă cu picioare în formă de gheare plină cu apă aburindă, înmiresmată, perii şi rafturi pline cu veşminte. Exista şi o masă îngustă unde aveau loc pregătiri mai intense: epilarea şi îndepărtarea părului de pe corp, mai puţin cel care îmi creştea pe scalp. Claude îl prefera lung, aşa că acum îmi venea până în talie. Nu mă deranja părul lung de pe cap, dar, dacă aveam să mă hotărăsc vreodată să plec de acolo, nu aveam să mă mai ating de vreun fir de păr de altundeva de pe corp. Din fericire, părul de pe corp fusese deja îndepărtat, ca de obicei.

M-am îndreptat spre cadă, dezbrăcându-mă în tăcere. Maven nu era cunoscută ca fiind guralivă. Nu vorbi deloc. Nici măcar o dată în timp ce cămaşa de noapte îmi alunecă de pe umeri, peste şolduri sau când am intrat în cadă şi m-am îmbăiat. Doar aşteptă, ţinând un prosop cu degetele-i încovoiate, cu privirea umedă, dar alertă.

Naomi îmi spusese cândva că Maven era bunica baronului, din partea tatălui, dar Valentino, o altă

concubină, îmi zisese că era văduva unui fost îngrijitor. Lindie, una dintre bucătăresele conacului, pretindea că Maven fusese amanta unuia dintre baronii anteriori, dar eu eram de părere că era un spectru care reuşise cumva să îşi păstreze carnea pe oase. M-am uitat scurt la pielea subţire ca hârtia de pe antebraţele ei. *Abia* de reuşise să îşi păstreze carnea pe oase.

După ce am terminat cu îmbăiatul, m-a şters cât mai apăsat posibil. Maven nu era cunoscută nici pentru blândeţea ei. Am rămas locului, goală, cu degetele de la picioare încovoiate, în timp ce ea se duse târşâit spre raft. Umeraşele se ciocniră unele de altele, zăngănind, în timp ce Maven căută prin veşminte, scoţând până la urmă un halat de o nuanţă între azuriu şi albastru. Nuanţa cerului senin din Ţinutul de Mijloc.

Mi-am vârât braţele în halat şi nu m-am mişcat în timp ce îmi legă cordonul atât de tare, încât materialul îmi pătrunse pielea moale din talie. Am aruncat o privire scurtă în oglinda cu suport, care îmi confirmă ceea ce ştiam deja: decolteul în V era absurd de adânc, iar halatul era mai degrabă transparent decât opac. Dacă aş fi

fost într-o lumină mai puternică, s-ar fi distins şi nuanţa pielii din jurul sfârcurilor.

Mi-am înăbuşit un oftat şi m-am dus spre taburet; mam aşezat pe el, pentru ca Maven să îmi poată scoate toate agrafele cu care îmi prinsesem părul. Apoi, mă pieptănă, trăgându-mi capul pe spate cu fiecare mişcare. Mi-am înfipt unghiile în palme pe durata întregului proces; eram convinsă că aveam să rămân pe jumătate chelă curând. La sfârşit, nu trecuse mai mult de o oră.

j 7

îmi deschise uşa, şi m-am alăturat din nou lui Grady pe coridor. Ea nu mă urmă. îşi încheiase sarcina din noaptea aceea.

Eu şi Grady nu am spus nimic până am ajuns pe coridorul tăcut

care ducea spre diversele aripi ale conacului. Slavă zeilor, calea ne era luminată doar de lumina slabă a lunii ce pătrundea prin ferestre.

Răsucind cordonul pe după degete, m-am holbat în faţă, inspirând aerul plin de aroma caprifoiului ce înflorea de-a lungul zidurilor conacului şi gândindu-mă la celelalte dăţi în care mi se ceruse să îmi folosesc

j

abilităţile. De obicei, era vorba despre un alt baron sau un alt membru al aristocraţiei aflat în vizită. Intuitia mă

3 3

putea avertiza de regulă dacă se putea avea încredere în vizitator sau dacă punea ceva la cale. Puteam chiar să simt mai mult de atât, dacă voia Claude. îi plăcea să ştie

ce anume îi motiva pe ceilalţi, pentru a se folosi de

informaţia cu pricina în potenţialele învoieli dintre ei.

- Poftim, spuse Grady în cele din urmă, vârându-şi mâna în buzunarul de la piept al tunicii şi înmânându-mi un săculeţ mic cât o monedă.

Amuzamentul care i se citea de obicei în ochii căprui adânci era de nevăzut, la fel şi gropiţele cu un farmec copilăresc care îl scoseseră din multe belele pe când fuseserăm mai tineri.

- Află ce trebuie şi ieşi de-acolo.

Mi-am plecat privirea spre săculeţul negru ce conţinea noaptea-lungă. Ţintele lui Claude nu îşi dădeau niciodată seama că fuseseră drogate. Noaptea-lungă nu avea nici miros, nici gust.

- Ai văzut cine a venit?

- Nu. Ştiu doar care e odaia, dar presupun că e un cancelar. Nările i se umflară. Nu-mi place ce se întâmplă, Lis.

- Ştiu. Am apucat săculeţul şi l-am vârât în buzunarul halatului. Dar n-ar trebui să-ţi faci griji. Voi ţine lucrurile sub control.

Clătină din cap, strângând din buze în timp ce am mai înaintat puţin, cu mâna pe mânerul săbiei. Ne-am apropiat de aripa de est, care dădea spre curţi şi secţiunile din grădini în care înfloreau trandafirii. Odăile de aici erau foarte impunătoare, rezervate doar pentru cei pe care baronul voia să-i impresioneze.

Mi-am ridicat privirea spre Grady. Muşchiul maxilarului îi zvâcnea.

- înţelegi că nu sunt nevoită să fac asta. Că aleg să o fac.

Grady ridică din sprâncene.

- Serios?

- Da. Aş fi putut refuza. Claude nu m-ar fi obligat să o fac, si, dacă nu vreau ca lucrurile să evolueze, voi folosi noaptea-lungă după ce aflu de ce a venit. Să sperăm că nu e din cauză că a întârziat cu plata dărilor, pentru că chiar nu avem nevoie să ne facem griji şi în privinţa asta, am spus eu. Noaptea asta nu diferă cu nimic de oricare alta.

Muşchiul maxilarului îi zvâcnea în continuare.

>

- O spui de parcă n-ar fi mare lucru.

Mi-am încrucişat braţele peste piept şi mi-am întors privirea dinspre el. Adevărul e că întâlnirile de genul acesta erau complicate, pentru că uneori nu erau mare lucru, iar alteori îmi

plăceau atingerile. Nu era ca şi cum cei pe care-i întâlneam în astfel de circumstanţe erau mereu oameni răi si odioşi. Deseori, erau fermecători si

interesanţi şi... îi puteam atinge fără vina pricinuită de faptul că vedeam sau simţeam lucruri pe care probabil că voiau să le ţină ascunse. Puteam să dau vina pe Claude şi, da, ştiam cât de greşit era. în adâncul meu, ştiam că purtam la rândul meu o parte din vină. în orice caz, ieşeam din astfel de întâlniri nevătămată si doar de câteva

ori simţisem lucruri a căror amintire am simtit că nu

aveam să o mai şterg vreodată.

Ne-am pus din nou în mişcare. Se auziră doar sunetul cizmelor lui şi fâsâitul halatului meu pe podeaua de piatră până am ajuns

la o uşă dublă.

- **Am ajuns, spuse Grady încet. Dacă se întâmplă ceva...**

- **Ţip, i-am spus, lucru pe care nu-l făcusem până atunci.**

Grady se apropie de mine şi îşi puse o mână pe braţul meu.

- **Ai grijă! şopti el. Te rog!**

Mi se strânse inima.

- **Voi avea. I-am zâmbit şi am adăugat: Va fi în regulă.**

Grady se crispă.

- **Tot spui asta.**

- **Şi poate că vei începe să mă crezi.**

- **Sau poate că vei începe *tu* să te crezi.**

M-am încordat. Mă lovi un amestec straniu de senzaţii – confuzie şi o emoţie care îmi opări măruntaiele care mă făcu să mă întreb dacă nu cumva ar fi trebuit

să nu fiu împăcată cu ceea ce se întâmpla. Dacă nu cumva ştiam deja răspunsul, iar vorbele mele erau doar o bravadă falsă si o evitare. M-am întors

dinspre el, destul de tulburată, dar nu era momentul pentru o introspecţie profundă.

Pentru că eram deja puţin agitată. Aşa se întâmpla de fiecare dată când faceam asta. îmi plăcea să cred că oricine s-ar fi simtit la fel, deoarece nu ştiam niciodată ce

se afla de cealaltă parte a zidurilor. N-am mai pierdut vremea, ci am apucat mânerele de aur ornate. Descuiate, aşa cum era de aşteptat. Am pătruns într-o anticameră luminată de o singură lampă aşezată lângă un divan cu

şezut lat. Am închis uşile după mine fără ca acestea să scoată vreun unet. Am ezitat doar preţ de câteva secunde, cât am privit în jur. Era gol, cu excepţia mobilierului luxos acoperit de materiale scumpe şi sculptate din lemn neted şi lucios, însă se simţea... o prezenţă.

O energie tangibilă care îmi acoperi pielea şi mă făcu să mă zbârlesc toată. Mi se uscă gura când m-am întors spre arcada rotunjită ce ducea în odăile de dormit. Jucându-mă în continuare agitată cu cordonul, am înaintat, chiar dacă mă încercă din nou senzaţia aceea de nelinişte.

Am presupus că cel care se afla aici se aştepta să aibă companie. Eram convinsă că Claude se asigurase de asta. La urma urmei, uşa fusese descuiată. Dar nu am auzit nimic când am intrat în odaia de dormit întunecată. Am încetinit, lăsând ca

vederea să mi se adapteze la întuneric. Am înaintat încet, reuşind să disting uşa care ducea spre odaia pentru îmbăiat lăsată uşor întredeschisă. Podeaua şi pereţii erau la rândul lor îmbibaţi de putere. Fiori mici îmi străbătură pielea. Inima începu să-mi bată şi mai iute. Cunoşteam sentimentul care mă încerca, şi se simţea şi un miros în odaie. O aromă fadă, lemnoasă, care îmi amintea de...

Dintr-odată, n-am mai putut vedea uşa de la odaia pentru îmbăiat. în încăpere se făcu întuneric beznă, orbindu-mă, lucru... deloc normal. Am dat să fac un pas în spate.

O suflare de aer cald îmi mişcă marginile halatului. Am lăsat din mână cordonul şi am încremenit, ţinându- mi răsuflarea. Am simţit furnicături pe ceafa. Aerul din încăpere se schimbă, devenind mai dens şi electrizat, ducându-mă cu gândul la atmosfera de dinainte să fulgere.

Nu eram singură în întunericul desăvârşit şi nefiresc. Am dat afară aerul din plămâni într-o suflare sacadată, simţind o senzaţie acută de conştientizare apăsându-mă în partea dreapta, pe toată lungimea corpului. Era ca şi cum aş fi stat brusc prea aproape de nişte flăcări deschise. Instinctul mi se declanşă, nu alimentat de abilităţile mele, ci de nevoia pură de supravieţuire. îmi urla să fug de- acolo.

Am dat să spun ceva sau poate să ţip, dar, înainte să

reuşesc să rostesc un sunet măcar, un braţ mă cuprinse pe după mijloc şi mă trase, lipindu-mi spatele de un zid de muşchi tari. Cineva mă ridică până n-am mai atins podeaua, până picioarele îmi atârnau la câţiva *centimetri* deasupra ei.

Nu cunoşteam nici un muritor care să mă poată sălta cu atâta uşurinţă, ceea ce putea însemna un singur lucru...

- **Am două întrebări, şi ai face bine să răspunzi sincer la ambele, îmi zise tărăgănat o voce groasă, cu o cadenţă aproape relaxată, însă pe un ton jos, de avertizare, în timp ce o mână caldă şi bătătorită**

mă apăsă pe piele chiar deasupra sânilor, împingându-mi spatele spre... pieptul cuiva. Ce cauţi în odăile mele? mă întrebă, iar răsuflarea

lui îmi suflă şuviţele de păr de pe tâmplă. Şi îţi doreşti, cumva, să mori?

CAPITOLUL 13

Un Preaînalt.

Baronul mă trimisese în odăile unui afurisit de *Preaînalt*.

Si nu orice Preaînalt, ci chiar el.

Lord Thorne.

L-am apucat de antebrat si am simtit un material fin si

curat. Nu mă strângea nici pe departe cum o făcuse Muriel când mă apucase, dar tot mă străbătură valuri de panică.

- **Nu e un răspuns, mă mustră Lord Thorne încet.**

Apoi, se mişcă.

Mă ţintui din doi paşi cu obrazul lipit de perete şi braţele prinse. Avea o forţă înspăimântătoare, iar inima începu să-mi bată cu frenezie. M-am împins în el, încercând să ajung cu picioarele pe podea. Se împinse la rândul lui în mine, întemniţându-mă cu corpul lui.

- Aş zice să încerci din nou, zise el, frecându-şi obrazul de al meu. Ai parte de o ofertă foarte rară şi foarte generoasă. îţi sugerez să nu o iroseşti.
- Eu sunt, am spus eu. Ne-am...
- Ştiu că tu eşti, mă întrerupse el, iar eu am făcut ochii mari, dar asta nu-mi răspunde la întrebări, *nalaa.*

îmi luă o clipită să îmi amintesc.

- Am fost trimisă la tine.
- De către cine? I-am simţit braţul cu care îmi cuprinsese talia mişcându-se şi mâna răsfirându-i-se peste mijlocul meu, în lateral, degetele-i apăsând halatul subţire.
- Baronul Huntington. A zis că aşteptai companie.

Lord Thorne înlemni în spatele meu. Nici măcar nu-i
simţeam pieptul umflându-se.

- Ba nu aşteptam pe nimeni.

Am închis ochii, furibundă. *Claude, afurisitul naibii!* Era chiar atât de drogat sau de beat încât nu-i trecuse prin minte să mă avertizeze că mă trimitea la un lord Preaînalt şi nu la un cancelar? Sau să-l pregătească măcar pentru sosirea mea? Dacă nu aveam să mor în noaptea asta, se prea poate să-l ucid eu pe Claude pentru asta.

Am simţit mâna de deasupra pieptului mişcându-se – aceeaşi mână pe care o văzusem incinerând un Preaînalt – înspre baza gâtului meu.

-Şi?

Am clipit, confuză, în timp ce degetele de la picioare mi se încovoiară în aer. Şi... ce?

începu să îşi mişte degetul mare şi arătătorul pe lateralele gâtului meu cu rotiri uşoare, aproape... *blânde.*

- **Si mai este o întrebare, *nalaa.***

- **Nu-mi spune aşa! m-am răstit eu.**

- Dar încă ţi se potriveşte atât de bine, şi îmi place să

văd ce tare te enervează când îţi

zic asa, murmură el, iar

> > 3 3

eu am rămas cu gura căscată. Care e răspunsul la a doua întrebare?

încă o întrebare? Ce... „îţi doreşti cumva să mori?”

33 j >

Buzele mi se traseră în spate, în timp ce furia se aprinse în mine.

- Nu, nu îmi doresc să mor. Apoi, îmi ieşiră pe gură nişte cuvinte deloc înţelepte. Dar poate că tu vrei.

- Eu? îşi mişcă în continuare degetele, creând o fricţiune caldă care era... straniu si tulburător de

j >

mângâietoare. Sunt curios cum anume îmi doresc eu să mor.

- Sunt una dintre favoritele

baronului, am spus. Nu iar plăcea defel dacă m-ai frânge.

Lord Thorne rămase tăcut pentru o vreme care mi se păru o veşnicie, după care râse. *Râse* de-a dreptul, un sunet adânc şi răguşit care repercută prin mine asemănător sunetului aceluia animalic pe care îl scosese.

- **Ei bine, zise el tărăgănat, şi degetele de pe gâtul meu îşi încetară mişcările, nu aş vrea să-l nemulţumesc pe onorabilul baron.**

în orice altă situaţie, una în care să nu fi fost ţinută la o

distantă de mai bine de treizeci de centimetri de la sol, as

> 3 •>

fi apreciat tonul îmbibat în batjocură.

- **Mă interesează, însă, subiectul. Ce ar face baronul?**

îşi mută degetele de pe gâtul meu chiar sub adâncitura dintre clavicule. Senzaţia pe care mi-o stârni atingerea lui acolo şi palma pe care încă şi-o

ţinea chiar deasupra inimii care încă îmi bătea nebuneşte îmi aţâţă simţurile şi-aşa răvăşite.

- Dacă chiar aş frânge-o... pe una dintr*e favoritele* lui? adăugă el.

Am dat să spun ceva, dar nu am reuşit să scot un sunet. Ce *ar fi putut* face baronul dacă el se hotăra să mă rănească? Chiar dacă era *caelestia,* nu ar fi putut face absolut nimic, motiv pentru care era de necrezut că Claude mă trimisese la lordul Preaînalt.

- S-ar... Am oftat şi am adăugat: S-ar bosumfla.

Se auzi din nou râsul acela jos, huruind pe spatele şi posteriorul meu, făcându-mi degetele să mi se încovoaie şi mai tare. Mă ţinea mult prea aproape.

- N-aş vrea să se întâmple una ca asta.

Apoi, Lord Thorne îmi dădu drumul, însă o făcu foarte lent. *Dureros* de lent. Am alunecat pe trupul lui lung, foarte lung. Mi-am dat stingherită seama de faptul că acum halatul era prins între noi... şi de senzaţia pe care mi-o stârnea. Pur şi simplu, era copleşitor. Până să ating podeaua, picioarele mi se dezgoliră până în dreptul coapselor. Din fericire, încăperea era în continuare întunecată, dar nu era un întuneric la fel de insondabil ca înainte.

- Ne tot întâlnim în circumstanţe cât se poate de stranii, punctă el. încep să cred că aşa vrea soarta.

- Soarta? Am râs. Crezi în soartă?

- Tu nu?

Cum să cred, când ştiam că viitorul nu era mereu bătut în cuie, că orice decizie, oricât de mică sau de neimportantă, putea stârni un efect de domino?

-Nu.

- Interesant. îşi luă mâna dintre sânii mei, dar încă mă ţinea de mijloc, lipită de trupul lui.

Trecură câteva secunde, şi mi-am dat seama că îşi mişca mâna de pe curbura taliei, lent, în cercuri, trăgând de cordon.

- îmi... vei da drumul?

- Nu ştiu, zise el o clipă mai târziu.

M-am holbat la peretele întunecat.

- Nu ştii?

- îmi place să te simt lipită de mine.

în regulă... Nu mă aşteptasem la asta.

- Nu înţeleg cum te-aş putea servi dacă vei continua să mă ţii.

îşi trecu bărbia peste creştetul meu.

- Aşa mă serveşti.

- Nu ştiu cum e posibil aşa ceva.

- Dacă eşti una dintre favoritele baronului şi te-a trimis *să mă serveşti*, zise el, atunci ştii întocmai cum mă serveşti în clipa de faţă.

Mi-am muşcat buza, dându-mi numaidecât seama că intrasem în bucluc, rău de tot, şi nu credeam că noaptea- lungă avea să mă ajute să ies din situaţia asta. Funcţiona pe *caelestia*, dar nu aveam idee dacă funcţiona pe Preaînalţi. Naomi nu o folosise niciodată pe unul. Nu îşi dorise niciodată să o facă. în orice caz, era mult prea riscant să încerc să-l droghez pe Lord Thorne. Dacă nu avea efect asupra lui şi avea să îşi dea cumva seama de ce încercasem să fac, nu trebuia să-mi fac griji că aş fi putut sfârşi pe stradă. Aş fi fost moartă.

La naiba, nici măcar nu ştiam dacă abilităţile mele

funcţionau pe un Preaînalt. Nici măcar nu încercasem săi pătrund gândurile noaptea trecută şi nu mi se arătase nimic în prima noapte, dar, ce-i drept, fusesem distrasă. Am reuşit să îmi potolesc gândurile şi să îmi golesc mintea. L-am luat de mână în întuneric. Mintea îmi era ca un câmp deschis şi gol.

Am văzut... nimic. Doar alb.

Şi am auzit doar un zgomot de electricitate statică.

Dar am simţit uşurare: o răbufnire de *uşurare* proprie, pentru că începeam să cred cu adevărat că încă îl puteam atinge fără să fiu bombardată de ceva. Mi-am răsfirat degetele peste partea de sus a mâinii lui, peste oasele şi tendoanele-i elegante. Aveam impresia că era un lucru... rău şi totuşi bun, însă bun pe termen foarte scurt.

Noduri de nelinişte mi se formară în stomac. Poate că trebuia să încerc mai din răsputeri. Sau poate că era din pricină că nu mă uitam la el. Mi-am trecut buricele degetelor peste încheieturile degetelor. Mâna îi încremenise sub a mea. Pielea... îi era atât de dură. Ştiusem că nu avea să se simtă ca pielea unui muritor. Carnea unui Preaînalt era diferită. De aceea cele mai multe arme nu le puteau penetra pielea, dar nu mă aşteptasem să se simtă atât de dură şi de netedă. Oare aşa era peste tot? Adică, chiar peste *tot...*

- Te-am rănit? mă întrebă Lord Thorne.

- Poftim?

Mi-am tras mâna din a lui.

- Te-am rănit mai înainte? M-am purtat dur cu tine.

Mă întrebase acelaşi lucru şi după ce mă strânsese în
hambar, dar tot mă luă prin surprindere.

- Doar m-ai speriat, i-am spus eu cu sinceritate. Dacă ştiai că sunt eu, de ce m-ai apucat aşa? Sau aşa le apuci mereu pe femeile care intră în odăile tale?

Pufni.

- Cândva, mă bucuram când femei moi şi frumoase intrau în odăile mele, aşteptate sau nu, dar asta înainte ca mai multe dintre ele să ii ajuns în posesia unui pumnal de *lunea* şi să intre în odăile mele cu intenţia de a mă face să sângerez, ca să se îmbogăţească.

Presupuneam că, ţinând cont de lucrurile pe care le trăise recent, şi eu aş ii reacţionat mai întâi şi aş fi pus întrebări mai târziu.

- Cred că ştii deja că nu mă interesează sângele tău, părţile trupeşti sau...

- Sămânţa mea? mă întrerupse Lord Thorne. Cred că partea asta s-a schimbat de când am vorbit prima oară despre asta.

Am închis scurt ochii.

- Eşti pregătit să îmi dai drumul, ca să te pot servi mai bine? am întrebat. Şi poate să aprinzi o lumină?

îşi trecu din nou bărbia peste creştetul meu.

- Cred că sunt pregătit să fiu servit.

Nu ştiam ce ar fi trebuit să mă îngrijoreze mai tare

în clipa aceea. Că încă mă ţinea cu braţul pe după mijloc sau că rostise cuvântul „servit” de parcă ar fi fost cel mai decadent şi imoral cuvânt rostit vreodată.

îşi trecu brusc buzele peste tâmpla mea, făcându-mă să icnesc neaşteptat.

- Dar, ca să fie limpede, *nalaa,* am mai puţină încredere în baronul tău decât în cei care au creat *nixele*. în ciuda ajutorului tău din trecut, dacă încerci ceva, îţi voi plăti cu aceeaşi monedă fără să ezit. Mă strânse mai tare cu braţul. Ai înţeles?

CAPITOLUL 14

Pielea mi se răci când gândurile îmi zburară la săculeţul din buzunar. Aşa mă aşteptam să fie un lord Preaînalt: rece ca gheaţa. Mortal. Nu şicanator şi vesel şi să pretindă că era protector. Acum, îmi amintea prea bine cu ce aveam de-a face.

- înţeleg.

- Sunt uşurat să aud asta. Mă atinse din nou pe tâmplă cu buzele. Nu mi-ar plăcea deloc să te ucid, ţinând cont de faptul că am fost destul de... fermecat de tine.

O spuse pe un ton de parcă ar fi fost surprins, la fel ca mine. Nu eram convinsă că îmi plăcea ideea de a fermeca pe cineva, darămite pe un Preaînalt care mă ameninţase cu moartea.

- Cred că tu ai încurcat fermecatul cu faptul că te amuzi enervându-mă.

- Se poate, spuse el. Chiar îmi place să o fac. Se opri, apoi adăugă: *Nalaa*.

Am oftat.

Lord Thorne îmi dădu apoi drumul, iar libertatea bruscă mă făcu să mă împleticesc. Mă prinse scurt de partea de sus a braţelor, ajutându-mă să-mi găsesc echilibrul. Când îmi dădu drumul din nou, eram pregătită, dar i-am simţit în continuare... căldura în spatele meu, în timp ce sfeşnicele de pe pereţi prinseră viaţă: cele două care încadrau intrarea şi unul lângă odaia pentru îmbăiat.

O făcuse fără să se mişte, folosind în schimb chiar aerul pe care îl respiram pentru a comuta un întrerupător aflat pe un perete, la câţiva paşi distanţă.

Am tras aer în piept, superficial. Chiar dacă ştiam că era un lord Preaînalt şi văzusem de ce era în stare, puterea lui era în continuare la fel de şocantă ca faptul că Claude se aştepta să obţin informaţii... manipulând o fiinţă atât de puternică.

Panica ameninţa să se înrădăcineze şi să se răspândească în adâncul meu, dar nu puteam îngădui aşa ceva. Trebuia să îmi revin. Nu era în joc doar viaţa mea.

După o clipă în care mi-am calmat inima şi mintea, am zâmbit forţat.

- E bine că nu pot aprinde lumini fără să le ating, am spus, întorcându-mă spre el. Nu m-aş mai ridica din...

Mi-am pierdut cuvintele când mi-am trecut privirea peste picioarele-i lungi şi şoldurile puternice

înveşmântate în pantaloni strâmţi de piele maronie, peste tunica închisă la culoare şi largă şi cingătoarea de piele care îi străbătea pieptul lat, cum ştiam deja că era. în teacă avea un pumnal pe care nu-l simţisem. Am ameţit puţin când l-am putut privi în lumina din încăpere, unde îl vedeam mai bine.

- Te holbezi. Buzele acelea pline i se ridicară într-o parte când se îndreptă spre o masă îngustă de lângă intrarea în odaia de dormit.

Simţindu-mă îmbujorată, mi-am poruncit să-mi vin în fire.

- Eşti... plăcut vederii, lucru pe care sunt convinsă că îl ştii foarte bine.

- Aşa e, zise el fără un dram de aroganţă.

Era o simplă enunţare a unui adevăr. Trase un pumnal de la cingătoare, apoi un altul dintr-o teacă de deasupra şoldului. Două lame de un alb lăptos licăriră la unison înainte să le aşeze pe masă. Pumnale de *lunea.*

- **Nu era singurul motiv pentru care mă holbam, am recunoscut eu o clipă mai**

târziu. Mi-am... făcut griji în privinţa ta.

Ridică dintr-o sprânceană, şi mâinile i se opriră de cealaltă parte a mijlocului.

- **De ce?**

- **Am auzit că a avut loc o bătălie violentă în grădină în noaptea în care te-am văzut ultima dată. *Nimerele.* L-am privit trăgând un alt pumnal de pe celălalt şold. Câţiva gardieni au fost ucişi.**

- **Pierderea lor a fost regretabilă. Ce păcat! N-ar fi trebuit să se întâmple, zise el, şi mi se păru sincer. Dar eu n-am fost rănit. Urmă o pauză, apoi adăugă: Şi nu aş numi-o bătălie, *nalaa.***

- Atunci, cum ai numi-o?

- O inconvenienţă.

Am clipit, surprinsă, gândindu-mă că un lucru care se solda cu părţi trupeşti răspândite peste tot nu putea fi considerat o simplă inconvenienţă. însă nu conta ce credeam eu. M-am concentrat asupra lui, deschizându- mi simţurile. Mi-am închipuit coarda aceea făcând legătura între noi şi l-am întrebat:

- De ce... au venit? Din cauza celorlalţi doi Preaînalti?

5
>

Nimic.

Doar zumzetul peretelui alb.

Mă privi preţ de o clipă.

- **Ce ştii despre *ni mere, nalaa*?**

Legătura se rupse când rosti porecla. Reuşisem să îmi dau seama doar că nu părea conştient de ceea ce încercam să fac.

- Nu prea multe. Sinceră să fiu, nu ştiam că există în Primvera. Ştiam doar că tind să-i lase în pace pe oameni, câtă vreme nu ne apropiem de cuibul lor.

- Aşa este, dar sunt şi gardieni ai Preaînalţilor, ba chiar le devin loiale unora dintre ei, şi aşa se pare că au stat lucrurile în cazul lui Nathaniel şi al lui Muriel.

- *Ni merele* au călătorit împreună cu ei sau...

- Amândoi erau din Primvera, răspunse el, încruntându-se.

Am simţit un gol în stomac. Lord Thorne ucisese doi Preaînalţi şi probabil că şi numeroase *nimere* de la curtea care putea fi zărită din anumite părţi ale proprietăţii.

- îmi închipui că prinţul Rainer va fi nemulţumit.

- De fapt, îmi închipui că va fi foarte mulţumit. Continuă înainte să apuc să-l întreb de ce ar fi fost prinţul mulţumit: Deci baronul nu ţi-a spus în odaia cui vei intra?

Nu doar că am observat că schimbă subiectul, ci acest lucru mă şi frustră, întrucât, în momentul de faţă, simţurile mele se dovedeau inutile de-a dreptul.

- Nu. Atenţia îmi fu distrasă pe moment de

faptul că mai scoase un pumnal pe care-l avusese prins la mijloc. Buzele mi se depărtară când îşi duse mâinile la spate şi scoase... o sabie de oţel cu mâner de argint, cu lama uşor curbată şi purtată deseori de oamenii legii care patrulau drumul oaselor ce străbătea toate cele cinci teritorii.

- Ai noroc, să ştii. Lord Thorne se aplecă, degetele-i lungi întinzându-se după centuri pe care nu le văzusem pe cizmele lui.

Mai apucă un pumnal şi îl aruncă pe masă. Acesta ateriză cu o bufnitură, făcând şi celelalte arme să zornăie.

- Chiar am?

- Da. Trecu la cealaltă cizmă şi mai scoase un pumnal. Ai noroc că oamenii mei nu erau aici când ai intrat. N-ai fi ajuns până aici.

M-am holbat spre anticameră.

- Nu sunt aici. Au ajuns cam pe când te ţintuisem de perete, zise el, şi privirea mi se întoarse brusc spre el. Chiar ajunseseră? Au plecat acum, adăugă el. Suntem singuri.

- Aa, fu tot ce am reuşit să rostesc pe când l-am privit suflecându-şi mâneca stângă, dând la iveală încă o teacă în partea de sus a antebraţului. Câte arme ai la tine?

- Suficiente, zise el, aşezând pumnalul mai mic şi pe cel din teacă pe masă.

- Dar de ce? Eşti lord. Poţi... N-am mai punctat lucruri pe care era limpede că le ştia. De ce ai avea nevoie de atâtea arme?

Râse uşor.

- Ce e? am întrebat eu. Ce e atât de

amuzant?

- Mai bine m-ai întreba cum de am fost atât de neghiob încât să nu-mi dau seama că am fost drogat şi ţintuit pe o masă într-un hambar murdar.

Mi-am închis gura.

Zâmbi ironic în timp ce se îndreptă spre pat şi se aşeză pe marginea lui.

- Nici o fiinţă nu este atât de atotputernică încât să nu poată fi slăbită. Nici măcar un lord, un prinţ sau un rege.

- în regulă. M-am gândit la ce spusese şi l-am întrebat: N-ai putea pur şi simplu să faci din nou treaba aia în care porneşti un foc cu mâna? Mi-am dat numaidecât seama

că nu crezusem vreodată că aveam să pun o astfel de întrebare.

- **Treaba aia în care pornesc un foc cu mâna? Chicoti şi mă privi în timp ce se întinse spre cizmă. Mă privise în tot acest timp. Nu-şi luase nici măcar o dată privirea de la mine în timp ce se debarasase de micul arsenal pe care îl căra la el. Aş putea invoca elementul focului, dar e nevoie de *divus.***

- *Divus?* Am strâmbat din nas. Este un cuvânt... enohian? Ce înseamnă?

- în mare, poate fi tradus ca energie, iar energia folosită trebuie reîntregită, îmi explică el, şi mi se păru logic că se referea la hrănire. în plus, asta ar ucide doar pe cineva mai slab decât cel care invocă elementul cu pricina, continuă el.

Ceea ce însemna că nu ar fi fost la fel de letal împotriva altui lord.

- Armele de muritori nu sunt necesare, continuă, dar uneori e mai interesant să lupţi într-un mod mai drept când vine vorba despre muritori.

- în loc să le smulgi gâtlejul?

- Si aia e interesant. Se ridică, acum desculţ.

Mi-am umezit buzele agitată...

Lord Thorne îşi pironi privirea asupra gurii mele. Stele albe îi licăreau în irisuri, iar eu am încremenit, asa cum făceau iepurii din grădină ori de câte ori mă apropiam prea tare de ei. Privirea îi era... intensă şi *...fierbinte.* Am simţit un val de căldură în gât. Nimeni nu mă mai privise asa, nici măcar cei care crezuseră că urma să ne împreunăm peste câteva momente.

înaintă, cu paşi lenţi şi măsuraţi, precişi într-un fel cu desăvârşire tulburător. Am simţit un fior pe şira spinării.

îşi plecă privirea. Cordonul din talie mi se slăbise fie în timpul luptei, fie când îşi mişcase degetele peste el, adâncind şi lărgind decolteul. Umflăturile sânilor îmi erau clar vizibile, până la nuanţa mai închisă a sfârcurilor, îşi întoarse din nou privirea, lent, spre a mea. Nuanţa albăstruie a irisurilor lui se contopi cu

cea verde.

- Când ai spus că locuieşti la conac,m-am gândit că
faci parte din aristocraţie, zise el.

Am pufnit.

- De ce ai crede una ca asta?

- Veşmintele tale. în ambele dăţiîncare te-am văzut
erai îmbrăcată cu veşminte scumpe pe care un membru
al unei clase mai puţin norocoase nu ar da bani.

- Aici, ai dreptate, am spus eu, dar nu sunt aristocrată.

- înţeleg. îşi înclină capul şi îmi privi chipul. Şi înţeleg şi de ce te-ai număra printre favoritele baronului. Eşti foarte... interesantă.

Colţurile buzelor mi se lăsară în jos.

- Se voia a fi un compliment?

- Aşa ar trebui, zise el. Nici un muritor nu mi s-a părut prea interesant sau fermecător. îşi înclină capul şi adăugă: Sau amuzant.

Am ridicat din sprâncene.

- Atunci, nu cred că ai cunoscut prea mulţi plebei.

- Am cunoscut mult prea mulţi, răspunse el şi se îndreptă spre un bufet scund de lângă o fereastră.

M-am întrebat ce vârstă avea. Nu părea să fie cu mai mult de zece ani mai în vârstă ca mine, poate nici atât, însă Preaînalţii nu îmbătrâneau precum plebeii, şi simţisem o apăsare în cuvintele lui, un soi

de greutate antică.

- Deci... plebeii ţi se par plictisitori? l-am întrebat eu.

- Nu asta am spus. Apucă o carafă de cristal şi îşi turnă un pahar din lichidul chihlimbariu. Vrei ceva de băut?

Am clătinat din cap.

îşi ridică paharul.

- Instinctul de supravieţuire firesc al speţei voastre în faţa sorţilor fără izbândă mi se pare admirabil. Sincer să fiu, mă fascinează felul în care fiecare secundă a fiecărui minut contează într-un fel în care nu cred că ar putea conta vreodată pentru cei ca mine. Viaţa e uşor plictisitoare pentru un Preaînalt. Mă îndoiesc că se poate spune acelaşi lucru despre un muritor. Lord Thorne se întoarse spre mine şi sorbi din băutură, apoi adăugă: însă nu m-a interesat nici unul dincolo de această fascinaţie trecătoare.

N-am ştiut cum să-i răspund în timp ce mi-am deschis din nou simţurile către el. Nimic, doar zidul acela alb şi vâjâitul lui. Dacă abilităţile mele nu funcţionau pe Preaînalţi?

Mă privi pe deasupra buzei paharului.

- îmi dau seama că nu-ţi ştiu numele.

- Lis.

- E prescurtarea de la ceva?

Am încuviinţat din cap fără să ştiu de ce.

- Calista.

- *Calista,* murmură el.

Mi se tăie răsuflarea când mi-am auzit numele.

Poate pentru că se întâmpla atât de rar să-l aud rostit, întrucât doar Grady îl ştia, dar maniera în care rostise Calista... îi alunecase de pe limbă într-un fel în care nu-l mai auzisem rostit până atunci.

Sorbi din băutură.

- Şi el ţi se potriveşte.

- într-adevăr? am murmurat, întru totul nedumerită de faptul că-i împărtăşisem această informaţie, un lucru pe care îl ţinusem pentru mine, deoarece era singurul care îmi aparţinea doar mie, oricât de prostesc ar fi sunat asta.

- Da. Ştii ce înseamnă?

- înseamnă ceva?

- Toate numele înseamnă ceva. Zâmbi uşor, apoi spuse: Calista înseamnă „cea mai frumoasă”.

O senzaţie de căldură îmi cuprinse gâtlejul.

-Ah.

îşi înclină capul, apoi termină de băut whiskyul şi lăsă paharul din mână.

- Mi-ar plăcea o baie, ţinând cont că am... amintiri atât de frumoase despre cum ne-am cunoscut.

Dar nu aşa ne cunoscuserăm. Nu tocmai.

- în regulă?

Zâmbi slab.

- Ai fost trimisă să mă serveşti, corect? Mă privi drept în faţă. Oare să îmi pregăteşti baia nu face parte din asta?

Ba da. Ba da, făcea, şi m-am simţit ca o neghioabă că nu îmi dădusem numaidecât seama de asta. Am dat să spun ceva când îşi apucă gulerul

cămăşii de in. Orice avusesem de gând să spun îmi pieri pe limbă când îşi trase cămaşa peste cap şi o aruncă într-o parte.

Am tras încet aer în piept în timp ce m-am holbat la pieptul lui, la muşchii duri şi încordaţi ai abdomenului şi la felul în care i se îngusta talia deasupra beteliei pantalonilor. Nu se vedea nici măcar o cicatrice în locurile în care ţepuşele de *lunea* îi străpunseseră pielea, în schimb, fiecare centimetru de muşchi emana putere. Liniile acelea bine definite îi erau acoperite de energie.

- Sau putem sări peste baie şi trece direct la feluri mult mai plăcute de a servi pe cineva, dacă vrei, se oferi Lord Thorne, fâcându-mă să-mi întorc brusc privirea spre chipul lui. Nu m-ar deranja deloc, adăugă.

M-am întors şi m-am dus degrabă în odaia pentru îmbăiat, fără să rostesc un cuvânt.

L-am auzit chicotind în urma mea, jos şi răguşit.

Pe toţi zeii, ce curtezană favorită o lua la sănătoasa din odaie la simpla sugestie de a face

sex? Şi era limpede că asta credea că eram. La urma urmei, aşa mă prezentam tuturor celor vizaţi de Claude, dar uite că mă purtam ca o fecioară sfioasă.

Ce era în neregulă cu mine? Nu era ca şi cum nu l-aş mai fi văzut gol înainte. Doar că... totul mi se părea diferit acum.

Blestemându-mi reacţia şi, ei bine, totul de fapt, am dat să aprind lumina, doar ca să-mi dau seama că nu existau lumini electrice aici. Am aprins repede numeroasele lumânări de pe poliţele de piatră ce înconjurau odaia de formă ovală. Poruncindu-le mâinilor să nu-mi mai tremure, m-am dus spre cada adâncă şi lată din centrul încăperii. Am învârtit robinetul până a început să curgă apă în cada de porţelan, folosindu-mă de momentele acelea ca să îmi

vin în fire.

Nu conta cine era Lord Thorne pentru mine – nu că ar fi fost ceva pentru mine. Nici faptul că nu mă recunoscuse imediat. Nici cât de... plăcut era la privire, desi era totuşi o binecuvântare neînsemnată, nu? Sau

poate una mare. Conta doar că trebuia să mă adun, să mă calmez întrucâtva. Să mă concentrez. Claude fie era prea drogat ca să ia în calcul faptul că abilităţile mele nu aveau să funcţioneze pe un Preaînalt, fie credea că abilităţile mele ar putea funcţiona, şi poate că ştia asta pentru că era un descendent al lor, dar...

Dar asta n-ar fi însemnat şi că mai ştia pe cineva cu aceleaşi abilităţi ca mine? Şi eram convinsă că nu ştia pe nimeni.

în orice caz, trebuia să îmi pun intuiţia în funcţiune, pentru a demonstra în continuare cât de indispensabilă îi eram baronului. Că era prioritar pentru el să mă facă să mă simt confortabil, pentru că altfel...

Teama mereu prezentă de a mă întoarce la viaţa

aceea disperată ameninţa să prindă rădăcini în pieptul meu, dar am înăbuşit-o. Nu avea să ajute cu nimic dacă mă lăsam cuprinsă de ea. M-am concentrat la altceva. Simţeam într-un fel... că aş fi putut pătrunde în mintea Preaînaltului. O cunoaştere pe care nu o puteam argumenta, dar care exista oricum. Intuiţia îmi spunea că puteam. Pur şi simplu, trebuia să-mi dau seama de cum să o fac.

Ştiam însă lucrurile pe care mi le împărtăşise deja. Că se afla aici deoarece căuta ceva ce credea că Muriel putea găsi. Totuşi, nu eram convinsă că de aceea venise acum. Asta trebuia să descopăr.

Am testat apa şi am oprit robinetul, sperând că lui Lord Thorne îi plăcea caldă. M-am ridicat să iau un prosop, ca să-l pun pe taburetul din apropiere, şi am spus:

- Baia e gata, milord.
- Thorne, mă corectă el.

Am tresărit uşor când mi-am dat seama de cât de aproape era. Tot nu pricepeam cum de putea cineva de statura lui să se mişte atât de silenţios. Am ridicat un prosop pufos, m-am întors şi mai că l-am scăpat.

Mă străbătu o senzaţie imorală de déjà-vu. Lord Thorne stătea din nou în pragul uşii şi era cu desăvârşire gol, iar eu am rămas fascinată de pielea-i netedă de culoarea nisipului şi de muşchii încordaţi, după care mi- am coborât privirea spre mădularul lui. Mi se tăie răsuflarea. Era gros şi lung, deşi încă nu era întru totul aţâţat. Cum ar fi putut cineva să-l primească cu totul...

în regulă. Trebuia să nu mă mai gândesc. Şi să nu mă mai holbez. Poate chiar să nu mai respir. Poate că moartea ar fi fost o opţiune bună în clipa aceea.

- Dacă te mai uiţi aşa la mine, nu cred că de o baie voi avea nevoie.

Am simţit o explozie de căldură în obraji când m-am forţat să-l privesc în ochi, sperând ca în lumina lumânării să nu poată vedea cât de roşie eram la faţă. Bănuiam că, în mod normal, curtezanele nu se îmbujorau când vedeau un bărbat gol.

Pe de altă parte...

Am aruncat o privire rapidă la mădularul gros şi lung dintre picioarele lui şi am hotărât că probabil până şi Naomi s-ar fi îmbujorat acum.

- Eşti convinsă că asta îţi doreşti?

Am tras scurt aer în piept şi mi-am ridicat privirea spre el.

- Poftim?

- Să mă serveşti? clarifică Lord Thorne. Când nu sunt rănit?

- Da. Am zâmbit forţat. Desigur.

- Şi înţelegi ce presupune asta? Că voi încerca să am parte de plăcere şi că mă voi hrăni cu ea?

Felul în care o spuse o făcu să pară o învoială de afaceri, şi poate că aşa trebuia să privesc lucrurile. La

urma urmei, nu despre asta era vorba? însă, când am încuviinţat

din cap, nu mi se păru deloc a fi aşa.

Se uită la mine preţ de câteva clipe, cu o privire pătrunzătoare, de parcă ar fi putut vedea prin mine, prin ceea ce, în parte, era o faţadă. Inima îmi bătea atât de puternic, încât eram convinsă că o auzea. Nu am îndrăznit să îmi întorc privirea de la el sau să mă opresc din zâmbit. Nu voiam să se vadă cât de agitată eram.

Apoi, înaintă, perfect nestingherit de faptul că era gol puşcă. Mă privi din nou în ochi, scurt, apoi intră în cadă şi se cufundă în apă, oferindu-mi o privelişte plăcută spre un posterior chiar foarte ferm.

Avea, într-adevăr, un dos extraordinar.

Lord Thorne gemu de plăcere,

ceea ce mă făcu să-mi cobor privirea. îşi sprijinise capul de marginea căzii. Cu ochii închişi, mi-am îngăduit să-i admir trăsăturile elegante şi priveliştea oferită de trupul lui. Era într-adevăr nedrept ca vreo fiinţă să arate atât de... decadentă ca al meu... ***Nu.*** **Fir-ar, nu era al meu în nici un fel. Trebuia** ***neapărat*** **să termin cu prostia aia!**

Mi-am venit în fire, am privit prin încăpere şi am văzut săpunul.

- **Ai vrea să te îmbăiez?**
- **Mi-ar plăcea nespus de mult dacă ai face-o.**

Am pus prosopul înapoi pe taburet.

- **Şi ştiu că şi ţie ţi-ar plăcea foarte mult, adăugă el.**

Chiar mi-ar fi plăcut, şi mă enerva că îşi amintise. Şi,

în acelaşi timp, mă aţâţă, în timp ce m-am îndreptat spre unul dintre numeroasele rafturi. Am apucat un săpun ce mirosea uşor a citronelă. Când m-am întors, am văzut că

> *

avea ochii aproape închişi şi braţele sprijinite pe marginea căzii. Mă privi cu atenţie în timp ce m-am

apropiat de el. Puteam simţi... o tensiune pârâind între noi, electrică şi intensă. Am simţit o trepidaţie de nelinişte şi... încă ceva în piept, apoi mai jos.

- Apa e pe gustul tău? am întrebat, îngenunchind pe podeaua de marmură, lângă cadă.

- Foarte, răspunse el, iar acel singur cuvânt rostit îmi stârni din nou acea senzaţie de trepidaţie.

Am aşezat săpunul pe suportul de metal mic de lângă mine. Cu mâinile săpunite, m-am întins după braţul lui.

Tresări uşor când l-am atins, aşa cum făcuse şi la duş. Sau poate că de data asta tresărisem eu. Poate amândoi. Nu eram sigură. îşi ridică braţul, iar eu mi-am întins mâinile în sus, sperând să nu le observe tremurul uşor.

îmi fu mai greu ca înainte să îmi reduc la tăcere

gândurile, însă am reuşit, dar, la fel ca înainte, nu i-am auzit deloc gândurile. Se prea poate să fi fost din nou pur şi simplu prea distrasă de cât de dură şi de netedă îi era pielea. Aducea a granit. Oare tot corpul lui...

Nu.

Nu aveam să mă gândesc la asta.

- Spune-mi ceva despre tine, zise Lord Thorne, iar asprimea vocii lui îmi atrase privirea de la braţul lui.

încă îşi ţinea capul pe marginea căzii, cu ochii închişi.

- Cum ar fî? am întrebat.

- Orice, răspunse. Din pricina tăcerii, mintea mi-a rătăcit spre cum s-ar simţi mâinile tale pe mădularul meu.

O senzaţie ascuţită, de torsiune, pulsă brusc prin mine, iar mâinile mi se opriră preţ de o clipă pe cotul lui. Cu respiraţia uşor întretăiată, am început din nou să-i frec braţul puternic.

- Şi vrei ca mintea ta să nu se mai ducă într-acolo?

Colţurile gurii i se ridicară.

- în mod normal, nu, dar am descoperit că îmi place când mă îmbăiezi şi nu vreau să grăbesc lucrurile.

în timp ce pielea mi se înroşi de la o căldură care de data asta venea din interiorul meu, mi-am trecut mâinile peste umărul lui, apoi peste

o parte a pieptului lui.

- Nu ştiu ce să îţi spun, milord.

- Drumurile ni s-au întâlnit de trei ori, zise el, în timp ce eu l-am corectat în gând: „De patru ori”. Drumurile ni se întâlniseră de patru ori. Şi totuşi, ştiu foarte puţine lucruri despre tine, continuă el. Poţi începe cu ceva simplu. Cum ar fi, dacă eşti din Archwood.

- Nu. Mi-am trecut degetele alunecoase peste pielea ca de piatră din partea de sus a abdomenului lui.

- Eşti măcar din Ţinutul de Mijloc?

Mi-am săpunit din nou mâinile şi m-am gândit să mint, dar am hotărât să nu o fac.

- Mă trag din ţinuturile sudice.

- Din Ţinutul de Jos?

- Pe aproape. Era oarecum o minciună. Union City se afla la graniţa dintre Ţinutul de Jos şi Ţinutul de Mijloc. Mi-am trecut dinţii peste buza de jos. Tu de unde eşti?

- Vytrus.

îmi stătu inima-n loc. Vytrus era curtea Preaînalţilor ascunsă adânc în Ţinutul de Sus, cel mai nordic teritoriu al regatului Caelum şi incredibil de departe de Ţinutul de Mijloc, şi

totuşi, ştiam cu toţii despre prinţul de Vytrus. Se spunea că era unul dintre cei mai periculoşi Preaînalţi, imprevizibil şi volatil precum ţinuturile pe care le proteja, dar şi cel care înfăptuia mânia regelui. A regelui...

„în caz că ai uitat, sunt unul dintre favoriţii regelui.”

Am inspirat, însă aerul mi se blocă în piept, şi m-am holbat la ceafa lui, cuprinsă brusc de un sentiment de cunoaştere.

- Prinţul de Vytrus? am şoptit. Care e numele lui?

îşi întoarse uşor capul, iar o clipă mai târziu spuse:

- Ştii deja.

CAPITOLUL 15

Braţele îmi tremurară uşor.

- Nu eşti un lord.

- Nu sunt.

Inima-mi săltă în piept, şi mi-am tras brusc mâinile în spate de parcă aş fi fost opărită, năvălită de gânduri haotice. Atinsesem un prinţ Preaînalt. Prinţul de Vytrus era Preaînaltul *meu.* Fiinţa periculoasă şi letală pe care o salvasem şi pe care o *îmbăiam* în momentul de faţă era un prinţ. Zeilor mari, Finn şi neghiobii ăia răniseră şi torturaseră un prinţ, aproape...

- în sfârşit, zise el, prinţul Thorne.

Am tresărit.

- în sfârşit ce?

Privi în faţă. O clipă mai târziu, răspunse:

- în sfârşit, te temi.

Am clipit rapid. Oare chiar mă temeam? Cine nu s-ar fi temut, dar...

- M-ai lăsat să cred că erai un lord.

- Da. Umerii i se încordară. De aceea te temi acum? Pentru că ştii cine sunt cu adevărat?

- Sunt... uşor neliniştită. Eşti prinţ şi ai o...

- Reputaţie pe cinste? încheie el în locul meu.

-Da.

Bătu darabana pe marginea căzii.

- Nu ar trebui să crezi tot ce auzi, *nalaa.*

- Da, sigur, am răspuns eu. Vreau să zic, îi poţi lăsa pe plebei fără suflet.

- Doar pentru că o pot face nu înseamnă că am făcut -

o.

Am ridicat din sprâncene.

- Nu ai creat nici un Rae?

- Nu de multă vreme.

I-am privit încruntată ceafa. Felul în care o spusese...

- Câţi ani ai, mai exact?

Chicoti.

- Mai mulţi decât pare. Probabil mai puţini decât crezi

tu.

Ei bine, o altă informaţie incredibil de vagă, dar, pe măsură ce şocul pricinuit de aflarea identităţii lui

se mai potoli şi inima mi se mai linişti, mi-am dat seama că... nu mă temeam de el. Mă temeam mai degrabă de *ceea* ce era şi de *motivul* pentru care se afla aici. Nici vorbă ca regele să-l fi trimis pe prinţul de Vytrus ca să adune dări. Se afla aici dintr-un motiv care nu eram convinsă că avea de-a face cu informaţia pe care încercase să o obţină de la Muriel. Inima începu să-mi bată din nou cu putere. Când prinţul de Vytrus acţiona în numele regelui Euros, aproape întotdeauna se lăsa cu violenţă şi distrugere.

Mi se uscă gâtlejul, şi m-am forţat să-mi vin în fire. Am început să-l îmbăiez din nou, mâinile tremurându- mi uşor când îl atingeam.

- De ce nu ai mai creat de multă vreme un Rae?

- Pentru că... mi se pare nedrept să-i faci asta unui suflet.

Nu ştiam cum să răspund la asta. Nu era drept, într- adevăr. Sinceră să fiu, era tulburător, dar nu mă aşteptasem ca vreun Preaînalt să gândească aşa, darămite un prinţ.

- Sunt uşurată să aud asta.

Nu spuse nimic.

M-am uitat la umerii-i şi braţele-i încordate şi am hotărât să schimb subiectul.

- Eşti foarte departe de casă.

- Aşa e.

Mi-am deschis mintea spre a lui, dar am văzut şi am simţit doar acel zid alb. De parcă aş fi stat cu faţa spre soare într-o zi caldă de vară.

- Informaţia pe care încercai să o afli de la Muriel? De aceea te afli aici?

Zidul acela, ca un soi de scut, mă împiedică să-i pătrund gândurile.

- în parte.

- Sună... misterios.

Zâmbi pieziş.

- într-adevăr?

- Da, am murmurat. M-am aplecat spre el. Oare simţea cât de tare îmi bătea inima lipită de umerii lui? Şi venirea ta aici e misterioasă, am adăugat.

- Cum de...?

- Ai fi crezut că, la cât de aproape suntem de Primvera, ai cere pur şi simplu să fii găzduit acolo, am subliniat.

- Aşa ai crede, zise el. Totuşi, nevoile mele sunt îndeplinite mai bine în afara curţii.

M-am încruntat. Despre ce nevoi ar fi putut fi vorba? Răspunsurile vagi pe care le primeam de la el nu făceau decât să ducă la şi mai multe întrebări. M-am aplecat spre el, muşcându-mi buza şi trecându-mi mâinile peste trupul lui.

- Sunt curioasă, mi... M-am oprit. Sunt curioasă, Alteţă.

- Thorne, mă corectă el. Şi sunt convins că eşti.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

- Ce nevoi ai putea avea de nu pot fi îndeplinite în Primvera?

- în clipa de faţă? Dacă aş fi fost acolo, nu ţi-

aş fi simţit mâinile pe mine, nu-i aşa?

- Cum am mai spus, nu e nevoie să mă flatezi.

- Dar e de apreciat?

Am zâmbit larg.

- întotdeauna.

Chicoti aspru.

- Cum ai ajuns aici? mă întrebă el.

Mi-am plecat privirea spre el şi i-am văzut sprâncenele dese ridicate. Mânecile halatului împrumutat plutiră de-a lungul apei când mi-am trecut mâinile clăbucite peste partea inferioară a abdomenului lui. Muşchii îi erau mai tari acolo, de parcă s-ar fi încordat.

- Archwood mi s-a părut un loc la fel de bun ca oricare altul.

- Nu mă refeream la oraş, îmi explică el, ci aici, în conacul acesta, în odaia aceasta, o... favorită a unui *caelestia.*

Am expirat pe gură, strângând din dinţi. Voia să ştie cum de ajunsesem curtezană, lucru care nu eram, de fapt. Nici una dintre concubinele lui Claude nu era cu adevărat curtezană, însă eram convinsă că o persoană alegea o astfel de profesie din diverse motive, aşa că am hotărât să răspund cât mai simplu.

- Aveam nevoie de un loc de muncă.

- Şi nu ai avut alte opţiuni? Făcu o pauză, apoi adăugă: Asta ai ales?

O senzaţie de căldură îmi pârjoli gâtlejul, şi am mijit ochii spre el. Oare dispreţuia astfel de profesii?

M-am enervat brusc, şi, indiferent că eram sau nu curtezană, ideea că avea o impresie proastă despre această meserie mă scoase din fire. Am dat să-mi ridic mâinile.

- E vreo problemă dacă cineva alege să facă asta?

Nici nu l-am văzut mişcându-se, atât de rapid fu. îşi puse mâna peste a mea, ţinându-mi-o pe pieptul lui. Mi se poticni inima simţindu-i mâna peste a mea, fără să fiu asaltată de gânduri sau imagini. îşi lăsă capul pe spate, privindu-mă în ochi.

- Dacă aş fi crezut că era ceva în neregulă cu asta, nu m-aş fi aflat aici – şi nici tu.

Am încuviinţat din cap, privind cum pupilele i se dilatară, după care îşi reveniră la dimensiunea normală.

Prinţul mă privi în ochi.

- întreb doar din cauza felului în care vorbeşti. Dialectul şi cuvintele folosite. în mod obişnuit, nu auzi pe cineva care nu face parte din aristocraţie vorbind aşa, punctă el. Sau pe cineva cu... o meserie ca a ta. Ai fost educată.

Chiar fusesem educată. într-un fel. Nu în mod formal, ca Grady înainte ca părinţii lui să moară de febră şi să-l lase orfan. Nici cu aprobarea Preaînalţilor, însă stareţa mă învăţase să citesc şi să scriu şi o aritmetică de bază, iar baronul insistase să vorbesc corect.

însă şi Naomi vorbea corect. Mai puţin atunci când era furioasă. Acelaşi lucru se putea spune şi despre mine şi

Grady: şi noi vorbeam mai puţin formal în astfel de

situaţii.

- Educaţia primită şi felul în care vorbesc nu mă fac mai bună ca alţii, nici nu înseamnă că sunt mai prejos de un aristocrat, am spus.

Pufni.

- Ce lucru inedit din partea unui muritor!

M-am încruntat.

- Ce vrea să însemne asta?

- Din experienţa mea, muritorii par preocupaţi de cine e mai bun şi cine e mai neînsemnat.

- Şi Preaînalţii sunt diferiţi, *Alteţă?*

Buzele îi zvâcniră când mă auzi punând accent pe titlul lui.

- Eram cândva.

De data asta, am pufnit eu.

- Nu mă crezi?

Am ridicat din umeri, gândindu-mă că mi se părea ridicol, ţinând cont de faptul că ei creaseră structura de clase.

- Ştii că Preaînalţii nu pot minţi, zise el, zâmbind uşor.

- Aşa am auzit.

Chicoti, dându-mi drumul la mână şi privind din nou în faţă. Am rămas aşa preţ de câteva momente, cu palma încă lipită de pieptul lui, în locul în care ar fi trebuit să-i fie inima, dar... n-am simţit nimic.

M-am încruntat.

- Ai... o inimă?

- Poftim? Râse, apoi spuse: Da.

- Dar nu o simt, i-am zis, puţin tulburată. E

din cauză că ai pielea... atât de dură?

- Nu e din pricina asta, zise el. Inima mea nu a bătut de multă vreme, nu asa cum ar face-o în cazul unui

3 j

muritor.

Am dat să spun ceva, însă nu am ştiut cum să răspund
la o astfel de informaţie, la acea aducere aminte a cât de

> 3

diferiţi eram. Am tras încet aer în piept, am clătinat din cap şi mi-am mutat mâna de pe pieptul lui. Nu ştiam de ce am spus ce am zis după aceea. Cuvintele mi-au ieşit pur şi simplu pe gură.

- Nu vreau să fiu asta pentru totdeauna, i-am împărtăşit, şi, cerule, nici că exista adevăr mai mare. Nu e viitorul pe care l-am

plănuit pe când eram copilă.

începu să bată din nou cu degetul de la mâna dreaptă pe marginea căzii.

- **Ce viitor ai plănuit?**

- **Eu... Trebuia să mă gândesc la asta. Nu ştiu, am recunoscut, dându-mi seama că o zisesem cu voce slăbită.**

- **Ai spus că aveai un plan,** ***nalaa.***

Am clătinat din cap, încruntată. Nici măcar nu aveam idee de ce spusesem toate alea. Nu aveam nici un viitor plănuit dincolo de ziua aceasta, de noaptea aceasta. Nici nu aveam cum să am, când a trăi însemna pur şi simplu a supravieţui până în ziua următoare sau temându-te de ce urma să se întâmple, ceea ce nu

însemna, de fapt, câtuşi de puţin a trăi. Dar nu cunoşteam altceva. Acelaşi lucru era valabil pentru cei mai mulţi plebei, chiar dacă nu se aflau în aceeaşi situatie ca mine.

însă Preaînalţii, îndeosebi cei ca prinţul Thorne, nu trăiau aşa. O ştiam pentru că, deşi nu fusesem niciodată la curţile lor, le vedeam acoperişurile aurite ascunse după zidurile întărite. Le văzusem de departe veşmintele luxoase, caii de rasă şi trăsurile lucrate cu măiestrie. Nu auzisem niciodată ca un Preaînalt să fi flămânzit sau să fi avut cearcăne sub ochi de atâta îngrijorare. Ce naiba, abia de vedeai aşa ceva pe chipul unui *caelestia.* Mă îndoiam că ştia vreunul dintre ei ce însemna să doarmă cu şoareci mişunând pe ei sau să fie cu un picior în groapă din pricina vreunei boli căpătate de la condiţiile de trai proaste.

Dar nimic din toate acestea nu conta în clipa de faţă – sau deloc, din câte se părea –, aşa că am alungat gândurile cu pricina şi l-am săpunit din nou.

- îmi plac plantele.

îşi înclină capul.

- Poftim?

M-am înfiorat, gândindu-mă că aş fi putut s-o spun într-o manieră mai elocventă.

- Mă refer că am fost mereu interesată de plante, de grădinărit. Mă pricep puţin la plante şi cunosc în mare utilitatea multora. Ştiu că a fi botanist nu se numără printre cele mai profitabile cariere, am continuat să turui, dar ar fi un plan.

- Dacă e un lucru care îţi place, atunci e profitabil într- un fel care înseamnă mai mult decât banii.

Zise persoana care era limpede că avea mai mulţi bani decât i-ar fi trebuit vreodată.

Dând dovadă de înţelepciune, însă, nu am rostit asta cu voce tare, şi nici unul din noi nu mai vorbi preţ de câteva momente. în liniştea care se aşternu, mi-am amintit ce ar fi trebuit să fac, adică să nu îl ating doar de dragul de a o face. M-am concentrat asupra lui, până i- am văzut doar pielea nisipie şi i-am simţit doar carnea lipită de a mea. Zidul acela de lumină albă prinse contur

în mintea mea. Era nesfârşit, înalt până la cer şi vast precum tărâmul. în mintea mea, mi-am văzut degetele frecându-se de el. Nu se întâmplă nimic pe când mi-am trecut din nou mâinile peste pieptul lui şi m-am întins spre săpun, observând strălucirea slabă din jurul umerilor lui.

Se hrănea.

Cu plăcerea mea? Savuram ceea ce făceam chiar dacă nu reuşeam să percep un singur lucru din partea lui. Sau, oare, se hrănea cu propria plăcere?

Plăcere stârnită de atingerea mea? Am încercat să nu mă simt, ei bine, specială. Preaînalţii erau fiinţe ale plăcerii. Nu credeam că avea importanţă cu cine erau.

- De aceea te plimbai atât de târziu prin grădini? mă întrebă prinţul Thorne. Pentru că îţi plac plantele?

- Da. Grădinile mi se par...

M-am oprit, încercând să găsesc cuvântul potrivit.

- Liniştite?

- Da, dar mai mult de-atât. Senzaţia de a fi într-o grădină sau în aer liber era mai profundă de atât. Mai degrabă, e ca şi cum, nu ştiu, ca şi cum aş fi... acasă, am completat eu.

îşi întoarse uşor capul, uitându-se la mine cu o mină indescifrabilă.

- C e e ?

Clătină din cap.

- Nimic. îşi drese glasul şi adăugă: Te plimbi deseori prin ele noaptea târziu?

- Când nu pot dormi, da.

- Şi eşti în siguranţă?

- De obicei, am zis eu. în mod normal, nu sunt Preaînalţi care să se lupte prin ele sau *ni mere.*

Pielea mi se umezi de la aburul emanat de apă, făcând halatul transparent să mi se agaţe de trup pe când m-am întins pe după el, ca să-i spăl şi cealaltă parte a

pieptului. Mi-am concentrat atenţia la ceea ce se afla afară din apă, lucru dificil în sine, pentru că avea o piele fascinantă. Oare nu le creştea păr decât în cap? Ce convenabil ar fi fost!

Mi-am muşcat buza şi mi-am mutat mâna pe spatele lui. Muşchii i se încordară sub palma mea. Mi-am tras mâinile.

- Am...

- E în regulă, răspunse el, cu voce răguşită. Continuă!

Clăbuci îmi coborâră pe braţe, însă am făcut aşa cum

îmi ceru. M-am concentrat asupra felului în care i se simţea pielea, asupra texturii, împingând cu mintea în ceea ce începeam într-adevăr să cred că era un scut. Un scut mintal. Singurul lucru asemănător care îmi venea în

minte era ceea ce vedeam când încercam să-i citesc pe Claude sau pe Hymel. însă al lor era gri la culoare. Nu cunoşteam nici un plebeu care să poată face asta, deci trebuia să fie un soi de abilitate a Preaînalţilor, iar *caelestia* moşteniseră un fel de versiune slabă a ei.

>

însă scuturile puteau fi fisurate. Sparte. Dar trebuia să fii puternic ca să spargi un scut. Oare eram îndeajuns de puternică?

M-am concentrat din nou asupra felului în care i se simţea pielea la atingere. în timp ce-l spălam pe umeri, senzaţia aceea îmi amintea de... marmură sau de granit. Partea aceasta a trupului lui era cât se putea de curată, dar îmi plăcea ce făceam: să-l ating şi să-i

simt pielea sub palme fără să fiu cotropită de imagini sau de gânduri care să se amestece cu ale mele, ceea ce era greşit, foarte greşit, pentru că scopul era să-i descopăr intenţiile.

însă în afară de noaptea în care îl ajutasem la duş, nu îmi puteam aminti... când atinsesem ultima dată pe cineva doar pentru că îmi plăcea să o fac, nu pentru a dobândi informaţii sau pentru că darurile mele mă forţau să o fac. Uneori, intuiţia mă constrângea să ating pe cineva pentru a vedea sau a auzi ceva, şi nu reuşisem niciodată să îmi înăbuş acel imbold.

j

Cum se întâmplase cu câţiva ani în urmă, pe când eu şi Grady ajunseserăm în Archwood doar de

câteva săptămâni, abia reuşind să trăim de pe o zi pe alta, când un tânăr arătos trecuse pe lângă mine. Aşteptam ca brutarul să se întoarcă cu spatele, ca să apuc pâinea pe care ştiam că avea să o arunce, dar intuiţia pusese stăpânire pe mine. îl urmasem pe tânăr când ieşise şi, neputând să mă stăpânesc, îl apucasem de mână. Se întorsese brusc spre mine, şi trăsăturile arătoase i se contorsionaseră de mânie în vreme ce îmi cerea să-i explic de ce o făcusem, dar eu nu mai văzusem nimic în jur, doar pe el înaintând pe stradă, unde aştepta un bărbat cu căciulă maro murdară, un bărbat care avea să-i apuce lanţul ceasornicului de aur pe care îl ţinea în buzunarul vestei. îl *văzusem* pe tânărul cu

păr bălai împotrivindu-se. îl auzisem ţipând de durere când ucigaşul îşi implânta pumnalul în stomacul lui. îi zisesem dintr-o suflare tot ce mi se arătase si văzusem cum furia i se preschimbase în surprindere, avertizându-l să nu înainteze pe strada cu pricina.

Tânărul acela, cu doar câţiva ani mai în vârstă ca mine,

fusese Claude Huntington, proaspăt numit noul baron de Archwood.

Revenind în prezent, m-am lăsat pe spate, sprijinindu- mi mâinile pe marginea căzii.

- Mai ai nevoie de mine? Te mai pot ajuta cu ceva?

- Nevoie? Nu. îşi întoarse capul într-o parte. O şuviţă de păr de culoarea bronzului îi căzu pe obraz. Dorinţă, în schimb? Continuă el. Da. Dar ar fi egoist din partea mea. Prefer să fiu lacom.

- Nu înseamnă acelaşi lucru?

- Nu în opinia mea. Să fii lacom nu este neapărat o faptă solitară, răspunse el. Alătură-te mie

cât apa e caldă!

- M-am îmbăiat deja, Alteţă.

- Thorne, mă corectă el, iar zâmbetul uşor i se accentuă, făcându-mă să simt un gol în stomac, nu întru totul neplăcut. Nu la îmbăiat mă gândeam, *nalaa*, adăugă el.

Ah.

Ah.

Sigur că nu s-ar fi gândit la îmbăiat când mă credea o curtezană favorită. Iar eu ar fi trebuit să ştiu asta, doar că nu mă simţisem niciodată mai copleşită ca în clipa aceea, şi mi-am dat repede seama de ce.

în momentul respectiv, ar fi trebuit să fiu foarte aproape de a descoperi ceea ce voia Claude să ştie, chiar dacă asta însemna să aflu o anumită informaţie sau nu. Nu eram câtuşi de puţin pe punctul de a o face şi nici măcar nu mă puteam gândi la faptul că Grady mă aştepta la o distanţă discretă pe coridor.

Prinţul Thorne îşi plecă bărbia, moment în care alte câteva şuviţe de păr îi căzură pe obraz.

- Nu ai venit ca să mă serveşti, *nalaa?*

Mi se tăie răsuflarea.

- Ba da.

- **Atunci, înţelegi, cu siguranţă, ce îmi doresc de la tine.**

- **Vrei să... te hrăneşti în continuare? am presupus eu.**

- Sunt mereu înfometat, zise el, iar eu am simtit un fior pe şira spinării. îşi ridică genele dense. Privi cu ochii aceia înnebunitori direct în ai mei. Dar nu este singurul motiv pentru care aş vrea să mi te alături, Calista, continuă el. Alegerea îţi aparţine.

Gândindu-mă că se putea să îmi fi închipuit cuvintele cu pricina, m-am holbat la prinţul Preaînalt. Mă putea forţa să fac orice voia, mă putea priva de voinţă, cum făcuse Lord Samriel cu Grady cu ani în urmă. Ar fi putut să o facă fără să considere că greşise cu ceva, şi totuşi nu o făcea. în schimb, mă întreba si îmi dădea de ales.

Conta, chiar dacă nu ar fi trebuit să conteze *îndeajuns* de mult.

Conta şi că voia să mă alătur lui nu doar pentru a-l hrăni pe el. Nu ar fi trebuit să conteze, pentru că aşa nu mi se mai părea o simplă tranzacţie de afaceri, dar conta si asta.

5

M-am cutremurat uşor pe când m-am ridicat din spatele căzii, cu mintea plină de gânduri care se învălmăşiră unele în altele. Ce făceam? Ce era în capul meu? Nici măcar nu era lord. Era *prinţ.* Nu ştiam nici eu prea bine. Am luat săpunul şi l-am pus înapoi pe raft, fără să-mi simt cu adevărat picioarele. Am apucat cu mâini tremurânde cordonul larg din dreptul taliei. Nu eram nevoită să o fac. Puteam găsi alt motiv ca să zăbovesc pe acolo, ca să-i descopăr secretele, sau mă putea

alunga. Nu

reuşeam oricum să-l citesc, asa că

nu s-ar fi schimbat

> ’ >

nimic dacă plecam acum.

Sau mă puteam alătura lui.

Şi aş fi avut mai multe şanse să pătrund prin scutul acela dacă îl puteam atinge, dar...

M-am oprit, nereuşind să mă mai mint singură.

Intratul în cadă cu el nu avea câtuşi de puţin de-a face cu a veni în sprijinul abilităţilor mele sau cu a demonstra cât de valoroasă eram pentru baron.

Ci avea de-a face cu faptul că îl puteam atinge fără să văd sau să aud ceva. Puteam doar *să simt.* Avea de-a face cu faptul că... îmi plăcea să-l ating.

Avea de-a face cu faptul că era *el.* Preaînaltul care fusese doar o stafie în ultimii doisprezece ani, dar care acum era real şi aici.

O senzaţie de căldură dulceagă şi ameţitoare îmi invadă sângele doar la gândul de a-l atinge mai mult. De a fi atinsă de el.

Şi totuşi, am ezitat. Nu mă îngrijorau consecinţele. Ştiam că nu existau boli care să se transmită între muritori şi Preaînalţi, şi luasem măsuri de precauţie, un soi de iarbă care prevenea... Oare cum o numise prinţul Thorne? O împreunare roditoare? în plus, se întâmpla incredibil de rar să se nască un *caelestia.* M-am oprit, pentru că, dacă aş fi intrat în cadă cu el, lucrurile ar fi putut scăpa de sub control rapid, aşa cum aproape că se întâmplase la duş. Sau ar fi putut

scăpa de sub control mai mult decât mi se părea că o făcuseră deja. Dar tocmai asta era partea care îmi făcu inima să-mi bată nebuneşte. Nu ştiam dacă aveam să vreau să opresc lucrurile în caz că acestea aveau într-adevăr să progreseze.

Şi trecuse destul de mult timp de când făcusem mai mult decât să ating, de când simţisem mai mult decât degetele mele sau ale altcuiva în mine.

îndeajuns de mult încât începusem să mă întreb dacă era posibil să devii din nou virgină.

însă era prinţul de Vytrus... Se zicea că nu locuia nici un plebeu pe o distanţă de o sută de kilometri de curtea lui. Că cei care intrau fără voie pe proprietatea lui nu mai erau văzuţi niciodată. însă nu mi se părea că-i dispreţuia pe plebei. Sau cel puţin nu vorbea de parcă ar fi făcut-o. Poate că ce se spunea despre el era doar parţial adevărat. Oricum nu conta.

Am desfăcut cordonul, trupul şi mintea mea ştiind foarte bine ce voiau. Ce voiam. Halatul mi se desfăcu, şi l-am lăsat să-mi alunece de pe umeri, în jos pe braţe şi apoi pe podea, unde se adună la picioarele mele. Aerul călduţ şi umed îmi tachină carnea deja sensibilă. M-am întors, şuviţe de păr închise la culoare agăţându-se de pielea umedă a sânilor şi a spatelui.

Prinţul mă privea cu ochii pe jumătate deschişi, iar buzele i se depărtară uşor când m-am apropiat de el. Mi se păru că... am văzut o licărire de surprindere pe trăsăturile lui, dar dispăru înainte să fiu sigură. Se prea poate să fi fost doar o închipuire a mea, însă

am văzut într-adevăr acea strălucire aurie uşoară pe care o emana. I-am privit umerii care-i scânteiau. Lumina aceea slabă era frumoasă – şi o aducere aminte clară a faptului că era nepământean.

- îmi face plăcere să te privesc, zise el după ce văzu la ce mă holbam.

Am simţit o tresărire stranie şi prostească în piept. Nu ştiam dacă putea simţi fiorii care mă străbăteau, însă nu clipi. Nici măcar o dată în timp ce întinse mâna spre a mea.

Inima îmi bătu cu putere în piept când mi-am aşezat palma în a lui. Degete lungi şi bătătorite le cuprinseră pe ale mele. Simplul fapt că mâinile ni se împreunară fu un şoc. Mă strânse calm şi ferm de ea în timp ce am păşit peste marginea laterală a căzii în apa caldă, plină de clăbuci, călcând cu picioarele de-o parte şi de alta a picioarelor lui.

Am dat să mă las în jos, însă îmi dădu drumul la mână şi mă prinse de şolduri. Senzaţia pe care mi-o lăsară mâinile lui pe pielea goală fu ca un şoc, ca o înfierare. Nu m-am mişcat.

Prinţul Thorne îşi lăsă capul pe spate, şi, deşi reuşeam să văd doar puţin din ochii aceia uluitori, îi puteam simţi privirea fierbinte şi înfometată pe piele. Nu spusese, oare, că era mereu înfometat? Mi se părea însă că era vorba despre mai mult decât nevoia pe care o aveau toţi Deminyenii. îşi plimbă lent privirea peste trupul meu, şi am simţit-o ca pe o mângâiere fizică pe maxilar şi gură, în jos pe gât şi pe pielea care se zărea printre şuviţele de păr şi care mă furnica. Apoi, mai jos, peste curbura

abdomenului, peste şolduri şi... între coapse.

Mi se păru că abia de reuşeam să respir în timp ce stăteam acolo, îngăduindu-i prinţului Thorne să mă privească în voie, iar el o făcu cu lăcomie.

Pielea mi se înroşi. O puteam simţi şi eram convinsă că el o putea vedea. Nu pentru că aş fi fost stingherită. Şi alţi bărbaţi şi femei îmi priviseră corpul, dar nici unul aşa cum o făcea prinţul Thorne. Mă privea de parcă... ar fi vrut să mă devoreze.

Nu credeam că m-ar fi deranjat să fiu devorată.

îşi apăsă degetele pe şoldurile mele şi se aplecă spre mine. Era atât de-al naibii de înalt, încât până şi aşezat trebui să-şi plece capul ca să mă sărute sub buric. Am icnit când i-am simţit gura acolo. îmi atinse pielea cu puntea nasului în timp ce îşi coborî tot mai mult capul, întrucât stăteam cu picioarele depărtate, nu îl împiedica nimic să acorde atenţie zonei dintre coapsele mele. Muşchii picioarelor mi se blocară când i-am simţit răsuflarea caldă în centrul meu. Mi-am ţinut respiraţia, holbându-mă la creştetul lui. Nu ştiam ce avea de gând să... Adică, aveam o listă lungă de lucruri pe care le-ar fi putut face, dar...

Prinţul Thorne îşi trecu buzele peste carnea sensibilă, şi apoi i-am simţit limba mişcându-se peste mine, *în mine*, preţ de o clipită. Mă străbătu o străfulgerare de dorinţă, şi am rămas fără aer în piept. îşi închise gura peste mugurul acela întărit de nervi şi supse... *Tare.* Am scos un sunet, un ţipăt cum nu mai scosesem până atunci, în timp ce plăcerea mă spintecă din nou, ca un pumnal.

îşi luă gura de pe mine. Se lăsă pe spate şi deschise ochii, genele-i dese ridicându-i-se, şi atunci chiarcă nu

mai reuşeam să trag suficient aer în piept. Picăţele albe îşi

făcură apariţia, presărate prin ochii care i se învolburară uşor pe când mă lăsă tânjind, zvâcnind.

- Frumoasă, zise el, cu voce catifelată.

Pieptul mi se umflă şi dezumflă cu putere.

- E... amabil din partea ta să spui asta.

- Ba nu e amabil din partea mea.

Mă trase de şolduri. Am apucat marginile căzii, nesigură pe picioarele mele. Apa se lovi de lateralele căzii în timp ce el mă ghidă în jos, călare pe coapsele lui. Mam cutremurat când i-am simţit mădularul gros şi lung pe coapsă. îşi trecu mâinile peste mijlocul meu. M-am înfiorat când i-am simţit mâinile pe coapse şi apoi pe piept, chiar sub claviculă.

- Pur şi simplu, rostesc adevărul.

Am rămas nemişcată când îmi adună şuviţele de păr. Am expirat uşor când îmi ridică părul şi mi-l dădu peste umeri. Acum, într-adevăr nu mai exista nimic între privirea lui şi mine.

Stelele din ochi îi străluciră pe când zăbovi cu degetele în părul meu, în timp ce eu îmi treceam privirea peste trăsăturile lui. M-am gândit la însemnele pe care le văzusem pe chipul lui când fusese inconştient, la desenul acela întortocheat uşor ieşit în relief. îmi spusese că pesemne fusese de la sânge şi mizerie, şi cu siguranţă aşa era, dar

acum nu se vedea nici urmă de el.

- La început, când ai intrat în odăile mele, zise el, nam fost deloc încântat, chiar dacă mi-au plăcut anumite părţi din timpul petrecut în grădină şi înainte de asta.

- Şi acum? am întrebat eu.

- Foarte încântat. îşi mută degetele din părul meu peste braţele mele, stârnind fiori uşori în urma lui. Trecură câteva secunde, după care adăugă: Dar ar fi trebuit să te alung din odăile mele.

- De ce?

- Pentru că mă încearcă un sentiment aparte că ceea ce facem nu e prea înţelept, zise el, făcându-mă să simt un gol în stomac. Atinge-mă, *nalaa*, adăugă el.

Oscilam între sentimentul de nelinişte creat de afirmaţia lui şi de felul în care cererea lui îmi făcu inima să-mi bată ameţitor de repede. Am dat drumul căzii şi mi-am aşezat mâinile pe pieptul lui. îşi arcui uşor spatele, asemenea unei pisici când o mângâiai.

- îmi place să fiu atins, zise el când mi-am ridicat privirea spre a lui. Ţie?

Mai mult decât şi-ar fi putut da seama vreodată. Am încuviinţat din cap, cu inima vibrându-mi în piept, şi mi- am coborât buricele degetelor sub apă, trecându-le peste muşchii încordaţi ai abdomenului lui.

M-am deschis în timp ce i-am explorat partea inferioară a abdomenului, dar, pe când mi-am coborât degetele sub buric, am dat din nou de acel scut alb. Mi- am plecat privirea spre el. Strălucirea

aceea slabă îi emana din piept şi mijloc, dar nu puteam vedea prin clăbuci. Ştiam totuşi de ce parte a corpului eram aproape, îl simţeam pe coapsă.

îşi trecu degetele peste sfârcurile mele, făcându-mă să tresar.

- De cât timp locuieşti în Archwood?

îmi luă câteva clipe să răspund.

- De câţiva ani.

îşi trecu din nou degetul peste sfârc, în timp ce îşi coborî mâna dreaptă spre a mea, peste abdomenul meu şi apoi sub apă. Am tras adânc aer în piept, ameţită, când palma i se opri chiar sub buricul meu. Mâna îi era atât de mare, încât, atunci când începu să-şi mişte degetul mare, l-am simţit între încreţitura coapsei şi şold.

- Şi, în acei câţiva ani de când eşti aici, zise el, mişcându-şi degetul mare de pe sânul meu cu aceleaşi rotiri lente ca degetul de pe interiorul coapsei. Atingerea lui creă o senzaţie de căldură care mi se răspândi pe piele şi îmi pătrunse în sânge. Cât de des te-ai dovedit a fi o distracţie decadentă?

Am zâmbit larg, îngăduindu-mi să explorez puţin mai mult, trecându-mi degetele peste mădularul gros şi

incredibil de tare. Scoase un sunet gutural, din piept, când mi-am trecut mâna peste mădularul

lung şi rigid. Pielea de acolo era netedă si totuşi uşor încreţită. Spre

bază era mai gros şi mai rotund, ca şi cum carnea ar fi fost mai... rotunjită acolo. Nu privisem cu îndeajuns de multă atentie ca să observ asta si nu mai simţisem

niciodată asa ceva, nici Naomi nu menţionase nimic de

genul. Nu aveam idee cum s-ar fi simţit... în mine, însă imaginaţia mea...

Cerule mare!

Degetele parcă îmi pluteau. Am înghiţit în sec, în timp ce muşchii din partea inferioară a abdomenului mi s-au încordat.

- E o întrebare la care nu pot

răspunde.

- Interesant, remarcă el, iar şoldurile îmi zvâcniră când îşi trecu încheieturile degetelor peste însuşi miezul meu. Colţurile gurii i se ridicară. Stelele din ochii lui părură să pulseze când îşi mută degetele mai adânc pe coapsa mea.

Cu răsuflarea tăiată, m-am cutremurat când îmi cuprinse sfârcul cu degetele. Am încercat să mă concentrez la orice alt lucru în afară de ce făcea cu mâinile, însă atingerea lui îmi distrăgea tot mai mult atenţia, la fel şi senzaţia pe care mi-o lăsa carnea lui când îl atingeam.

Prinţul Thorne îşi înclină capul într-o parte când mi- am răsfirat

degetele. Sub ele, mi se păru că muşchii abdomenului i se încordară, apoi i se relaxară.

- Cum ai ajuns una dintre favoritele baronului?

Mi se strânse inima în piept, şi mi-am întors brusc privirea spre el.

- Cum se întâmplă de obicei.

Zâmbi din nou, uşor, pe când mi-am coborât capul spre gâtul lui. L-am sărutat pe gât, uşor, coborând lent, muşcându-l încet de pielea de pe umăr.

- în felul ăsta? întrebă el, trecându-si din nou dosul palmei peste centrul meu.

- în numeroase feluri, am murmurat, cu buzele lipite de pieptul lui, simţind pe ele aroma sărată a pielii lui amestecată cu cea fadă a săpunului.

îşi coborî câţiva centimetri mâna de pe coapsa mea. M-am încordat, si bătăile inimii mi se întetiră când îsi trecu un deget peste despicătură. Fu o atingere aproape imperceptibilă, însă m-am cutremurat cu totul.

Mi-am trecut mâinile în sus pe pielea lui, cu degetele încovoiate. L-am lins pe pieptu-i dur. Ştiam că ar fi trebuit să îmi folosesc mâinile în altă parte, însă eram deja suficient de distrasă. Posibil prea distrasă, pentru că abia de mai vedeam zidul alb acum.

- **Ce alte...**

Am icnit când îşi apăsă un deget pe centrul acela sensibil de nervi.

- **Ce ziceai?**

Ce ziceam? Ah, da. De ce se afla aici.

- **Oare ce alte motive te-au**

adus la conac?

îşi roti degetul în jurul clitorisului, făcându-mă să tremur.

- **Pui multe întrebări, *nalaa.***
- **Se stie că sunt foarte curioasă.**
- **Şi încăpăţânată?**
- **Poate şi asta... Am icnit când îşi plecă brusc capul. I- am simţit răsuflarea caldă pe piele, şi fu singurul avertisment de care am avut parte înainte să îmi cuprindă sfârcul cu gura. Am tremurat în timp ce limba lui mă**

tachină, stârnind valuri de fiori de plăcere în trupul meu. îşi ridică mâna şi îmi cuprinse celălalt sân, trecându-şi degetul mare peste sfârcul sensibil. Am gemut uşor. Atunci, îmi supse sfârcul, adânc şi tare. M-am cutremurat şi am ţipat. Chicoti gutural, iar sunetul acela vibră într- un fel cât se poate de depravat şi de delicios.

îi dădu lent drumul mugurului de carne care pulsa.

- îmi pare rău, zise el, trecându-şi uşor buzele peste pielea care îmi zvâcnea. Am vrut să ştiu ce gust are pielea ta.

Mi-am trecut mâna peste buricul lui, zgâriindu-l tare cu unghiile, şi mi-am vârât-o sub apă.

- Şi ce gust are pielea mea, Alteţă?

- Thorne, oftă el, sărutându-mă fierbinte şi umed pe celălalt sân. îşi trecu limba peste el, şicanatoare şi păcătoasă. Pielea ta are gust de foame şi miroase a... îşi trecu apoi buzele peste lateralul gâtului meu, îndemnându-mă să-mi las capul pe spate. Nu era nevoie să o facă. îi ofeream deja orice îşi dorea. Cireşi, adăugă el.

- *Cireşi*? Mi-am trecut degetele peste mădularul lui. Trecuse ceva vreme de când adusesem un bărbat la orgasm. Din experienţa anterioară, ştiam că nu era chiar atât de dificil. Cei mai mulţi bărbaţi păreau destul de uşor de satisfăcut, dar el era un prinţ Preaînalt. Am ezitat când l-am cuprins cu mâna, nesigură.

- Pielea ta miroase precum cireşii care înfloresc în livezile din Highgrove. îşi luă cealaltă mână de pe sânul meu şi îmi găsi mâna sub apă. Pun rămăşag că şi buzele tale sunt la fel de dulci, adăugă el.

Mi se tăie răsuflarea când îmi cuprinse mâna cu a lui. Mă îndemnă să-l strâng mai tare şi începu să îmi mişte

mâna de-a lungul mădularului lui. Am expirat sacadat când l-am simţit zvâcnind în palma mea.

- Aşa îmi place, îmi zise, stârnind un val tremurător de căldură în mine când îmi trase mâna înapoi în jos pe mădularul lui. Strâns. Tare. Nu mă vei răni, adăugă.

Am înghiţit în sec, încuviinţând din cap. îmi dădu drumul la mână şi îşi trecu uşor buzele peste obrazul meu. Am continuat să-l ating, răsuflând la rândul

meu sacadat, superficial, mişcându-mi mâna în ritm cu mângâierile lui lente, leneşe, tot mai încrezătoare în ceea ce faceam.

Prinţul Thorne mă muşcă uşor de buza de jos, dar nu mă sărută când îşi trecu degetul peste partea aceea fierbinte şi pulsândă.

- De cât timp faci asta?

- Ce anume?

- Asta. îşi trecu din nou degetul peste carnea mea. *Să serveşti* pe cineva.

- Desigur, am răspuns eu.

- Deci de cât timp îi serveşti pe alţii?

- De suficient de mult timp.

Zâmbetul acela slab îşi făcu din nou apariţia, în timp ce şi mai multe scântei albe îi invadară pupilele. Efectul lor era atât de surprinzător, încât îmi fu greu să-mi întorc privirea de la el.

- Ştii ce cred eu?

Şoldurile îmi zvâcniră din nou când mă cuprinse cu palma între coapse.

-Ce?

îşi apăsă palma de mine, iar trupul îmi reacţionă fără să gândească, frecându-se de el.

- Cred că mă minţi.

CAPITOLUL 16

într-un ungher foarte îndepărtat al minţii răsunară semnale de alarmă. Probabil că răsunaseră în tot acest timp, însă fusesem prea distrasă.

Prinţul Thorne continuă să îşi mişte leneş degetul între coapsele mele şi pe sânul meu.

- ***Nalaa?***

- Nu... am sedus niciodată un Preaînalt, am reuşit să îngân, cu coapsele tremurându-mi. Nici nu am fost sedusă de vreunul.

- Nici unul dintre aceste lucruri nu este neapărat adevărat, zise el. M-ai sedus pe mine la duş şi ai fost foarte aproape de a fi sedusă la rândul tău.

- Nu cred că acele două dăţi se pun la socoteală.

- Nu? îmi acoperi sfârcul cu degetele, stârnind o străfulgerare de plăcere în mine. Aşadar, zise el tărăgănat, şi nu îşi mai trecu degetul cu care îmi frecase carnea, ci se opri şi mă pătrunse cu el. Nu adânc, însă pătrunderea aceea superficială fu totuşi un şoc uluitor, acut, care mă făcu să gem uşor. Dacă ar fi mădularul meu în tine, nu degetul meu? mă întrebă el. îşi retrase degetul aproape de tot, după care mă pătrunse din nou, doar cu vârful degetului. Mişcându-se prin locul acesta strâmt şi fierbinte al tău? adăugă el.

Am avut impresia că fiecare suflare de aer pe care o trăgeam sfârşea pe nicăieri în timp ce el îşi mişcă lent, constant degetul, mutându-şi mâna şi trecându-şi degetul mare peste mugurul de carne situat chiar deasupra degetului lui.

- Dacă te-ar pătrunde mai adânc? Mai tare? Mai repede? Nuanţele albăstrui şi verzui ale ochilor lui se

învolburară cu sălbăticie,

pătrunzându-i irisurile maronii. Pupilele îi erau aproape albe. Oare sunetele pe care le-ai scoate în timp ce te-aş poseda i-ar aparţine unei amante cu experienţă şi iscusite? Sau gemetele tale i-ar aparţine cuiva care nu a prea experimentat astfel de plăceri?

Am gemut cum nu o mai făcusem vreodată. M-am cutremurat. Mai fusesem *posedată,* însă nu simţisem niciodată aceste senzaţii aproape prea intense pe care le stârnea în mine, pe care le obţinea de la mine.

îşi plecă uşor capul, ridicându-şi buzele de pe obrazul meu.

- **Nu cred că esti o curtezană iscusită.**

j

Inima îmi bătu cu putere în

piept, şi i-am spus primul lucru care îmi veni în minte:

- Poate că baronul a crezut că nu ai vrea pe cineva foarte *experimentat?*

Ridică dintr-o sprânceană.

- Sugerezi, cumva, că baronul credea că aş prefera să deflorez o fecioară lipsită de experienţă care vrea să devină botanistă cândva?

Am simţit un val de căldură înţepătoare pe piele, care îmi dezlegă limba şi îmi slăbi raţiunea, însă mă făcu să-l prind mai strâns de mădular, chiar deasupra acelui ghem de carne. Partea aceea *era* şi mai tare ca restul corpului.

- Nu ai prefera asta? l-am întrebat, privindu-l şi mişcându-mi mâna pe mădularu-i lung aşa cum

îmi spusese că-i plăcea. Strâns. Tare. Scânteile acelea minuscule de lumină îşi făcură apariţia în irisurile lui. Nu sunt fecioară, Altetă, am continuat, dar adevărul nu e nici

pe departe la fel de important ca percepţia. Deci, şi dacă

ai fi crezut că sunt o fecioară lipsită de experienţă, asta nu te-a împiedicat să începi să mă deflorezi, nu-i aşa?

Colţurile buzelor îi zvâcniră de parcă ar fi vrut să zâmbească.

- Aşa e, nu m-a împiedicat.

Ştiind că *situaţia* în care mă aflam devenea tot mai delicată şi mai periculoasă, mi-am plecat privirea spre mâna lui, care se afla încă între picioarele mele, spre degetul lui care *încă* era în mine. L-am privit în ochi în timp ce l-am mângâiat dinspre bază spre vârf, uşor uimită de încreţiturile pe care le simţeam.

- Nici acum?

Prinţul nu răspunse preţ de o clipă îndelungată, dar i- am simţit pieptul umflându-i-se brusc sub cealaltă mână.

- Cum rămâne cu faptul că mai că n-ai luat-o la fugă în odaia pentru îmbăiat când am sugerat să sărim peste baie? Sau doar mi s-a părut că te-ai

înroşit când am intrat în odaie? Faptul că ai ezitat să mi te alături? Sau că eşti agitată? Toate au fost doar prefăcătorie?

M-am aplecat spre el, apropiindu-mi buzele de ale lui, adunându-mi şi ultimul strop de curaj pe care-l aveam.

- Nu sunt aici ca să te fac să crezi ceva anume.

Şoldurile îi zvâcniră, şi mă strânse mai tare de sân.

- Atunci, de ce eşti aici? mă întrebă el uşor, cu voce răguşită.

Mi-am rotit degetul mare peste vârful mădularului lui, zâmbind când expiră şuierat, strângând din dinţi.

- Dacă trebuie să explic asta, e limpede că fac ceva greşit. L-am strâns, simţind un val de satisfacţie când îşi roti şoldurile, iar apa se lovi de lateralele căzii. Dar nu cred că e aşa.

Buzele i se depărtară, însă nu spuse nimic în timp ce îl mângâiam, la fel de lent precum îşi mişca el degetul în mine. L-am privit cu atenţie, cu ochii pe jumătate închişi, începu să respire mai repede, gâfâind sacadat şi superficial. Aşa că am alternat

mişcările alunecoase line cu smuciturile mai strânse si mai lente, însă felul

controlat în care mă pătrundea cu degetul îmi îngreuna abilitatea de a mă concentra la altceva în afară de ce făcea el.

- Cred că îmi datorezi scuze, am spus gâfâind, în timp ce muşchii din partea de jos a abdomenului mi-au tremurat.

- Pentru ce?

- Pentru că te-ai înşelat în privinţa mea.

- Poate. Gemu, iar mădularul îi zvâcni în mâna mea. îşi răsfiră degetele peste sânul meu, apoi le mută pe ceafa mea.

De fiecare dată când mă

pătrunse, o făcu puţin mai adânc, puţin mai rapid. Apoi, mă pătrunse *cu mai multe degete,* întinzându-mi carnea, în vreme ce îşi roti degetul mare peste clitorisul încordat. Am încercat să mă stăpânesc. în toate privinţele. Felul în care mă mişcăm. Felul în care reacţionam la el. Murmurele uşoare pe care le scoteam. Trupul meu. Plăcerea pe care o simţeam şi cât de tare o râvneam. Nevoia. Nu pentru asta venisem. Am încetinit, cu gâtlejul uscat, chinuindu-mă să-mi aduc aminte de ce eram acolo, dar m-a surprins... să îmi dau seama că îmi doream asta. Din răsputeri. îmi doream mai mult.

N-ar fi trebuit să fie aşa. Cel

puţin, credeam că n-ar fi trebuit să fie aşa, însă... o voiam. Chiar *îmi plăcea* că din pricina mea respira mai repede. Că din pricina *atingerii*

mele un prinţ Preaînalt scotea sunete joase, huruitoare, în timp ce-l atingeam... în timp ce el îmi făcea acelaşi lucru mie. Am simţit ca un fâlfâit jos în abdomen şi chiar mai jos de atât. *Voiam* să fac ceea ce faceam.

Aşa cum voisem să intru în cadă.

Să fiu atinsă.

Să ating.

Cu siguranţă era din pricină că atingeam pur şi simplu pe altcineva, că-i stârneam plăcere şi simţeam la rândul meu plăcere fără să-i absorb gândurile sau să-i iscodesc viitorul. Şi era într-adevăr din pricina acestui lucru, dar parcă nu numai. Nu ştiam, nici nu înţelegeam despre ce anume era vorba, iar asta mă speria. L-am simţit crescând în mine: un val tot mai mare de dorinţă ce ameninţa să îmi copleşească simţurile, fiecare părticică din mine. Am încercat să mă abţin, să mă înfrânez, dar era ca şi cum aş fi încercat să opresc oceanul.

- Nu te împotrivi. Cedează în faţa dorinţei trupului tău! mă îndemnă el. Cedează în faţa mea!

M-am cutremurat, cedând în faţa cererilor lui... A

cererilor propriului trup. M-am dedat clipei, legănându- mă, mişcându-mi mâna mai *repede* şi el degetele mai *tare.* Muşchii mi se încordară, tot mai mult, până când încordarea mi se păru aproape dureroasă. Până am început să tremur.

- Aşa, mârâi el, încordându-se la rândul lui – emanând ca un *bâzâit.* Vreau să simt cum termini pe degetele mele, *nalaa.*

Pupilele i s-au albit cu totul când am început să tremur. Apoi, toate acele senzaţii de încordare şi de presiune învolburată erupseră. Am terminat, ţipând când toată acea încordare se desfăşură într-o revărsare fierbinte de **dorinţă pe când mădularul i se umflă sub palma mea. Orgasmul fu scurt şi uluitor. Mă izbiră valuri de senzaţie în timp ce trupul lui păru să se încălzească, într-atât încât să deschid ochii chiar dacă mă străbătură pulsaţii de plăcere învolburată.**

Pupilele îi străluceau intens, ca două diamante şlefuite. Erau atât de mari, încât nu-i puteam vedea irisurile, iar trupul lui chiar

fremăta, în timp ce un efect aproape neclar îi contură umerii. Mă trase spre pieptul lui şi mă cuprinse cu braţul de mijloc, ţinându-mă cu putere, eu icnind în curbura gâtului lui. Simţindu-i trupul pe sâni, mă săgetară miriade de senzaţii neaşteptate. Mi-am pierdut ritmul cu care îi atingeam mădularul, însă nu păru să observe, ci îşi împinse şoldurile, împroşcând cu apă peste marginea căzii. Mădularul îi zvâcni, i se contractă, iar sunetul pe care-l scoase când juisă îmi înfierbântă sângele până deveni la fel de cald precum era trupul lui.

Am rămas pe pieptul lui, vlăguită, şocată de plăcerea trăită, respirând sacadat. Cu obrazul lipit de umărul lui, m-am

luat după trupul lui, încetinindu-mi mişcările pe măsură ce convulsiile se atenuară, apoi, în cele din urmă, mi-am desprins mâna de pe mădularul lui. Nu m-am îndepărtat însă de el. încă îi simţeam degetele dănţuind şi şicanându-mă, stârnind o ondulaţie mai slabă de plăcere, după care şi le retrase lent din mine. Cu ochii închişi, nu m-am mişcat nici când mă cuprinse cu celălalt braţ. Nu ştiam de ce o făcuse, însă... m-am relaxat în strânsoarea

lui. îmbrăţişarea lui caldă era neaşteptat de alinătoare, de mângâietoare. Mă făcea să-mi doresc... *să mă cuibăresc* mai tare în el, în căldura emanată de trupul lui.

Trecură mai multe clipe de linişte până întreb:

- **Trupul tău... Am avut impresia că s-a încălzit şi a vibrat? A fost din cauză că te hrăneai sau mi s-a părut mie?**

- **Nu ţi s-a părut, zise prinţul Thorne, apoi îşi drese glasul.**

- **Doare când se întâmplă?**

- **Nu. îşi plimbă mâna peste spatele meu, pieptănându- mi uşor părul. Dimpotrivă, adăugă el.**

Am încercat să-mi închipui cum ar fi să mi se încălzească şi să îmi vibreze trupul şi n-am reuşit să-mi imaginez cum de ar fi putut fi o senzaţie plăcută.

- **Va trebui să te cred pe cuvânt.**

Chicoti jos şi răguşit. Apoi, se aşternu din nou liniştea şi, preţ de o vreme scurtă, mi-am îngăduit să simt pur şi simplu totul. Cât de

strâns mă ţinea în braţe. Greutatea braţelor lui în jurul meu, trupul lui cald şi tare lipit de al meu şi senzaţia pe care mi-o stârnea... Toate mi se păreau potrivite.

Zeilor mari, ce gând prostesc, însă asta simţeam. Nu înţelegeam cum anume mi se puteau părea potrivite. N- ar fi trebuit să fie asa, dar uite că era, si am absorbit totul,

întipărindu-mi fiecare clipă în memorie.

Pentru că nu mai simţisem niciodată asa ceva.

Si nici nu ştiam când aveam să mai simt asa ceva.

Nu am încercat să trec de scuturile lui, iar asta nu era bine. Aş fi putut încerca din nou, mai ales când am tăcut amândoi, dar aveam impresia că, dacă aş fi făcut-o, aş fi întinat acel moment.

Orice ar fi însemnat *momentul* cu pricina, adică nimic, absolut nimic.

însă nu puteam zăbovi. Probabil că Grady era deja îngrijorat de moarte, iar eu... trebuia să-mi dau seama de ceea ce aveam să-i spun lui Claude, pentru că puţinele răspunsuri pe care reuşisem să le obţin erau vagi în cel mai bun caz. îi puteam spune doar cine era acest prinţ Preaînalt şi lucrurile pe care le ştiam deja.

- *Nalaa?*
- **Hmm, am murmurat eu.**
- **Nu mă insei niciodată.**

Mi-a luat o clipă ca să pricep la ce se referea, iar, când am făcut-o, am simţit un fior pe şira spinării. Am deschis ochii, mi-am ridicat capul şi am dat să mă trag în spate,

însă el mă strânse cu fermitate în

braţe. Am reuşit să mă >>

desprind doar cel mult vreo cinci centimetri. L-am privit în ochi. Nu mai aveau stele în ei. Culorile îsi încetiniseră mişcarea, până deveniseră pete verzi, albastre şi maronii. Nu puteam citi nimic pe unghiurile izbitoare ale chipului lui.

Mi-am adunat toată bravada de care avusesem nevoie ca să intru în odăi, simţind că nu era momentul potrivit să mă încerce în sfârşit groaza pe care ar fi trebuit să o simt din clipa în care ne intersectaserăm în grădină în noaptea aceea.

- în afară de faptul că mi se pare implauzibil ca o persoană, fie ea Preaînalt, fie nu, să nu se înşele niciodată, nu prea înţeleg la ce te referi.

Buzele i se curbară, însă zâmbi

încordat si rece.

- **Ai spus că ai fost trimisă să mă serveşti, corect?**

Am încuviinţat din cap.

îşi urcă mâna pe spatele meu şi o vârî în părul meu.

- **Nu cred că e singurul motiv pentru care ai fost trimisă la mine.**

Mi-am împins vârfurile degetelor în carnea dură a umerilor lui.

- Eu...

- Deşi minciunile micuţe şi jumătăţile de adevăr pe care mi le spui mi se par, în mod straniu, amuzante, momentul acesta nu se numără printre ele. îşi coborî degetele pe ceafa mea. Crede-mă când îţi spun că ar fi foarte neînţelept din partea ta.

CAPITOLUL 17

M-am încordat, fiecare părticică a fiinţei mele concentrându-se asupra senzaţiei pe care mi-o stârnea mâna lui pe ceafa. Nu mă apăsa deloc, însă greutatea mâinii lui era un avertisment suficient.

Mă strânse mai tare cu braţul cu care mă ţinea în continuare pe după mijloc. Mă trase spre el, până piepturile ni se lipiră din nou. Am icnit când l-am simţit pe miezul meu. *încă* era tare. O vibraţie ascuţită încărcată de dorinţă înnoi o durere ce pulsă

în mine, lucru care mă şocă, pentru că nu era momentul potrivit pentru a simţi aşa ceva.

Prinţul Thorne îmi zâmbi cu puţin mai multă căldură.

- Te rog să nu minţi, Calista!

„Te rog.”

Iar expresia aceea. Numele meu. Mă tulbură să le aud rostite împreună. Bănuiam că nu spunea deseori „te rog”, ceea ce mă făcu să îmi doresc să fiu sinceră, dar, şi dacă nu ar fi spus-o, eram îndeajuns de inteligentă cât să ştiu că, dacă aş fi minţit acum, lucrurile probabil s-ar fi sfârşit prost pentru mine.

Probabil aveau să se sfârşească prost şi dacă îi spuneam adevărul. Ştiam că Claude nu m-ar fi izgonit, însă era posibil să se înfurie îndeajuns de tare încât să-l alunge pe Grady de la conac, ba chiar din Archwood. Dar dacă minţeam acum şi prinţul reacţiona la mânie? Dacă ţipam, şi Grady ar fi dat buzna în odaie? N-ar fi supravieţuit unei lupte cu prinţul.

Aşadar, era o situaţie în care nu aveam cum să câştig, doar că minciuna s-ar fi sfârşit cu violenţă, iar adevărul, sau măcar o parte din el, ar fi dus la pierderea securităţii şi, cel puţin, a senzaţiei de siguranţă.

Am înghiţit în sec, ştiind că nu îl puteam pune în pericol pe Grady.

- Baronul era... e îngrijorat în legătură cu venirea ta neaşteptată.

- Are motive să fie îngrijorat? întrebă prinţul Thorne.

- Se pare că a întârziat cu plata dărilor trimestriale, i- am împărtăşit eu, cu stomacul întors pe dos. Se temea că ai fost trimis de rege să le încasezi.

îşi înclină uşor capul.

- Baronul tău m-a văzut. Aduc eu a cineva pe care regele l-ar trimite să încaseze dări?

- Nu. Aproape că am râs, însă situaţia nu era deloc amuzantă. Dar cred că nici baronul nu avea... dispoziţia necesară la momentul respectiv ca să te recunoască.

- Puţin spus. începu să-şi mişte degetele pe gâtul meu, apăsând pe muşchii încordaţi de acolo. Era al naibii de drogat, adăugă el.

- Adevărat, am şoptit.

- Deci te-a trimis să afli de ce am venit, deduse el. în loc să aştepte până mâine-dimineaţă, aşa cum l-am sfătuit?

-Da.

Gura i se încordă, însă continuă să-şi mişte degetele cu blândeţe, într-un fel straniu de alinător.

- Măcar eşti curtezană?

- De ce ar avea importanţă?

- Pentru că are.

- Nu a avut importanţă că tu m-ai făcut să cred că eşti un lord, am subliniat, deşi o parte din mine îşi dădu întru totul seama că probabil n-ar ii trebuit să o fac, doar că era absurd şi nedrept din partea lui să mă ia la întrebări când nici el nu fusese întocmai sincer.

- Nu vorbim despre mine, *nalaa.*

- Am impresia că, atunci când îmi zici aşa, mă faci, de fapt, încăpăţânată, nu curajoasă, am bombănit.

- în momentul de faţă, e o combinaţie între cele două. îşi trecu privirea peste trăsăturile mele. Ai avut de ales dacă să vii la mine în noaptea asta?

- Poftim?

- Ai fost forţată să vii la mine în noaptea asta?

întrebările lui mă debusolară. Nu-mi închipuiam de ce

i-ar fi păsat dacă într-adevăr aşa ar fi stat lucrurile.

-Da.

Se holbă la mine preţ de câteva clipe, după care închise ochii, genele ascunzându-i ochii.

- Baronul tău e un prost.

Am dat să spun ceva, însă nu-i prea puteam contrazice afirmaţia. Claude era într-adevăr un neghiob, şi eu la fel pentru că fusesem de acord cu asta. Inima îmi bătu agitată în tăcerea care se aşternu. Nu ştiam la ce să mă aştept, dar apoi îmi dădu drumul. Confuză, am rămas locului, lipită de el, cu mâinile pe umerii lui şi... simţindu-i în continuare mădularul lung şi rigid lipit de miezul meu.

- **Ar trebui să te ştergi, spuse el încet.**

- **Nu... mă vei pedepsi? l-am întrebat.**

- **De ce te-aş pedepsi pentru**

idioţenia altcuiva?

Apoi, deschise ochii, şi am văzut în ei o explozie stinsă de alb.

Mai mult decât surprinsă, m-am ridicat pe picioarele- mi tremurânde şi am ieşit din cadă, împroşcând cu apă peste lateralele ei. M-am şters repede şi apoi mi-am luat halatul. L-am îmbrăcat, am strâns în grabă cordonul şi m-am asigurat că săculeţul rămăsese în buzunar. Dacă ar cădea... zeilor mari!

M-am întors din nou spre prinţ şi m-am dat un pas în spate, speriată. Ieşise deja din cadă. Nu îi auzisem nici pe el, nici apa scoţând vreun sunet. Pe de altă parte, eu mă ridicasem cu atâta zgomot, de zici că eram un copil mic care se juca într-o băltoacă. Am luat un prosop curat şi i l-am

întins.

Nu îl luă.

în schimb, mă prinse de gât. M-am încordat, aproape scăpând prosopul.

Buzele îi zvâcniră când îşi vârî mâinile sub părul meu. îşi trecu degetele peste ceafa mea, înfiorându-mă. Am rămas locului în timp ce... îmi scoase părul greu de sub halat.

- Asa, zise el.

***Mi se tăie* răsuflarea. Surprinsă de gestul lui, am înmărmurit cu totul.**

- Te porţi de parcă te-ai aştepta să răbufnesc cu violenţă la fiecare mişcare, zise el, luând prosopul pe care i-l întinsesem. Ştiu că cei ca mine... pot fi imprevizibili, dar m-am comportat, oare, astfel încât să te

pun pe gânduri?

Am înghiţit în sec.

Mă privi în timp ce se şterse cu prosopul pe piept.

- Te întreb pe bune.

- Ei bine, m-ai trântit la pământ în noaptea aceea din hambar şi ai ameninţat că mă vei îneca în sângele tău.

- Nu eram chiar în toate minţile la momentul respectiv.

- Şi, când am intrat în odaia ta, m-ai ţintuit la perete, am continuat.

Ridică dintr-o sprânceană.

- Odaia pentru dormit în care ai intrat neinvitată şi neaşteptată.

M-am foit puţin.

- M-ai întrebat de ce m-aş aştepta la violenţă. Am dat doar două exemple.

- Doar două? răspunse el. Sunt şi altele?

Am aruncat o privire spre cadă.

- Am venit într-adevăr sub pretexte false la tine.

- Da, zise el. Mai e şi asta. Vei vorbi cu baronul după ce vei pleca din odăile mele?

- Trebuie să mă întâlnesc cu el mâine-dimineaţă, înainte să discute cu tine.

- Ce se va întâmpla dacă nu îi poţi oferi informaţii reale?

- Nimic.

îşi coborî prosopul, ţintuindu-mă cu privirea.

- *Nalaa.*

- Nu-mi place porecla asta.
- Ţi-ar plăcea dacă ai cunoaşte toate înţelesurile.

Scrâşneam din dinţi, în timp ce el aştepta în continuare
un răspuns... sincer.

- Va fi... dezamăgit.
- Te va pedepsi?
- Nu. Mi-am întors privirea, simţindu-mă stingherită de ideea că ar ii gândit una ca asta. Stingherită de faptul că mă aşteptasem să o facă. Sinceră să fiu, am continuat, s-ar putea nici măcar să nu-şi amintească că m-a trimis la tine. Puţin probabil, dar m-am gândit că exista o şansă minusculă să se întâmple. Era destul de ameţit, am adăugat cu voce tare.

Prinţul scoase un huruit jos. Mi-am întors brusc privirea spre el, cu ochii tot mai mari. Sunetul acela nu păru câtuşi de puţin uman. Semăna mai degrabă cu un sunet scos de... un lup sau de un animal mult mai mare de atât.

- Spune-i că n-am venit ca să adun dări, zise el, întorcându-se cu spatele spre mine şi legându-şi prosopul în jurul taliei. Am venit ca să discut despre situaţia cu Cavalerii de Fier. Ar trebui să-i ajungă până voi putea vorbi cu el mai în detaliu. Nu-i spune că mi-ai făcut mărturisiri. Nu voi vorbi despre asta.

Am rămas cu gura căscată, şocată. Iertarea lui, căci asta însemna, de fapt, tăcerea lui despre faptul că-i spusesem adevărul, era neaşteptată. Fără să ştie, ne salva din nou pe mine şi pe Grady.

încuviinţă din cap şi ieşi din odaia pentru îmbăiat.

- Pari surprinsă.

- Presupun că sunt, am zis, urmându-l. Nu mă aşteptam să-mi spui sau... Sau să mă acopere. Mi-am dres glasul şi am adăugat: Nu m-am aşteptat nici să aibă de-a face cu Cavalerii de Fier.

L-am privit cum îşi turna un pahar de whisky. M-a privit peste umăr, oferindu-mi de băut, dar eu am clătinat din cap.

- Astfel de informaţii căutai data trecută când ai fost aici? l-am întrebat, iar inima-mi tresăltă în piept gândindu-mă la Astoria. Regele crede că Archwood ar ii cumva de partea Cavalerilor de Fier?

- Motivul pentru care am venit înainte nu are legătură cu cel pentru care mă aflu acum aici.

Se întoarse spre mine, cu prosopul legat în talie şi vârfurile părului ude. încă avea picături minuscule de apă pe piept, care îmi atraseră privirea în timp ce alunecară peste muşchii abdomenului.

- Iar situaţia cu Cavalerii de Fier s-a schimbat.

Am dat să întreb de ce, însă l-am privit în ochi şi am tăcut. Am simţit furnicături pe piele. M-a copleşit brusc sentimentul că trebuia să renunţ la conversaţia cu pricina, iar de data asta i-am dat ascultare. Am aruncat o privire prin odăile lui, ducându-mi mâinile la cordonul halatului. Am vrut să-i mulţumesc pentru că se asigurase că nu aveam să suport consecinţele faptelor săvârşite în seara asta, dar trebuia să îmi aleg cu înţelepciune cuvintele.

- Apreciez... că mi-ai spus de ce ai venit la Archwood.

Prinţul Thorne îşi înclină capul, mişcare pe care am
luat-o drept aprobare.

în timp ce se holbă la mine, mă cuprinse o senzaţie acută de agitaţie.

- Dacă nu mai pot face altceva pentru tine, ar trebui să plec.

Rămase locului, tăcut, privindu-mă.

Considerându-i lipsa de reacţie drept un răspuns îndeajuns de bun, am făcut o plecăciune rapidă şi nereuşită.

- Noapte bună, Alteţă!

Nu mă corectă când i-am folosit titlul. Rămase în continuare tăcut, privindu-mă cu o expresie pe care nu prea reuşeam să o descifrez. Am trecut pe lângă el, ajungând până la uşa anticamerei.

- Rămâi!

M-am întors brusc spre el.

- Poftim?

- Rămâi, repetă el, apucând mai strâns paharul. Rămâi peste noapte cu mine!

Am dat să spun ceva, dar n-am găsit cuvintele potrivite. Voia să rămân? Cu el peste noapte? Am aruncat o privire spre pat, iar stomacul mi se strânse, după care am simţit un gol în el.

- Ca să dormim, adăugă el, captându-mi din nou atenţia.

Căscasem uşor ochii. Pe paharul pe care-l ţinea în mână apăruseră crăpături. Nu îndeajuns de adânci

ca lichidul din el să se verse, însă puteam vedea dungile subţiri, ca o pânză de păianjen, de pe sticlă.

- Atâta tot, *nalaa.*

M-am holbat la el, şi mintea mi se duse într-o cu totul altă direcţie. în primul rând, nu-mi venea să cred că îmi cerea asta, pentru că nu îmi dădeam seama de ce ar fi vrut să doarmă cu mine. Cealaltă parte a mea era îndeajuns de neghioabă încât să se întrebe cum ar fi fost să doarmă lângă cineva care nu era Grady, gând care îmi tăie scurt respiraţia, lucru resimţit în piept şi în stomac.

Iar asta... era inacceptabil din diverse motive.

- Nu pot face asta, am zis.

îşi înclină capul.

- Nu poţi sau nu vrei?

Exista o diferenţă între cele două. *Nu poţi* nu era o alegere. *Nu vrei*, da. Problema era că nu ştiam care variantă era adevărată.

- Ambele, am recunoscut, tulburată. Noapte bună!

Nu am aşteptat. M-am întors şi am plecat din odaia pentru dormit, ajungând la uşa principală. Am răsucit mânerul. Nu se clinti. M-am încruntat şi mi-am ridicat privirea: uşa era descuiată. Ce...? *Prinţul Thorne.* Nu mă lăsa să deschid uşa. M-am crispat, simţindu-i privirea intensă pe spatele meu şi, preţ de o clipă nebunească, mam înfiorat, pierzându-mi răsuflarea. M-am cutremurat, încordată şi înfierbântată de gândul că mă oprise.

Nu voiam să mă lase să plec.

Mă inundă sentimentul acela dat naibii cum că

locul meu ar fi fost alături de el, şi, pe toţi zeii, chiar că era ceva în neregulă cu mine.

Mi-am pus mâinile pe lemnul uşii. Inima îmi bătea nebuneşte în piept. Apoi, uşa se întredeschise sub palmele mele. îmi dădea drumul. Mă străbătu o senzaţie ca de... dezamăgire, ceea ce mă lăsă şi mai nedumerită în privinţa lui... în privinţa mea.

- în regulă, sunt oficial... stupefiat.

Strălucirea uşoară a lămpii de lângă pat îi lumina chipul lui Grady. Stătea pe marginea patului meu, cu sabia-i sprijinită de cufărul de la piciorul patului, mai relaxat după ce-i trecuse o mare parte din furia pe care o resimţise când aflase că oaspetele special nu se aşteptase să apar.

- Stupefiat?

- Uluit şi orice alt adjectiv inutil la care te poţi gândi. Prinţul de Vytrus a venit să discute despre Cavalerii de

Fier? Cine n-ar fi surprins?! Grady îşi trecu mâna peste faţă. Şi eşti sigură că nu-i va spune baronului că i-ai zis adevărul?

- Sunt destul de sigură.

Mi-am lăsat capul pe spate. Era târziu, cam o oră de când plecasem din odăile prinţului Thorne. Tocmai ce-i povestisem lui Grady cele întâmplate... Ei bine, nu chiar *totul.* Nu voiam să-l traumatizez cu detalii inutile.

- Dar nu pot şti sigur, pentru că nu-l pot citi, am adăugat. Am încercat de mai multe ori să pătrund în mintea lui, dar n-am putut.

Se scărpină pe obrazul acoperit de fire scurte de

barbă.

- Dar va trebui să-i spui lui Claude că aşa ai obţinut informaţiile. Nu va crede că prinţul ţi-a spus pur şi simplu pentru că a întrebat el.

- Ştiu.

De aceea speram din toată inima că prinţul Thorne avea să se ţină de cuvânt şi că nu avea să discute despre asta.

Mi-am tras marginile halatului negru – halatul *meu*, din bumbac confortabil care nu era transparent – în jur şi mi-am înăbuşit un căscat în timp ce tăcerea s-a aşternut în odaia largă şi destul de goală.

Spaţiul acela imaculat nu conţinea prea multe lucruri. Un dulap. Un pat. Un divan lângă uşile ce dădeau spre terasă. O noptieră şi un cufăr. Anticamera, în schimb, era mobilată cu mai mult decât necesităţile de bază: un divan lat şi scaune aşezate pe un covor gros şi pufos din fire de găitan de culoarea fildeşului, o masă mai micuţă şi un bufet scund din stejar alb, precum şi diverse alte mărunţişuri pe care mi le dăruise baronul de-a lungul anilor. Spaţiul era frumos, bine întreţinut şi mult peste orice alt loc în care mai dormisem, însă nu era acasă pentru mine.

îmi doream să mă simt acasă aici.

Era un sentiment pe care nu îl cunoscusem încă, însă aveam impresia că ar fi semănat mult cu felul în care mă simţeam când mă aflam în grădină, cu degetele înfipte adânc în pământ şi mintea liniştită. Acolo, mă încerca un sentiment de apartenenţă. De

pace.

- Ai petrecut destul de mult timp cu prinţul, încercă Grady şovăielnic să deschidă subiectul.

Mi se încovoiară degetele de la picioare.

- Nu chiar atât de mult.

- Ba ai stat îndeajuns de mult.

„Rămâi peste noapte cu mine.ᵘ Stomacul îmi tresări din nou în felul acela prostesc. Am clătinat din cap. Oare de ce voise să îmi petrec noaptea cu el? Nu eram convinsă că-i adusesem satisfacţie, în afară de faptul că juisase. Doar că îmi spusese că îi păream interesantă, că îl fermecasem.

- Ce s-a întâmplat? mă iscodi Grady.

Mi-am adus imediat aminte de mine şi de prinţ în afurisita aia de cadă. Mâinile lui pe mine. Degetul lui în mine. El ţinându-mă în braţe. Ultimul lucru îmi rămase în minte. Partea în care *mă ţinuse în braţe.* Mi-am trecut dinţii peste buză şi am înghiţit în sec.

- Nu prea multe.

- Lis...

- Grady?

Un muşchi de la tâmplă îi zvâcni.

- Poţi vorbi cu mine despre orice. Ştii asta. Aşa că, dacă s-a întâmplat ceva care te-a făcut să te simţi...

- Nu s-a întâmplat nimic fără permisiunea mea, l-am întrerupt eu.

- Dar tocmai aici e buba, zise Grady, apropiindu-se de mine. Nu ai ales, de fapt, să te duci la el în noaptea asta, nu-i aşa? Ai simţit că trebuia să o faci, aşa că te-ai aflat oare cu adevărat în postura

de a nu permite ceea ce s-a întâmplat?

Am şovăit puţin, stingherită de faptul că era a doua oară când eram întrebată asta.

- Mi-a dat de ales şi am ales să merg la el, lucru pe care l-am stabilit deja.

Grady se holbă la mine de parcă mi-ar fi crescut un al treilea ochi în frunte.

- Serios. Mi-a dat de ales în ce priveşte ceea ce am făcut... Şi nu am făcut sex, i-am spus eu. Şi ce dacă am fi făcut? Nu sunt virgină, Grady.

Făcu o grimasă, şi, chiar dacă nu îi vedeam îmbujorarea pe pielea-i maronie, ştiam că se înroşise.

- Chiar nu aveam nevoie să ştiu asta, dar mulţumesc că mi-ai împărtăşit.

- Cu plăcere! Mi-am plecat bărbia şi am chicotit când se uită urât la mine. Chiar mi-a dat de ales, Grady, şi înţeleg că faptul că am vrut să fac ceea ce am făcut e complicat şi îmbârligat. Crede-mă că ştiu, dar...

M-am gândit la ce îmi spusese Naomi cândva când îi mărturisisem că uneori îmi plăcea când Claude mă trimitea să aflu informaţii pentru el. „Puţine lucruri sunt albe şi negre, Calista. Cea mai mare parte a vieţii există în zona aceea gri confuză dintre ele, dar, dacă ţi-ai dorit ce se întâmpla, dacă ţi-a plăcut şi la fel şi celeilalte persoane implicate, atunci nu e nimic în neregulă”, îmi zisese ea. „Oricine îţi spune altceva fie nu a fost în locul tău, fie

duce pur şi simplu o viaţă diferită.

Nu înseamnă că vreunul din voi are dreptate sau se înşală.” Am expirat lent.

- însă Preaînaltul ăsta... e diferit.

- Diferit în ce fel?

Am ridicat din umeri.

- Sunt toţi la fel, Lis. Plăcuţi privirii şi fermecători la exterior, dar nişte netrebnici scrântiti la interior. Doar pentru că unul dintre ei s-a asigurat că nu vei fi rănită şi nu te-a constrâns să faci ceva împotriva voinţei tale nu înseamnă că putem avea încredere în ei, mai ales în el. Ştii ce se spune despre prinţul de Vytrus.

- Stiu.

j

- Oare? mă întrebă el, ridicând din sprâncene. El a condus armata care a atacat

Astoria.

Am încuviinţat din nou din cap, însă îmi era greu să împac imaginea prinţului Thorne pe care-l ştiam eu cu cel despre care se vorbea de ani buni. Pe de altă parte, nu- 1 cunoşteam cu adevărat pe prinţ, nu?

Şi totuşi, mi se părea greşit să zic asta.

Aveam impresia că într-adevăr îl cunoşteam, şi chiar mi se păruse diferit de cum ştiam că sunt Preaînalţii,
chiar si înainte să-i aflu numele. Când l-am văzut în
>
grădină şi mai înainte chiar? Mintea îmi zbură la noaptea aceea din Union City.

- Nu ţi-am spus ceva, am zis eu. L-am mai întâlnit pe acest Preaînalt.

Grady se holbă la mine preţ de o clipă, apoi se îndreptă de spate. Ochii căprui i se măriră când îşi dădu seama la ce mă refeream.

- **Union City?**

Am încuviinţat din cap.

Se lăsă pe spate, apoi se aplecă în faţă.

- Şi abia acum îmi spui?

Am tresărit.

- Eu doar... Nu ştiu de ce n-am spus nimic mai devreme.

- E o scuză de rahat, Lis.

- Nu se vrea a fi o scuză, am replicat. îmi pare rău! Ar fi trebuit să spun ceva mai repede.

îşi întoarse privirea dinspre mine.

- Nu e cel care m-a înşfăcat, nu-i aşa?

- Zeilor mari, nu. Celălalt, l-am asigurat eu, încruntându-mă când mi-am dat seama că în noaptea aceea prinţul Thorne îl lăsase şi pe Stăpân să creadă că era un lord. Apropo, nu m-a recunoscut, am adăugat.

Grady păru să absoarbă vestea.

- Eşti convinsă că el era? Bine...

I-am aruncat o privire urâtă.

- E foarte enervant când oamenii mă întreabă asta.

îşi ridică mâna.

- Bineînţeles că eşti sigură. întrebam doar, pentru că... e o coincidenţă al naibii de mare.

Chiar era, doar că eu nu credeam în coincidenţe. Nici Grady.

Grady tăcu, şi privirea îi alunecă spre uşile care dădeau spre terasă. Trecu o vreme înainte să vorbească.

- Mă gândesc mult la noaptea aceea, ştii? încerc să-mi dau seama ce căutau Preaînalţii acolo în primul rând. Căutau pe cineva... Pe cineva ca ei? Un *caelestia* sau ceva asemănător?

- Se poate.

Presupuneam că nu era imposibil. Claude şi Hymel erau a nu ştiu câta generaţie de la Preaînaltul din care se

trăgeau, dar îmi închipuiam că se născuseră şi alţii mai recent. Deşi nu aveam idee dacă Preaînalţii se îngrijeau sau nu de astfel de copii. Nu ştiam dacă locuiau *caelestia* la curţile lor.

- Vreau să vorbesc cu tine despre un lucru care nu-ţi va plăcea, îmi spuse Grady o clipă mai târziu.

- Ce anume?

Grady trase adânc aer în piept, iar eu m-am crispat, deoarece aveam impresia că urma să fie o conversaţie pe care o mai purtaserăm. Una care avea să adauge o grijă în plus la toate celelalte pe care le aveam deja.

- Nu trebuie musai să rămânem aici, zise el.

Da, avusesem dreptate.

- Ba da, trebuie. Mi-am dat laoparte pătura de pe picioare, simţind deja cum mă încălzeam.

- Ba nu trebuie. Există şi alte oraşe, alte

teritorii...

- Şi ce am putea face în celelalte locuri mai bine decât ce avem aici? l-am provocat, dându-mă jos din pat. Trebuia să stau în picioare pentru conversaţia asta. Crezi că ai reuşi să obţii o slujbă ca asta de acum, unde nu doar că eşti plătit, dar primeşti şi adăpost? Ba încă un adăpost frumuşel? Am început să mă plimb încolo şi încoace. O slujbă care nu ar presupune să-ţi rişti viaţa zilnic, aşa cum fac minerii sau vânătorii de lungă distanţă? am adăugat eu.

Grady strânse din dinţi.

- Iar eu ce voi face? Voi face din nou pe ghicitoarea în pieţe, riscând să fiu numită vrăjitoare? Sau voi găsi de lucru în vreo tavernă, unde probabil voi face parte din meniu, lângă berea cu gust de poşircă?

- Şi acum, nu faci parte din meniu? ripostă el. Nu te poate gusta oricine, oricând?

- Fac parte din meniu pentru că aşa vreau, i-am zis, strângându-mi mâinile pumn. Şi nici măcar nu fac parte din meniu cu adevărat. Sunt ca un... aperitiv aproape niciodată ales.

Grady se holbă la mine şi ridică din sprâncene.

- Ce naiba?

- Bine, a fost o analogie proastă, dar ştii ce vreau să spun. Aici, suntem asiguraţi, Grady. Zeilor mari! Eram tot mai frustrată. Nici măcar nu ai de gând să-l întrebi pe Claude dacă poţi fi ucenicul fierarului, nu-i aşa? am adăugat.

- Sincer să fiu? Nu dau doi bani pe a fi

ucenicul fierarului baronului.

Am închis ochii.

- Grady, te pricepi la asta. Ba chiar îţi place...

- Da, mă pricep la asta şi îmi place într-adevăr, dar aş prefera să-mi folosesc talentul ca să făuresc arme pentru Cavalerii de Fier, nu pentru un *caelestia* afemeiat.

- Grady, am icnit eu şi am deschis brusc ochii. Am străbătut distanţa scurtă care ne despărţea. Pe toţi zeii, poţi să nu mai zici astfel de lucruri? Mai ales acum? Când prinţul de Vytrus a venit ca să discute despre ei?

- Nu-mi fac griji pentru asta în ce-l priveşte.

- Serios? l-am întrebat eu pe un ton provocator.

- Serios. îşi ridică privirea spre mine. Uite ce e, ştiu că o iei razna când vorbesc despre Cavalerii de Fier, dar, fîr- ar să fie, nu îmi poţi spune că eşti fericită aici. Că eşti fericită cu toate *astea*, zise el, trasând un semicerc cu braţul. Şi nu mă refer doar la conac şi la Claude, ci la felul în care am trăit. La felul în care am fost obligaţi să trăim.

- Pe toţi zeii! am exclamat şi mi-am acoperit faţa cu mâinile.

- Şi ştiu că nu eşti. Ştiu că ai aceeaşi părere ca mine despre Preaînalţi: că nu fac nimic pentru noi, plebeii, zise el, iar eu l-am privit printre degete şi am văzut că nările i se umflaseră de furie. Ştii, mi-ar plăcea să mă însor într-o zi, adăugă el.

Mi-am coborât mâinile pe lângă corp.

- Şi poate să am un copil sau doi, continuă el.

Dar de ce naiba aş face-o? De ce aş vrea să aduc un copil în lumea asta? Copilul acela nu ar avea oportunitatea să fie un om de valoare cât timp Preaînalţii controlează totul: cine poate fi educat, cine poate deţine pământ... Se întrerupse, apoi adăugă: Vor continua să pună *caelestia* precum Claude în poziţii de control, şi, da, ştiu că nu e un lucru chiar atât de rău, dar aş putea înşirui toată noaptea persoane care s-ar potrivi mai bine în astfel de poziţii, dar care nu vor avea niciodată oportunitatea asta. Practic, pentru ei suntem doar vite, lucrăm în mine, îi hrănim, ţinem tărâmul în funcţiune... Şi pentru ce? Aşa că, da, o ducem mai bine ca înainte, dar nu ne e bine, Lis. Nu e bine pentru nimeni.

- Nu... Am ridicat din umeri, însă greutatea cuvintelor lui, a adevărului, mi-i coborî la loc. M-am dus spre pat şi m-am aşezat lângă el. Nu ştiu ce să spun.

- Ai putea să te gândeşti la asta.

Mi se tăie răsuflarea.

- La ce anume, mai precis?

- La plecatul de aici.

- Grady...

- Ştiu un loc, mă întrerupse el. E un oraş din Ţinutul de Est.

M-am întors lent spre el. Am auzit o voce şoptindu-mi numele oraşului în minte înainte să-l rostească el.

„Cold Springs.” Apoi, am auzit şi alte lucruri care mă înspăimântară.

- Vorbeşti despre un oraş, am zis eu în şoaptă, care devine practic o fortăreaţă pentru rebeli. Un oraş care va sfârşi inevitabil precum Astoria? *Acolo* crezi că am avea un viitor?

- Nu ai de unde să ştii asta. Miji ochii, şi umerii i se încordară. Dacă nu cumva *chiar ştii* asta.

- Nu o ştiu în sensul că am văzut oraşul distrus, dar nu am nevoie de daruri speciale ca să îmi dau seama că aşa se va întâmpla în cele din urmă.

Grady se relaxă.

- Poate că nu. Poate că Beylen se va asigura că nu va fi aşa.

Am clătinat din cap şi am râs scurt şi aspru.

- Ai multă încredere într-un om pe care nu l-ai cunoscut şi care a reuşit doar să lase fără casă sau viaţă o mulţime de oameni.

- Nu e cu nimic diferit de cei care îşi pun credinţa într- un rege pe care nu l-au întâlnit niciodată, punctă el. Care nu a făcut naibii nimic pentru plebei.

Avea dreptate în privinţa asta. Mi-am încrucişat braţele peste mijloc şi mi-am apăsat degetele de la picioare în podea. Avea dreptate în multe privinţe când venea vorba despre Preaînalţi şi despre felul în care era condus tărâmul. Nu era ca şi cum nu aş fi fost de aceeaşi părere, însă Grady nu sugera doar să plecăm din Archwood, ci să plecăm pentru a ne alătura rebeliunii, ceea ce cu siguranţă ne-ar fi pus într-o situaţie şi mai proastă decât trăiserăm până atunci. Chiar dacă nu o vedeam cu ochii minţii, aveam şanse mari să sfârşim morţi.

- Am fi purtat această conversaţie dacă Claude nu mar fi chemat în noaptea asta?

- în cele din urmă, zise Grady. Dar al naibii să fiu dacă acum nu mi se pare un moment mai potrivit ca oricare altul. Ce se întâmplă în Ţinutul de Vest? Afurisitul de prinţ de Vytrus e aici?

L-am privit.

- Prinţul... e diferit, am repetat.

- Şi ce te face să crezi asta, Lis? Sincer?

- Ei bine, începând cu ce i-a făcut Stăpânului.

- *Aia* te face să crezi că e diferit? întrebă Grady şi râse scurt, lătrător. Lis, l-a lăsat pe Stăpân arătând ca un afurisit de covrig uman.

M-am crispat.

- Nu mă refeream la asta. Prinţul Thorne m-a întrebat despre vânătăile de pe braţele mele.

- Poftim?

- Stăpânul mă ciupea. Mereu mă învineţeam...

- Da, îmi amintesc că ticălosul ăla te ciupea mereu, mă întrerupse Grady. Dar cum adică prinţul te-a întrebat despre ele?

L-am privit, încruntată. Mina-i o oglindea întocmai pe a mea.

- în noaptea aia? După ce m-a privit în ochi, s-a uitat la braţele mele şi m-a întrebat cum m-am ales cu vânătăile alea.

Grady se holbă la mine, ridicând mai tare din sprâncene.

- Nu îţi aminteşti?

- îmi amintesc fiecare lucruşor din noaptea

aia... Chiar şi din perioada în care nu mi-am putut mişca un muşchi sau clipi, zise el, cu maxilarul încleştat. Nu îmi amintesc însă ca prinţul să te ii întrebat aşa ceva.

- Dar a făcut-o. Le-a văzut şi m-a întrebat ce anume le provocase. Nu i-am răspuns, însă m-am uitat spre Stăpân. De-aia a făcut ce a făcut... M-am oprit. Vorbeşti serios? Chiar nu l-ai auzit întrebându-mă?

- Da, Lis, vorbesc serios. Nu l-am auzit spunând nimic de genul ăsta, şi eram chiar acolo.

Am dat să spun ceva, dar nu ştiam ce anume. M-am aşezat la loc pe pat. Ştiam că îl auzisem. Că îmi vorbise pe când mă ţinea de braţ, după care îşi dusese degetele la buze şi zâmbise, dar cum de nu-l auzise Grady?

Şi cum de eu îl auzisem?

CAPITOLUL 18

Nu credeam că după cele întâmplate cu prinţul Thorne şi cele discutate cu Grady ulterior aveam să fiu în stare să mă odihnesc. Mai ales că mă tot întrebam dacă chiar îl auzisem pe prinţul Thorne cu atâţia ani în urmă sau dacă fusese doar închipuirea unei copile speriate. Cea din urmă părea a fi cea mai probabilă explicaţie, dar era o explicaţie care nu îmi plăcea.

însă, după plecarea lui Grady, am adormit în cele din urmă şi nu m-am zvârcolit pe toate părţile, nici

nu m-am trezit din oră în oră, cum faceam de obicei. Am dormit buştean şi, cumva, tot am fost obosită dimineaţa şi îmi doream doar să mă întorc în pat, dar ştiam că nu trebuia să las să se vadă asta când Hymel mă însoţi pe coridoarele conacului Archwood.

Coridoarele erau decorate acum cu buchete mari de iasomie ce umpleau aerul cu o aromă dulceagă şi uşor moscată, probabil menită să-l impresioneze pe prinţul Thorne. Mirosul sufocant al florilor nu era singurul lucru nou de pe coridoare. Se simţea... o energie diferită în aer. O observasem în dimineaţa aceea, pe când mă forţasem să mă îmbrac. Mă tot încărcăm de electricitate statică de fiecare dată când atingeam ceva, şi o simţeam şi aici, inundând coridorul.

Era prezenţa Preaînalţilor. O simţisem în noaptea aceea în Union City, în grădină şi noaptea trecută. Ştiam că se zicea că aerul se schimba dacă un Preaînalt simţea numeroase emoţii puternice, cum ar fi furie sau bucurie, sau dacă se aflau mai mulţi într-un loc.

Am aruncat o privire printr-una dintre arcadele deschise şi am văzut în depărtare grajdurile, unde avea loc mai multă activitate decât de obicei. Grăjdarii şi băieţii de la grajd ţesălau şi hrăneau cai de un negru strălucitor sau în întregime albi, cai ale căror grebene, regiunea în care corpul se întâlneşte cu gâtul, se aflau probabil la o înălţime de cel puţin un metru optzeci de la sol. Asta-i făcea... cu cel puţin cincisprezece centimetri mai înalţi decât caii din rasa Shire.

- Sunt ai Preaînalţilor care au sosit, zise

Hymel când văzu încotro priveam. Uriaşi, nu-i aşa?

M-am holbat la cai şi am numărat patru animale. Oare prinţul Thorne se plimba prin conac? îmi tresăltă inima în piept. încă era foarte devreme, dar...

- Ştii, zise Hymel, aflat la câţiva paşi în faţa mea, atrăgându-mi atenţia spre sabia pe care o purta prinsă peste spate. N-ai muri dacă ai da şi tu bună dimineaţa.

Dacă ai face conversaţie. Dacă ai răspunde la un comentariu sau două.

Mi-am înăbuşit un oftat. Nu era prima oară când mă şicana pentru că nu *pălăvrăgeam* cu el. De fapt, o făcea de obicei, aşa cum eu tăceam de obicei. Nu-mi plăcea de Hymel. Şi el o ştia.

- Ar putea face lucrurile mai plăcute pentru tine, adăugă el pe când cotirăm.

Plimbările astea ar fi fost mai plăcute doar dacă ar ii implicat o stâncă şi el ar fi căzut de pe ea.

- Şi, în caz că trebuie să-ţi aduc aminte, îmi zise Hymel pe când ne apropiam de arcada străjuită de piloni ce dădea spre biroul lui Claude, nu eşti cu nimic mai bună ca mine. La urma urmei, ai devenit doar puţin mai mult decât o târfă care uneori poate vedea viitorul.

Mi-am dat ochii peste cap atât de tare, încât m-am minunat că nu îmi căzură prin ceafa. Pe când s-a oprit să deschidă uşa, nu mi-am dat seama dacă chiar credea că mă jignise. Cel mai probabil avea impresia că mă secerase cu cuvintele lui. Cei mai mulţi bărbaţi neînsemnaţi credeau că erau în stare

de astfel de lucruri. Mă privi peste umăr, provocându-mă cu ochii-i deschişi la culoare.

L-am privit drept în ochi şi am zâmbit, tot mai larg când i-am văzut maxilarul încleştându-i-se. Mi-am luat ochii de la el şi am intrat în birou.

Claude stătea pe marginea biroului, cu picioarele-i lungi şi zvelte înveşmântate în pantaloni negri. Când am intrat, îşi ridică privirea dinspre o bucată de pergament pe care o ţinea în mână. îmi zâmbi larg, şi mă surprinse faptul că pe chipu-i arătos nu se vedea nici un semn al indulgenţelor pe care şi le îngăduise în noaptea dinainte.

Probabil din pricina a ceea ce era. Dacă m-aş fi purtat ca el, aş fi avut cearcăne permanente sub ochi.

- Bună dimineaţa, pui! Aşeză pergamentul pe suprafaţa de stejar albă a biroului. Ia loc, te rog!

- Bună dimineaţa! M-am aşezat pe divan, în timp ce Hymel a închis uşa de la birou, şi mi-am împreunat mâinile în poala rochiei simple de culoare crem cu care eram îmbrăcată.

- Ai vrea nişte cafea? mă întrebă el şi ridică o ceaşcă mică.

- Nu, mulţumesc.

Cofeina era ultimul lucru de care avea nevoie stomacul meu agitat.

- Eşti sigură? mă întrebă Claude şi sorbi uşor, delicat, din cafea. Pari obosită.

- Am avut o... noapte lungă, am zis eu.

Claude ridică dintr-o sprânceană întunecată.

- Şi obositoare?

L-am privit pe Hymel ducându-se spre bufetul scund, zâmbind cu superioritate.

- întrucâtva. Nu... m-am aşteptat să dau de un Preaînalt când am intrat în odăile lui.

- Ah, zise Claude, încruntându-se. Nu ţi-am spus că era un Preaînalt?

- Nu, am răspuns eu sec.

- Pe toţi zeii, am crezut că ţi-am spus. Eram... Expiră lent, apoi continuă: Eram cam băut azi-noapte.

Şi încă cum!

- îmi pare sincer rău, Lis. Chiar am crezut că ţi-am spus că era un lord.

Părea sincer, însă nu-mi păsa de asta în clipa de faţă.

- Dar te-ai simţit bine?

- Da, am răspuns eu, simţind o senzaţie de căldură în gâtlej.

- Bineînţeles că da, zise el şi sorbi din ceaşcă. Spune- mi, e adevărat ce se spune? Sunt lorzii Preaînalţi la fel de dotaţi precum... îi aruncă o privire lui Hymel, încruntat. Ce se zice despre ei?

- Se zice că sunt la fel de dotaţi precum armăsarii lor, îi spuse Hymel, care îşi turnase un pahar de whisky.

- Ah, da, zise Claude, fruntea netezindu-i-se. Aşa. Mor de curiozitate.

Nu ştiam de ce Claude trebuia să ceară clarificări în privinţa asta. în afară de faptul că era un zvon obişnuit, necioplit, şi el era în parte Preaînalt. *Caelestia* erau destul de bine dotaţi în privinţa asta.

- Cred că ar fi o comparaţie destul de

potrivită.

Râse, pielea-i palidă încreţindu-i-se la colţurile ochilor.

- Uită-te la tine, zise el mieros, *te-ai îmbujorat.*

M-am forţat să trag lent aer în piept şi apoi să-l dau

afară, închipuindu-mi cum unul dintre armăsarii despre care vorbeam dădea năvală în birou şi îl călca în picioare pe baron. Şi pe Hymel. Doar puţin. Am zâmbit din nou.

- Deşi mi-ar plăcea foarte mult să aud ce anume te-a făcut să te îmbujorezi, va trebui să aştepte, continuă Claude. Despre ce aţi vorbit?

- Am vorbit despre locul din care se trage, dar nu foarte amănunţit.

- Şi?

M-am uitat fix la el.

- Ştii *cine* e? Dincolo de cum îl cheamă?

Claude ridică dintr-o sprânceană.

- îi ştiu doar numele. De aceea te-am şi trimis, puişor. Presupun că e un lord pe care regele îl ţine aproape în

capitală.

- Nu e un lord oarecare, i-am spus eu. Nici măcar nu este lord, Claude. E prinţul de Vytrus.

- Fir-ar să fie! spuse Hymel răguşit, făcând ochii mari.

Baronul îşi aşeză cana pe coapsă.

- Eşti sigură?

De ce mă întreba toată lumea asta?

- Da, sunt foarte sigură. E prinţul de Vytrus.

- Pe toţi zeii, de ce naiba ar veni aici? exclamă Claude.

- Nu a venit ca să adune dări, i-am împărtăşit eu.

- Nu serios? murmură Claude, aşezând cana pe birou, probabil pătând lemnul.

Nici măcar nu ştiam de ce mă gândeam la asta, doar că era păcat să strici un lemn atât de frumos.

- Mă gândeam că ai să fii mai uşurat, am îndrăznit eu să zic.

- Aş fi, dar mă îngrijorează mai tare faptul că am o asemenea brută la conac. înghiţi în sec. Când regele e nemulţumit, de obicei îl trimite pe prinţul de Vytrus să îndrepte situaţia, iar prin a îndrepta mă refer la a vărsa cantităţi copioase de sânge.

Mi se strânse pieptul.

- Poate că prinţul Thorne e în multe feluri, dar cu siguranţă nu e o brută.

Hymel ridică din sprâncene şi se sprijini de bufet.

- Aşa zici? întrebă Claude.

- Da, am răspuns, şi degetele mi se încleştară. Nu sunt convinsă că tot ce se spune despre el e adevărat. A fost un... „Gentleman?” m-am gândit eu. Nu părea o descriere potrivită. Am clătinat din cap. Nu e o brută, am adăugat.

Baronul amuţi.

- Se pare că cineva a fost tăvălită până şi-a pierdut simţul realităţii, zise Hymel.

I-am aruncat o privire urâtă.

Hymel zâmbi cu superioritate.

Mi-am mutat privirea de la vărul lui Claude, înăbuşindu-mi imboldul de a apuca unul dintre prespapierurile de pe biroul baronului şi de a-l azvârli în capul lui.

- A venit să discute despre situaţia de la frontieră.

Claude îşi îndreptă umerii.

- Ţinutul de Vest? Cavalerii de Fier?

Am încuviinţat din cap.

- Crede că situaţia se va extinde şi în restul Ţinutului de Mijloc? în Archwood?

Noduri de nelinişte îmi coborâră din piept în stomac.

- Asta nu ştiu să-ţi zic, i-am spus eu. Iată unde lucrurile aveau să se complice. Mi-a fost foarte greu să-l citesc, chiar şi când... îl atingeam, am adăugat.

Claude tăcu, afişând o mină tot mai curioasă.

- Ce vrei să spui?

- Când încerc, ştii tu, să mă conectez cu el? am răspuns, înfigându-mi unghiile în palme. Povestea pe care o ţeseam era fragilă în cel mai bun caz. Vedeam alb, ca un zid alb, motiv pentru care nu am reuşit să scot prea multe informaţii de la el, am adăugat.

- Hmm, îngână Claude, şi mi se păru gânditor.

Din cine ştie ce motiv, nodurile acelea de nelinişte mi se strânseră şi mai tare în stomac.

- Scutul acesta pe care l-ai văzut încerca să te blocheze?

- Da. M-am gândit că, dacă asta era într-adevăr, putea fi spart.

Am simţit o senzaţie de agitaţie în stomac când am recunoscut asta cu voce tare în faţa lui Claude. Şi un gust urât în gură.

Preţ de-o clipă îndelungată, Claude nu mai spuse nimic.

- Un prinţ ar fi mult mai greu de citit ca un lord. Se uită apoi spre Hymel şi-i spuse încruntat: Vorbim mai târziu.

Era limpede că-i ceruse să plece. La fel de limpede era şi faptul că Hymel era enervat. Aşeză apăsat paharul pe bufet, după care ieşi din birou cu mişcări ţepene.

Claude ridică dintr-o sprânceană când Hymel închise uşa după el.

- E un ins ţâfnos, nu-i aşa?

- Nu-i place când profiţi de rangul tău superior şi îi aduci aminte că eşti baronul.

- Şi el nu?

- Da. L-am privit pe Claude ridicându-se şi am adăugat: Dar ştii deja asta.

- Aşa-mi place să-l înţep ori de câte ori pot. îmi zâmbi larg, făcându-mi semn să mă apropii de el. Vino! mă chemă el.

Pericolul ca el să îşi dea cumva seama că recunoscusem că fusesem trimisă la prinţ ca să obţin informaţii părea să fi trecut. Mă cuprinse în schimb curiozitatea după ce m-am ridicat şi m-am îndreptat spre el.

Se dădu laoparte, întinzând mâna spre partea

biroului pe care nu se aflau scrisori.

- Ia loc!

Am sărit pe birou, apucând marginea de lemn netedă. Picioarele mi se bălăngăneau la câţiva centimetri de
podea.

Claude mă privi lent, începând cu chipul meu şi coborând tot mai mult, de parcă ar fi căutat ceva semne.

Neştiind ce punea la cale, am rămas locului, în timp ce el îmi dădu şuviţele de păr peste umăr.

- Te-ai simţit bine aseară? mă întrebă el brusc. Cu adevărat?

-Da.

Zâmbi scurt.

- Vreau să ştiu toate detaliile despre ce s-a întâmplat între voi.

- Ei bine, am spus tărăgănat, gândindu-mă rapid la ce puteam sau ce ar fi trebuit să-i împărtăşesc, se pare că ai crezut că i-ai spus că mă voi alătura lui, dar nu ai făcut-o.

- Fir-ar! Degetele i se opriră pe şuviţele mele de păr. Serios?

Am încuviinţat din cap.

- îmi pare rău! Serios. Mă privi scurt în ochi. Nu te-aş fi trimis la el dacă aş fi ştiut că era prinţul de Vytrus.

Nu eram convinsă că-l credeam. Claude era în stare să ia decizii foarte neînţelepte când era beat.

- Cum a reacţionat când ai apărut acolo?

- A fost... Am ridicat din sprâncene când m-a atins pe bărbie, întorcându-mi capul spre stânga şi

apoi spre dreapta. A fost luat prin surprindere, am spus.

- Te-a rănit? mă întrebă el, şi o şuviţă de păr îi căzu peste frunte. în vreun fel?

- Nu. Mi-am dat seama că se uita după vreun semn, o urmă sau o vânătaie. Claude, nu m-a rănit.

Nu a mai spus nimic preţ de o clipă îndelungată.

- L-ai servit?

- Mi-a cerut să-l ajut cu îmbăiatul.

Am tresărit uşor când îşi trecu dosul degetului mare peste buza mea de jos. Mi-am întors brusc privirea spre el. Claude... nu mă mai atinsese aşa de mai bine de un an. Poate chiar de doi ani... Şi cândva îmi dorisem să o facă. Cândva, aşteptasem cu nerăbdare să mă viziteze în odăile mele sau să mă cheme în ale lui. Poate chiar cu disperare, pentru că îl puteam atinge fără să mă simt vinovată, pentru că el ştia ce puteam face, înţelegea riscurile la adresa intimităţii lui, iar eu trebuia să mă concentrez foarte tare ca să-l citesc. însă intuiţia mea nu rămânea tăcută pentru multă vreme. îşi dădea mereu seama când se întâmpla, pentru că mă crispam, mă îndepărtam de el. Atunci, Claude nu mă mai lăsa să-l mângâi la rândul meu, să-l ating, şi o parte minusculă din mine fusese aţâţată de acest lucru. Ei bine, o parte din mine încă era aţâţată de asta.

- Şi? mă îmboldi Claude.

- Apoi, mi-a cerut să mă alătur lui în cadă, şi am făcut -

o.

Zâmbi strâmb.

- Sunt convins că toate îmbăierile vor păli acum prin comparaţie.

- Se poate, am murmurat.

- Şi mai ce? mă întrebă el, privindu-mă în ochi.

- M-a... atins.

- Aşa?

Am încuviinţat din cap când îmi cuprinse ambii sâni, trecându-şi degetele mari peste sfârcurile mele. Un mănunchi de plăcere mă străbătu lent, o simplă reacţie la atingerea lui; la orice atingere, de altfel, nu neapărat a lui Claude. Mi-am trecut mâinile peste birou, aplecându-mă puţin în faţă. El îşi plecă din nou privirea. Buzele i se depărtară în timp ce mă apăsă pe sâni. Claude fusese mereu atras de sâni. L-am privit trecându-şi degetul de-a lungul decolteului corsajului: pielea îi era mai palidă ca a mea; mai palidă şi mult mai rece ca a lui Thorne. Mi se tăie din nou răsuflarea, însă nu din pricina atingerii baronului.

- Ţi-a tras-o?

Mă străbătu un fior şi mai ascuţit de dorinţă care nu avea legătură cu ce făceau mâinile lui Claude, ci cu cuvintele lui. Imaginea... prinţului Thorne pe care mi-o creionară cuvintele lui în minte mă făcu să mă zvârcolesc puţin.

-Nu.

- într-adevăr? mă întrebă el cu îndoială în voce şi îşi ridică privirea spre mine.

- Şi-a folosit degetele, şi eu – mâna. Amintirea mult prea limpede a celor întâmplate îmi

îngroşă vocea şi sângele. Atâta tot.

-Atunci, e oarecum dezamăgitor.

Am pufnit în râs, ceea ce-l făcu să mă privească cu ochii aceia verzi ca marea.

- îmi pare rău! Doar că pari sincer dezamăgit.

- Chiar sunt. Zâmbi uşor în timp ce îmi frământă pielea. Nu îmi place că petreci atât de multe nopţi singură.

Nici mie nu îmi plăcea, dar...

- M-am simţit bine.

- Foarte bine.

Se concentră din nou asupra pieptului meu. Ar fi fost fericit să-şi petreacă restul vieţii regulând sâni.

Mi-am plecat privirea spre vintrea lui şi am văzut că era semiexcitat. Mi-aş fi putut întinde mâna spre el. L-aş fi putut atinge măcar pentru puţină vreme înainte să mă oprească. Era limpede că era într-o dispoziţie jucăuşă în dimineaţa asta. îl puteam îndruma să mă pătrundă, îl puteam îmboldi să mă ia chiar acolo, pe birou. Nu ar fi fost prima dată, dar...

Nici unul din noi nu şi-o dorea de fapt. în afară de sâni, nu eram genul lui. Prefera părul mai deschis la culoare şi constituţiile mai slabe, chiar şi în cazul bărbaţilor. Iar eu? Nu ştiam sigur care era genul meu. Nu îmi plăceau anumite trăsături bărbăteşti sau femeieşti mai mult ca altele.

Totuşi, dacă l-aş fi îmboldit, nu m-ar fi respins. Nu doar pentru că eram un trup cald. *Ştiam* ce intenţii avea Claude. Mi-ar fi dăruit ce îmi doream pentru că voia să îmi poată dărui mai mult.

însă mi se părea prea mare efortul, şi pentru ce?

Pentru câteva secunde de plăcere uitată apoi cu uşurinţă.

Pe toţi zeii, oare asta nu era grăitor în sine? Mai ales când căutatul plăcerii era la fel de răspândit ca încercarea de a-ţi astâmpăra setea?

- Ai aflat şi altceva? mă întrebă Claude, captându-mi atenţia.

Gândurile îmi dădură năvală în minte. Probabil că se aştepta să fi aflat mai multe despre prinţ decât motivul pentru care se afla aici. Ştia întocmai ce puteam obţine de la o persoană.

- Nu a mai creat un Rae de multă vreme, am zis, fiind primul lucru care îmi veni în minte.

- Ce neaşteptat, comentă el, trecându-şi din nou degetul mare peste sfârcul meu.

Am încuviinţat din cap.

- Şi caută ceva... Sau căuta.

Claude se opri din a mă atinge.

- Ce anume?

- Căuta ceva despre care... credea că un alt Preaînalt deţinea informaţii, am spus eu lent, bazându-mă întru totul pe ceea ce-mi împărtăşise prinţul.

Mă privi cu ochii-i verzi-albăstrui deschişi la culoare.

- Ştii pe cine căuta?

Am clătinat din cap.

- N-am reuşit să îmi dau seama.

îşi plecă pleoapele şi rămase tăcut o vreme.

- Prinţul de Vytrus a plecat călare în zori, zise Claude, trecându-şi din nou mâinile peste sânii mei,

după care şi le aşeză pe birou, lângă ale mele. I-a spus unui gardian că se va întoarce înainte de cină. Bănuiesc că atunci are de gând să discute cu mine.

M-am cercetat, să văd dacă mă simţeam măcar vag dezamăgită de faptul că încetase să mă atingă, însă am descoperit doar apatie. Nu îmi doream asta. îmi doream să găsesc mai mult de-atât.

- Vrei să verifici şi în altă parte, cum ar fi între coapsele mele, să vezi dacă găseşti semne ale brutalităţii prinţului?

Claude pufni.

- Poate mai târziu. Mă aşteaptă fraţii Bower.

Fraţii Bower erau fiii unor aristocraţi, deseori la fel de nesăbuiţi precum baronul. Speram din tot sufletul că plănuia să rămână cu mintea limpede.

- Vreau să fii de faţă când va vorbi cu mine.

Am simţit un gol în stomac.

- De ce?

- Pentru că vreau să mă asigur că îmi spune totul, zise el, aranjând dantela corsajului. Şi că nu are intenţii rele în
ce mă priveşte.

La naiba!

I-aş fi fost la fel de utilă precum un glob de cristal. Se dădu în spate, iar eu am coborât de pe birou. Rochia mi se revărsă pe podea, în timp ce panica ameninţa să pună stăpânire pe mine.

- îl voi pune pe Hymel să te cheme când se întoarce, aşa că stai pe aproape. Se apleca şi mă sărută pe obraz. Ne vedem mai târziu.

Nu m-am mişcat în timp ce Claude ieşi cu paşi

mari din birou, ci am rămas acolo preţ de câteva clipe.

-La dracu, am gemut, lăsând capul să-mi cadă pe spate.

- Nu, mulţumesc.

Mi-am ridicat brusc capul şi m-am uitat în direcţia din care se auzise vocea lui Hymel.

Stătea în uşa deschisă, zâmbind cu superioritate, ca de obicei.

- Sunt convinsă că vărul meu s-a ocupat deja de asta pentru astăzi. Făcu o pauză, apoi adăugă: Pe de altă parte, dacă a făcut-o, înseamnă că a fost neimpresionant de rapid.

Mi-am dat ochii peste cap şi l-am ignorat în timp ce m-am îndreptat spre uşă.

Hymel nu se mişcă.

- Despre ce a vrut să-ţi vorbească în privat? mă întrebă el. Despre prinţul Rainer?

M-am oprit atunci, însă nu i-am răspuns.

- Tocmai ce mi-a cerut să-i trimit un mesaj prinţului de Primvera, în care-i cere să se întâlnească, dar nu a vrut să-mi spună de ce, îmi zise Hymel.

Am rămas surprinsă. Oare să fi avut de-a face cu piaţa- fantomă? Dacă da, abia acum se ocupa de asta? Aproape o lună mai târziu?

- Pun rămăşag că ştii de ce solicită o întâlnire, presupuse Hymel.

Chiar nu ştiam, însă era interesant că nici Hymel nu ştia. Mă îndoiam că era vorba despre o chestiune de care Claude uitase pur şi simplu. Am trecut pe lângă el fără să spun ceva.

Se întoarse rapid şi mă apucă de încheietură. Mă strânse tare şi mă trase înapoi. M-am împleticit, reuşind apoi să-mi găsesc echilibrul şi privindu-l furioasă. Mi-am smucit mâna...

Hymel îmi răsuci brusc încheietura. Am simţit o durere ascuţită în braţ şi am scâncit. Ochii-i deschişi la culoare i se luminară, şi mi se făcu greaţă văzându-i zâmbetul.

- Te-am întrebat ceva.

- Ştiu, am scrâşnit şi l-am văzut făcând ochii mari când a auzit asta. Iar eu te ignor, aşa că dă-mi drumul!

Buzele i se traseră în spate, dezvelindu-i dinţii.

- Te crezi atât de specială, nu-i aşa? Şi nu eşti decât...

- O târfa. Ştiu. Te-am auzit de primele 500 de ori când ai spus-o. Măcar eu termin. L-am privit drept în ochi, ştiind că eram pe punctul de a-i da o lovitură josnică şi răutăcioasă, la fel de plină de cruzime ca el: Nu pot spune acelaşi lucru despre tine.

Hymel spintecă aerul dintre noi cu dosul celeilalte mâini, ţintindu-mi faţa, dar, cumva, m-am mişcat *mai rapid* ca el. L-am prins de braţ, încovoindu-mi degetele în tunica-i aspră.

- Nici prin gând să nu-ţi treacă să mă loveşti vreodată!

Hymel rămase cu gura căscată şi păli când îmi dădu drumul încheieturii care mă durea. Ne-am privit în ochi, şi, preţ de o clipă, aş fi jurat că am văzut teamă în ochii lui. O teamă reală, primitivă. Apoi, îşi relaxă expresia.

- Sau ce, Lis?

Am simţit o serie de furnicături pe ceafa, în timp ce mai multe imagini îmi năvăliră în minte: imagini îngrozitoare în care Hymel îşi trăgea sabia şi se împlânta singur în ea. L-am strâns mai tare de braţ. Mă cuprinse o senzaţie tot mai intensă de răceală. O energie. O putere. Ce vedeam nu era un viitor bătut în cuie. Era ceea ce îmi doream să-l forţez pe Hymel să facă...

I-am dat drumul şi am făcut un pas în spate. Inima îmi bătea cu putere, neregulat.

Hymel mă privi cu atenţie preţ de câteva secunde.

- E amuzant, ştii? Tu. Abilităţile tale. O singură atingere, şi poţi afla numele cuiva, dorinţele lui. Viitorul. Chiar şi cum va muri. Zâmbi cu superioritate din spatele bărbii tunse şi îngrijite. Şi totuşi, nu ştii nimic.

- Poate că aşa e, am spus eu încet. Dar ştiu cum vei muri.

încremeni.

- Vrei să ştii? l-am întrebat, zâmbindu-i. Nu e deloc plăcut.

Hymel icni şi făcu un pas spre mine, dar se opri. Fără să mai spună ceva, se întoarse şi ieşi din odaie.

- Bine, atunci, am murmurat, privind spre încheietură. Pielea începuse deja să se înroşească. Ce ticălos!

Dar şi eu eram o ticăloasă.

Minţisem. Nu îl atinsesem niciodată pe Hymel în mod voit şi nici nu mă forţasem într-atât încât să-i văd viitorul. Nu aveam idee cum urma să moară. Şi întrucât karma era cam la fel de reală ca ideea de

soartă, probabil avea să trăiască mai mult ca noi toţi.

Am plecat din biroul baronului şi abia pe la jumătatea drumului spre odăile mele, în timp ce mi-am închipuit în repetate rânduri cum îl loveam pe Hymel între picioare, mi-am dat seama de un lucru în ce-l priveşte pe Claude. M-am oprit de tot în dreptul ferestrelor ce dădeau spre grajduri.

Claude nu mă întrebase despre ce încerca prinţul Thorne să afle informaţii, ci despre *cine.*

M-am plimbat încolo şi încoace prin odăile mele, gândindu-mă la ce spusese Claude. Probabil fusese doar o scăpare, că zisese cine, deşi voise să spună ce, dar...

Intuiţia îmi spuse că nu aşa stăteau lucrurile.

Dar ce însemna asta? Dacă Claude ştia că prinţul căuta informaţii despre cineva? Ce importanţă avea?

Intuiţia nu mă ajută în privinţa asta.

Ar fi trebuit să mă stresez în schimb despre cum aveam să-i fiu de ajutor baronului când urma să vorbească cu prinţul Thorne. Mi se strânse stomacul când am intrat cu paşi apăsaţi în odaia mea pentru dormit. Freamătul leneş al ventilatorului din tavan răcorea odaia, dar tot era prea cald. Mi-am descheiat corsajul şi mi-am dat jos rochia. Am lăsat-o pe podea, fiind prea obosită şi, ei bine, prea leneşă ca să o mai pun pe umeraş.

îmbrăcată doar într-o cămaşă ce-mi ajungea până la coapse, m-am trântit în pat, pe spate, proptindu-mi încheietura care mă durea pe burtă. Am răsucit-o şovăielnic. Cu siguranţă avea să se învineţească

până la sfârşitul zilei, dar nu era luxată sau ruptă.

Eram norocoasă din punctul ăsta de vedere.

Existaseră momente în trecut când nu fusesem la fel de norocoasă, când fusesem prinsă furând mâncare sau aflându-mă într-un loc în care n-ar fi trebuit să mă aflu.

M-am holbat la tavan, şi gândurile mi se întoarseră la cină. Nu-l puteam citi pe prinţ. Doar dacă reuşeam să sparg scutul. Lucru pe care Claude părea să creadă că-l puteam face, iar eu nu ştiam sigur dacă era din cauză că aşa-i dădusem eu de înţeles sau pentru că ştia deja că o puteam face.

Pe toţi zeii, poate că ar fi trebuit să-i spun pur şi simplu adevărul. Dar era prea târziu. Acum, trebuia doar... să mă gândesc la o soluţie.

Am pufnit, şi îmi veni să-mi trag câteva, ca să fac alegeri mai bune în viaţă, pentru că era puţin probabil că avea să îmi vină vreo idee mai puţin prostească decât minţitul.

Zeilor mari, aveam să-l văd din nou.

Mă cuprinse o senzaţie de agitaţie ţâfnoasă. Nu era un sentiment rău, nu se compara cu anxietatea sau groaza, ci aducea mult a... nerăbdare, ceea ce mă îngrijora. Nu aveam de ce să fiu entuziasmată în privinţa vreunui Preaînalt, îndeosebi a unuia precum prinţul de Vytrus. Şi dacă nu l-aş fi văzut incinerând un Preaînalt cu mâna goală sau sfâşiindu-i gâtlejul unui plebeu, nerăbdarea tot ar fi fost ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l simt în privinţa lui.

Orice interacţiune cu un Preaînalt putea fi periculoasă, întrucât ar fi putut afla despre abilităţile mele şi ar fi putut presupune că practicam magia

neagră. Mai ales în conacul Archwood, unde prea mulţi ştiau despre darurile mele. Mai degrabă ar fi trebuit să aştept cu nerăbdare ca prinţul să plece din Archwood.

Dar nu era asa.

>

Poate că Hymel avusese întrucâtva dreptate şi prinţul mă dezmierdase cu *degetul* până îmi pierdusem simţul

realităţii.

>

Am oftat, iar mintea mi se întoarse la Claude. M-am gândit la momentul în care îl cunoscusem şi cum trăsăturile i se preschimbaseră din mânie în surprindere când îl avertizasem despre bărbatul care voia să-l jefuiască.

însă surprinderea aceea nu durase mult. Nu se îndoise, nici nu contestase ce-i spusesem, aşa

cum făceau mulţi când îi avertizam prima oară în legătură cu ceva. Pur şi simplu, acceptase că ceea ce ştiam era adevărat. Nu fusese primul care făcuse asta, însă fusese categoric primul aristocrat care mă crezuse fără urmă de îndoială. Poate că

asta ar fi trebuit să-mi ridice nişte semne de întrebare,

> 7

însă fusesem prea al naibii de recunoscătoare când Claude îşi arătase aprecierea oferindu-mi o slujbă şi găzduire, nu doar pentru mine, ci şi pentru Grady. îmi dorisem un pat cald şi sigur şi voisem să nu mai fiu nevoită să fur pâine stătută ca să nu flămânzesc de moarte. Voisem să

nu-l mai văd niciodată pe Grady îmbolnăvindu-se fără să pot face ceva ca să-l ajut.

Dar poate că ar fi trebuit să pun câteva întrebări?

în schimb, îi făcusem mărturisiri lui Claude, spunându-i multe lucruri. Cum Grady se îmbolnăvise foarte tare când fuseserăm mai tineri. Despre orfelinatele care aduceau mai degrabă a case de corecţii. Chiar şi despre Union City. Iar el îmi spusese despre familia lui, despre sângele de Preaînalt pe care-l moştenise pe partea tatălui şi cum Hymel crezuse că el avea să fie numit baron
după trecerea în nefiinţă a baronului bătrân. însă nu pusesem

întrebări.

Iată un alt lucru pentru care era prea târziu acum, dar, dacă Claude ştia ceva, cum ar fi dacă mai întâlnise pe cineva ca mine în trecut, oare de ce mi-ar fi ascuns acest lucru? Uneori, Claude apela la măsuri extreme ca să se asigure că eram fericită. Oare chiar ar fi riscat să aflu că ştia un lucru pe care mi-l ascunsese? Am închis ochii şi m-am întors pe o parte.

în timp ce stăteam întinsă în pat, gândurile îmi alunecară în cele din urmă spre noaptea trecută: spre prinţul Thorne şi timpul petrecut cu el. Nu la plăcerea pe care mi-o stârnise sau la orgasmul pe care-l ajutasem să-l atingă, ci la acele momente scurte în care... mă ţinuse pur şi simplu în braţe.

Mi-am tras picioarele spre piept într-o încercare tristă de a recrea senzaţia aceea de a fi tinută în braţe, de... ***a***

j > y

aparţine.

De *potrivire.*

Era un sentiment prostesc, însă am adormit cu gândul la el, si, când am deschis din nou ochii, lumina

** y 7* J

marmorată a soarelui se mutase de pe o parte a peretelui pe cealaltă, dându-mi de veste că era deja după-amiaza. Am rămas locului preţ de câteva clipe, cu pleoapele grele, si mai că am adormit la loc, când mi-am dat brusc seama

y 7

că lumina soarelui nu era singurul lucru care ***se schimbase*** **în odaie.**

Si aerul era diferit.

>

Mai dens.

încărcat cu electricitate.

Am simţit un fior tremurător pe şira spinării. Mintea somnoroasă mi se limpezi şi inima mi se poticni.

Nu eram singură.

Mi-am îndreptat lent picioarele şi m-am proptit într- un cot, privind peste umăr ca să văd ceea ce simţisem deja, ceea ce ştiam deja într-un fel aproape primitiv, şi 1am văzut pe prinţul Thorne.

CAPITOLUL 19

Preţ de câteva momente, am reuşit doar să mă holbez la prinţul Thorne, gândindu-mă că sigur halucinam că stătea pe divanul de lângă uşile care dădeau spre terasă, cu picioarele-i lungi încrucişate în dreptul gleznelor. O rază de soare îi brăzda tunica închisă la culoare peste piept, însă de la umeri în sus era învăluit de umbre.

- Bună ziua, zise prinţul Thorne, ridicând un pahar plin cu un lichid chihlimbariu. Ai avut parte de un somn odihnitor?

Am clipit rapid, şi un val de neîncredere mă trezi din amorţeală.

- Am impresia că nu îţi dai seama de asta, dar se pare că nu mai ştii cum să ajungi în odăile

tale.

- Mă aflu întocmai unde intenţionez să mă aflu.

I-am auzit efectiv râsetul în voce, ceea ce mă făcu ţâfnoasă.

- Atunci, ce cauţi aici? Şi oare de cât timp stătea acolo? Mi-am întors iute privirea spre sticla din care băuse, apoi mi-am coborât-o spre braţul divanului şi am mijit ochii. Te-ai servit, cumva, din whiskyul meu? l-am întrebat.

- Vizitez împrejurimile, răspunse el, şi aveam nevoie de o băutură răcoritoare.

Bătăile năvalnice ale inimii încetiniră.

- **Nu e nimic interesant de văzut în odăile mele private, Alteţă.**

- **Thorne, mă corectă el, şi, chiar dacă nu-i puteam vedea ochii, l-am simţit trecându-şi privirea înfierbântată peste curbura şoldului... De-a lungul piciorului... Şi picioarele chiar îmi erau foarte expuse vederii. Şi nu sunt de acord, adăugă el. Sunt... foarte multe lucruri interesante de**

văzut.

Sfiala care îmi lipsise înainte hotărî să-şi facă apariţia. M-am ridicat în şezut şi mi-am apropiat picioarele. Mă durea încheietura trăgând de cămaşă, care oricum nu mă acoperea prea mult. Chiar şi în lumina slabă din odaia mea pentru dormit, materialul era practic transparent. M-am uitat urât la el şi am avut senzaţia că era perfect

conştient de asta.

)

Un chicot gutural se auzi dinspre umbrele brăzdate de lumina soarelui si stârni valuri de un amestec ciudat de senzaţii în mine. Precauţie. O arsură acidă încărcată de nelinişte. Ba mai rău, o trepidaţie dulceagă de *nerăbdare,* pe care aş fi pus-o pe seama faptului că eram pe

jumătate adormită. Şi o doză serioasă de curiozitate. Nu îmi închipuiam de ce prinţul Thorne ar încerca să mă caute în privat... Doar dacă nu cumva avea nevoie *să-l servesc?*

Nu avea sens. Nu mă credea curtezană. Totuşi, trupul meu nu avea de gând să asculte de raţiune. O pulsaţie de dorinţă îmi încinse venele, făcând ca mai multe părţi ale corpului să palpite pline de viaţă...

Pe toţi zeii, ce era în neregulă cu mine? De fapt, ştiam răspunsul. *Ceea ce* reprezenta el era în neregulă cu mine. Prezenţa unui Preaînalt şi efectul senzual pe care îl avea asupra plebeilor. Era logic că prezenţa unui prinţ avea să fie şi mai... greu de ignorat şi mai puternică.

De fapt, dacă mă căutase ca să-l servesc, cel mai probabil o făcuse pentru că, aşa cum o zisese chiar el, era mereu înfometat. Aşa că nu aveam motiv să mă las controlată de hormonii mei aparent uşor de influenţat. Mi-am ridicat bărbia.

- Nu... *lucrez* în momentul de faţă.

îşi înclină capul într-o parte.

- îmi face plăcere să aud asta.

Colţurile gurii mi se încreţiră.

- Şi de ce ţi-ar face plăcere?

- Pentru că prefer ca de acum înainte interacţiunile noastre să fie între noi doi, zise el. Nu dictate de o terţă parte.

- De acum înainte nu vor mai exista interacţiuni între noi, am subliniat. O minciună, de altfel, căci aveau să mai existe, însă prezenţa lui neinvitată mă irita... şi mă încânta în acelaşi timp, lucru care iarăşi mă irita la culme.

- Nu m-aş baza pe asta.

Pieptul mi se umflă când am tras adânc şi scurt aer în piept. Mi se părea diferit. Nu ştiam dacă era din pricina vizitei neaşteptate, a faptului că nu-i puteam vedea faţa sau a cuvintelor pe care le rostea. Se prea poate să fi fost toate acele lucruri, dar un alt tip de instinct prinse viaţă în clipa aceea, unul care nu avea de-a face cu abilităţile mele, ci era specific muritorilor. Primitiv. Mă îmboldi să mă ridic lent şi să părăsesc locul acela; să nu fug, pentru că, dacă aş fi făcut-o, m-ar fi urmărit, aşa cum ar fi făcut orice prădător.

în umbră, scânteile din ochi i se aprinseră mai tare. Prinţul Thorne păru să se încordeze din tot

trupul, de parcă ar fi simţit că eram pe punctul de-a o lua la fugă. îşi

plecă bărbia în dâra de lumină. Pe buzele-i curbate i se putea citi intenţia de prădător.

Pieptul îmi tresăltă, întorcându-mi repede privirea dinspre el, cu respiraţia uşor întretăiată.

- **Nu mi-ai răspuns, zise prinţul Thorne, captându-mi din nou atenţia. Mai luă o gură din whiskyul *meu.* Ai avut parte de un somn odihnitor?**

-A fost destul de odihnitor până m-am trezit şi mi-am dat seama că a intrat cineva neinvitat în odăile mele, am subliniat eu. Ce cauţi aici? Sincer?

Bătu cu degetele-i lungi şi... afurisite în braţul divanului.

- **M-ai crede dacă aş spune că mi-era dor de tine şi voiam să te**

văd?

Am pufnit.

-Nu.

- **Lipsa ta de încredere în intenţiile mele mă răneşte, *nalaa.***

- **Nu te cunosc îndeajuns de bine ca să-ţi ştiu intenţiile sau ca să am încredere în ele.**

- **într-adevăr? zise prinţul Thorne tărăgănat, după care se aplecă mai tare în lumina soarelui.**

Mi se strânse pieptul când îşi înclină capul într-o parte. Avea părul dat laoparte de pe faţă şi o singură şuviţă ondulată îi brăzda obrazul. Mă privi drept în ochi cu ochii lui multicolori.

- **Ai impresia că nu mă cunoşti îndeajuns de bine, după ce te-am pătruns cu degetele, iar tu mi-ai ţinut în mână mădularul?**

Mă străbătu o nouă răbufnire

scurtă de dorinţă. Era

>

categoric ultimul lucru de care trebuia să mi se aducă aminte.

- De parcă asta ar avea ceva de-a face cu a te cunoaşte.

- într-adevăr, murmură el, zâmbind pieziş, amuzat.

Mi-am îndoit braţul peste mijloc.

- Cum de-ai ştiut care erau odăile mele? Ba, mai mult, cum ai intrat? Uşile erau încuiate.

Zâmbi din colţul gurii.

- Crezi că o simplă încuietoare mă poate împiedica să ajung unde vreau să fiu?

Am simţit un gol în stomac.

- Sinceră să fiu, asta e oarecum... sinistru.

- Poate că aşa e. Era limpede că nu-l deranja câtuşi de puţin. Cât despre cum am ştiut care sunt odăile tale, am metodele mele, adăugă el.

M-am holbat la el.

- Cu riscul de-a mă repeta...

- Ce-am spus mai înainte a fost de asemenea oarecum... sinistru? zise el, zâmbind de data aceasta cutezător.

- Da. Mi-am atins funda roşie micuţă de la decolteul cămăşii. Dar îmi dau seama că, deşi eşti conştient că eşti cam sinistru, asta nu te-a oprit.

- Aşa e.

- Ei bine, presupun că a fi conştient de comportamentul tău problematic reprezintă

jumătate din luptă.

- Ar fi o luptă doar dacă aş considera că am un comportament problematic.

- Măcar eşti sincer, am bombănit, răsucind panglica.

- Unul din noi trebuie să fie.

Am mijit ochii.

- Nu sunt sigură de ceea ce vrei să insinuezi.

-Nu?

Aşeză paharul de whisky cu care se servise pe măsuţă.

- **Nu, am zis şi l-am privit cu atenţie, prefacându-mă a căsca.**

Stătea tolănit într-un fel aproape arogant. M-am uitat la mâna lui şi mi-am imaginat-o numaidecât intrând sub apă. Am simţit imediat cum mi se încorda abdomenul.

- **La ce te gândeşti, *nalaa?***

- **Nu-mi mai spune aşa! Şi nu mă gândeam la nimic.**

- Te-ai înfuria dacă aş spune că minţi?

- Da, dar am impresia că asta nu te va opri.

- Aşa e, răspunse el, zâmbind în continuare. Pulsul ţi s-a înteţit, şi nu de teamă sau de mânie. Ci pentru că eşti

atâtată.

> >

Am tras scurt aer în piept şi m-am împotrivit imboldului de a apuca o pernă şi de-a o arunca în el.

- Şi ce dacă? Ar trebui să fii obişnuit deja cu asta, fiind ceea ce eşti. E doar... o reacţie firească la prezenţa ta, pe care nu o pot controla.

- Of, *nalaa,* chicoti el, ce-mi plac minciunile tale.

- Poftim? Dar nu mint.

- Ba da. Lucrul despre care vorbeşti tu aduce mai mult a constrângere, şi nu despre asta e vorba. Prezenţa noastră nu stimulează ceva ce nu există deja, îmi spuse el. Nu te forţează să simţi plăcere dacă nu erai deja dispusă să o simţi. Doar intensifică ceea ce se află deja acolo.

Am tăcut din gură.

El ridică dintr-o sprânceană.

- Nu trebuie să te ruşinezi de felul în care reacţionezi

în faţa mea.

- Nu mă ruşinez.

M-am foit din nou, lăsându-mă pe mâna dreaptă. Am tresărit de durere şi mi-am smucit mâna de pe pat.

- Cum să nu?! zise el şi se ridică de tot.

M-am încordat, încremenind cu degetele pe panglică. Inima îmi bătea năvalnic, fiecare părticică din mine fiind întru totul conştientă că nu-şi luase privirea de la mine de când mă trezisem.

- N-ar trebui să fii aici.
- De ce? mă întrebă el în timp ce se apropie de pat. Nu mergea, ci mai degrabă înainta ca un animal de pradă. Baronul tău s-ar supăra?
- Nu, nu s-ar supăra, dar nu asta e ideea. Nu te-am invitat aici.
- Am bătut la uşă, zise el, oprindu-se lângă pat. Nu ai răspuns, şi mă bucur să aud că nu ar fi nemulţumit.

I-am ignorat ultimul comentariu.

- Şi apoi, ai hotărât... să ce? Să intri pur şi simplu?
- Evident, murmură el, plecându-şi privirea spre piciorul meu. Apoi, m-am hotărât să-ţi îngădui să dormi. Păreai... atât de liniştită. îşi ridică privirea spre a mea. Presupun că vrei să îmi cer scuze pentru că am intrat fără permisiune. Să recunosc că am încălcat nişte limite.
- Ar fi grozav pentru început, am ripostat.

însă am impresia că nu o vei face.

Drept răspuns, îmi zâmbi larg, cu buzele lipite.

- îţi voi spune un lucru pe care nu prea vrei să-l recunoşti. Comportamentul meu nu ţi se pare chiar atât de problematic.

Am înghiţit în sec.

- Te înşeli.

- Nu mă înşel niciodată, îţi aminteşti?

- îmi aduc aminte că aşa ai spus. Cu inima palpitându- mi în piept, l-am privit aşezându-se pe marginea patului,

lângă mine. Dar îmi amintesc şi că mi se pare cam improbabil ca o persoană să nu se înşele niciodată.

- S-ar putea să te enerveze că am intrat fără permisiune, zise el, punându-şi mâna de cealaltă parte a picioarelor mele.

- S-ar putea?

Zâmbi strâmb.

- în regulă, chiar *te enervează,* dar prezenţa mea nu ţi se pare câtuşi de puţin problematică.

Am tras în piept aer îmbibat de mirosul acela lemnos pe care încă nu-l puteam identifica.

- Trebuie să recunosc, Alteţă, că sunt dezamăgită de tine.

- Thorne, mă corectă el din nou. Şi cum anume te-am dezamăgit?

- M-aş fi aşteptat ca un Preaînalt atât de puternic să citească mai bine oamenii, am spus. Se pare că am avut prea multă încredere în tine.

Râse uşor şi îşi plecă bărbia. I se desprinse încă o şuviţă de păr castaniu, care de data asta îi căzu

peste maxilar.

- Cred că ai uitat un lucru foarte important pe care ţi 1am împărtăşit în grădini. Sunt conectat cu tine. Ştiu întocmai ce ţi-a tăiat răsuflarea de fiecare dată şi ce anume ţi-a înteţit bătăile inimii. Nu te deranjează că am venit, zise el, coborându-şi genele dese şi trecându-şi privirea peste mine, ci te entuziasmează, *nalaa.*

Am simţit cum mi se încing obrajii. Avea dreptate, însă *mă deranja* adevărul din cuvintele lui.

Prinţul Thorne ridică din sprâncene.

- Nu ai nimic de spus în privinţa asta?

Am răsucit strâns panglica în jurul degetului.

-Nu.

Chicoti adânc.

- Văd că te-ai servit cu ceva care nu-ţi aparţine.

- Poftim? M-am încruntat, după care se uită la pumnalul de pe noptieră, de lângă teaca şi hamul pe care le găsise Grady pentru mine. îl vei lua? l-am întrebat.

- Ar trebui să o fac?

- Nu ştiu. Nu-ţi faci griji că-l voi folosi împotriva ta?

- Nu în mod deosebit, răspunse el, ceea ce mă irită. Iar asta te deranjează, adăugă el.

- Da, am recunoscut. E oarecum jignitor.

- E jignitor că nu mă tem că vei încerca să mă răneşti?

M-am gândit mai bine la cuvintele lui.

- Oarecum.

Atunci, prinţul Thorne râse de-a dreptul, un sunet gutural şi catifelat, iar eu am hotărât că şi râsetele acelea mi se păreau jignitoare pentru că erau prea frumoase.

- Poate că, dacă ai crede asta, n-ai mai da buzna în spaţiul meu neanunţat sau neinvitat, am argumentat eu.

- Nu, probabil că nu m-ar împiedica oricum.

- Ce drăguţ!

- Chiar am un motiv pentru care sunt aici.

- în afară de a mă enerva pe mine? am contracarat eu.

- Pe lângă asta.

îşi plecă privirea spre degetul meu. M-am oprit din jucat cu panglica când m-a privit din nou în ochi.

- Am vrut să văd cum au decurs lucrurile cu baronul tău.

Am dat să spun ceva, oarecum uşurată... şi exasperată că avea într-adevăr un motiv ca să fie acolo, însă privirile ni se întâlniră, şi mi-am dorit brusc să-l întreb dacă se gândea vreodată la fetiţa pe care o găsise în orfelinat.

Voiam să ştiu dacă chiar îmi vorbise, aşa cum credeam că o făcuse, însă Grady zicea că era imposibil. Voiam...

Mi-am dres glasul şi mi-am întors privirea dinspre el.

- Am vorbit într-adevăr cu el azi-dimineaţă. A fost uşurat să afle că nu ai venit pentru că regele ar fi nemulţumit de el.

- Nu am spus că regele n-ar fi nemulţumit de

el.

Mi-am întors brusc capul înapoi spre el. Am expirat
neregulat. Cumva, se apropiase de mine; acum, ne despărţeau mai puţin de treizeci de centimetri.

- Poftim...?

Prinţul Thorne mă prinse de cot şi, înainte să-mi dau seama de ceea ce voia să facă, îmi ridică braţul drept. Maxilarul i se încleştă.

- Eşti rănită. Culorile din ochii lui nu se mai mişcau, însă pupilele i se măriseră. îmi întoarse cu grijă mâna pe cealaltă parte, expunând partea interioară a încheieturii la dâra subţire de lumină solară. Ştiu că nu te-am rănit eu azi-noapte. Cine a făcut-o?

Am clătinat din cap.

- Nici măcar n-am ştiut că m-am lovit, am minţit, pentru că nici vorbă să-i spun cuiva adevărul, nici măcar lui Grady. Era pur şi simplu prea jenant, şi ştiam că era greşit să mă simt aşa, dar asta nu schimba felul în care mă simţeam. Nu am idee cum s-a întâmplat.

- Vânătăile par lăsate de nişte degete, zise el cu voce joasă, iar aerul din jur se răci.

Mi se făcu pielea de găină în timp ce priveam agitată prin odaie.

- Pesemne e o iluzie, am zis eu şi mi-am tras mâna.

Prinţul Thorne nu-mi dădu drumul, ci îşi trecu
degetele lungi peste încheietura mea. Le mişcă lent în

cercuri netede.

- Pielea ta e mult prea încântătoare ca să fie rănită, zise el, pe un ton puţin mai cald. Spune-mi, *nalaa,* baronul tău nu îşi tratează bine... *favoritele?* Orice ai fi tu.

- Eu...

M-am oprit când îmi duse încheietura la gură. Mă sărută cu buzele-i dure si ferme si totuşi moi ca satinul.

3 > 1

Iar buzele mi se depărtară simţind o căldură stranie şi pişcătoare în încheietură, care atenuă... apoi *şterse* cu totul durerea pe care o simţeam acolo. Mi-am ridicat privirea spre el când îmi coborî mâna în poală. Vânătăile dispăruseră. O făcuse din nou.

Poate că sărutările lui chiar aduceau vindecare?

îşi trecu degetele în sus peste

braţul meu.

- Cine te-a rănit?

- Ţi-am spus deja. Nimeni.

îşi înclină capul, şi o şuviţă ondulată de păr îi acoperi maxilarul.

- Ţi-a spus cineva că nu te pricepi la minţit?

- Ţi-a spus cineva că habar n-ai despre ce vorbeşti? Mam răstit eu.

- Niciodată. îşi ridică bărbia, cu o mină curioasă. Şi nimeni nu mi-a vorbit asa cum o faci tu.

3

Ar fi trebuit să o iau ca pe un avertisment de a avea grijă la tonul folosit. în schimb, am pufnit.

- Nu te cred câtuşi de puţin.

- Iar eu nu te cred pe tine.

- Cred că am stabilit deja asta, am ripostat eu.

Dâre albe îi brăzdară albastrul ochilor, apoi verdele.

- **Baronul se poartă bine cu tine?**

-Da.

încă o explozie de scântei în albastrul ochilor lui.

- Din puţinele lucruri pe care le ştiu, mi-am făcut o altă impresie.

- în ce sens?

- Nu cred că trebuie să explic cât de nesăbuit a fost cu viaţa ta noaptea trecută, zise el, în timp ce un muşchi al tâmplei îi zvâcni. Dar, în caz că nu ţi-ai dat seama, baronul te-a trimis în odăile unui prinţ Preaînalt care nu ştia că urma să vii. Oamenii mei te-ar fi putut ucide. Eu te-aş fi putut ucide. Un altul ca mine *ar fi făcut-o* şi nu numai.

Pielea mi se răci, nu din pricina cuvintelor lui, ci pentru că ştiam că era adevărat.

- Şi a făcut-o, deşi e limpede că nu eşti atât de experimentată precum ţi-ai dorit cu disperare să cred, continuă el, iar eu am tresărit când îşi trecu degetele peste curbura braţului meu.

Atingerea lui uşoară ca pana stârni un tumult de reacţii confuze. Ar fi trebuit să fiu furioasă că se afla în odăile mele, că mă atingea şi îmi cerea răspunsuri.

Doar că nu mă simţeam furioasă.

Simţeam doar unduirea încordată şi tremurătoare pe care mi-o stârneau vârfurile degetelor lui pe curbura cotului. Felul în care pielea mi se păru brusc înfierbântată când apucă mâneca lărgită a cămăşii

şi... nerăbdare.

- Deci ştiu deja răspunsul la întrebarea mea, zise el. Nu îşi luă ochii de la mine când se opri să-mi dea pe spate şuviţele de păr. Nici nu îşi plecă privirea atunci când îşi coborî degetele pe cămaşa mea, îndreptând dantela delicată.

M-am străduit să-mi adun gândurile împrăştiate. Neîndrumată de intuiţia mea, nu ştiam de ce prinţului îi păsa atât de mult de cum eram tratată. Nu ştiam nici ce i-
ar fi făcut baronului, şi, deşi Claude se purta uneori ca un bărbat copilăros care luase mai multe decizii proaste chiar şi decât mine, pentru mulţi dintre noi era cea mai bună variantă.

- Baronul se poartă bine cu mine. L-am privit drept în ochi, fără să-mi îngădui măcar să iau în calcul opţiunea de a-i spune că Hymel era vinovatul. Nu pentru că aş fi încercat să-l protejez pe ticălos, ci pentru că ştiam că Claude ar fi reacţionat foarte nesăbuit dacă vărul lui ar fi fost rănit. Se poartă bine cu noi toate, am adăugat.

- Cu toate?

- Concubinele lui. întreabă pe oricine, şi îţi va spune acelaşi lucru.

- Deci asta eşti? O concubină?

Am încuviinţat din cap.

- îşi trimite concubina favorită în odăile altor bărbaţi?

- Nu suntem exclusivişti. De fapt, nu eram nimic, dar acest aspect părea irelevant în momentul de faţă. Nici una dintre concubinele lui nu e, am clarificat eu.

- Interesant.

Am ridicat din sprâncene.

- Nu tocmai.

- în privinţa asta va trebui să nu fim de acord. Prinţul Thorne îşi plecă uşor capul, iar mie mi se tăie răsuflarea când i-am simţit gura sub ureche, în locul acela în care pulsul îmi bătea năvalnic. Mă sărută acolo. Cine te-a rănit, *nalaa?* mă întrebă din nou.

M-am tras în spate, depărtându-mă oarecum de el.

- Nimeni, am spus. Probabil m-am rănit în timp ce... grădinăream.

Mă privi, şi ochii i se învolburară lent. Trecură câteva secunde în care nici unul din noi nu scoase un cuvânt, de parcă am fi căzut amândoi brusc într-o transă. El fu cel care rupse tăcerea.

- Grădinărit?

Am încuviinţat din cap.

- Nu mi-am dat seama că e o activitate atât de violentă.

Am strâns din buze.

- De obicei, nu e.

- Şi cum ai reuşit să îţi învineţeşti încheietura în timp ce grădinăreai?

- Nu ştiu. Ţi-am spus deja că nici măcar nu mi-am dat seama că s-a întâmplat.

Eram tot mai frustrată, aşa că m-am tras în spate, departe de el. Mi-am coborât picioarele peste marginea patului şi m-am ridicat.

- Şi de ce îţi pasă? l-am întrebat.

Prinţul Thorne s-a întors spre mine, iar, în clipa în care am ajuns faţă în faţă cu el, mi-am dat seama că nu fusese o mişcare prea isteaţă să mă ridic. Stăteam în razele soarelui care pătrundeau în odaie şi era de parcă aş fi fost goală.

Atunci, îşi coborî privirea de la faţa mea peste mânecile şi dantela pe care le aranjase. Am simţit furnicături în sfârcuri, care mi se întăriră sub privirea lui. îşi trecu privirea peste mijlocul şi şoldul meu, stârnind un fior înfierbântat în mine.

Aş fi putut să mă acopăr, dar n-am făcut-o, şi nu avea nimic de-a face cu faptul că mă văzuse deja goală puşcă de două ori până atunci.

Ci era din pricina aceluiaşi motiv ca noaptea trecută. Voiam... să mă privească.

Iar el mă privi în timp ce se înclină în faţă şi se ridică. Mă privi vreme atât de îndelungată, încât muşchii **începură să mi se încordeze de o... nerăbdare ameţitoare.**

Am simţit din nou imboldul acela de a mă întoarce şi de a o lua la fugă, ştiind că avea să mă urmărească. Doar că era mai mult de atât. îmi doream asta. îmi doream ca el să mă urmărească.

Culorile din ochii lui se mişcau

din nou, iar stelele se aprinseră mai tare. îi apărură umbre în adânciturile bruşte ale obrajilor, şi poate că era doar o închipuire a mea, însă mi se păru că *voia* să mă urmărească.

Toate aceste lucruri mi se păreau... nebuneşti. Nu voiam să fiu fugărită sau... *prinsă* de nimeni, cu atât mai puţin de un prinţ.

Am încremenit, tremurând. Când am vorbit în sfârsit,

'> *

abia de mi-am recunoscut propria voce.

- Am întrebat de ce îţi pasă.

Prinţul Thorne nu răspunse preţ de o clipă îndelungată, după care trase adânc aer în piept, iar trupul i se relaxă şi... apoi se relaxă şi al meu.

- De ce mi-ar păsa de o fată plebee care pretinde a fi curtezană...

- Nu sunt o *fată,* l-am întrerupt eu, enervată pe el... Pe mine. Si ar trebui să stii foarte bine asta.

- Ai dreptate. Mă privi din cap până-n picioare, languros, iar colţul drept al gurii i se ridică. îmi cer iertare, adăugă el.

M-am crispat când i-am auzit vocea joasă, erotică.

- A sunat mai degrabă a aluzie decât a scuză.

- Probabil e din cauză că îmbujorarea care îţi apare în obraji când eşti tulburată îmi aduce aminte de cum te îmbujorezi când termini, zise el, iar eu am rămas cu gura căscată. Mi-aş cere iertare şi pentru asta,

însă am impresia că va suna tot a aluzie.

- **Pe toti zeii, am rostit eu şuierător. Esti...**

- **Cum anume? Culorile ochilor i se învolburară din nou. Captivant pentru tine? Ştiu. Nu trebuie să-mi spui.**

- **Nici nu aveam de gând s-o fac.**

- **Cum zici tu, *na'laa,* murmură el.**

Mi-am strâns mâinile pumni.

Zâmbetul slab îi păli de tot când privi spre uşile dinspre terasă. Trecu o clipă.

- **Ai întrebat de ce îmi pasă? zise el încruntat. Am... impresia că te cunosc. E o senzaţie stranie cum că ne-am mai întâlnit cândva.**

Cuvintele „aşa e" mi se formară în gâtlej, dar n-am reuşit să le

rostesc. Dorinţa ca el să ştie se lupta cu avertismentul că ar fi fost o greşeală să fac asta. Am încremenit, confuză, neînţelegând nici una din reacţii.

- **în afară de asta? adăugă el, şi maxilarul i se încleştă. Chiar nu stiu. N-ar trebui să contezi.**

Am clipit doar.

- **Uau!**
- **Ai înţeles greşit.**

Prinţul nu era singurul pe care-l încercau senzaţii stranii. în momentul de faţă, o senzaţie înţepătoare... de respingere îmi ardea măruntaiele.

- **Ba nu, cred că ai fost destul de clar.**

Se întoarse spre mine.

- **Nu am spus-o la modul personal, Calista.**

M-am cutremurat când mi-am

auzit numele.

îşi înclină capul, părând să îmi observe reacţia.

- **Sunt Deminyen. înţelegi ce înseamnă asta?**

- **Că eşti un Preaînalt foarte puternic?**

Râse gutural, întunecat.

- înseamnă că nu semăn câtuşi de puţin cu muritorii... Cu umanitatea. îmi pasă de omenire per ansamblu, dar doar din pricina a ceea ce sunt. A felului în care am fost creat.

- Creat? am întrebat eu în şoaptă.

Mă privi drept în ochi.

- Deminyenii nu se nasc precum *caelestia.*

- Ştiu. în timp ce mă holbam la el, mi-am dat seama de un lucru. Erai... M-am oprit înainte să-i spun că păruse puţin mai tânăr când ne întâlniserăm prima oară. Mi se păruse mai tânăr ca Lord Samriel, însă trăsăturile nu i se schimbaseră cu adevărat în cei doisprezece ani care trecuseră de atunci. Ce vrei să spui? am continuat. Că nu poţi simţi compasiune sau afecţiune?

- Unii Deminyeni pot. Lorzi şi doamne, dacă aleg să o facă.

- Dar tu nu? L-am măsurat din priviri. Sau prinţii şi prinţesele nu? Regele?

- Noi nu.

- Pentru că sunteţi mai puternici?

- E mai... complicat de atât, dar da.

Fruntea mi se încreţi.

- Din câte ştiu despre tine, nu cred că eşti incapabil de astfel de sentimente.

- Parcă nu ne cunoşteam atât de bine.

Am mijit ochii.

- Ştiu suficient de multe despre tine încât să cred asta.

Prinţul se holbă la mine în tăcere, apoi murmură:

- Nepreţuită.

- Ce anume?

-Tu.

Mi-am încrucişat braţele şi mi-am dat ochii peste cap.

- **în regulă. Orice ai...**

- **Am dat dovadă de compasiune faţă de *tine, nalaa.* Asta nu înseamnă că sunt o fiinţă milostivă.**

y

Afirmaţia lui nu prea avea sens pentru mine.

- **Cred că te înşeli.**

>

- **Serios? Zâmbi din nou încordat. Şi de ce crezi asta?**

- Pentru că ai spus că ai fi fost dezamăgit dacă ai fi distrus Archwoodul, am subliniat eu. Si nu e ca si cum oraşul nostru ar reprezenta toată omenirea.

- Am spus şi că asta nu r fi oprit să o fac oricum.

Am simţit un gol în stomac.

- Aşa e, dar ai mai spus şi că eşti de părere că a preschimba un suflet într-un Rae e nedrept. Dacă nu ai putea simţi compasiune, nu ai

fi incapabil să simţi şi remuscare sau vină ori chiar corectitudine?

Prinţul Thorne dădu să spună ceva, însă nu mai zise nimic, ci doar se holba doar la mine. Trecură câteva secunde, iar mie mi se păru... că pălise puţin.

- Ai dreptate, zise el cu voce răguşită.

Apoi, se întoarse şi plecă din odăile mele fără să mai spună ceva, lăsându-mă să mă întreb de ce l-ar fi tulburat atât de tare ideea că era posibil să manifeste compasiune.

Reacţia stranie a prinţului

Thorne la ideea că ar fi putut da dovadă de compasiune îmi stărui în minte toată ziua, dar, pe măsură ce se apropie seara, confuzia pe care o simţeam fu înlocuită de nelinişte.

Pe când am intrat în odaia pentru îmbăiat, m-am gândit că ar fi trebuit să-i spun prinţului despre cină când se aflase în odaia mea. Am dat drumul la apă în chiuvetă, mi-am înclinat capul şi m-am stropit cu apă rece pe faţă.

Am apucat un prosop, m-am şters pe faţă, apoi mi-am ridicat bărbia şi am dat să mă întorc. M-am oprit însă când o reflexie din oglindă îmi captă atenţia. Mi-am

sprijinit mâna de marginea măsuţei de toaletă şi m-am apropiat de oglindă. Ochii mei... arătau straniu.

Erau *în mare parte* căprui.

- Ce naiba? M-am aplecat şi mai tare spre oglindă. Partea cea mai apropiată de pupilă era de un... albastrudeschis, lucru care nu era deloc normal.

Am închis ochii şi am simţit cum încep să respir mai repede. Cu siguranţă era de la lumina din odaia pentru îmbăiat sau... mintea mi-o lua razna. Nu exista alt motiv logic pentru care ochii mei şi-ar fi schimbat brusc culoarea. Mai mult ca sigur era o închipuire.

Trebuia doar să-i deschid, ca sămi dovedesc asta.

Inima îmi bătea rapid în piept, ca o pasăre prinsă în cuşcă.

- Nu te mai prosti! m-am mustrat singură. Nu ţi s-a schimbat culoarea ochilor.

Am tresărit când am auzit o bătaie în uşă. Sigur era Hymel, şi, la cum îl ştiam, avea să fie nerăbdător ca de obicei, însă inima încă îmi bătea cu putere. M-am forţat să trag adânc aer în piept, am deschis ochii şi m-am apropiat de oglindă.

Ochii... îmi erau într-adevăr căprui. Doar un maroniu simplu.

Se auzi din nou o bătaie în uşă, de data aceasta mai tare. Am aruncat prosopul în chiuvetă şi m-am dus grăbită spre uşile odăii.

- Baronul Huntington te-a chemat, mă anunţă Hymel.

Stomacul îmi tresăltă atât de rapid, încât fu o minune că n-am vomitat pe cizmele lustruite ale lui Hymel.

Mă aşteptam la asta, dar tot mă cuprinse un val

de nelinişte când m-am alăturat lui Hymel pe coridor.

în timp ce ne deplasam, Hymel mă privi provocator.

- Ai să-i spui vărului meu ce s-a întâmplat mai devreme?

- îţi faci griji? am contracarat eu, în loc să-l ignor, aşa cum aş fi făcut în mod normal.

Râse, însă mi se păru forţat.

-Nu.

Mi-am dat ochii peste cap.

Hymel tăcu până ne-am apropiat de odăile lui Maven.

- în locul tău, n-aş spune nimic, zise el, holbându-se drept în faţă. Dacă-mi faci probleme...

- Ai să-mi faci şi tu probleme? am încheiat eu în locul lui.

Pe toţi zeii, Hymel era un clişeu ambulant.

- Nu. Se opri în faţa uşii lui Maven şi se întoarse spre mine. îi voi face, în schimb, probleme mari preaiubitului tău Grady.

Mi-am întors brusc capul spre el, şi inima îmi săltă în piept.

Hymel zâmbi cu superioritate şi deschise uşa de lemn rotunjită.

- Nu sta prea mult.

Mă încercă un amestec de furie şi teamă în timp ce mam forţat să mă îndepărtez de Hymel. Am intrat în odaia întunecată, şi pieptul mi se umplu cu atât de multă ură, încât abia de mi-am dat seama că Maven mă conducea spre cada de baie. în timp ce

îmi descheie cu degetele-i noduroase nasturii rochiei, m-am forţat să îmi liniştesc
inima. Hymel avea o oarecare autoritate la conac, dar nici vorbă ca baronul să-i îngăduie lui Hymel să-l alunge pe Grady de la conac sau ceva de genul ăsta. Nu câtă vreme era mulţumit de ceea ce puteam face pentru el.

Mi-am reamintit aceste lucruri în timp ce m-am îmbăiat şi m-am uscat. Maven se plimbă cocoşată pe lângă raftul cu veşminte şi scoase în cele din urmă o rochie neagră diafană.

După ce m-am îmbrăcat cu o bucăţică de material care abia de ar fi putut fi considerată lenjerie de corp, Maven mă învălui în materialul transparent. Mai multe bretele dantelate delicate mi se intersectau lejer peste piept, şi eram convinsă că sânii mi-ar fi ieşit pe neaşteptate prin ele dacă m-aş fi aplecat în direcţia greşită. Mi-am plecat privirea spre fusta rochiei. Era crăpată în ambele părţi, până în dreptul coapsei. Abia de putea fi numită rochie, dar probabil costase mult prea mult.

Cu peria în mână, Maven mă îmboldi să mă aşez pe taburet. începu să-mi descâlcească părul, trăgându-mi capul pe spate. După ce fu mulţumită de rezultate, urmă vopseaua. Roşu pentru buze. Fard închis la culoare pentru ochi. Ruj roz pentru obraji. Mâinile îi miroseau a săpun, soiul pe care-l foloseai la spălat veşminte. Se duse apoi şontâc spre rafturile adânci montate de-a lungul peretelui şi scoase o podoabă pentru cap dintr-un cufăr.

Şiraguri de rubine mici şi ovale, aproape la fel de

lungi ca părul meu, atârnau de o coroniţă. Bijuteriile licăriră în lumina pâlpâitoare a lumânării. Maven îmi aşeză coroniţa pe creştet. Era mult mai uşoară decât cea cu diamante.

Îndreptă şiragurile de rubine, apoi se dădu într-o parte şi îmi întoarse spatele. Ştiam ce însemna asta. Îşi
încheiase treaba, aşa că mă puteam întoarce la
Hymel.

M-am ridicat însă lent, mutându-mi privirea de la spinarea curbată a lui Maven la oglinda cu suport. M-am dus spre ea, aproape temându-mă să mă apropii şi să-mi văd ochii, dar am făcut-o.

Încă erau căprui.

Ce văzusem în odaia mea pentru îmbăiat fusese doar o închipuire.

Nimic mai mult.

CAPITOLUL 20

Printre numeroasele sfeşnice aprinse, pe masa lungă erau aşezate platouri pline cu friptură de raţă şi piepturi de pui dolofane, intercalate cu platouri cu somon la grătar şi boluri cu morcovi aburinzi şi tocană de cartofi. Tăvi încărcate cu deserturi fuseseră deja aşezate pe masă: pătrăţele mici de ciocolată şi foitaje umplute cu fructe. Erau suficiente coşuri cu pâine cât să hrăneşti o familie întreagă timp de o lună întreagă.

Cât trăiam, nu aveam să mă obişnuiesc vreodată

să văd atât de multă mâncare pe o singură masă, într-o singură casă.

Şi era mult prea multă, însă Claude voia să-l impresioneze pe prinţ cu un festin. Nici nu voiam să mă gândesc cât costau toate. Mi-am adus aminte în gând să-i spun bucătăresei să trimită resturile la stăreţie; femeile de acolo aveau să ştie care familii aveau cel mai mult nevoie de ele. Măcar aşa mâncarea neatinsă nu avea să se irosească.

- Unde naiba e prinţul?

în faţa mea, Mollie cea roşcată mai că scăpă o sticlă de şampanie înainte să o aşeze pe masă. îşi mută brusc privirea dinspre mine spre bărbatul care stătea lângă mine, în timp ce ceilalţi servitori aşteptau de-a lungul peretelui, de parcă ar fi încercat să se contopească cu el.

Mi-am întors lent privirea spre Claude şi am tras adânc aer în piept, lucru care nu mă ajută mai deloc să mă calmez.

Stătea tolănit pe scaunul lui, cu un picior încălţat sprijinit de

marginea mesei, la doar câţiva centimetri de farfuria lui. Un pahar de şampanie incrustat cu diamante îi atârna precar în mână, licărind în lumina lumânărilor. Din clipă în clipă, conţinutul paharului sau paharul cu totul avea să sfârşească pe podea. Sau în poala lui.

Mi-am împreunat degetele, strângându-le până abia de le-am mai simţit. De cum îl văzusem pe Claude, uitasem de toate celelalte numeroase lucruri care mă îngrijorau.

Nu făcuse alegeri înţelepte în după-amiaza pe care o petrecuse cu fraţii Bower.

Mă durea maxilarul de la cât de încleştat îmi era. Nici

măcar nu voiam să mă gândesc la

ce avea să creadă prinţul dacă avea să intre în salon şi să-l vadă pe baron tolănit asa cum stătea acum. Măcar nu era la fel de rău ca

noaptea trecută. Din fericire, pe cămaşa-i albă şi pe pantalonii-i cafenii nu se simţea miros de ulei de miazănoapte, dar probabil că, după alte câteva pahare cu şampanie, avea să fie beat criţă.

- Ar trebui să ajungă imediat, zise Hymel, care stătea de cealaltă parte a baronului, şi îşi drese glasul.

Era mai palid ca de obicei, şi am avut impresia că părea îngrijorat.

- Cel puţin, aşa mi-a spus unul dintre Preaînalţii care îl însoţesc, adăugă el.

Claude pufni, ducându-şi paharul la gură.

- Imediat? Bău din pahar, apoi adăugă: De parcă am avea tot timpul din lume ca să aşteptăm după ei.

Nu îmi dădeam seama ce treburi urgente avea

Claude de făcut după cină. Ei bine, în afară de a li se alătura aristocraţilor care începuseră deja să se adune în solariu şi în sala cea mare. Dar putea să supravieţuiască o seară în care întârzia la festivităţi sau nu lua parte la ele.

M-am întins după o carafă cu apă, am umplut un pahar şi apoi i l-am împins baronului.

- Poate vrei puţină apă?

Lăsă paharul de şampanie din mână şi îmi zâmbi mult prea larg.

- Mulţumesc, dragă!

I-am zâmbit la rândul meu, rugându-mă la toţi zeii să priceapă aluzia.

Bineînţeles că nu o pricepu.

- Apropo, arăţi încântător în seara asta. Se aplecă spre mine şi trase uşor de un şirag de rubine. îşi plecă genele închise la culoare. Măcar pot privi ceva încântător în timp ce aştept, adăugă el.

Am făcut ochii mari şi m-am întins după paharul meu cu apă. Poate că totuşi avea să fie complet inutil, nu cum bănuisem iniţial. Mi-am plecat privirea spre podea. Mi- am înăbuşit un tremur când am văzut marmura de culoarea fildeşului cu striaţii aurii. Podeaua era la fel în salon, în sala de recepţie şi în sala cea mare. M-am întors spre Grady, care stătea de pază între pilonii de marmură şi aur.

- Sosesc, anunţă Grady.

Am simţit un gol în stomac şi nu ştiam sigur dacă din pricina a ceea ce văzusem mai devreme în oglindă, a stării curente a lui Claude sau a faptului că sosea *el.*

- Era naibii şi timpul, bombăni Claude, din fericire trăgându-şi piciorul de pe masă.

Lăsă şampania din mână.

M-am pus în mişcare când am auzit scârţâitul scaunelor pe piatră. M-am ridicat, deşi uitasem pentru o clipă că trebuia să te ridici când sosea un Preaînalt.

Mi se zbârli pielea pe mine de la energia care pătrunse în salon când Grady făcu o plecăciune scurtă, după care se dădu laoparte. Aerul din jurul nostru se îngroşă.

Primul Preaînalt care intră avea pielea maronie şi părul închis la culoare ras pe laterale, cu şuviţele răsucite de pe creştet aranjate într-un soi de creastă. Trăsăturile-i late şi izbitoare îi erau accentuate de barba îngrijită care-i încadra maxilarul şi gura. Flăcările lumânărilor pâlpâiră când trecu pe lângă ele, după care încremeniră de tot. îşi îndreptă privirea spre noi, trecând de mine şi apoi revenind brusc. Avea ochii ca prinţul Thorne, însă nuanţele de albastru şi verde erau mai intense.

Zâmbi cu jumătate de gură.

înainte să apuc măcar să mă gândesc la zâmbetul lui, intră un altul. La fel de înalt ca primul, dar nu la fel de lat în umeri. Trăsăturile-i ascuţite, remarcabile, aveau o nuanţă cafenie rece, un contrast izbitor cu părul de culoarea onixului care-i acoperea fruntea şi ochii înguşti şi depărtaţi, ochi cu nuanţe de albastru şi verde atât de deschise, încât aproape că străluceau în lumina lumânărilor. Nu se vedea nici urmă de maroniu în irisurile lui, nici nu părea să emane aceeaşi aură aproape înnebunitoare

de energie ca acela care intrase înaintea lui, dar ne privi pe toţi emanând într-adevăr o senzaţie de netăgăduit de putere.

Apoi... am avut impresia că tot aerul fu supt din sală.

Când intră prinţul Thorne, flăcările lumânărilor o luară razna, dănţuind iute. Ca o laşă, mi-am întors privirea spre masă. Nu i-am văzut expresia, însă am ştiut exact momentul în care m-a văzut. Am simţit fiori pe piele. L-am simţit sfredelindu-mă cu privirea, întinzându-mi nervii până în punctul de-a scoate un sunet absurd, cum ar fi un chiţăit. Sau un ţipăt. I-am simţit *în continuare* privirea, şi gâtlejul mi se încălzi. Pe toţi zeii, de ce nu zicea nimeni nimic? Şi cât timp mai aveam până să...

- Luaţi loc, spuse prinţul Thorne în cele din urmă, alungând tăcerea cu vocea-i joasă.

Mai că nu m-am prăbuşit în scaun, în timp ce Claude, în mod surprinzător, se aşeză cu mişcări mai statornice.

- E o onoare să te am oaspete la masa mea, prinţe Thorne, zise el, iar eu mai că am pufnit în râs. Onoare? Nu păruse să se simtă onorat cu câteva clipe în urmă, dar măcar părea sincer. Deşi sper că nu va fi nevoie de armură în timp ce servim raţă şi peşte, adăugă el.

Armură? Poftim?

- Niciodată nu poţi fi prea pregătit, răspunse Thorne.

Mi-am ridicat privirea şi i-am văzut pe cei trei Preaînalţi aşezaţi la masă şi pe servitori aşezând

farfurii şi pahare incrustate cu diamante în faţa lor. Preaînalţii purtau într-adevăr armuri, lucru pe care l-ai fi scăpat dacă nu te uitai cu atenţie. Protecţiile pentru piept erau îmbrăcate în piele neagră, aşa că armura se contopea cu tunicile fără mâneci pe care le purtau pe dedesubt. Se putea vedea ceva gravat în piele: o sabie cu mâner în **formă de cruce încadrată de... aripi, de aripi conturate cu fir de aur.**

- **Nu ştiam că vom avea companie, zise prinţul Thorne.**

Inima începu să-mi bată mai repede, şi, fără să vreau, mi-am ridicat privirea spre el. Desigur, se aşezase chiar în fata mea si...

> >

Prinţul Thorne arăta nimicitor în strălucirea lumânărilor, cu părul desfăcut care-i acoperea uşor obrajii. în clipa aceea, nu părea câtuşi de puţin muritor. Ne-am privit în ochi, şi se părea că nu reuşeam nici măcar să înghit în

sec. Culorile irisurilor nu i se învolburau, însă privirea îi era la fel de intensă şi de pătrunzătoare.

- Ah, da. M-am gândit că, din moment ce v-aţi cunoscut deja, nu te-ar deranja prezenţa ei, zise Claude, apucând din nou paharul cu şampanie. Sper că nu am presupus greşit, adăugă el.

- Nu, zise prinţul Thorne şi zâmbi, fără să-şi mute privirea de la mine şi relaxându-se în scaun. Nu mă deranjează deloc prezenţa ei, adăugă el.

M-am lăsat câţiva centimetri în jos pe scaun.

- De fapt, continuă prinţul Thorne, e chiar binevenită.

Claude îşi plecă într-o parte capul, iar mie îmi tresăltă inima-n piept, lucru pentru care musai trebuia să-mi trag nişte

palme mai târziu. Se aşternu din nou acea tăcere copleşitoare. După ceea ce mi se păru a fi o veşnicie, prinţul îşi mută privirea de la mine, şi am reuşit în sfârşit să îmi înghit saliva, înainte să mă înec cu ea.

- **Şi el cine e? întrebă prinţul Thorne.**

- **Vărul meu, Hymel, răspunse Claude, aşezând paharul lângă farfurie.**

Am sperat că paharul avea să rămână acolo.

- Fiind căpitanul gărzilor, este indispensabil moşiei Archwood şi oraşului.

- Alteţă, zise Hymel şi îşi plecă uşor capul. Este o mare onoare să vă avem oaspeţi la masa noastră.

Masa noastră? Cu greu am reuşit să nu pufnesc.

Prinţul Thorne îl privi cu atenţie, iar buzele-i cărnoase creionară un zâmbet cum nu mai văzusem la el până atunci. Un zâmbet rece. Imperturbabil. Am simţit furnicături pe piele.

- Nu cred că am făcut cunoştinţă cu însoţitorii tăi, zise Claude, în timp ce servitorii

umpleau paharele cu şampanie şi farfuriile cu porţii generoase din toate felurile de mâncare oferite.

- Comandantul Lord Rhaziel, zise prinţul Thorne arătând cu mâna spre Preaînaltul care intrase al doilea şi apoi făcu semn din cap spre celălalt. Şi Lord Bastian.

„Bas. „

M-am uitat brusc spre celălalt lord Preaînalt şi am înţeles atunci de ce zâmbise când mă văzuse. Fusese în grădină în noaptea aceea; el vorbise cu prinţul Thorne pe când îmi venisem oarecum în simţiri.

Lord Bastian mă privi la rândul lui şi îmi făcu cu ochiul.

- Aveţi un oraş liniştit, zise el, mutându-şi atenţia asupra baronului. La fel şi moşia. Aveţi parte de... un peisaj încântător, îndeosebi în grădini.

Pe toţi zeii...

Oare ar fi fost dramatic din partea mea dacă mi-aş fi dorit să se caşte podeaua sub mine şi să mă înghită cu totul?

- E foarte amabil din partea dumitale. Archwood este nestemata Ţinutului de Mijloc, zise Claude şi se întinse

după blestematul ăla de pahar cu şampanie. Vă rog, mâncaţi! Au fost pregătite în onoarea voastră.

- **Apreciem, zise prinţul Thorne.**

- Archwoodul e mai mult decât nestemata Ţinutului[3] de Mijloc, zise comandantul Rhaziel în timp ce prinţul apucă un cuţit şi tăie carnea de pui. E un port comercial vital, un punct central al regatului şi de departe cel mai uşor de accesat oraş de-a lungul Canalului de Est, spuse el.

Era adevărat, dar doar pentru că celelalte oraşe aflate de-a lungul Canalului de Est erau despărţite de Pădurea de Velniş.

- Archwoodul este foarte important... pentru regat, adăugă el.

- Este o uşurare să auzim că regele Euros recunoaşte importanţa Archwoodului în ce priveşte integritatea regatului

Caelum, răspunse Hymel, după care începu să povestească despre succesele pe care le avusese Archwoodul în organizarea navelor care transportau bunuri şi canalizarea acestora spre celelalte patru teritorii.

Abia de l-am ascultat, pentru că l-am văzut cu coada ochiului pe Claude făcând semn să i se umple din nou paharul. M-am încordat, îndoindu-mă că prinţul Thorne sau ceilalţi nu observaseră la rândul lor. Claude apucă o chiflă cu unt şi o rupse, după care o mâncă bucăţică cu bucăţică, în timp ce continuară să facă schimb de politeţuri. Am sperat ca pâinea aia să mai absoarbă din alcoolul ingerat. Am aruncat o privire spre

prinţ, spre mâinile care tăiau puiul cu fineţea unui soldat.

Se simţea o irascibilitate clară în felul tuturor de-a vorbi. Preaînalţii foloseau tot mai puţine cuvinte pe măsură ce baronul continuă să bea. Iar eu îi priveam fascinată cum mâncau, puţin cam ciudat, trebuia să recunosc. Era pur şi simplu straniu să-i văd mâncând cu maniere impecabile, deşi purtau armură, să observ scurt pumnalele din teci de fiecare dată când se mişcau în scaunele lor. între timp, baronul continuă să se joace cu mâncarea ca un tânc.

- Ai vrea altceva? întrebă prinţul Thorne.

Nu a răspuns nimeni, aşa că mi-am ridicat privirea dinspre mâinile

prinţului, dându-mi cu lentoare seama că vorbea cu mine. M-am îmbujorat.

- Poftim?

Arătă cu furculiţa spre farfuria mea.

- Abia de-ai mâncat ceva.

Pofta mea de mâncare de obicei zdravănă fusese alungată aproape de tot de emoţii şi de ceea ce se întâmpla în jurul meu.

- Am mâncat ceva cu puţin timp înainte de cină, i-am spus eu.

Ridică dintr-o sprânceană şi mă privi de parcă ar fi ştiut că minţeam, si chiar asa era.

- Eşti obosită? mă întrebă Claude şi aruncă o privire spre farfuria mea, apoi spre lord. A fost destul de obosită în ultima vreme.

Mi-am muscat buza. Nu era deloc nevoie să-i

împărtăşească asta.

- **Nu mai spune! zise prinţul Thorne, bătând alene darabana cu degetele.**

- **Petrece mult timp afară, continuă Claude, iar eu am tras adânc aer în piept. în grădina ei, adăugă el.**

Lord Bastian păru vădit interesat.

- **în grădină?**

- Nu grădina la care probabil te gândeşti, am explicat eu rapid. O porţiune mică din grădinile baronului îmi aparţine.

- Dacă nu o găsesc în conac, ştiu mereu unde e, zise Claude, cu o brumă de afecţiune în glas. Se pricepe la plante.

L-am simţit pe prinţul Thorne privindu-mă, aşa că mi- am înfipt furculiţa într-un morcov gătit la abur.

- Aşa am auzit, murmură prinţul Thorne.

- I-ai spus despre grădina ta? întrebă Claude şi chicoti gutural. Ţi-a povestit despre diversele rase de şerpariţă? O conversaţie antrenantă, te asigur.

- Diversele *specii*, am bombănit eu pe sub mustaţă.

- încă nu. Prinţul Thorne luă o înghiţitură de

pui şi apoi spuse: Câte specii diferite de şerpariţă există?

Doar nu voia să ştie cu adevărat! Dar el îşi aşeză furculiţa lângă farfurie şi aşteptă.

- Există... sute de specii diferite, Alteţă.

- Thorne, mă corectă el.

Lângă el, comandantul Rhaziel îşi întoarse capul spre el şi ridică din sprâncene.

- Sute? întrebă prinţul, fie fără să-şi dea seama că Rhaziel se holba la el, fie ignorându-l. Cum se poate şti cu siguranţă? îmi închipui că toate arată la fel.

- Dar nu arată la fel, am zis, aplecându-mă în faţă pe scaun. Unele au o înălţime de peste treizeci de centimetri, în timp ce altele cresc la nivelul solului. Au tulpinile destul de delicate şi se rup uşor, dar pot înăbuşi chiar şi cele mai perseverente dintre buruieni, îndeosebi un soi care se numeşte sânge-de-dragon, care se răspândeşte foarte rapid. Sunt un gen de plante suculente care...

M-am oprit, dându-mi seama că toată lumea, inclusiv servitorii, se holba la mine.

Lord Bastian zâmbea din nou în felul acela straniu al lui.

Comandantul Rhaziel arăta de parcă cineva i-ar ii străpuns urechile cu un spărgător de gheaţă.

însă prinţul Thorne... părea *absorbit.*

- Care ce? insistă el.

Mi-am dres glasul.

- Care cresc în aproape toate culorile, dar eu... le prefer pe cele roşii şi roz. Par să fie cel mai

uşor de cultivat şi rezistă cel mai mult.

Prinţul Thorne îşi flexă mâna cu care bătea în masă.

- Care e cel mai întâlnit soi?

M-am îmbujorat, conştientă că ceilalţi Preaînalţi priveau când la prinţ, când la mine.

- Cel mai probabil, un soi cunoscut ca bucuria- toamnei. Mi se pare că seamănă puţin cu conopida toată vara, apoi face flori de un roz intens din septembrie încolo.

- Cred că cresc şi în Ţinutul de Sus, zise Lord Bastian, trecându-şi furculiţa peste bucăţile de raţă rămase în farfuria lui. îmi zâmbi larg şi zise: Ştiu asta doar pentru că şi mie mi se pare că aduc a conopidă.

I-am zâmbit la rândul meu, nesigură.

- Că tot veni vorba despre Ţinutul de Sus, interveni Claude şi mai luă o gură din pahar, aţi venit cu toţii din Vytrus?

I-am aruncat o privire, aproape convinsă că era a doua oară când întreba asta. îi sticleau cumva ochii? Mi-am înăbuşit un oftat.

Lord Bastian se opri din mânuit furculiţa, iar zâmbetul uşor i se atenuă când Mollie aduse o carafa plină cu apă pe partea mea de masă.

-Da.

M-am aplecat spre ea şi i-am spus încet:

- Te ocupi tu să-i spui bucătăresei să nu arunce mâncarea care va rămâne?

înţelegând ce-i ceream, Mollie mă privi scurt cu ochii-i căprui şi încuviinţă din cap.

- Mulţumesc, i-am şoptit, întorcându-mă din

nou cu faţa spre ceilalţi.

Prinţul Thorne mă privea, iar nuanţele albastre ale ochilor i se închiseră la culoare. M-am foit puţin pe scaun.

- Aţi venit călare sau cu corabia? întrebă Hymel, alungând tăcerea care se aşternuse.

- Călare. Comandantul Rhaziel ţinea paharul în mână, însă nu-l văzusem bând din el.

M-am gândit la ce spusese Claude în dimineaţa aceea. Că prinţul era mai greu de citit, dar ceilalţi nu aveau să fie. Poate că vorbise prostii, dar puteam afla, nu? Rhaziel era un lord, însă m-am gândit la ce simţisem când intrase în salon. Nu emana aceeaşi... aură de putere.

- Călare? Claude râse, făcând ochii mari. Pesemne că a fost o călătorie incredibil de lungă. Sincer să fiu, nu sunt convins că aş fi supravieţuit unei astfel de călătorii, continuă el să turuie. Sunt mult prea nerăbdător. Aş fi optat pentru o corabie.

- Nu se poate lua o corabie din Ţinutul de Sus, punctă comandantul în timp ce eu îmi faceam curaj să încerc să- 1 citesc.

L-am privit pe Preaînaltul brunet peste buza paharului. Mi-am liniştit mintea şi mi-am deschis simţurile. Mi-am închipuit coarda aceea care ne conecta. Am văzut zidul acela alb. Scutul. Mi-am imaginat că întind mâna, că îl ating şi apoi mi-am închipuit că săpam cu degetele în lumină, erodând zidul.

Scutul *se rupse*, şi am *auzit* brusc ce gândea comandantul. „Cum de-a reuşit omul ăsta să

menţină oraşul pe linia de plutire?”

Şocul pe care l-am simţit mă făcu să mă retrag din mintea lui înainte să mai percep şi altceva. Claude *avusese dreptate.* I-am aruncat brusc o privire.

- Desigur. Sunteţi înconjuraţi de munţi şi de Pădurea de Velniş, zise el şi făcu o mişcare din încheietură spre Preaînalt, stropind cu şampanie şi făcându-mă să tresar uşor. Totuşi, Canalul de Est ar fi fost accesibil din interiorul pădurii, nu-i aşa?

Pe de altă parte, poate că nu aveam nevoie de intuiţie ca să ştiu ce gândeau Preaînalţii despre baron.

De data aceasta, m-am concentrat asupra lui Lord Bastian, creând coarda aceea şi găsind zidul alb. Dură câteva clipe, însă scutul se crăpă îndeajuns cât să aud „Cât a băut, mai exact, în seara asta?”

Am întrerupt conexiunea şi m-am foit, neliniştită. Claude avusese dreptate, îi puteam citi pe Preaînalţi, dar oare ştiuse asta cu certitudine? Pentru că nu avea cum să o ştie doar pentru că era *caelestia.* Putea şti un astfel de lucru doar dacă mai avusese de-a face cu cineva ca mine în trecut.

Comandantul ridică dintr-o sprânceană, aparent iară să-şi dea seama că-i pătrunsesem gândurile.

- Ar presupune să călărim câteva zile ca să ajungem la Canalul de Est.

- întocmai? Pe de altă parte, geografia nu a fost niciodată punctul meu forte, zise Claude şi mişcă din nou frenetic paharul, iar de data asta l-am prins de braţ înainte să-şi verse jumătate din şampanie în poală sau în poala mea.

Mă privi, zâmbind.

- îmi cer iertare, pui, îmi zise el. Mă însufleţesc puţin când vorbesc. Am moştenit asta de la mama.

- Pui? întrebă prinţul Thorne încet.

Am simţit furnicături pe ceafa, care nu aveau deloc dea face cu intuiţia mea.

- E vreun animal în sală de care nu ştiu? continuă prinţul. Un ogar sau o pisică?

Se auzi un fornăit dinspre Hymel, iar eu m-am uitat brusc la cuţitul meu. Cât de mult mi-ar fi plăcut să-l înjunghii pe Hymel cu el!

- Nici vorbă, zise Claude amuzat, dându-şi capul pe spate. E o poreclă afectuoasă pentru Lis.

- Nu mai spune! murmură prinţul Thorne. Ce poreclă... potrivită!

Muşchii spinării mi se încordară când l-am privit pe prinţ în ochi. Era limpede că o spusese pe un ton batjocoritor. Se auzise clar.

- Mult mai potrivită ca alte *porecle afectuoase*, am spus eu.

Colţurile gurii îi zvâcniră.

- îmi vine în minte cel puţin una mai potrivită.

- într-adevăr? întrebă Claude, aplecându-se în faţă mult prea nerăbdător. Mor de curiozitate să aflu ce ţi s-ar părea mai potrivit, după ce ai petrecut atât de puţin timp cu ea.

Prinţul Thorne dădu să spună ceva.

- Cum vi se pare vremea târzie de primăvară din Ţinutul de Mijloc? am intervenit, privindu-i pe Preaînalţi pe rând. Am auzit că vremea în Ţinutul de

Sus e destul de capricioasă.

- S-ar putea spune şi aşa, zise Lord Bastian şi se lăsă în spate pe scaun. Se părea că la un moment dat începuse din nou să zâmbească. E mult mai răcoare ca aici, continuă el. îi aruncă o privire prinţului Thorne. La ce alte porecle te gândeşti?

Pe toţi zeii!...

Prinţul Thorne zâmbi lent, mieros.

- *Nalaa.*

Comandantul tuşi de parcă s-ar fi înecat cu ceva.

- Ce înseamnă? întrebă Claude.

- Are mai multe înţelesuri, îi răspunse Lord Bastian. Sunt curios la care se referă acum.

- Mă crede încăpăţânată, am zis, privindu-l pe prinţ în ochi.

- Ei bine, spuse Claude tărăgănat, cu asta sunt de acord.

- Şi nerecunoscătoare, am adăugat înainte să apuce prinţul Thorne s-o facă.

Claude se încruntă.

- Aveam de gând să spun îndrăzneaţă, zise prinţul Thorne în schimb.

Mi-am ţuguiat buzele şi am simţit din nou cum mă îmbujoram.

Prinţul Thorne mă privea cu atenţie, ţinând lejer piciorul paharului în mână, iar cu celelalte degete bătând

darabana pe masă. Nu mâncase mult, dar părea să fi terminat cu mâncatul. Mi-am deschis nesigură

simţurile, lăsându-le să se întindă spre el. Am dat aproape instantaneu de zidul alb. Mâna pe care mi-am închipuit-o nu reuşi să facă nimic.

- Umiditatea de aici e cam insuportabilă, adăugă atunci comandantul, aproape reticent, de parcă ar fi considerat că trebuia să contribuie cu ceva la conversaţia care derapase atât de tare.

- Aşa e, nu reuşim să scăpăm de umiditatea care se scurge din Ţinutul de Jos, zise Claude, în timp ce paharul îi fu umplut din nou. Veţi ii uşuraţi să aflaţi că umiditatea devine cu adevărat îngrozitoare abia în timpul Ospeţelor, îmi închipui că veţi pleca până atunci.

- N-aş putea să-ţi dau un răspuns acum, zise prinţul Thorne. Vom sta pe aici o vreme.

CAPITOLUL 21

M-am crispat, prinsă între un val de groază şi- uşurare şi circa o duzină de alte emoţii pe care nici măcar nu puteam începe să le înţeleg.

- Poftim? întrebă Claude, tuşind.

M-am întors spre el şi am apucat paharul cu apă de care încă nu se atinsese.

- Poftim!

- Mulţumesc, pui. Zâmbi nervos şi se întoarse spre Preaînalt. Când veţi pleca?

- E greu de răspuns, spuse prinţul Thorne calm, şi aş fi putut jura că temperatura din sală scăzuse cu câteva grade.

- Cred că ar fi mai bine ca unele lucruri să fie discutate în privat, spuse Lord Bastian.

Claude le făcu semn din cap servitorilor. Aceştia se desprinseră de lângă zidurile umbrite, silenţioşi ca nişte spectre. Hymel rămase pe locul lui, însă eu m-am ridicat, pregătită să o iau la sănătoasa din încăpere, chiar dacă îmi doream să aflu şi eu lucrurile cu pricina, care bănuiam că aveau de-a face cu Cavalerii de Fier.

- *Puiul* tău poate rămâne, zise prinţul Thorne.

Am încremenit preţ de o clipită. Cu mâinile strânse pumn pe lângă corp, m-am întors lent spre prinţ. Privirile ni se întâlniră din nou.

îmi făcu cu ochiul.

Mă cuprinse un val de iritaţie, şi nările mi se umflară.

Zâmbetul prinţului deveni mai *cald.*

- Bine, zise Claude şi, înainte să mă aşez pe scaunul meu, mă trase *în* poala lui. Bănuiesc că voi avea nevoie de alinare din partea ei în timpul acestei conversaţii.

Prinţul Thorne se opri din bătut darabana. Am simţit un fior rece pe piele, iar flăcările lumânărilor pâlpâiră de parcă ar fi suflat o pală de vânt în sală, dar nici vorbă de aşa ceva.

De cum ieşiră servitorii şi uşa se închise în urma

lor, prinţul Thorne spuse:

- Pari... tulburat de posibilitatea de a ne găzdui.

- Doar surprins. Atâta tot, zise Claude şi îşi drese glasul, încordându-se puţin. Nu îmi displac veştile primite.

M-am uitat când la un Preaînalt, când la altul. Părerea mea era că nimeni din încăpere nu-l credea.

- Mă simt uşurat să aud asta, zise prinţul Thorne. Sunt convins că ştii ce se întâmplă la graniţa cu Ţinutul de
Vest. Am venit pentru a hotărî cum ar trebui să acţionăm în continuare.

- Am auzit câte ceva despre asta, zise Claude, ţinându- mă cu un braţ pe după mijloc şi cu celălalt întinzându-se după blestemata aia de şampanie.

Mi-era greu să nu mă mişc când prinţul Thorne mă privea întruna.

- Ţinutul de Vest a strâns o armată numeroasă, şi se crede că în curând vor mărşălui prin Ţinutul de Mijloc. Bănuim că prinţesa de Visalia a pus ochii pe Archwood şi pe curtea din Primvera.

Mi se tăie răsuflarea. Un atac asupra Archwoodului? De asta se temuse şi Ramsey Ellis, dar era cu totul altceva să-l aud pe prinţ spunând-o. Mi se uscă gura, şi mi-am dorit brusc să fi putut ajunge la paharul meu cu şampanie.

- Dar nu e singurul lucru pe care îl avem de discutat, zise Lord Bastian. Mai sunt şi Cavalerii de Fier.

- Da, am auzit că e posibil să-şi fi unit forţele cu Ţinutul de Vest, zise Claude. Totuşi, veştile alea mi s-au părut înşelătoare. Vayne Beylen, care vrea să aşeze un plebeu pe tron, să-şi unească forţele cu armata de Preaînalţi a Ţinutului de Vest? Nu prea are sens.

- Din ce-am aflat noi, Beylen a hotărât că revolta lui are mai mulţi sorţi de izbândă dacă ar ajuta Ţinutul de Vest, ne împărtăşi comandantul Rhaziel.

Claude râse oarecum strangulat.

- înţeleg că politica curţii nu e, de obicei, treaba noastră, începu el să spună.

- Nu e, încuviinţă prinţul Thorne.

- Dar conflictul dintre Preaînalţi ne implică şi pe noi, spuse Claude şi dădu pe gât restul şampaniei. Care-i treaba cu prinţesa de Visalia? Care e cauza tuturor acestor lucruri? Sunt convins că e complicat, dar ar trebui să ştiu ce anume îi face pe cei din Ţinutul de Vest să pună în primejdie siguranţa casei mele.

- De fapt, nu e deloc complicat, îi răspunse prinţul Thorne. Prinţesa e de părere că a sosit timpul să domnească o regină, nu un rege.

Am ridicat din sprâncene, şi buzele mi se depărtară. O regină în loc de un rege? Nu existase niciodată o regină, nu de când vremurile începuseră să fie însemnate... Nu de la Marele Război încoace. Oare să fi existat regine înainte de asta? Poate?

- Cred că Lis cea încântătoare nu s-ar împotrivi acestei idei, zise Lord Bastian.

Prinţul Thorne îşi înclină capul.

- Crezi că o regină ar domni mai bine doar din cauza genului ei?

- Nu, am spus eu fără şovăială. Nu cred că are importanţă.

- Şi ce părere ai despre un plebeu ca domnitor? mă întrebă comandantul Rhaziel.

întrebarea lui m-a luat prin surprindere, aşa că am înghiţit în sec.

- Răspunsul tău va rămâne în această sală şi va fi ascultat fără judecată, zise prinţul Thorne. Te rog, spune- ne părerea ta!

- Eu... Mi-am dres glasul, întrebându-mă cum de ajunsesem să fiu întrebată aşa ceva. Ah, da, din pricina expresiilor mele, care probabil exprimaseră întocmai ce gândisem. S-ar putea ca lucrurile să difere dacă ar domni un plebeu, am zis eu. Suntem mai numeroşi ca

Preaînalţii, şi logic ar fi ca un plebeu să înţeleagă mai bine nevoile celor din speţa lui, dar...

- **Dar? mă îmboldi comandantul Rhaziel, privindu-mă la fel de încruntat.**

- **Dar probabil n-ar fi nici mai bine, nici mai rău, am spus eu. Când obţii o astfel de autoritate şi**

de avuţie, nu mai reprezinţi poporul, indiferent că eşti plebeu sau Preaînalt, rege sau regină.

- **Interesant punct de vedere, zise Lord Bastian, trecându-şi degetele peste gură.**

- **Dar irelevant, am adăugat eu. Dacă Cavalerii de Fier îi susţin pe cei din Ţinutul de Vest, înseamnă că susţin un alt Preaînalt.**

- **într-adevăr, murmură prinţul Thorne. S-ar părea că Beylen crede că prinţesa va domni într-un mod diferit.**

Mai că am pufnit în râs, dar m-am gândit la Grady şi la toţi plebeii care se alăturaseră sau sprijiniseră cauza lui Beylen. Oare ştiau că Beylen sprijinea acum un alt

Preaînalt? Mă îndoiam că cei care

îsi riscau viata si

> ? >

mureau pentru cauza lui Beylen s-ar fi bucurat să audă asta.

- Deci ai venit ca să îmi spui nu numai că ne paşte un război, zise Claude, aşezându-şi paharul pe piciorul meu. Era limpede că îl ţinea strâns, căci i se albiseră încheieturile degetelor. Ci, mai mult, că mi-a ajuns deja în prag? adăugă el.

- Da, îi confirmă prinţul Thorne, iar pieptul mi se răci. Dar şi ca să te informez că Archwoodul va fi apărat.

Mă străbătu o senzaţie de uşurare, şi am expirat apăsat, pentru că preţ de o clipă începuse să mi se strecoare în minte un gând pe care nici măcar nu voiam să-l recunosc. Dar Preaînalţii

aveau să...

- Apărat? Doar de voi trei? bolborosi Claude.

Senzaţia aceea de uşurare care mă încercase preţ de o clipă dispăru, iar acum mi se părea că nu existase niciodată de fapt.

- Baronul nu doreşte să vă jignească, am zis eu repede, fortându-mă să zâmbesc uşor. Nu-i asa?

- Desigur, spuse Claude tărăgănat.

- Ştim că Preaînalţii sunt destul de puternici, spuse Hymel.

Desi nu crezusem vreodată că aveam să fiu de această părere, slavă zeilor că zisese ceva. La naiba, m-aş fi bucurat şi dacă ar fi deschis gura doar ca să mă

insulte.

- însă doar voi trei împotriva unei armate? adăugă el.

- Aţi fi şocaţi să aflaţi ce putem face noi trei, spuse prinţul Thorne. Totuşi, presupun că aţi prefera ca oraşul să rămână în picioare?

Mi se tăie răsuflarea. M-am gândit numaidecât la Astoria şi... m-am uitat la prinţ. I-am văzut zâmbetul. Glacial. Poate că mă înşelasem şi nu era, de fapt, milos. Dacă el distrusese Astoria, cu siguranţă îşi pierduseră viaţa şi persoane inocente. Sau cel puţin mii de oameni fuseseră strămutaţi, deveniseră refugiaţi din pricina faptelor câtorva.

însă ceva nu se potrivea. Era Preaînaltul meu... Fir-ar să fie! Dacă as fi ştiut că nu le-as fi atras

atentia, m-as fi plesnit singură chiar atunci. Nu era al meu.

- **întrucât am hotărât, vom dispune la rândul nostru de o armată, a spus comandantul Rhaziel, iar eu m-am concentrat asupra unui singur cuvânt. *Hotărât.***

De parcă ar fi existat vreo altă opţiune.

- **Dacă nu cumva armatele de Preaînalti au talentul de a fi invizibile, zise Claude privind cu o atenţie exagerată** prin sală, presupun că armata cu pricina nu a sosit încă?

Pe toţi zeii...

Se aşternu tăcerea în salon. Era atât de linişte, încât eram convinsă că aş fi putut auzi o muscă tuşind.

- Armata îmi aşteaptă ordinele, zise prinţul Thorne pe un ton rece. Avem câteva sute de războinici Preaînalţi, pe lângă 500 din Regimentul Coroanei, zise el, referindu-se la plebeii şi *caelestia* care serveau drept cavaleri. Şi mai sunt forţele armate din Primvera.

îi aruncă o privire comandantului.

- Cred că au circa 300 de războinici Preaînalţi, răspunse comandantul.

- Asta înseamnă câţi oameni la un loc? întrebă Claude şi se aplecă în faţă, lipindu-şi pieptul de spatele meu. Poate o mie şi un pic care vor apăra Archwoodul de *câteva mii* de Cavaleri de Fier şi soldaţi din Ţinutul de Vest? Iar 500 dintre ei sunt plebei şi *caelestia?*

- 500 instruiţi de *noi*, contracară comandantul, strângând din buze.

- Cu siguranţă sute de Preaînalţi echivalează cu mii de plebei, l-am asigurat eu pe Claude, strângându-l uşor de antebraţ. Sunt suficienţi.

Mă privi în ochi, apoi se relaxă în scaun, gândindu-se probabil că intuiţia îmi spunea asta, dar nu era aşa. Intuiţia mea tăcea. Doar încercam să-l opresc din a mai spune vreo idioţenie din cauza căreia să fie ucis.

- *Puiul* tău are dreptate, zise prinţul Thorne.

Mi-am întors capul spre el, şi trebui să-mi amintesc şi mie însămi să nu spun nici o idioţenie pe măsură ce scântei de iritare se aprinseră din nou în mine. Porecla pe care o folosea Claude mă enerva adesea, dar el nu o
rostea niciodată pe un ton batjocoritor, ca prinţul Thorne.

De data asta însă, Thorne se uita dincolo de umărul meu, la Claude.

- Toţi cei care au atins vârsta majoratului şi vor sau pot să-şi apere oraşul ar trebui să se pregătească pentru asta.

- Avem gărzi, murmură Claude absent.

Oameni instruiţi.

Mi se strânse pieptul, şi am privit spre uşile închise, unde Grady aştepta pe coridor.

- *Oricine* a atins vârsta majoratului şi e capabil să lupte poate avea parte de un instructaj de bază, afirmă din nou prinţul Thorne. Asta te include şi pe tine, baroane Huntington.

Claude încremeni în spatele meu, după care râsul care îmi urca pe gâtlej se revărsă de pe buzele lui.

- N-am mai pus mâna pe o sabie de când am fost înnobilat.

Pe feţele Preaînalţilor nu se citi nici urmă de surprindere.

- Atunci, aş sugera să o faci cât mai repede posibil, îl sfătui prinţul Thorne. La urma urmei, nu le poţi cere altora să lupte pentru casa şi viaţa lor dacă nu eşti dispus să lupţi la rândul tău.

Prinţul Thorne rostea adevărul, dar la ce bun un soldat care avea mai multe şanse să se înjunghie singur decât pe duşman?

- După cum a afirmat şi comandantul Rhaziel, Archwoodul este un port vital, adăugă prinţul Thorne o clipă mai târziu. Dacă Archwoodul şi apoi Primvera ar fi capturate, s-ar produce un efect în lanţ catastrofic în tot regatul. Ţinutul de Vest ar avea un avantaj, o pârghie, iar

regele nu ar tolera aşa ceva. Atunci, Archwoodul ar fi considerat o pierdere.

Se aşternu tăcerea în salon. Preţ

de câteva clipe, mi-am auzit doar bătăile puternice ale inimii.

Hymel fu cel care rupse tăcerea.

- Vrei să spui că Archwoodul ar cădea în mâinile Ţinutului de Vest şi ar deveni parte a acestei rebeliuni făţişe a plebeilor şi Preaînalţilor?

Intuiţia îmi spuse că nu, nu aşa stăteau lucrurile, după care tăcu, însă ştiam ce însemna asta: răspunsul îl deţineau Preaînalţii, răspuns pe care nu-l puteam vedea, dar pe care-l puteam ghici.

Am simţit o apăsare rece şi încărcată de nelinişte pe ceafă.

- Vrei să spui ceva, zise prinţul, privindu-mă cu atenţie. Te rog să o faci.

M-am crispat, ştiind că nu eram în măsură să pun întrebări, cel puţin nu într-un context atât de public, şi deja forţasem nota cu

părerea mea despre treaba cu regele şi regina. Baronul era cel în măsură să facă asta sau măcar Hymel, dar nu o făcu nici unul dintre ei. Nu o făcu nimeni.

Prinţul aşteptă.

Mi-am dres glasul.

- **Dacă Ţinutul de Vest sau doar Cavalerii de Fier reuşesc să captureze Archwoodul, ce s-ar întâmpla?**

- **Porturile şi porturile comerciale ar fi distruse toate, zise prinţul Thorne privindu-mă, culorile din ochii lui fiind înfricoşător de calme. Apoi, adăugă: La fel şi oraşul.**

CAPITOLUL 22

Farfuriile incrustate cu diamante şi platourile pline cu resturile de mâncare fuseseră îndepărtate de pe masă, rămânând pe ea doar câteva tăvi cu deserturi. Hymel plecase împreună cu comandantul Rhaziel şi cu Lord Bastian să discute despre pregătirile pentru regimentul care urma să

sosească, discuţii la care ar fi trebuit să ia parte şi baronul. în schimb, şampania fu înlocuită cu o sticlă de coniac, şi doar noi trei mai eram în salon.

La ora aceasta a serii, baronul s-ar fi aflat deja în solariu sau în sala cea mare, înconjurat de concubinele şi acoliţii lui, însă prinţul nu dăduse semne că ar fi fost pe punctul de-a părăsi încăperea. Aşa că baronul rămăsese şi el.

Şi eu.

- Spune-mi un lucru, Alteţă, începu Claude, iar eu am închis scurt ochii, neştiind ce absurditate avea să-i mai iasă pe gură.

Şi spusese deja multe lucruri ridicole, de la faptul că-l întrebase pe prinţ dacă credea că cerealele reci consumate la trezire puteau fi considerate un fel de supă, la care prinţul doar se holbase la el, în parte nedumerit, în parte nevenindu-i să creadă ce auzea, la faptul că-l fermecase pe prinţ cu poveşti despre perioada petrecută la Universitatea din Urbane, chiar lângă Augustine.

Sau încercase să o facă.

Prinţul Thorne nu părea fermecat de nimic din ce spunea baronul.

Totuşi, păru destul de interesat de locul unde îşi ţinea Claude mâna liberă. îl urmărise pe baron jucându-se mai întâi cu şiragul dintre sânii mei, apoi coborându-şi mâna pe abdomenul meu şi după aceea pe şoldul meu. Fu conştient de momentul în care palma rătăcitoare a lui
Claude ajunse pe coapsa mea, expusă de tăietura înaltă a rochiei. Scântei albe îi apărură în ochi.

Claude nu păru să-şi dea seama la ce era atât de

atent prinţul, dar eu da... Prea bine chiar. Atingerea baronului era rece, însă privirea arzătoare a prinţului îmi pârjoli carnea, stârnind în mine senzaţii contrarii imposibil de ignorat.

Sinceră să fiu, aş fi putut pleca în orice moment. Nici măcar nu încercam să-l citesc pe prinţul Thorne. Poate că Claude ar fi fost dezamăgit, dar n-ar fi încercat să mă oprească. Mă temeam că, dacă l-aş fi lăsat pe Claude singur cu prinţul, ar fi dat de belele sau chiar mai rău.

Poate ar fi fost ucis.

Dar, oare, era singurul motiv pentru care nu plecam?

L-am privit scurt în ochi pe prinţ, şi mi se tăie răsuflarea.

- Am auzit un lucru de-a dreptul fascinant despre Preaînalţi şi mereu am vrut să întreb despre asta, dar nam avut ocazia, continuă Claude, mişcându-şi degetele în sus şi-n jos peste coapsa mea. Am auzit cândva că un Preaînalt îşi poate... regenera membrele tăiate.

Mai că m-am înecat cu şampania din care beam.

- E adevărat? întrebă Claude.

în faţa noastră, prinţul Preaînalt şedea aşa cum o făcuse mai devreme în odaia mea de dormit: cu un pahar de whisky în mână, cu o postură aproape relaxată, *aproape* leneşă, însă se simţea în continuare tensiunea încordată, puterea aceea abia înfrânată.

- Depinde, îi răspunse prinţul Thorne, plimbându-şi degetul peste gura paharului, băutura

chihlimbarie având aproape aceeaşi culoare ca părul care-i cădea peste maxilar.

- De ce anume? îl îmboldi baronul.

Prinţul Thorne îşi încleştă maxilarul.

- De cât de... puternic e. Vindecarea unei astfel de răni ar necesita o cantitate extraordinară de energie, chiar şi pentru un Deminyen.

Urmări cu privirea degetele lui Claude, pe care acesta le strecurase sub faldul rochiei mele, iar eu mi-am muşcat buza pe interior.

- Energia nu este infinită, indiferent de fiinţă.

- Interesant, zise Claude şi mai luă o gură de băutură.

- într-adevăr? îl întrebă prinţul Thorne. Ar trebui, oare, să mă îngrijoreze acest interes al tău?

Mi-am lipit paharul de piept şi am simţit furnicături pe piele când i-am auzit tonul înşelător de calm.

-Păi, mă ispiteşte oarecum să tai un braţ doar ca să-l văd crescând la loc, spuse Claude şi râse tare. Probabil ar fi un lucru straniu de privit.

Am făcut ochii mari. Mi-am spus în gând că nu se putea să-i fi zis asta unui Preaînalt, ba însuşi *prinţului de Vytrus.*

Prinţul se opri din a-şi plimba degetul peste buza paharului. Flăcările lumânării pulsară brusc.

- Glumeşte, Alteţă. Am zâmbit, şi mi se strânse stomacul. Nu trebuie să te îngrijorezi. Doar că are un simţ al umorului unic.

- Nu îmi fac griji, răspunse prinţul Thorne şi începu să îşi plimbe din nou degetul peste buza paharului. La urma urmei, nu a mai pus mâna pe o

sabie de când? De când a fost înnobilat?

Mă îndoiam că Claude mânuise vreo sabie chiar şi înainte să fie înnobilat.

- Şi ar trebui să mânuiască o sabie de *lunea* dacă ar vrea să spintece pielea şi oasele. Se opri şi sorbi din whisky. Sunt foarte... grele.

Am luat o gură destul de mare din şampanie, ştiind foarte bine că Claude nu putea ridica o sabie de *lunea.* Şi prinţul Thorne o ştia.

La fel şi Claude.

- *Touché*, zise Claude şi râse, întinzându-se după sticla de coniac. îşi turnă un pahar cu mişcări surprinzător de calme. Deşi există şi pumnale de *lunea*, care îmi închipui că sunt mai uşor de mânuit.

Pe toţi zeii...

- Aş vrea să ştiu ceva, spuse prinţul Thorne. Ce vei face dacă Cavalerii de Fier pătrund în Archwood?

- N-ar trebui să se întâmple asta cât timp tu şi regimentul tău veţi păzi oraşul. Claude îşi strecură din nou degetele sub rochia mea. Dar dacă aţi..., începu Claude şi bău din coniac, iar eu m-am crispat. Dacă aţi eşua? Am gărzile mele.

Prinţul Thorne zâmbi uşor.

- Şi dacă gărzile tale sunt ucise?

Mi s-a pus un nod în stomac, şi am privit spre uşă. Nici nu voiam să mă gândesc la asta.

- Atunci, presupun că aş da de bucluc, cum se zice, răspunse el, trecându-şi mâna peste coapsa mea. îmi atinse abdomenul cu palma.

Prinţul Thorne zâmbi cu superioritate.

- Să sperăm că nu se va ajunge la asta.

- Să sperăm. Claude se jucă din nou cu şnururile rochiei, iar prinţul îl privi iarăşi. Dar la modul serios vorbind? adăugă el. Dacă s-ar întâmpla? Aş apăra ceea ce-mi aparţine în orice mod posibil. Chiar dacă n-am mai pus mâna pe o sabie de mulţi ani.

Oprindu-se în timp ce ducea paharul de whisky la gură, prinţul Thorne îşi înclină capul.

- Şi ce anume consideri că îţi aparţine?

Claude îşi trecu degetele peste sânul meu.

- Tot ce vezi.

- Totul? insistă prinţul Thorne.

- Oraşul, de la Canalul de Est la Pădurea de Velniş, şi oamenii din el. Casele şi mijloacele lor de trai, spuse Claude, şi era prima dată când îl auzeam vorbind aşa cum, ei bine, aşa cum ar fi trebuit să o facă un baron.

Lucru care contrasta puternic cu faptul că îşi trecea degetele peste sfârcul meu. Am tresărit, icnind uşor. Materialul subţire nu era o barieră în calea atingerii lui reci.

- Pământurile şi grădinile, casa asta şi toţi cei din ea, adăugă el.

- Servitorii tăi? întrebă prinţul, cu privirea ţintuită la mâna baronului. Concubinele tale? Luă o gură din băutură, apoi adăugă fără să clipească: *Puiul* tău?

Am tresărit din nou, de data aceasta nu din pricina atingerii lui Claude. Am mijit ochii la prinţul Preaînalt, dar nu mă văzu. Cum ar fi putut să mă vadă, ţinând cont că atenţia îi era ţintuită asupra baronului şi asupra mâinii pe care o ţinea pe sânul

meu?

- Mai ales ea. Claude mă sărută pe gât cu buzele-i reci şi umede. Ea e cea mai de preţ dintre toţi.

Am ridicat din sprâncene.

Prinţul Thorne îşi coborî paharul de whisky şi îşi ridică privirea spre Claude.

- Cred că suntem de acord în privinţa asta.

Am încremenit.

- Sunt chiar... Mi se taie răsuflarea când Claude îmi frecă sfârcul sensibil între degete. Am apucat mai strâns paharul de şampanie, iar flăcările lumânărilor pâlpâiră din nou.

- Ce spuneai? mă întrebă prinţul Thorne, zâmbind pieziş.

- Spuneam că sunt chiar aici.

L-am ignorat pe Claude, care îşi trecu din nou mâna peste abdomenul meu, l-am ignorat şi pe prinţ, care îi aruncă o privire înfierbântată, precum şi senzaţia duală accentuată de căldură şi răceală care mă încerca.

- în caz că voi doi aţi uitat cumva, am adăugat.

- Crede-mă, zise tărăgănat prinţul Thorne şi se lăsă pe spate. Stelele din ochii lui scânteiau şi mai tare acum. Nici unul din noi nu a uitat, continuă el.

- E al doilea lucru cu care suntem amândoi de acord. Claude îşi plimbă degetele în jos, peste buricul meu şi apoi între coapsele mele, lărgind deschizătura dintre faldurile rochiei.

- Mă bucur să aud că aţi descoperit ceva care

să vă unească, am zis, ridicându-mi bărbia. Sper să vă pot oferi un al treilea lucru.

- Ce anume? mă întrebă Claude, luându-şi din nou paharul.

- Nu sunt un bun. Am aşteptat până când prinţul m-a privit din nou în ochi şi am adăugat: Nu sunt proprietatea nimănui.

- De acord, murmură Claude, apăsându-şi degetele pe interiorul coapsei mele şi trăgându-mi piciorul câţiva centimetri într-o parte, până când nu mai încăpea îndoială că prinţul putea vedea bucăţica de dantelă neagră dintre coapsele mele.

Prinţul Thorne urmărise fiecare secundă, şi am avut impresia... că buzele i se depărtaseră puţin când păru să absoarbă ce-i dezvăluise baronul... în mod intenţionat. M-am făcut roşie ca para focului sub privirea lui insistentă, dar nu de ruşine. O parte din mine se gândi că poate ar fi trebuit să mă simt stingherită. Că, dacă aş fi fost *bună,* ar fi trebuit să-l opresc pe Claude din orice punea la cale, pentru că începeam să mă întreb sincer *cât* de beat era Claude mai exact.

Fie era mult mai beat decât bănuiam, fie rezista mai bine decât crezusem eu la băutură, pentru că acţiunile şi cuvintele lui deveniseră întru totul precise şi clare.

Baronul era deseori jucăuş, mai ales când era beat, chiar şi cu mine când nu ducea nicăieri, dar începeam să cred că mă înşelasem când crezusem că Claude nu băgase de seamă la ce anume era atent prinţul. Acţiunile lui Claude erau întrucâtva zeflemitoare acum. De parcă nu ar fi fost mânat de

propria dorinţă, ci de ceea ce vedea în privirea prinţului.

însă nu am încercat să-l opresc. Nu puteam să o fac... Sau nu am vrut să o fac în timp ce prinţul ne privea, în timp ce căldura pe care o simţeam pe piele îmi inunda venele. Şi poate că băusem mai multă şampanie decât crezusem, pentru că m-am simţit brusc încurajată.

- Dar tu, Alteţă? l-am întrebat eu provocator. Eşti de acord?

Flăcările dansante aruncau urme interesante pe trăsăturile lui.

- Aş fi de acord, doar că ar fi o minciună.

- în ce... Am expirat sacadat când Claude mă cuprinse cu mâna. Urmă un junghi de plăcere. în ce sens? am întrebat.

- Nimeni din regatul Caelum nu e cu adevărat liber. îl privi pe Claude mişcându-şi mâna. Toţi îi aparţin regelui.

Claude chicoti.

- Are dreptate, pui.

Aşa era, însă n-am spus nimic. Inima îmi bătea cu putere. Mă simţeam uşor ameţită şi poate puţin înnebunită. Nu îmi dădeam prea bine seama cum ajunsesem de la a vorbi despre un asediu iminent la asta. Nici nu credeam că mi-aş ii putut da vreodată seama.

- Am o altă întrebare pentru tine, zise prinţul Thorne. Când ai fost la Universitatea din Urbane, ai petrecut timp la curtea regelui?

-Da.

- Şi cum ţi s-a părut?

- A fost o... experienţă aparte, zise Claude. Parţial aşa cum mă aşteptasem să fie, continuă el.

- Parţial?

Eram curioasă să-l aud pe baron dându-ne mai multe detalii. Nu ştiusem că fusese la curtea regelui. Doar *caelestia* şi câţiva aristocraţi ajungeau la curţile Preaînalţilor. Ei bine, ei şi cei *colectaţi* de Preaînalţi. Dar mi-era greu să-l ascult. îl priveam acum pe prinţ cu acelaşi nesaţ cu care el privea mâna baronului. îşi plimba degetele peste buza paharului aproape în acelaşi ritm în care baronul îşi mişca degetele între coapsele mele, şi îmi era mult prea uşor să-mi închipui că simţeam, de fapt, degetele lui.

Şoldurile îmi zvâcniră întruna în timp ce mă concentram asupra degetelor prinţului, şi respiraţia mi se înteţi. Oare baronul simţea valul de căldură umedă prin lenjeria mătăsoasă? Oare credea că trupul meu răspundea atingerilor lui sau... M-am foit în poala lui, şi pieptul mi se umflă brusc când îşi apăsă degetele pe lenjeria dantelată, dar... *pe el* nu îl simţeam sub mine.

Baronul ştia asta.

Claude mă freca de parcă încerca să obţină un răspuns de la un glob de cristal. Nu era chiar cea mai aţâţătoare tehnică, şi ştiam că era în stare de mai mult de-atât. Doar că...

Se dădea în spectacol.

- E la fel de îmbelşugată şi de frumoasă precum am crezut că avea să fie, răspunse Claude

după o clipă. Dar nu m-am aşteptat să fie atât de...

-De?

Mi-am muşcat buza când i-am auzit vocea rostind acel unic cuvânt. Mă învălui precum mătasea caldă, şi degetele de la picioare mi se încovoiară în conduri.

- Crudă, zise Claude.

Acel singur cuvânt îmi mai potoli din fierbinţeală.

- Am o întrebare, Alteţă.

Prinţul îşi plecă bărbia.

- Eşti la fel de crud precum se zvoneşte? întrebă el, iar mie îmi stătu inima-n piept.

Prinţul Thorne nu răspunse preţ de câteva clipe îndelungate, privind doar spre degetele lui Claude, care continuară să se mişte.

- Doar când e necesar.

Claude păru să priceapă ce voise prinţul să spună.

- Ai vrea altceva de băut în loc de whisky? Nu te-ai mai atins de el de ceva vreme.

- Nu de el mi-e sete.

- Presupun că nu.

Claude tăcuse, iar mie îmi stătu din nou inima-n piept.

- Pui? zise el cu buzele lipite de tâmpla mea caldă, trecându-şi degetul mare peste îmbinarea de nervi care zvâcneau. Ce-ar fi să te duci la prinţ?

Eu şi prinţul ne-am privit în ochi. Aerul mi se blocă în plămâni şi trupul îmi încremeni, însă inima îmi bătea năvalnic în piept.

- Pare să se simtă singur, îmi şopti Claude, nu-i aşa?

Prinţul Thorne nu părea să se simtă deloc singur.

Trupul îi părea încordat, iar trăsăturile – mai ascuţite
în flăcările ce dănţuiau aprig. Părea...

Prinţul Thorne părea *înfometat.*

- Du-te! mă îndemnă Claude, luându-şi braţul de pe mijlocul meu şi mâna dintre picioarele mele.

Am ezitat, în pofida pulsaţiei de dorinţă pe care am simţit-o drept răspuns la... ce anume? Porunca baronului? Permisiunea lui? Nu ştiam ce era. Ştiam că lui Claude îi plăcea să fie privit şi îi plăcea să privească, dar era vorba despre prinţ. Nu despre una dintre concubinele lui şi un alt aristocrat.

M-am ridicat însă din poala lui şi mi-am aşezat paharul pe masă. Prinţul Thorne nu spuse nimic, însă mă urmări cu privirea în timp ce mă deplasam spre el pe picioarele care mi se părură mai nesigure decât ar fi trebuit să fie. Am privit spre uşă, ştiind că puteam pleca. Claude nu m-ar fi oprit. *Bănuiam* că nici prinţul Thorne n-ar fi făcut-o. Puteam pleca, punând capăt acestui lucru ce începea să aducă a nebunie.

Nu am făcut-o.

Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, aş fi făcut-o, dar era vorba despre *el.*

M-am dus lângă prinţ, cu inima bătându-mi cu putere în piept şi simţind furnicături în mâini. îşi ridică privirea spre mine, în continuare tăcut, şi brusc mi se păru că poate ar fi fost o idee bună să fi plecat. Era limpede că, dacă prinţul şi-ar fi dorit companie, ar fi spus-o. Pielea începu să mă ardă din alt motiv. Am dat să fac un pas în spate...

Prinţul Thorne îşi întinse braţul şi se lăsă în spate

pe scaun. Am încremenit.

Mă privi cu ochi învolburaţi.

- Ia loc!

Simţind că nu puteam trage aer în piept îndeajuns de adânc, m-am strecurat între el şi masă. Atât am reuşit să fac. Mă cuprinse cu braţul pe după şolduri şi mă trase la el în poală.

Pe *el* l-am simţit imediat.

L-am simţit gros şi tare sub posteriorul meu. Probabil ecoul icnetului meu se auzi în încăperea prea tăcută. Claude zâmbi în faţa mea.

Pieptul prinţului era lipit de spatele meu. îşi ţinea mâna chiar sub pieptul meu, cu degetele-i răsfirate peste coastele mele, cu spatele mai drept decât şi-l ţinuse baronul, şi îşi desprinse degetele de pe paharul de whisky.

- Ce părere ai despre intenţiile prinţesei de Visalia de a se răzvrăti? îl întrebă el pe Claude.

- Nu cred că ştiu suficient de mult despre intenţiile ei ca să am vreo părere despre ele, zise baronul şi îşi ridică paharul.

- Ştii că vrea să domnească, zise prinţul Thorne, iar eu i-am privit mâna alunecând peste suprafaţa netedă a lemnului, inima bătându-mi în continuare cu putere. E suficient? adăugă el.

- Presupun că da, dar, dacă e motivată doar de dorinţa de a-l detrona pe regele Euros, zise Claude pufnind şi mai luă o gură din băutură, atunci nu am o părere prea bună despre intenţiile ei.

Prinţul îşi luă mâna de pe masă şi şi-o puse pe coapsa mea. Am tresărit uşor când i-am simţit pielea caldă pe coapsă. Nu se opri însă acolo. Nu mă

tachină... Nici nu mă şicană. îşi vârî mâna sub rochia mea şi între picioarele mele, strecurându-şi degetele sub bucăţica de dantelă, pătrunzându-mi carnea umedă. Trupul îmi reacţionă: spatele mi se arcui şi şoldurile mi se ridicară la atingerea lui. I-am simţit pieptul vibrând, freamătul acela jos pârjolindu-mi pielea. Nu ştiam ce anume provocase sunetul cu pricina: reacţia mea sau a lui la umezeala simţită.

- S-ar părea că foamea de putere îi afectează şi pe plebei, şi pe Preaînalţi în egală măsură, zicea Claude. Nu poţi învinui pe cineva că face un lucru care a devenit ca o a doua natură pentru noi.

- Presupun că nu, zise prinţul Thorne şi îmi pătrunse cu un deget carnea umedă care pulsa, tot mai adânc.

Şoldurile îmi zvâcniră, iar eu m-am prins de braţul scaunului. Sunetul pe care îl scoase atunci fu clar: un chicot jos.

- Tu poţi, *pui?* E firesc pentru orice specie să îşi impună dominanţa, adăugă el, pătrunzându-mă adânc cu degetul.

Mi-am întors brusc capul spre el. Gurile ne erau aproape lipite.

- Nu îmi spune aşa!

Culoarea albastră din ochii lui le pătrunse pe celelalte.

- Şi cum ar trebui să-ţi spun?

- Nu aşa...

Am icnit când îşi încovoie degetul şi găsi... un *punct* anume. îşi trecu privirea peste faţa mea, părând să observe îmbujorarea.

- Ce spui, atunci? Poţi învinui pe cineva

pentru că încearcă să domine ce îşi doreşte?

- Presupun... Aveam impresia că nu se referea doar la liderul Cavalerilor de Fier, dar nu eram sigură, pentru că mă atinse din nou în punctul acela. Mă străbătu o învălmăşeală de senzaţii. M-am lăsat pe el. Presupun... că depinde, am continuat eu.

- De ce anume?

- De ce anume încearcă să domine, am spus, întorcându-mi privirea de la el. Şi de motivul pentru care îşi doreşte lucrul respectiv.

Claude era cel care privea acum, dar mi-am dat seama că, datorită felului în care stătea prinţul Thorne, poala mea şi mâna lui nu puteau fi văzute de masă.

Spre deosebire de baron, nu voia ca un altul să privească chiar atât de îndeaproape, lucru care mă surprinse. Aş fi zis că...

Gândurile mi se împrăştiară când prinţul îşi folosi şi degetul mare. Am tremurat pe măsură ce toate acele mişcări intense se înteţiră rapid. Trupul prinţului, mâna şi degetele i se încălziră. Le-am simţit calde pe mine şi în mine. Zeilor mari, nu mai simţisem niciodată aşa ceva. Muchia de lemn îmi intră în palmă.

- Dar mă îndoiesc că o persoană ar fi mânată doar de foamea de mai multă putere, fie ea şi o prinţesă, şi ar fi atât de îndrăzneaţă şi de nesăbuită încât să încerce să captureze un oraş, faptă care ar atrage furia şi forţa regelui, continuă Claude. Cu siguranţă nu consideră un simplu port îndeajuns de valoros încât să rişte să fie nimicită pentru el.

Ceva... din felul în care vorbise Claude îmi stârni furnicături pe piele. Am încercat să mă concentrez, chiar dacă respiram prea repede.

- Cred că am găsit al treilea lucru...

Prinţul Thorne îşi adânci degetul în mine şi îşi roti în acelaşi timp degetul mare şi... fu prea mult de îndurat. Plăcerea tot mai intensă deveni aproape dureroasă. Am dat să mă îndepărtez de el, însă mă ţinu cu braţul din jurul mijlocului.

- Cu care suntem de acord, încheie el.

încordarea erupse fără vreun avertisment. M-am descătuşat, ţipând...

Prinţul Thorne îmi acoperi gura cu mâna, înăbuşind geamătul pricinuit de orgasm.

- Nu aici, îmi şopti la ureche, ci când te aud doar eu, nimeni altul.

Am închis ochii şi m-am cutremurat, puţin pierdută în valurile de plăcere pură. în senzaţia stârnită de carnea-i tare şi de tendoanele antebraţului lui de care se părea că mă agăţasem la un moment dat, şi nu am mai auzit sau văzut nimic. Am simţit doar unduirile de plăcere şi degetul lui cald încetinindu-şi mişcările.

M-am liniştit în poala lui, gâfâind, cu trupul vlăguit şi întru totul relaxat. îl priveam cu ochii pe jumătate închişi cum îşi trecea palma peste coapsa mea şi apoi îşi lua mâna de pe mine.

Prinţul Thorne mă privi drept în ochi în timp ce-şi duse degetul lucios la gură şi... îl supse cu putere.

Zeilor mari, m-am încordat toată din nou.

- Mulţumesc, spuse el, apoi îşi mută privirea spre baron. îmi place mult desertul.

Claude râse tare, golind paharul de coniac.

- Oare nu ne place tuturor?

- Am nevoie de ceva din partea ta, baroane, zise prinţul Thorne o clipă mai târziu, cuprinzându-mă cu cealaltă mână pe după mijloc, în timp ce eu m-am căznit să-mi domolesc respiraţia şi bătăile inimii. O vreau pe ea, zise el.

Am încremenit.

- O vreau pe ea, repetă prinţul Thorne. Cât timp voi sta aici, îmi va aparţine.

CAPITOLUL 23

Cel mai probabil, orgasmul neaşteptat şi posibil necuvenit mă zăpăcise, pentru că nu se putea să-l fi auzit corect pe prinţul Thorne.

Claude coborî lent sticla de coniac.

- De ce?

- Trebuie să existe un motiv? contracară prinţul Thorne.

Mă străbătu un val de neîncredere. Ba chiar îl *auzisem* corect.

Am tresărit, revenindu-mi din uimire, şi m-am aplecat în faţă, dar n-am ajuns prea departe, pentru că prinţul mă prinse cu braţul şi mă trase înapoi spre el. Mi-am întors brusc capul spre el.

- Dă-mi drumul!

Mă privi cu ochii-i învolburaţi. Trecu o clipă scurtă, după care îşi luă braţul din jurul meu şi zâmbi uşor.

- Porunca ta e lege pentru mine.

M-am ridicat, lovindu-mă de masă, făcând paharele rămase pe ea să se clatine, şi m-am depărtat de el.

- Nu ştiu de ce zâmbeşti, Alteţă. Nu poţi avea ce ai cerut.

- Thorne, mă corectă el, apucând paharul cu whisky. Nu ar trebui să fie o surpriză pentru nimeni, dar, ca să fim înţeleşi, mereu obţin ceea ce vreau. Iar acum vreau să îmi ţii companie cât timp voi rămâne aici.

Am tras brusc aer în piept.

- Ei bine, presupun că va fi o premieră pentru tine, atunci.

Bău din pahar şi mă privi.

- Am avut deja o premieră. O singură dată când nu am primit ceea ce mi-am dorit. Nu va exista o a doua oară.

Furia crescu în mine cu o asemenea repeziciune, încât am uitat *ce* era şi *cine* eram eu.

- Ţi-ai pierdut minţile dacă ai impresia că poţi cere pur şi simplu să fiu a ta.

- Lis! mă avertiză Claude.

- Nu! m-am răstit eu, răsuflând apăsat. Nici moartă.

Prinţul doar ridică dintr-o sprânceană.

- E un pic dramatic, *nalaa.*

- Nu-mi spune aşa, am zis, strângând din buze. Nu sunt un obiect pe care să-l obţii sau să-l colecţionezi pur şi simplu.

- Nu am sugerat că ai fi un obiect.

Unghiile mi se înfipseră în palme.

- Dar ce sugerezi, mai exact? Pentru că nu te-am auzit întrebându-mă ce îmi doresc eu.

- Ştiu deja ce îţi doreşti, răspunse el, şi în ochii-i învolburaţi îi dănţui ceva ce aducea prea mult a

amuzament.

- **Ba nu ai deloc idee ce vreau.**

- **Va trebui să nu fim de acord în privinţa asta.**

- **Ba nu ne contrazicem...**

- **îţi voi cere o singură dată, îi spuse el baronului, întrerupându-mă. Nu mă voi repeta.**

- **Cu alte cuvinte, nu ceri permisiunea nimănui, am ripostat eu.**

Prinţul ridică dintr-un umăr.

- **Poţi alege să priveşti lucrurile astfel.**

- **Să aleg? am ripostat eu. Nu există alt mod de a privi lucrurile.**

- **Va trebui, din nou, să nu cădem de acord în privinţa asta.**

- De ce ea? întrebă Claude din nou, surprinzându-mă.

Prinţul Thorne nu răspunse preţ de o clipă
îndelungată.

- Va trebui să mă hrănesc, şi prefer să o fac cu ea.

Mă voia ca să se hrănească? Mai că m-am înecat de furie, însă am simţit şi o urmă de... dezamăgire? Ceea ce nu avea nici un sens. M-am întors furioasă dinspre prinţ, cu intenţia de a pleca din salon. Mă săturasem de prostia asta.

- M-ai întrebat dacă am fost crud, zise prinţul Thorne din nou, concentrându-se asupra baronului. Te întreb şi eu acelaşi lucru pe tine. Eşti crud?

M-am oprit, întorcându-mă din nou spre prinţ. Nu ar face-o...

- Poftim? întrebă Claude,

ridicându-se şi proptindu-se cu mâinile de masă. Nu înţeleg de ce m-ai întreba aşa ceva.

- Nu? replică prinţul Thorne, atât de încet, încât m-am înfiorat. Pretinzi că ar fi cea mai de preţ pentru tine, şi totuşi ai tratat-o cu o nepăsare nesăbuită. Ai trimis-o în odăile mele, aparent prea uituc sau prea beat ca să mă anunţi că urma să vină. Ar fi putut fi ucisă.

- Dar n-am fost, am zis eu scrâşnind din dinţi. Evident.

Prinţul Thorne mă ignoră.

- Ba mai mult, a fost tratată cu cruzime. Când am văzut-o mai devreme, avea vânătăi.

Mi-am întors brusc capul.

- Ba nu aveam vânătăi.

Prinţul mă privi cu atenţie.

- Chiar îmi plac minciunile tale.

Claude se întoarse spre mine cu mişcări ţepene.

- Despre ce vorbeşte?

- Nimic...

- Avea vânătăi pe încheietura mâinii, mă întrerupse prinţul Thorne. A zis că s-a rănit grădinărind.

- Aşa e.

I-am aruncat o privire care ar fi trebuit să-l facă să izbucnească în flăcări.

în schimb, era complet netulburat.

- Ce mod straniu de a te învineţi în timp ce

grădinăreşti, ţinând cont că erau vădit urme de degete.

- Ce s-a întâmplat, Lis? mă întrebă Claude, apăsându- şi palmele de masă.

Mi-am ridicat bărbia.

- Cum ziceam, nimic.

Claude se aplecă în faţă, cu maxilarul încleştat.

- Preaînalţii nu pot minţi, dar *caelestia* şi muritorii, da. Vreau să ştiu adevărul.

- **Nu spun că minte. Mi-am încrucişat braţele peste piept, simţind cum îmi ardeau vârfurile urechilor. Nici măcar nu mi-am dat seama că aveam vânătăi, asa că am presupus că s-a întâmplat în timpul grădinăritului.**

- **Ha, pufni prinţul Thorne. Apoi, îşi înclină capul şi zise: Nu ştiam că plantele au degete şi pot apuca pe cineva atât de tare, încât să-i lase urme pe piele.**

- **Nu te-a întrebat nimeni ce crezi, am ripostat eu.**

Prinţul îşi întoarse lent privirea

spre mine.

- *Lis,* scrâşni Claude de data asta, ai mai multă minte de-atât.

Asa era.

[3]

Chiar aveam mai multă minte de atât. M-am holbat la prinţul de Vytrus, cu inima zbătându-mi-se în piept, întrecusem măsura de mai multe ori, dar de data asta sărisem calul de-a dreptul. Am încremenit. Aerul din încăpere se îngroşă şi flăcările lumânărilor încremeniră, iar mie mi se zbârli părul pe ceafă. *Gura* mea chiar mă făcuse să dau de bucluc de data asta.

însă prinţul Thorne... *zâmbea.*

Am simţit un gol în stomac.

Nu era un zâmbet încordat sau rece. Era larg şi sincer, şi se vedeau puţin dinţii, ceea ce-i mai atenua din frumuseţea rece si

ireală a trăsăturilor.

- Nu a vrut să te jignească. Te pot asigura de asta, făgădui Claude, şi mai că am râs de cât de ironic era că el mă apăra pe mine. Uneori, vorbeşte cu înflăcărare şi... fără să gândească, adăugă el.

- Nu m-a jignit. Culoarea albastră din ochii prinţului se luminase din nou. Dimpotrivă,

sincer să fiu, adăugă el.

Am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred, dar părea într-adevăr... ***multumit*****, ceea ce era cumva si mai** tulburător.

- Apreciem că dai dovadă de înţelegere, zise Claude şi se aşeză. îţi jur că nu de la mine s-a ales cu vânătăi, continuă el, şi un muşchi al maxilarului îi zvâcni, dar voi afla ce s-a întâmplat.

- Mă bucur să aud asta. Prinţul Thorne începu din nou să bată darabana în masă. Şi cererea mea?

Cererea lui? Mai degrabă, porunca lui.

- Voi pleca poimâine să mă întâlnesc cu armatele şi să le aduc aici, continuă prinţul Thorne. Va fi o călătorie de câteva zile, dar, cât timp voi fi aici, o vreau cu mine.

Claude îşi umplu din nou paharul cu coniac. îl apucă cu încheieturile degetelor albe ca varul şi bău din el.

Am început să transpir, tot mai neliniştită.

- Nu am nici o problemă cu cererea ta, zise baronul.

- Poftim? am icnit eu, întorcându-mă spre el.

- Perfect. Prinţul încuviinţă din cap spre Claude, apoi se ridică şi se întoarse spre mine. Zâmbi şi îmi spuse: înseamnă că avem o învoială.

Nu mă învoisem la nimic, aşa că m-am dat un pas în spate, lovindu-mă de masă.

Prinţul zâmbi şi mai larg.

- Ai timp o oră să te pregăteşti. Trecu pe lângă mine cu mişcări de prădător, oprindu-se când mă atinse cu braţul, îşi coborî privirea spre mine, cu pleoapele plecate, şi adăugă: Abia aştept să te văd mai târziu.

Mută de uluire, l-am privit pe prinţul de Vytrus ieşind cu paşi apăsaţi din salon. Nu m-am putut clinti, ci am rămas locului, simţindu-mi pielea când fierbinte, când rece.

- Cum de-ai putut să-i spui că e în regulă? l-am întrebat eu, întorcându-mă spre el. Apoi, când am reuşit
în sfârşit să-mi înăbuş furia, am priceput cum stăteau lucrurile. Preaînalţii *puteau* lua orice voiau, chiar şi de la un *caelestia.* Nu ai avut de ales, am recunoscut eu.

Dar... ar fi putut măcar să spună că nu era de acord cu asta.

- Ba ne-a dat de ales, Lis. Chiar dacă nu ţi s-a părut aşa, ştii că ne-a dat de ales, zise Claude, holbându-se din spatele flăcării ce ardea acum liniştită. Ne-ar fi putut constrânge pur şi simplu pe amândoi să fim de acord.

Aşa e, prinţul *ar fi putut* face asta.

- Mai contează?

- Ar trebui să conteze mereu, spuse Claude încet, bând din pahar.

Contase noaptea trecută, dar situaţia fusese diferită.

- E absurd! am ţipat eu, azvârlindu-mi mâinile în sus. Nu pot...

- Cine? mă întrebă Claude. Cine te-a rănit?

Nu-mi venea să cred că se concentra la asta când mă dăduse practic pe mâna unui prinţ Preaînalt.

- Nu prea e important în clipa asta.

- Permite-mi să te contrazic. Vreau să ştiu cine.

- Nu e...

- Răspunde-mi! strigă Claude, lovind masa cu palma şi făcându-mă să tresar.

Trase adânc aer în piept, întorcându-şi privirea dinspre mine.

- îmi pare rău! spuse el. Ştiu că nu sunt perfect şi că m-aş putea descurca mai bine în ce te priveşte... în ce priveşte toate astea. Arătă cu mâna spre sală, apoi mă privi din nou. Trecură câteva clipe, după care adăugă: Dar îndeosebi în ce te priveşte. Zeii ştiu că îmi doresc mai mult pentru noi, pentru tine, dar ştiu de ce rămâi aici, Lis. Chiar ştiu.

Am tăcut, şi mi se puse un nod în gât.

- Teama pe care o simţi la gândul de a te întoarce pe străzi, de a trăi pe străzi împreună cu Grady? E un lucru îngrozitor cu care să trăieşti, pe care am avut norocul să nu-l experimentez vreodată. Râse, însă nu părea deloc amuzat. Iar eu am profitat de teama ta. Am avut de câştigat de pe

urma ei, deşi ar fi trebuit să fac exact contrariul.

Nu... îmi venea să cred ce auzeam. Nu ştiusem că... îşi dăduse seama. Că ştia. Nodul care mi se pusese în gât crescu.

- Aş vrea să pot spune că sunt o persoană mai bună, dar ştiu că nu sunt, continuă el, cu maxilarul zvâcnindu- i. Totuşi, nu am ridicat niciodată mâna asupra ta sau asupra oricărei concubine de-ale mele. Mi-a adus alinare să ştiu că îţi pot oferi asta: siguranţă. Securitate. Pentru că de aceea rămâi.

Am apucat spătarul unui scaun, în timp ce gâtul mi se strânse şi ochii mă usturară.

- Chiar mi-ai... dăruit asta.

- Ba e limpede că nu am făcut-o. Mă privi insistent în ochi. Hymel a făcut-o?

Am ezitat, pentru că zeii ştiau că nu voiam să-l apăr pe ticălos, dar m-am temut de ce ar fi făcut Hymel dacă Claude l-ar fi confruntat. De ce i-ar fi făcut lui Grady. Chiar şi baronului.

- Nu, am spus eu. Chiar nu ştiu cum m-am ales cu ele. Îţi jur!

Claude nu mai spuse nimic preţ de câteva clipe lungi, după care îşi întoarse privirea, apucă paharul şi dădu pe

gât licoarea dulce.

- De fapt, sunt uşurat de cererea prinţului.

Am clipit nedumerită.

- Poftim?

- Cu cine ai fi mai în siguranţă decât cu prinţul de Vytrus? zise el.

Am apucat mai strâns scaunul de lemn.

- Nu am nevoie să fiu în siguranţă.

Claude ridică din sprâncene.

- în regulă, nu am zis-o cum trebuie, am spus eu. Am vrut să zic că nu am nevoie să fiu protejată.

- Ba e limpede că ai.

Am înţepenit.

- Sunt în siguranţă aici. îţi promit...

- Nici măcar nu mă refer la asta, mă întrerupse el. Vayne Beylen cu Cavalerii de Fier se îndreaptă încoace. Ai spus-o chiar tu. Vine!

Ei bine, nu eram atât de sigură că premoniţia mea avusese de-a face cu Beylen, dar era irelevant acum.

- S-ar putea să avem noroc şi regimentul regelui să-i convingă pe cei din Ţinutul de Vest şi pe Cavalerii de Fier să nu mai încerce să asedieze Archwoodul.

Claude pufni.

- Beylen poate h în multe feluri, însă sigur nu e uşor de convins. Dacă i s-a poruncit să preia controlul asupra Archwoodului, atunci va îndeplini ordinul primit.

- De unde ştii asta?

Baronul nu spuse nimic.

Am simţit o apăsare în piept, şi simţurile mi se deschiseră numaidecât. Intuiţia mi se întinse spre el, şi coarda aceea prinse contur în mintea mea. Am ajuns la zidul acela gri şi *l-am împins*.

- *îl cunoşti.*

Claude mă privi dezaprobator.

- **Nu mă citi, Lis!**

- **Mi-aş cere iertare că am făcut-o, dar, pe toţi zeii, dacă îl ştii pe comandantul Cavalerilor de Fier, nu crezi că ar fi trebuit să-i spui prinţului Thorne înainte ca el sau regele să afle despre asta de la altcineva? M-am trântit pe scaun. Dacă află...**

- **Voi atârna în ştreang? zise Claude şi râse răguşit. Crede-mă că ştiu. îşi lăsă capul pe spătarul scaunului. De fapt, suntem înrudiţi, Lis, îmi spuse el. Din fericire, e un văr îndeajuns de îndepărtat încât ar fi greu de zis întocmai unde ni se intersectează arborii genealogici.**

Aş fi căzut, dacă n-aş fi stat deja jos.

- **Dacă sunteţi înrudiţi..., am**

început eu. Mi-am pus mâinile pe masă şi l-am întrebat: Din partea cui?

- A tatălui.

- Atunci... înseamnă că e un *caelestia,* am şoptit. Liderul răzvrătirii plebeilor nici măcar nu e plebeu?

Drept răspuns, Claude ridică şi închină paharul, chicotind.

- Scuze, dar chiar îmi place să te văd surprinsă. Se întâmplă atât de rar.

M-am lăsat pe spate în scaun.

- Ei bine, poate că aşa se explică de ce şi-ar uni forţele cu un Preaînalt, lucru despre care te-ai prefăcut că nu ştii nimic.

- Nu m-am prefăcut. Şi eu sunt... surprins de asta, dar Beylen nu e... închise ochii şi adăugă: Am petrecut câţiva ani

împreună în copilărie.

- **E din Ţinutul de Mijloc? am întrebat. Cum de-a ajuns în Ţinutul de Vest, un muritor conducând o armată**

a curţii?

- E născut din stele, zise el, făcându-mă să mă încrunt. Nu doar pentru că asta nu însemna nimic pentru mine, ci şi pentru că fraza mi se părea oarecum cunoscută. Nimic din toate astea nu mai are importanţă acum. Contează în schimb că Beylen nu va putea fi convins şi nu există loc mai sigur în care să te afli decât alături de un prinţ Preaînalt.

încă mă gândeam la faptul că era înrudit cu comandantul Cavalerilor de Fier. Era mai important ca porunca prinţului Thorne.

- Beylen ştie că eşti baronul de Archwood. Sunteţi rude.

- Familia nu este mereu importantă, murmură el, holbându-se la lumânări. Nu când vine vorba despre ce... Claude clătină din cap. Există lucruri mult mai puternice ca sângele.

M-am înfiorat uşor, şi gândurile îmi zburară spre Maven, spre ceea ce ştia baronul despre abilităţile mele şi scutul gri care le proteja gândurile.

- Cum de-ai ştiut că avea să fie mai uşor să sparg scutul unui Preaînalt care nu era la fel de puternic ca un prinţ?

Se încruntă.

- Poftim?

- Aşa ai spus azi-dimineaţă.

Luă o gură din băutură.

- Chiar nu am idee despre ce vorbeşti.

Mă cuprinse îndoiala.

- Cum ai fi putut...

- Ar trebui să te pregăteşti, Lis, mă întrerupse el. Prinţul se va întoarce după tine, şi nu ai mult timp la

dispoziţie.

- Nu-mi pasă de asta în momentul de faţă.

Zâmbi scurt.

- Ştim amândoi că nu e adevărat.

- în regulă, îmi pasă de asta, dar putem reveni la încurcătura asta într-un minut.

- încurcătură? chicoti el. Nici măcar nu îmi dau seama de ce protestezi atât de tare. Mi s-a părut că ţi-a plăcut *întru totul* atenţia pe care ţi-a acordat-o, zise el. Nu cred că am mai văzut pe cineva terminând atât de tare.

M-am îmbujorat şi am bombănit:

- Mă îndoiesc de asta.

- Haide, pui, nimic din ce-am făcut eu cu mădularul sau cu limba nu s-a apropiat de ce a făcut el cu degetele, zise el. Până şi eu pot recunoaşte că nu ţi-am adus un astfel de extaz pe chip.

- Nu pot să cred că port conversaţia asta. Am apucat o sticlă de vin rămasă pe masă şi am băut direct din ea. Nimic din toate astea nu contează, Claude. Nu sunt un obiect care să fie dat sau luat.

- Şi nu aparţii nimănui. Ai spus-o destul de

clar la cină. Ridică un deget de pe pahar şi îl îndreptă spre mine. Dar te înşeli. Toţi îi aparţinem regelui. Suntem slujitorii lui, în trup şi spirit.

- Bine, în afară de asta, atunci. Am strâns tare gâtul sticlei. Vrea să mă folosească ca să se hrănească, Claude.

- Chiar mă îndoiesc că ăsta e singurul motiv, Lis. Sunt nenumărate moduri în care s-ar putea hrăni care nu presupun să o facă dintr-o singură persoană.

- Atunci, de ce eu?

Ridică dintr-o sprânceană.

- E o întrebare bună, nu-i aşa?

Nu era. Chiar deloc.

- Nu vreau să mă duc cu el şi să fiu... la mila lui, la porunca lui.

- Am impresia că să fii sub porunca lui, la mila lui, va însemna doar să fii *sub* el, răspunse Claude.

Un junghi ascuţit de dorinţă mă străbătu în pofida furiei care mă încerca şi îmi veni de-a dreptul să-mi trag una.

- îmi vine să arunc cu sticla asta după tine.

Claude râse.

- Ar trebui să-ţi odihneşti braţul cu care arunci pentru când vei fi cu prinţul. Am impresia că un astfel de gest îl va aţâţa.

- Zeilor mari! M-am lăsat pe spate în scaun, clătinând din cap. Dacă mă va crede vrăjitoare?

- Dar nu eşti vrăjitoare.

- Asta nu te-a oprit în trecut să-ţi faci griji că s-ar putea ca Preaînalţii să mă acuze de asta, i-am

amintit eu.

- Aşa e, însă el nu va crede asta, contracară Claude.

- Şi cum de ştii?

- Pentru că ştiu, pur şi simplu, zise el. E prinţ. Dacă e să ştie cineva, el e acela.

Nu ştiam prea bine dacă asta schimba sau nu ceva. Muşcându-mi uşor buza de jos, m-am străduit să alung senzaţia de frustrare.

- Nici măcar nu ştiu de ce vrea asta.

- Mie îmi vin în minte câteva motive, zise Claude sec.

Eram convinsă de asta. M-am holbat la tavanul cu boltă şi striaţiile lui aurii şi am clătinat din nou din cap. Trecură câteva clipe aşa. M-am uitat spre Claude.

Se holba la paharul aproape gol.

- Chiar nu vrei să te duci la el?

Am dat să spun ceva.

- Sincer? insistă el. Vreau un răspuns sincer, Lis.

Am închis gura şi am clătinat din nou din cap. Nu ştiam cum să-i răspund. Dacă mă gândeam cât de puţin la prinţ, la prinţul *meu* Preaînalt, mă încercau doar gânduri şi sentimente neclare.

- Dacă m-ar fi întrebat pur şi simplu dacă mi-ar plăcea să-i ţin companie cât va sta aici, ţi-aş fi putut răspunde la întrebare, dar nu m-a întrebat, aşa că nu-ţi pot răspunde.

- Şi, dacă ar fi făcut-o, ai fi... acceptat?

N-am zis nimic.

Claude ridică din sprâncene.

- E prinţ, Lis. în mare, ce s-a întâmplat mai devreme e o consecinţă a felului lor de a întreba.

-Şi?

- Cei mai mulţi lorzi nici măcar n-ar fi întrebat, darămite un prinţ. La naiba, cei mai mulţi Preaînalţi nici măcar n-ar fi stat pe gânduri. Te-ar fi constrâns pur şi simplu, apoi te-ar fi luat.

Mi-am plecat capul şi l-am ţintuit cu privirea.

- **$z?**

- Pierzi vremea, pui. Apucă sticla ovală de coniac şi se ridică. Pregăteşte-te, adăugă el.

Nu m-am mişcat.

Claude oftă apăsat în timp ce străbătu încăperea, oprindu-se chiar lângă uşă.

- Grady va fi în regulă cât vei fi cu prinţul. îţi promit!

Am închis ochii, ca să alung lacrimile prosteşti care mă

podidiră pe când în sală se aşternu o linişte atât de profundă, încât aş fi zis că Claude plecase.

însă nu o făcuse.

- E un lucru bun, Lis. Sper că vei reuşi să înţelegi asta, îmi zise el. Pentru că prinţul de Vytrus îţi va putea oferi ceea ce eu nu pot.

- Ce anume?

- Totul.

M-am şters cu palmele sub ochi şi m-am răsucit spre uşă.

- Ce...

Spaţiul era gol.

Baronul plecase.

CAPITOLUL 24

- Nici nu-mi pot închipui, şopti Naomi de lângă fereastra din anticamera mea, prin care se holba afară, cu braţele încrucişate în dreptul taliei. Ideea că va urma un asediu... Un război, continuă ea.

O parte din mine se gândi că poate nu ar fi trebuit să-i spun lui Naomi ce aflasem despre armata din Ţinutul de Vest când mă întâlnisem cu ea după ce plecasem din salon. Nu pentru că m-aş fi temut că le-ar fi spus la rândul ei altora, lucru care putea stârni panică, căci ştiam că n-ar fi făcut-o. Doar că uram să o văd îngrijorată... înspăimântată.

- Mai ştii când am spus că speram că vor ajunge lorzi la timp pentru Ospeţe? zise Naomi privindu-mă peste umăr, nuanţa mov a rochiei ieşind în relief pe cerul nopţii vizibil prin fereastră. Nu mă refeream la o armată întreagă, adăugă ea.

- Ştiu, am zis eu de pe divan, cu picioarele adunate sub mine.

îngândurată, m-am jucat cu unul dintre şnururile rochiei.

- I-ai spus deja lui Grady? mă întrebă ea.

Am clătinat din cap. Voiam să-i spun, dar dacă îl vedeam pe Grady acum însemna să-i zic şi despre noua *învoială*, la care ştiam că nu avea să reacţioneze bine. Trebuia să-l conving cumva că fusesem de acord să-i ţin companie prinţului, dar se

părea că nu eram prea convingătoare când venea vorba despre emoţiile mele. Tot nu-mi venea să cred că Claude ştia de ce rămăsesem în Archwood, că ştiuse dintotdeauna. Nu ştiam ce să cred despre asta. Nu ştiam de ce mă... întrista. Nu puteam nici măcar să încep să-mi dau seama când trebuia să mă ocup de *asta.*

Mi-am luat privirea de la coroniţa cu rubine pe care o aşezasem pe o măsuţă şi m-am uitat spre uşă. Aproape că sosise timpul. Am simţit un gol în stomac.

- Noaptea trecută când m-a chemat Claude, m-a trimis la unul dintre Preaînalţii care au venit înaintea regimentului. Pe atunci, Claude nu ştia încă de ce veniseră Preaînalţii şi a vrut să aflu motivul.

Naomi se întoarse de la fereastră, cu sprâncenele-i delicate ridicate.

- Pe toţi zeii, abia acum îmi spui? mă întrebă ea. M-aş fi aşteptat să-mi baţi la uşă la prima oră azi-dimineaţă. Sunt nespus de dezamăgită de tine.

Mi-am scos picioarele de sub mine şi m-am aşezat pe marginea divanului.

- Nu fi dezamăgită! Nu aveam prea multe de spus.

- Nu-mi îndruga baliverne, Lis! Cu siguranţă ai multe de spus. Făcu ochii mari şi înaintă. Dacă nu cumva ai folosit noaptea-lungă? Pe un lord Preaînalt? întrebă ea.

- N-am încercat. Nu eram convinsă că ar funcţiona şi nu am riscat, i-am spus eu. Şi nu era un lord Preaînalt. Era prinţul.

- Prinţul? repetă ea, rămânând cu gura căscată. *Prinţul de Vytrus?*

Am încuviinţat din cap.

- Fir-ar să fie! Am nevoie de o clipă ca să absorb toate informaţiile... Stai aşa, spuse ea şi mă privi cu îndrăzneală în ochi. S-a... întâmplat ceva când ai fost cu prinţul? Naomi se schimbă cu totul într-o clipită. Seducătoarea şicanatoare dispăru, fiind înlocuită de o tigroaică în alertă. Ce s-a întâmplat azi-noapte, Lis? mă întrebă ea.

- Nimic ce să nu fi permis eu să se întâmple... Nimic ce să nu-mi fi dorit să se întâmple, am asigurat-o. A fost... Nu ştiu, am zis, clătinând din cap. Altfel decât mă aşteptam.

- Se zice că e un...

- Monstru. Ştiu, dar, de fapt, e...

Prinţul Thorne era în multe feluri, cum ar fi exasperant şi cu impresia că i se cuvine totul, era poruncitor şi enervant, dar nu era un monstru.

- Cred că multe din lucrurile care s-au spus despre el nu sunt adevărate.

- Serios?

- Da. îţi promit!

- Bine. Se relaxă, desfăcându-şi braţele. Nu mi-ar fi plăcut să fiu ucisă în timp ce aş fi încercat să-i retez scula unui prinţ Preaînalt.

Am râs tare şi apăsat.

Naomi îşi încrucişă braţele peste piept.

- Crezi că mint?

- Nu. Tocmai de-aia mi se pare aşa amuzant.

- Este distracţia perfectă. Mă înghionti în

picior cu al ei. Vreau să ştiu şi cel mai mic detaliu suculent despre cum temutul prinţ de Vytrus nu a fost aşa cum... *te aşteptai.* îmi făcu cu ochiul, apoi adăugă: Şi s-ar putea să am nevoie de o demonstraţie, adăugă ea.

- Ei bine, s-ar putea să nu fie timp pentru asta, i-am zis eu uşor agitată. Mai e ceva: prinţul a cerut, şi folosesc verbul „a cerut” într-un sens foarte amplu, să-i ţin companie cât timp va sta la Archwood.

Clipi o dată, apoi încă o dată.

- Serios?

- Din păcate, am zis eu, apucând marginea divanului.

Se holbă la mine preţ de un minut întreg – sau cel puţin aşa mi se păru.

- în regulă, nu cred că nu s-a întâmplat mai nimic noaptea trecută. Ce lucruri ai făcut *de bunăvoie* care sigur l-au impresionat îndeajuns încât să ceară una ca asta?

- Crede-mă că n-a fost impresionat.

Era limpede că nu fusese deloc impresionat, din moment ce nu crezuse că eram chiar atât de experimentată pe cât încercasem, în zadar, să par.

- Cred că... Ştii ce? Chiar nu ştiu de ce. Nu prea are sens pentru mine.

Se apropie de divan şi se aşeză lângă mine.

- E limpede că nu eşti încântată de situaţie. Nu... ţi-a plăcut timpul petrecut cu el?

- Nu e vorba despre asta. Mi-am dat o şuviţă de păr de pe faţă. Mi-a plăcut, am adăugat.

-Dar?

- Nu a cerut, Naomi. Mai degrabă, s-a prefăcut că cere. A spus clar că nu avea să-i convină un refuz.

- **Sinceră să fiu, mă miră şi că s-a prefăcut, şi ştiu că nu asta e ideea, adăugă ea când am dat să spun ceva, doar că n-am auzit ca Preaînalţii să ceară efectiv permisiunea pentru ceva.**

Nici eu nu auzisem.

- **Nu-mi place că are impresia că poate pur şi simplu să ceară aşa ceva şi nu-mi pasă că e prinţ sau nu. Nu ar trebui să conteze.**

- **Nu, n-ar trebui, încuviinţă ea, şi m-ar scoate şi pe mine din sărite. îmi aruncă o privire şi mă întrebă: Ai fost de acord?**

- **Nu chiar, am răspuns eu, oftând.**

- **Şi ce a spus Claude despre asta? întrebă Naomi, după care pufni. Pe de altă parte, ce-ar fi**

putut să spună, de fapt? Unui Preaînalt nu i se refuză nimic.

- întocmai, am bombănit eu. Dar tocmai asta e ciudat: Claude s-a purtat mereu de parcă s-ar fi temut că, dacă m-aş fi aflat în preajma Preaînalţilor, aceştia m-ar fi putut acuza că practic magia neagră. Şi n-am crezut niciodată că ăsta era singurul motiv. Cred că era îngrijorat şi că un altul, nu ştiu, m-ar fi convins să plec de aici... Dar, de fapt, s-a simţit uşurat când a auzit cererea prinţului.

- Eu..., începu Naomi să zică. Apoi, strâmbă din nas şi spuse: Ce ciudat!

-Da.

Tăcu preţ de câteva clipe.

- Ce vei face?

- Nu stiu.

>

M-am lăsat în spate pe pernă, încrucişându-mi braţele peste piept. Mintea îmi gonea. Ştiam că n-ar fi fost înţelept să-l sfidez pe un prinţ, aşa că trebuia să acţionez cu grijă.

- Dar, dacă crede că mă voi supune pur şi simplu şi voi uşura lucrurile pentru el, atunci îl aşteaptă cu totul altceva.

La scurt timp după plecarea lui Naomi, se auzi o bătaie în uşă. Nu voiam să fie prinsă la mijloc când prinţul Thorne avea să vină după mine. Nu aveam idee ce urma să fac, darămite cum avea să reacţioneze prinţul.

Doar că nu el era la uşă.

Lord Bastian se afla pe coridor, zâmbind cu jumătate de gură.

- Seară bună, zise el şi făcu o plecăciune scurtă. Privirea îmi zbură spre pumnalul pe care îl avea prins în dreptul pieptului. Am venit să te însoţesc la prinţul Thorne.

Spatele mi se încordă, şi am apucat laterala uşii. Nu ştiam sigur de ce, însă faptul că prinţul Thorne trimisese pe altcineva să mă *însoţească* mă scoase din minţi rău de tot.

- Nu a putut veni chiar el?
- Din păcate, nu. îşi împreună mâinile la spate şi adăugă: E puţin în întârziere, şi m-a rugat să

vin eu în locul lui.

- îmi cer iertare că ţi-ai pierdut vremea, am spus, alegându-mi cu grijă cuvintele, fără să ştiu cum avea să reacţioneze acest lord Preaînalt, dar n-am de gând să mă alătur prinţului Thorne în seara asta.

Sprâncenele închise la culoare i se ridicară.

-Nu?

- Nu. Nu mă simt prea bine, am zis. Va trebui să-şi ocupe altfel timpul.

Lumina de nuanţa untului dintr-un sfeşnic de perete din apropiere îi căzu peste pielea închisă la culoare şi netedă de deasupra bărbii îngrijite.

- Să îţi aduc ceva?

- Poftim?

- Nu te simţi bine. Culoarea verde din ochii lui se aprinse până când n-am mai putut vedea celelalte culori. Să îţi aduc ceva? repetă el.

Am clipit iute.

- Eu... M-am înfrânat, iar Lord Bastian zâmbi acum cu toată gura. Apreciez oferta, dar am tot ce-mi trebuie, am adăugat.

- Eşti sigură? insistă el. Nu m-ar deranja deloc.

Am încuviinţat din nou din cap.

- îmi cer încă o dată iertare că te-am făcut să pierzi vremea, milord. îţi doresc o seară plăcută!

Am dat să închid uşa.

Lord Bastian se mişcă atât de repede, încât nu puteam nici măcar să sper că aş fi reuşit să-l urmăresc cu privirea, întinse mâna şi o puse în

centrul uşii, nelăsându-mă să o închid.

- îmi permiţi să întreb ce anume nu e în regulă? întrebă Lord Bastian, plecându-şi bărbia. La urma urmei, Thor va întreba.

- Thor? am murmurat eu.

- Prescurtarea de la Thorne. îl enervează când îi spunem aşa, deci bineînţeles că doar aşa îi spunem, zise Lord Bastian şi îmi făcu cu ochiul.

- Aha, fu cea mai inteligentă replică pe care am găsit-o. Mă surprindea puţin firea lui şicanatoare. Mă... doare capul, am zis eu.

- Ah, înţeleg. Lordul zâmbi mai larg, dezvăluindu-şi dinţii albi şi drepţi. Presupun că e o durere de cap destul de mare, nu? Poate că, dacă ar trebui să o descrii, ai zice că are vreo doi metri înălţime?

Am închis gura.

Lord Bastian chicoti.

- îl voi anunţa că nu te simţi... în apele tale, zise el şi îşi luă mâna de pe uşă. Sper din inimă că nu te vei alege cu o durere şi mai mare. Se dădu în spate şi îşi împreună din nou mâinile la spate. Seară bună!

- Seară bună!

Am închis uşa, încremenind când l-am auzit râzând înăbuşit pe coridor.

Era limpede că Lord Bastian nu mă credea. Sau, mai bine zis, ghicise ce anume îmi pricinuise durerea de cap inventată.

însă prinţul Thorne ar fi trebuit să fie de-a dreptul un ticălos dacă avea să trimită pe altcineva sau să vină chiar el după ce afla că nu mă simţeam bine.

Nu credeam că asta l-ar fi ţinut departe pentru totdeauna, dar ar fi trebuit măcar să am o noapte la dispoziţie ca să-mi dau seama de ce urma să fac, de ce puteam face, sau poate chiar mai mult de o noapte, din moment ce spusese că trebuia să plece pentru a se întâlni cu armatele lui.

„Dar chiar vrei să nu mai vină?” îmi şopti vocea aceea enervantă.

- Da, am răspuns eu şuierat, descălţându-mă.

Am străbătut anticamera, picioarele goale cufundându-mi-se în covorul moale pe când m-am îndreptat spre bufetul scund şi mi-am turnat o jumătate de duşcă de whisky. Era cea mai bună licoare de la Archwood: suavă şi fină, cu o aromă uşoară de alcool.

Sau cel puţin aşa spunea toată lumea. Eu încă-i simţeam aroma înţepătoare, dar l-am dat pe gât, făcând o grimasă când mă arse pe gâtlej.

N-a reuşit să-mi domolească prea mult emoţiile, aşa că mi-am mai turnat o jumătate de duşcă şi am luat-o cu mine la fereastră. Am privit dincolo de *spiritüs* ce dănţuiau pe cerul nopţii.

Pe când Ospeţele aveau să fie în toi, armatele prinţului aveau să fie deja la Archwood. Oare la câtă vreme după aceea aveau să ajungă şi Cavalerii de Fier? Era destul de logic să presupui că avea legătură mai degrabă cu importanţa portului şi a curţii Preaînalţilor, care se afla nu departe de el, şi nu cu oamenii care locuiau în Archwood.

Mi-am sprijinit obrazul de fereastră, gândindu-mă la ce aveau să creadă oamenii din Archwood când

aveau să vadă forţele armate ale Preaînalţilor. Când aveau să afle despre ameninţarea pe care o reprezenta Ţinutul de Vest? Frica şi groaza lor aveau să fie palpabile. Am dat pe gât whiskyul, de data aceasta acceptându-i aroma înţepătoare. Aristocraţii probabil aveau să părăsească oraşul până urma să treacă ameninţarea. Mulţi dintre ei aveau familii în alte oraşe şi mijloacele necesare pentru a călători într-acolo. Dar cei mai săraci din Archwood, minerii şi lucrătorii de la docuri, muncitorii? Cei din pricina cărora oraşul şi porturile continuau să fie deschise şi să funcţioneze? Pentru ei nu avea să fie uşor să scape. Ei trebuiau să înfrunte pericolul...

Am simţit schimbarea bruscă din încăpere. Aerul se încărcă de electricitate şi fire mici de păr mi se zbârliră la ceafă. M-am înfiorat când am auzit un ţăcănit: sunetul distinctiv al unei încuietori.

Cu inima bătându-mi puternic în piept, m-am întors lent spre uşă. Nu se putea una ca asta. Mi-am coborât pe lângă corp mâna cu care ţineam paharul gol.

Uşa se deschise larg, şi l-am văzut, cu picioarele depărtate şi umerii drepţi, cu părul dat

pe spate de pe trăsăturile-i izbitoare şi prins în coc. Cu armura apărându-i în continuare pieptul. Arăta ca un războinic, şi un lucru deveni limpede.

Prinţul Thorne venise să cucerească.

CAPITOLUL 25

Prinţul Thorne trecu pragul uşii, lumina din încăperea mea scăpărând din mânerul de aur al pumnalului pe care-l avea prins în dreptul pieptului.

Nu m-am gândit. Ar fi trebuit s-o fac, dar, în schimb, am reacţionat pur şi simplu.

Am aruncat paharul spre

prinţul de Vytrus.

în clipele scurte care urmară, mi-am dat seama că nu stiusem întocmai cât de nesăbuită si de idioată eram, de fapt, până în clipa aceea.

Paharul se opri în aer, la câteva zeci de centimetri de prinţ.

Am tras aer în piept, icnind şi făcând ochii mari.

- *Nalaa*, zise prinţul Thorne încet, cu vocea-i joasă, în timp ce culoarea albastră din ochi îi scânteie.

Paharul se sfărâmă până nu mai rămase nimic... absolut *nimic* din el. Nici măcar cioburi minuscule. Fu pur şi

simplu distrus fără urmă.

Am făcut un pas nesigur în spate.

îmi zâmbi, iar eu m-am cutremurat, aşa cum ar face orice pradă când îşi dă seama că nu numai că se confrunta cu un prădător iscusit, dar îl mai şi tachinase.

- Ai un braţ pe cinste, zise el, deşi aş fi preferat să descopăr asta într-un mod care să nu implice aruncarea unui obiect spre capul meu.

Inima îmi bătea atât de repede, încât m-am temut că avea să mi se facă rău.

- N-am... vrut să fac asta.

- Serios? mă întrebă el cu voce tărăgănată.

Am înghiţit în sec şi am încuviinţat din cap.

- Paharul mi-a alunecat din mână.

Ridică dintr-o sprânceană.

- Ţi-a alunecat până în cealaltă parte a odăii?

- M-ai speriat, am ripostat, dându-mi întru totul seama de cât de ridicolă era scuza aceea. Nu mă aşteptam să descuie cineva uşa şi să dea buzna în odaie. Deşi ar ii trebuit să mă aştept. Ai obiceiul să faci asta.

- Ştii foarte puţine lucruri despre obiceiurile mele, zise el şi zâmbi cu jumătate de gură. Dar eu ştiu că *tu* ai obiceiul de-a minţi, ceea ce îmi place nespus de mult.

M-am crispat.

- Permite-mi să te contrazic. îţi cunosc cel

puţin două obiceiuri: să dai buzna în locuri în care nu ai fost invitat şi să insişti să-mi insulţi onoarea de fiecare dată când mă vezi.

- Cum anume e o insultă la adresa onoarei tale dacă e adevărat? contracară el. Poate că tu nu îţi faci cinste minţind.

M-am umplut de furie, şi pieptul mi se umflă.

- Ce cauţi aici, Alteţă?
- Avem o învoială.
- **Ba nu avem, dar e irelevant acum. Mă doare capul.**
- **Da, o durere de vreo doi metri înălţime?**

Am rămas cu gura căscată.

- **Nu eu am spus asta.**
- **Ştiu. Lord Bastian a spus-o.**

Aruncă o privire prin încăpere, la pantofii mei şi la sticla de whisky desfăcută.

- **Mereu îi place să îmi ia vreo trei centimetri din înălţime, ca să nu fiu mai înalt ca el.**

M-am încruntat, după care am clătinat uşor din cap.

- Oricum ar fi, tot mă doare capul şi nu mă simt în stare de companie în seara asta.

Mă tintui cu ochii-i învolburaţi.

- Stim amândoi că nu e adevărat.

- De unde stii? am întrebat, încrucisându-mi braţele peste piept. Vrei să zici că eşti atât de conectat la o persoană încât poţi simţi dacă o doare capul?

- Nu, răspunse el, râzând gutural şi încet, iar eu m-am înfiorat. Pur şi simplu, nu te cred.

- Ei bine, e nepoliticos din partea ta.

- Adevărul nu e niciodată nepoliticos, doar nedorit. Zâmbi întrucâtvamai larg, ceea ce mă irită la

culme.

Arăţi de parcă aivrea să arunci şi cu sticla în mine, adăugă el.

- **Ar însemna să irosesc o băutură pe cinste, am ripostat.**

- **Şi ar fi mult mai greu să pretinzi că doar ţi-a alunecat din mână. Se apropiase în felul acela silenţios al lui. Avem o învoială. Ai de gând să o onorezi?**

- **Nu. Mi-am ridicat bărbia şi am adăugat: Pentru că nu există nici o învoială pe care să o onorez.**

- **Mă gândeam eu.**

M-am dat câţiva centimetri în spate. Doar atât am reuşit să mă îndepărtez. Prinţul Thorne se năpusti asupra mea înainte să apuc să mai trag o dată aer în piept. Se aplecă şi mă cuprinse cu un braţ pe după mijloc, iar, o clipă mai târziu, mă săltă pe umăr. Preţ de-o clipă, am fost atât de şocată, încât n-am reuşit să fac nimic, doar să atârn acolo, părul căzându-mi peste faţă, copleşită de mirosul lui lemnos.

Apoi, se întoarse.

- Pe toţi zeii, am ţipat, apucându-l de tunică. Lasă-mă jos!

- Aş face-o, dar am impresia că vei vrea să te cerţi cu mine, zise prinţul Thorne şi intră cu paşi apăsaţi în odaia de dormit, trecând pe lângă pat. Şi prefer să o fac aproape de patul în care am de gând să dorm, adăugă el.

- Nu poţi face asta!

Furia erupse în mine, alungând orice judecată raţională. L-am lovit cu pumnii în spate şi am dat din picioare, uitând complet *ce* anume loveam.

- Lasă-mă... Am şuierat când am simţit durere în pumni şi în braţe. *Fir-ar!* am înjurat.

- Ar trebui să te opreşti, zise el, pe un ton vădit amuzat. Chiar nu vreau să-ţi rupi mâinile. S-ar putea să avem trebuinţă de ele mai târziu.

- Pe toţi zeii! Am făcut ochii mari când uşa de la încăpere se deschise cu putere. Chiar avea de gând să mă care spre odăile lui? îşi pierduse minţile. Poţi să mă laşi jos, am zis.

- Nu am încredere în tine.

- Nu ai încredere în mine? am bolborosit pe când uşile de la odăile mele se închiseră în urma mea. Te vei da în spectacol.

- Nu eu mă dau în spectacol. Prinţul Thorne îşi întoarse capul, atingându-mă cu bărbia pe şold. Ţipetele tale îi vor trezi pe toţi cei care s-au culcat deja şi îi vor alarma pe cei care nu au făcut-o încă.

- Ba nu ţip! am ţipat. Nu-mi place deloc ce se petrece. Am încercat să mă ridic de pe umărul lui, dar mă apăsă cu braţul pe spate. E ridicol, am

adăugat.

- Ştiu.

Nu-mi venea să cred!

- Atunci, lasă-mă jos sau...

- Sau ce?

- Sau s-ar putea să vomit pe spinarea ta.

Prinţul Thorne chicoti.

- Te rog să încerci să n-o faci, dar, dacă chiar se întâmplă, ar fi o scuză îndeajuns de bună ca să mă ajuţi să fac o baie.

Am mârâit, exasperată, când am zărit mânerul unei săbii scurte chiar deasupra şoldului lui drept. Stăteam întinsă peste sabia vârâtă în teacă. Eram din nou prea furioasă ca să mă gândesc la ce făceam. Mi-am ridicat mâna şi m-am întins după mâner.

- Eu n-aş face-o, mă avertiză el.

Am încremenit, cu degetele la doar câţiva centimetri de mânerul de aur. Oare avea ochi la ceafă?

- Doar dacă ştii cum s-o mânuieşti şi chiar ai de gând s-o faci, continuă.

- Şi dacă aş şti?

- Aş fi foarte impresionat, zise, iar eu am ridicat din sprâncene, însă mă îndoiesc că ştii astfel de lucruri.

Ba ştiam să mânuiesc un pumnal. Grady mă învăţase măcar atât, dar ştiam că un pumnal şi o sabie erau foarte diferite, aşa că am ţipat în sinea mea frustrată, cu gura închisă, în timp ce străbăteam coridoarele întunecate.

- Totuşi, bănuiesc că, dacă ai şti cum să

mânuieşti o sabie, n-ai ezita să o foloseşti, presupuse el.

- Ai avea dreptate... Am ţipat când mă săltă pe umăr. Chiar nu era cazul, Alteţă, am zis.

- Thorne, mă corectă el râzând. îmi cer iertare! *Mi-a alunecat* umărul.

Am văzut roşu în faţa ochilor.

- Oh, sunt convinsă că ţi-a alunecat, *Thor.*

Prinţul se opri de tot.

- îmi dau seama că va trebui să-l ucid pe Bas, zise el, apoi se porni din nou.

Buzele mi se depărtară, şi am simţit un gol în stomacul şi-aşa întors pe dos.

- Poftim?

- Glumeşte doar într-o oarecare măsură, zise un alt ins, pe care l-am recunoscut ca fiind chiar Lord Bastian.

Mi-am ridicat capul, zărindu-i o parte din piept şi uşile de la odaia de dormit care se deschideau.

- I-ar fi îngrozitor de dor de mine dacă m-ar ucide, adăugă el.

- Nu m-aş bizui pe asta, îl avertiză prinţul Thorne.

Lord Bastian pufni şi se dădu laoparte.

- Pot să întreb de ce-ţi cari oaspetele ca pe un sac de cartofi?

M-am îmbujorat, dar, înainte să apuc să zic ceva, prinţul Thorne spuse:

- Se dovedea a fi cam dificilă.

- Probabil de la durerea aia de cap de un metru nouăzeci şi opt pe care o are, zise lordul Preaînalt.

- Acum am scăzut în înălţime cu cinci centimetri? bombăni prinţul Thorne.

- Sunt doar fapte reale.

Mă cuprinse frustrarea.

- Mă răpeşte, iar voi doi vă certaţi despre cu cât e mai înalt?

- Vezi? zise prinţul Thorne şi mă strânse. Până şi ea ştie că sunt mai înalt.

- Trădătoareo! zise Lord Bastian oftând.

-E...

Am icnit, iar prinţul Thorne mă apucă de şolduri şi mă coborî brusc pe podea. O lampă se aprinse pe perete când mă trăgeam de lângă el, distanţându-mă câţiva paşi.

- înainte să plec, zise Lord Bastian tărăgănat, Crystian a plecat spre Augustine.

Augustine? Era capitala.

- Bine.

- Ştii că regelui nu-i va plăcea.

Prinţul îl privi şi spuse:

- O ştim amândoi.

- Aşa e, murmură Lord Bastian, apoi îmi aruncă o privire şi zâmbi din nou. Apropo, şi Crystian vrea să o cunoască.

- Sunt convins de asta, bombăni prinţul Thorne.

- Cine e Crystian? am întrebat.

- O pacoste.

Lord Bastian râse.

- Ei bine, să nu vă distraţi prea mult în noaptea asta! Se va face curând dimineaţă, şi va trebui să ne trezim devreme.

Prinţul încuviinţă din cap, iar lordul se întoarse spre mine şi făcu o plecăciune. Am ridicat dintr-o sprânceană.

Rânjind, lordul se îndreptă de spate şi apoi se făcu nevăzut.

- E... diferit, am murmurat eu.

- Puţin spus.

Prinţul închise uşa. Fără să o atingă.

Am înghiţit în sec.

- Şi tu eşti diferit.

- Şi asta e puţin spus, *nalaa.*

Rămasă singură cu prinţul, m-am foit de pe un picior pe altul.

- Deci de ce trebuie să vă treziţi devreme mâine- dimineaţă? Te-ai răzgândit şi vei pleca în întâmpinarea armatelor în zori?

Prinţul Thorne chicoti.

- Nu te nelinişti. Nu te voi părăsi chiar atât de curând. Mâine mă voi întâlni cu locuitorii Archwoodului, ca să încep să-i instruiesc pe cei care sunt în stare şi dornici să îşi apere oraşul.

- Ah, am şoptit, împreunându-mi mâinile.

îmi aruncă o privire.

- Pari tulburată de asta.

- Chiar sunt. Nu e ca şi cum aş fi uitat ce urmează să se întâmple. Doar că, atunci când aud vorbindu-se despre asta, devine mai real. Şi nu mă nelinişteа absenţa ta. Mam uitat în spatele lui, la uşi. M-am muşcat de buză şi mam dat uşor într-o parte. Abia aştept să pleci.

- Nu o face.

Mi-am întors brusc privirea spre el.

- Te-aş avertiza să nu fugi, mă sfătui el, trecând pe lângă mine.

- Pentru că mă vei opri?

- Pentru că te voi urmări. Desfăcu centurile de care îi era prinsă sabia scurtă de pe spate şi intră în odăile de dormit. Şi te voi prinde, adăugă.

M-am încordat.

Prinţul se opri în odaia de dormit şi se întoarse spre mine, coborând sabia pe care o îndepărtase.

- Dar poate că asta ţi-ai dori. Aruncă sabia cu teacă pe un cufăr. Să fugi, adăugă el. Să te urmăresc.

M-am înfiorat brusc, fără să vreau. încă o dovadă că ceva era nespus de în neregulă cu mine. Am înghiţit în sec, fără să mă mişc.

- Nu vreau asta.

Zâmbi din colţul gurii în timp ce îşi desfăcu cingătoarea.

- Dar ce vrei, *nalaa?*

- Nu asta.

Râsetul îi era ca un fum întunecat.

- Ce crezi că e *asta?*

- Cred că voi fi vaca ta personală.

Râse scurt.

- Ce anume?

- Mă vrei ca să te hrăneşti cu uşurinţă. Chiar tu ai spus-o...

- Nu e singurul motiv, mă întrerupse el. Baronul tău voia *un* motiv. I-am dat unul.

- Atunci, de ce? M-am oprit, pentru că motivele lui nu contau. Nu am fost de acord cu asta,

am adăugat.

Lăsă armele deoparte, apoi îşi dădu jos cizmele. Se părea că în noaptea asta nu avea de descărcat un mic arsenal.

- Eu nu aşa îmi aduc aminte că s-a întâmplat.

- Pardon? Tu nu aşa îţi aminteşti că s-a întâmplat? Mam holbat la el, nevenindu-mi a crede. Sunt convinsă că am fost destul de clară.

- Da. Ai fost foarte clară. îşi înclină capul şi adăugă: La fel de clară ai fost şi când ai terminat pe degetele mele... Nu o dată, ci de două ori.

Am rămas cu gura căscată şi am simţit căldură în obraji şi mai jos, în adâncul meu, în locul acela în care era limpede că trupul meu nu cunoştea ruşinea.

Nările i se umflară şi ochii îi străluciră chiar şi de la distanţă, şi am ştiut că simţea dorinţa care mă încerca.

Am scrâşnit din dinţi.

- Nu prea înţeleg ce are asta de-a face cu învoiala asupra căreia tot insişti.

- Are totul de-a face cu ea.

Se făcu nevăzut preţ de-o clipă, apoi se întoarse, cu o sticlă de băutură şi două pahare.

Am tras aer în piept în zadar şi l-am privit oprindu-se în dreptul mesei şi turnând băutură în două pahare.

- Dacă aşa stau lucrurile, sunt multe femei în conac şi în oraş care ar fi dispuse să îmi ia locul.

Mă privi peste umăr.

- Dar ar arunca vreuna dintre ele cu paharul după mine?

Am tras scurt aer în piept, pe nas.

- Probabil că nu, ceea ce ar trebui să te facă să te simţi uşurat.

- Dar nu mă face.

Am clipit, neştiind cum să răspund, pentru că asta însemna că voia ca lumea să arunce cu obiecte spre capul lui? Ceea ce însemna că Claude avusese dreptate în privinţa asta.

- Şi mai ştiu că nici una dintre ele nu mi-ar aduce aminte de cireşi, nici nu mi-ar lăsa un gust atât de bun pe degete, continuă el, oferindu-mi paharul pe jumătate plin. Nici nu sunt un mister pentru mine, adăugă.

- Nu e nimic misterios în privinţa mea, am zis.

M-am holbat la pahar, după care i l-am înşfăcat din
mână.

Prinţul Thorne mă privi cu atenţie, cu atâta intensitate, încât îmi fu greu să stau locului.

- De ce te împotriveşti atât de tare acestei învoieli? Se încruntă în timp ce eu luam o gură din ceea ce se dovedi a fi un soi de vin închis la culoare. Te rog nu-mi spune că ţii la baron! adăugă el.

Nu mă aşteptasem la asta.

- Şi dacă aş ţine la el?

Maxilarul i se încleştă.

- Atunci, ţi-ai irosi sentimentele pe un bărbat care clar nu e demn de ele.

Surprinsă de afirmaţia lui, îmi luă o clipă până să răspund.

- Nu-l cunoşti pe baron îndeajuns de bine

încât să decizi asta.

- Ştiu, în schimb, că mai e în viaţă doar pentru că stăteai la el în poală şi nu am vrut să te văd acoperită de sângele lui.

Pieptul mi se răci.

- Pentru că a zis că ţi-ar tăia un braţ? Doar glumea, chit că a fost o glumă proastă, dar nu vorbea serios.

- Nu mă refer la asta. Luă o gură din băutură, apoi adăugă: Deşi sunt de acord că a fost prostesc din partea lui.

- Atunci, de ce?

- Te atingea, răspunse el. Nu mi-a plăcut.

- Poftim? Vrei să spui că erai gelos?

-Da.

Am râs, rupând tăcerea care se aşternu după aceea.

- Doar nu vorbeşti serios.

Mă privi cu ochi învolburaţi.

- Ţi se pare că te tachinez?

Nu, nu mi se părea. L-am privit uimită.

- De ce naiba ai fi gelos?

- Nu ştiu. îşi dădu o şuviţă de păr după ureche. Neştiutul ăsta a devenit un lucru destul de obişnuit în ce te priveşte. Nu ştiu dacă mă enervează sau entuziasmează.

- Ei bine, pe mine mă nedumireşte.

- Pe mine mă nedumireşte reticenţa ta.

- Serios? S-a holbat la mine, şi mi-am dat seama că era sincer. Chiar nu pricepi? am continuat. Vrei să spui că nici măcar nu ţi-a trecut prin cap că

cineva s-ar înfuria dacă i-ai cere aşa ceva?

- Dacă nu ne-am fi cunoscut? Dacă nu aş fi ştiut cât de mult ţi-a plăcut să te ating? Atunci, da, aş putea înţelege furia simţită, dar nu e cazul în ce ne priveşte.

- Doar pentru că ne ştim şi mi-a plăcut să mă atingi nu înseamnă că nu vreau să fiu întrebată, nici că mi-ar plăcea în continuare astfel de lucruri.

- Dar ştiu că îţi doreşti să te ating, ripostă el. Cu doar câteva minute în urmă, pulsul ţi s-a înteţit pentru că erai aţâţată...

- Pe toţi zeii! Am pus paharul pe masă, ca să nu-l azvârl spre el. Nu pot să cred că trebuie să explic un lucru care ar trebui învăţat la naştere...

- **Dar eu nu am fost născut, mă întrerupse el, încruntându-se.**

- **Asta n-ar trebui să însemne...**

M-am oprit, holbându-mă la el. Buzele mi se depărtară uşor când mi-am amintit un lucru pe care mi-l spusese mai devreme în ziua aceea în odăile mele: lipsa de umanitate. Multe lucruri se încadrau acolo, nu doar a ţine la cineva. Şi a fi înţelegător. Atent.

Grijuliu. Fără umanitate, exista doar...

- Logică.

- Logică? repetă el.

Am clătinat din cap.

- Deminyenii acţionează după logică, nu după emoţii?

Păru să se gândească la asta.

- Ar fi oarecum corect să spui asta.

însă logica era rece, iar el nu era aşa.

- Noaptea trecută mi-ai cerut să mă alătur ţie în cada de baie. Nu ai presupus pur şi simplu că asta voiam să fac.

- Ştiam că voiai, zise el, iar eu am mijit ochii. Dar am simţit că erai agitată; respiraţia ta sacadată se datora în parte nesiguranţei şi în parte aţâţării.

- **Am putea să nu mai spunem „aţâţare” pentru tot restul vieţii?**

J

- **De ce? Culoarea albastră a ochilor lui căpătă o nuanţă mai deschisă. Pentru că te deranjează adevărul despre cum te simţi în preajma mea?**

- **Poate... Of, nu stiu... Poate că nu simt nevoia să o**

' y

aduci în discuţie tot la cinci secunde?

îşi plecă bărbia.

- **Deci recunoşti că te atât.**

> > y

Am dat să spun ceva.

- Am impresia că vei minţi, zise el, zâmbind uşor, şi că vei pretinde că nu îţi va plăcea timpul petrecut cu mine.

- Nu are importanţă dacă îmi va plăcea sau nu. Ar trebui să întrebi *mereu.*

- De ce?

- De ce *anume?*

- De ce să întreb, dacă ştim deja amândoi ce vrem?

Am expirat exasperată şi m-am agăţat cu disperare de
răbdarea care mi se împuţina tot mai mult.

- Pentru că n-ar trebui să presupui că acest lucru nu se va schimba niciodată. Se poate schimba. Se poate schimba în orice clipă, din diverse motive.

- Hmm, mormăi el, privindu-mă din cap până-n picioare. Atunci, presupun că va trebui să mă străduiesc să mă asigur că nu se va schimba.

Mi-am ţuguiat buzele.

- Nu asta încercam să subliniez.

-Nu?

Am oftat, răsucind şnururile rochiei.

- Am impresia că vorbim două limbi diferite.

Dădu pe gât restul de vin şi zâmbi cu jumătate de gură.

- Deci *nalaa*, ai vrea să mi te alături în seara asta şi când mă voi întoarce?

M-am uitat urât la el.

- Ce e? Cumva, se apropiase, aflându-se acum la mai puţin de treizeci de centimetri de mine. Fac cum mi-ai cerut, zise el. Te întreb.

- Şi de ce mă întrebi acum?

- Pentru că e important pentru tine să o fac.

Am făcut ochii mari, surprinsă.

- Da, ei bine, e cam târziu, ţinând cont că m-ai răpit.

Prinţul Thorne chicoti.

- Nici nu te-am răpit, nici nu eşti ţinută captivă. Dacă vrei să pleci..., zise el şi îşi ridică mâna.

Mă luă de mână. Mi-am plecat privirea, mistuită pe moment de faptul că mâinile ni se atingeau, iar eu am simţit, am auzit şi am simţit doar ce ţinea de mine. îmi potoli degetele şi îmi captă din nou privirea.

- Nu te voi opri, Calista. Nu sunt..., zise el, încruntându-se uşor.

- Nu eşti cum? Ca alţi Preaînalţi?

Bruma aceea de confuzie care i se întipărise pe trăsături mai devreme în ziua aceea, când fusese în odăile mele, îşi făcu din nou apariţia. îşi înclină capul.

- Cum sunt alţi Preaînalţi?

- Mă întrebi... pe bune?

- Da, zise el. Ce părere ai despre cei din speţa mea?

Am dat să spun ceva, dar m-am răzgândit, dând dovadă de înţelepciune.

Mă cercetă cu privirea.

- E limpede că ai o părere pe tema asta. împărtăşeşte- mi-o!

Pentru a mia oară în viaţă, mi-am dorit ca gândurile să nu mi se citească pe faţă.

- Nu... cunosc bine nici un Preaînalt. De fapt, eşti singurul Preaînalt cu care am petrecut timp, dar din câte ştiu? Din ce am văzut? Preaînalţilor nu pare să le pese cu adevărat de noi, în pofida faptului că se pretind a fi protectorii noştri. La urma urmei, Ospeţele sunt un exemplu perfect în sensul acesta.

îşi trecu degetul mare peste dosul palmei mele.

- Ce e cu ele?

- Ospeţele mi s-au părut mereu mai degrabă o celebrare a Preaînalţilor decât a plebeilor.

- Şi de ce crezi asta?

Am tăcut, iar el zâmbi larg.

- Nu fi timidă acum, *nalaa!*

- Nu-mi mai spune aşa.

- Dar sunt curios să aflu ce gândeşti, iar tu chiar *eşti* încăpăţânată în momentul ăsta, lucru care...

- Da, ştiu, mi se potriveşte. Am oftat apăsat şi am adăugat: Dacă regele Euros şi toţi Deminyenii ar vrea să demonstreze că sunt protectorii noştri dedicaţi, de ce ar face-o doar în câteva zile pe an? De ce nu în fiecare zi? Nu e ca şi cum... M-am oprit, gândindu-mă că probabil ar fi trebuit să ascult chiar eu de sfatul pe care i-l dădusem lui Grady şi să-mi ţin gura. Nu are importanţă, am zis.

- Ba da, are. Nu-şi mai mişca degetul mare pe mâna mea. Nu e ca şi cum ce anume? mă întrebă el.

Am clătinat din cap.

- Nu e ca şi cum... murim de foame doar câteva zile pe an. E limpede că la curţile Preaînalţilor e suficientă mâncare ca să împartă şi cu alţii. Asigurându-se că un număr cât mai mare de oameni nu flămânzesc de-a lungul anului ar fi o modalitate mai bună prin care Preaînalţii ne-ar putea arăta că sunt într-adevăr protectorii noştri.

- Şi ce ştii tu despre ce înseamnă să flămânzeşti? mă întrebă el încet.

Tonul lui mă luă pe nepregătite. Nu o rostise ca pe o provocare, ci ca pe o întrebare sinceră, aşa că am

răspuns la rândul meu cu sinceritate:

- Am... crescut fără un cămin...

- Ai fost orfană? mă întrebă el, cu voce mai tăioasă.

M-am întristat nespus în timp ce l-am privit în ochi, aşteptând să-şi dea seama că ne mai întâlniserăm, aşteptând să înţeleg de ce intuiţia mea ezita când venea vorba despre a-i spune că drumurile ni se mai intersectaseră.

- **Ca mulţi alţii. Prea mulţi dintre ei nici măcar nu**

> > >

ajung adulţi, am spus. Ştiu cum e să te culci şi să te trezeşti înfometat, zi de zi, noapte de noapte, în timp ce alţii au mai multă mâncare decât ar putea spera să consume vreodată. Mâncare pe care pur şi simplu o aruncă.

Prinţul Thorne tăcu preţ de

câteva clipe.

- **îmi pare rău să aud asta, Calista!**

Stingherită de sinceritatea din vocea lui şi de faptul că- mi spusese pe nume, mi-am întors privirea dinspre el şi am încuviinţat din cap.

- **Oricum, îmi vin în min mai bune prin care regele şi-ar putea arăta iubirea faţă de oamen lui, fie ei Preaînalţi, fie plebei.**

- **Semeni cu Beylen când zici asta.**

Mi-am întors brusc privirea spre el, gândindu-mă numaidecât la ce îmi împărtăşise Claude.

- **îl cunoşti?**

- **Ştiu că a spus aceleaşi**

lucruri sau unele foarte asemănătoare, zise el, fără să-mi răspundă, de fapt, la întrebare. Nu ai fost niciodată la vreo curte, nu?

- Nu. Nu am avut această onoare.

începu să-şi mişte din nou degetul mare, trecându-l lent peste dosul palmei mele.

- Cei mai mulţi nu ar considera-o o onoare.

1

Am ridicat din sprâncene. îmi lăsase impresia că la curtea lui dădeai de violenţă, dar mi se părea că acum se referea la altceva.

- Ce vrei să spui?

- Ştiu cum par a fi curţile de la distanţă. O opulenţă decadentă de la acoperişurile caselor până la străzi, numai sclipici şi aur, zise el, dar, aşa cum se întâmplă cu

cele mai multe lucruri care sunt frumoase la exterior, la interior se află doar ruină si mânie.

Am simţit un fior pe şira spinării.

- **Dar e adevărat ce zici. Regele ar putea face mai mult. Toţi am putea şi ar fi trebuit să facem mai mult. îmi închipui că n-am fi avut acum probleme cu Cavalerii de Fier dacă am fi procedat altfel.**

- **E straniu, am zis eu o clipă mai târziu. Şi chiar... drăguţ.**

- **Ce anume?**

- **Să fim de acord.**

Prinţul Thorne râse.

- **îmi vin în minte alte lucruri în privinţa cărora am putea fi de acord care sunt mai mult decât drăguţe.**

- **Si uite că ai stricat totul.**

j

A râs din nou tare, iar eu mi-am simţit buzele zvâcnindu-mi. Avea un râs aproape la fel de molipsitor ca al lui Naomi, ceea ce-mi făcu inima să-mi tresalte.

Dar sunetul pieri, la fel şi zâmbetul lui.

- **Nu stiu cât de mult le semăn celorlalţi, dar stiu ce**

3 i i 7

anume mă face diferit. Nu te voi obliga să faci ceva ce nu vrei cu adevărat să faci.

Mi-a dat drumul la mână, însă, când m-am dat în spate, i-am simţit în continuare atingerea, încălzindu-mi pielea. Eram plină de îndoială, chiar şi când nu se mişca, chiar şi când nu mă mişcăm nici eu. M-am uitat spre uşă, strângând din buze. Am ezitat, căutând un motiv ca să mai zăbovesc acolo, şi am găsit unul.

- Lord Bastian a zis că regelui nu-i va plăcea.

M-am întors spre el şi l-am întrebat: Ce anume?

îmi zâmbi scurt.

- Decizia mea în ce priveşte Archwoodul.

- Nu înţeleg, am răspuns, încruntându-mă. Ai de gând să aperi Archwoodul... M-am oprit când mi-am amintit ce spusese în timpul cinei. „Am venit pentru a hotărî cum ar trebui să acţionăm în continuare...” Doar dacă nu cumva asta era doar una dintre opţiuni. Trebuia să decideţi dacă merita să fim salvaţi sau...

Nici măcar n-o puteam rosti.

- Sau nu, completă prinţul fără probleme. Distrugerea Archwoodului era una dintre opţiuni. Primvera ar ii abandonată şi s-ar construi porturi noi de-a lungul Canalului de Est. Şi asta ar prefera regele să facem.

CAPITOLUL 26

- Pe toţi zeii, am scrâşnit eu, ducându-mi o mână la piept. De ce ai... Stai aşa! Un nou soi de groază mă cuprinse. De ce ar fi regele nemulţumit de faptul că ai ales să nu distrugi Archwoodul? am întrebat.

Prinţul mă privi preţ de câteva clipe.

- Pentru că ar fi mai uşor să distrugem oraşul.

- Mai uşor? am şoptit, lovindu-mă de picioarele unei canapele. Să ucizi şi să strămuţi mii de oameni nevinovaţi ar fi mai uşor?

- E un risc mai mic pentru forţele armate ale Preaînalţilor. Foarte puţini dintre ei sau chiar nici unul

nu şi-ar pierde viaţa în timpul... eliminării Archwoodului ca posibil avantaj pentru adversari, zise el, cu braţele încrucişate peste piept. Cavalerii noştri vor muri apărând oraşul.

Nu-mi venea să cred ce auzeam, desi n-ar fi trebuit să

/ j

mă surprindă. Nu era ca şi cum aş fi crezut că regelui Euros îi păsa prea mult de plebei, dar ce zicea el era... Era o lipsă de compasiune brutală.

- **Deci regele nostru nu preţuieşte mai deloc viaţa plebeilor?**

Prinţul nu spuse nimic.

Un râs înţepător îmi ardea gâtlejul şi furia mă inundă.

- **Asta s-a întâmplat şi cu**

Astoria? Ai fost trimis să fii judecător şi călău?

- **în cazul Astoriei, lucrurile au stat cu totul altfel, spuse el, trăsăturile devenindu-i mai ascuţite. Oraşul era deja pierdut.**

- **Are importanţă care e motivul distrugerii? l-am întrebat.**

Tăcu din nou.

Am tras adânc aer în piept.

- **Câţi oameni ai ucis?**

- **Prea mulţi. Nuanţa maronie din ochii lui se închise până deveni neagră şi acoperi celelalte culori, iar eu aş fi putut jura că temperatura din încăpere scăzuse. Dar, ca să ştii, eu şi oamenii mei nu prădăm oraşele căzute. Nu ne ridicăm armele împotriva oamenilor de acolo. Nu ucidem orbeşte. Decesele care au avut loc s-au petrecut în pofida a tot ce-am făcut pentru a le**

preveni.

- **Vrei să spui că decesele cu pricina au avut loc pentru că cei care locuiau în oraşele respective au ripostat? Ca**

să-şi protejeze casele şi mijloacele de trai? Te aştepţi să nu o facă?

- Ba e întocmai la ce m-aş aştepta din partea lor, spuse

el.

Mi se făcu dintr-odată rece, aşa că m-am cuprins cu braţele.

- Câte oraşe a hotărât regele nostru că nu merită pierderea de vieţi preţioase ale Preaînalţilor? am întrebat, gândindu-mă la sătucurile şi oraşele care dispăruseră dea lungul anilor.

- Prea multe, repetă el pe un ton franc. Şi chiar mult mai multe ar fi fost pierdute dacă aş fi fost mereu de acord cu regele. îşi înclină capul şi adăugă: Ce e? Crezi că pot încălca poruncile regelui? Sunt prinţ, iar el e regele. Libertatea de a alege e limitată, chiar şi pentru mine.

M-am holbat la el, o parte din mine înţelegând că era doar o altă rotiţă din sistem, chiar dacă o rotiţă foarte puternică. Am tras tremurător aer în piept.

- Cum hotărăşti care oraş merită *să fie protejat* şi care va fi condamnat la moarte? Ba, mai bine de-atât, de ce ai salva Archwoodul după ce ţi s-a făcut aici?

Un muşchi al maxilarului îi zvâcni, şi îşi întoarse privirea.

-Tu.

- Poftim?

- Nu pot să-ţi spun motivul în ce priveşte alte locuri, dar în cazul de faţă? Din pricina ta. A îndrăznelii tale. Mam gândit că, dacă tu eşti atât de îndrăzneaţă, atunci cu siguranţă sunt şi alţii ca tine.

- Alţii care ar riposta?

- E o altă întrebare la care ştii deja răspunsul.

Nuanţa neagră i se scurse din ochi, iar cea albastră şi cea verde îşi făcură din nou apariţia. într-un fel, mă bucur că am fost otrăvit, adăugă el. Altminteri, nu te-aş fi găsit.

„Dar nu e prima dată când m-ai găsit.” Cuvintele acelea mi se perindară ca nişte şoapte pe limbă, însă nu mi se desprinseră de pe buze. înghiţind vorbele pe care intuiţia nu îmi îngăduia să le rostesc, m-am uitat spre fereastră. Am văzut în depărtare *spiritus* strălucind.

- Mă crezi, în sfârşit, un monstru?

Am închis ochii.

- Ar trebui, spuse el încet. Sângele de pe mâinile mele nu se va şterge niciodată. Nici n-aş încerca să-l şterg.

M-am înfiorat uşor, greutatea cuvintelor lui exprimând vina şi poate chiar durerea care îl împovărau. Oare doar el ar fi trebuit să aibă mâinile mânjite? Sau regele? Pentru că avea dreptate. Libertatea de a alege era, într-adevăr, limitată. Toată lumea răspundea în faţa cuiva, chiar şi regele.

Se zicea că el răspundea în faţa zeilor, însă prinţul avea totuşi de ales.

- Ce s-ar întâmpla dacă regele nu doar că ar fi nemulţumit de hotărârea ta, ci ţi-ar cere să distrugi oricum oraşul? Şi tu ai refuza?

- S-ar isca un război, răspunse el. Soiul de război faţă de care ce se pregăteşte în Ţinutul de Vest ar părea doar o încăierare uşor de uitat.

Mi se tăie răsuflarea.

- Te referi la Marele Război, am şoptit.

încuviinţă din cap, şi trecu o clipă de tăcere.

- Ştii cum era tărâmul înainte de Marele Război?

- Nu prea.

- Cei mai mulţi nu ştiu. Prinţul Thorne se întoarse la bufet şi îşi turnă din nou de băut. îţi mai torn unul? mă întrebă el.

Am clătinat din cap.

Puse la loc capacul.

- Pe când tărâmul a devenit îndeajuns de stabil după Marele Război pentru ca oamenii să înceapă să înregistreze istorisirile, toţi cei care şi-ar fi amintit cum fusese trecuseră de mult în nefiinţă, luând cu ei amintirile a mii şi mii de ani de civilizaţie. S-a hotărât că cel mai bine era să fie date uitării.

- Ai... trăit pe atunci?

- Nu. Am fost creat la scurt timp după aceea, ştiind ce se întâmplase. Se duse spre fereastră şi privi afară încordat. în limba noastră, Marele Război s-a numit Apocalipsa, zise el.

Am simţit un fior pe şira spinării.

- Preaînalţii au existat mereu, în culise, privind şi învăţând pe alţii. Protejându-i nu doar pe oameni, ci şi pământurile în sine, zise el. De-a lungul istoriei, am avut diverse nume, la un moment dat am fost veneraţi ca zei şi, pentru o vreme, am fost numiţi zâne din pădure, nimfe şi fiinţe magice din alt tărâm. Râse încet, apoi continuă: Alţii ne-au considerat stihii, spirite ale naturii. Alţii ne-au crezut îngeri, servitori ai unui singur dumnezeu, în timp ce alţii ne-au văzut drept demoni, ambele scrise în scripturi de muritori care abia de înţelegeau viziunile şi premoniţiile pe care le aveau.

Am expirat lent pe gură. Se referea, oare, la viziuni asemănătoare celor pe care le aveam eu?

- Presupun că primii Deminyeni au fost toate acele lucruri în moduri diferite. Fiecare nume se potrivea într- un fel. Luă o gură din băutură, apoi continuă: Oricum, *Deminyenii* erau *antici,* Calista. La fel de bătrâni ca tărâmul însuşi. Au existat când primul muritor a fost **adus la viaţă şi îmi închipui că vom fi aici mult timp după**

ce ultimul muritor va trece în nefiinţă.

>

Am simţit un alt fior străbătându-mi şira spinării pe când m-am dus spre canapea şi m-am aşezat pe marginea ei.

- **însă timpul e de**

neînduplecat şi nici măcar Deminyenii nu sunt imuni la efectele lui. Prinţul Thorne mă privi cu atenţie şi bău din pahar, apoi adăugă: Şi, deşi la început *Deminyenii* au interacţionat cu muritorii, a venit o vreme în care nu s-a mai putut continua aşa. *Deminyenii* şi-au asumat rolul de păzitori, însă au început să piardă legătura cu cei pe care-i protejau. Cel mai înţelept dintre Deminyeni, îl chema Mycheil, a văzut pericolele pe care le prezicea acest lucru. Le vedea deja la alţii. Felul în care timpul îi schimba îi făcea mai reci, mai puţin empatici şi omenoşi. Au început să aibă loc accidente.

- **La ce te referi când spui accidente?**

- **Decese, zise el, făcând o**

grimasă. Din diverse cauze. Uneori, doar de spaimă când vedeau un Deminyen ucigând un muritor. Alteori, Deminyenii încercau să oprească un muritor de la a face un lucru care le-ar fi făcut rău multora sau pământurilor, iar la vremea aceea... era un lucru nemaiauzit să ridici mâna împotriva unui muritor.

- Ei bine, asta s-a schimbat cu siguranţă, am bombănit eu.

- Aşa e. îşi termină băutura şi aşeză paharul pe bufet. Mycheil a ştiut că sosise momentul ca fraţii lui să se retragă din rândul omenirii, să se odihnească, cu speranţa că, atunci când aveau să se trezească din nou, aveau să fie reînnoiţi. Aşa că le-a poruncit să se retragă, să doarmă, şi aşa au

făcut. Secole întregi, devenind doar mituri şi legende uitate pentru cei mai mulţi şi strămoşi nestiuti ai altora.

Am apucat o pernă moale, catifelată, şi am strâns-o la piept.

- Ce... s-a întâmplat?

Prinţul Thorne nu a răspuns vreme îndelungată.

- Timpul a mers înainte. Lumea dinaintea celei de acum? Lumea care a căzut? Era mult mai avansată. Clădiri cât munţii de înalte. Rareori se vâna pentru mâncare, ci alimentele erau crescute sau fabricate. Oraşele erau conectate prin drumuri şi poduri care se întindeau pe kilometri întregi. Străzile erau pline de vehicule alimentate cu electricitate, nu de trăsuri, si

existau cuşti de otel care se înălţau în văzduh, transportându-i pe oameni peste mări. Lumea nu era cum e acum.

Lucrurile pe care le spunea păreau neverosimile şi imposibil de înţeles, dar Preaînalţii... nu puteau minţi.

- Clădirile acelea măreţe au înlocuit copacii, şi au distrus păduri întregi, maşinăriile au sufocat aerul, iar traiul uşor a dus creaturi din toată lumea în pragul dispariţiei sau chiar mai rău. Toate acele lucruri au avut un cost. Lumea murea, iar muritorii fie au fost incapabili să-si schimbe felul de a fi, fie nu au vrut să o facă.

Motivele nu mai contează, de fapt, pentru că toată distrugerea perpetuată i-a trezit pe Preaînalţi.

Cei străvechi au încercat să-i avertizeze pe oameni, dar prea puţini au ascultat şi prea puţini dintre Deminyenii treziţi din nou s-au întors cu o legătură reînnoită cu oamenii. Prea mulţi au început să-i considere o năpastă pentru pământ. O ciumă care trebuia îndepărtată, ceea ce au şi

făcut. Peste jumătate dintre Deminyeni s-au întors împotriva oamenilor, crezând că aceştia ar fi trebuit să fie privaţi de libertate, convinşi că era singurul mod de a-i salva pe ei şi lumea deopotrivă, pe când ceilalţi au încercat să apere drepturile oamenilor... Aşa a izbucnit războiul. între Preaînalţi. Lupta lor a cutremurat pământul până când clădirile s-au prăbuşit, a stârnit vânturi, a incendiat oraşe şi a ridicat nivelul oceanelor, înghiţind... continente întregi. Muritorii doar au fost prinşi la mijloc.

- Continente? am întrebat eu în şoaptă.

- Au existat şapte înainte, întinderi mari de pământ înconjurate de corpuri de apă vaste, zise el. Acum, nu mai sunt şapte.

Zeilor mari! Am strâns mai tare perna în braţe.

- Muritorii nu au fost întru totul nevinovaţi în cele petrecute. La urma urmei, acţiunile lor, egoismul şi ignoranţa lor voită i-au trezit din somn,

însă nu meritau să aibă parte de o asemenea mânie, de o astfel de distrugere. Mă privi şi adăugă: Marele Război nu doar că a curmat multe vieţi, ci a remodelat lumea cu totul.

Am încercat să procesez toate acele lucruri, dar nu credeam că aveam să reuşesc vreodată să o fac.

- Există Deminyeni care au făcut parte din lumea aceea, nu-i aşa?

- Câţiva. S-au pierdut multe vieţi de ambele părţi.

- Regele?

Prinţul Thorne se întoarse spre mine.

- A trăit pe atunci.

- Şi de care parte era? am întrebat eu, întrucâtva temătoare.

- Ambele? Mulţi Deminyeni care au supravieţuit sunt cei care s-au aflat undeva la mijloc. Credeau că muritorii trebuiau protejaţi, dar şi că nu se putea avea încredere în ei să domnească peste pământuri; că, dacă ar fi fost lăsaţi în pace sau dacă li s-ar fi acordat o putere reală, aveau să repete istoria.

Uneori, aveam impresia că nu se putea avea încredere în noi, plebeii, nici să cărăm o carafă cu apă fără să o vărsăm, dar era nedrept să spui că am fi repetat istoria când nu cunoşteam istoria cu pricina.

- Tu ce crezi?

- Nu ştiu sigur, zise el şi zâmbi ironic. Se schimbă de la o zi la alta. Mă privi în ochi şi adăugă: Ştiu însă că nu mai poate avea loc un astfel de

război. Muritorii nu-i vor supravieţui, şi trebuie făcut orice pentru a-l preveni.

- Ce înseamnă asta? am întrebat, ridicându-mă şi aruncând perna în locul în care stătusem. Să-i sacrificăm pe câţiva, ca să-i salvăm pe cei mai mulţi? Asta înseamnă, de fapt, să respecţi ordinele date de rege?

- În termeni cât se poate de simplificaţi? Da. Mă privi şi adăugă: Există un motiv pentru care cei mai mulţi muritori nu cunosc istoria tărâmului lor.

- Pentru că, dacă ar cunoaşte-o, s-ar teme de Preaînalţi?

încuviinţă din cap.

- Mai mult decât o fac deja mulţi dintre ei.

Mi se făcu frig, şi mi-am frecat braţele. Nu eram convinsă că era singurul motiv pentru care istoria era ţinută secretă. Poate că regele şi cei care domneau nu voiau să avem ocazia de a proceda mai bine şi de a fi mai buni ca înainte.

- E mult de procesat.

- Ştiu.

- Fericiţi cei săraci cu duhul, am murmurat.

- Cunoaşterea rareori uşurează lucrurile. Trase adânc aer în piept şi adăugă: Lucrurile pe care ţi le-am împărtăşit? E interzis să o facem.

M-am uitat la el.

- Atunci, de ce ai făcut-o?

- Din nou, nu ştiu. Râse, apoi adăugă: Cred că am simţit nevoia să-ţi explic de ce am făcut lucrurile pe care le-am făcut, pentru că mi se pare... Se încruntă, apoi continuă: Mi se pare important să înţelegi că nu sunt...

Că nu era un monstru.

Am tras aer în piept, sacadat. Nu ştiam ce să cred. Era, oare, un monstru? Poate. Pretindea că nu simţea deloc milă şi nimicea oraşe la porunca regelui, însă căra pe umeri greutatea poruncilor primite de la rege. Chiar şi acum îmi dădeam seama de asta.

Ştiam, în schimb, că nu era nici rău, nici bun. La fel ca mine, şi nu aveam nevoie de intuiţie ca să confirm asta sau ca să ştiu că-i salva pe cei pe care-i putea salva şi îi jelea pe cei pe care nu-i putea salva.

- Dacă vrei să pleci, Calista, nu te voi opri. Nici măcar nu te-aş învinui, zise prinţul Thorne, atrăgându-mi privirea spre el. îţi promit, încheie el.

Am încuviinţat din cap, m-am dat în spate şi m-am întors cu spatele spre el, pentru că... credeam că asta trebuia să fac. Am străbătut încăperea, simţind cum mă sfredelea cu privirea. Am ajuns la uşi şi am apucat mânerul. Acesta se întoarse sub strânsoarea mea. Uşa se întredeschise. Inima începu să-mi bată cu putere în timp ce mă holbam la deschizătura îngustă. Am încremenit, războindu-mă cu mine însămi, pentru că...

Nu voiam să plec.

Deşi ar fi trebuit să o fac şi în pofida lucrurilor pe care le aflasem, voiam să rămân şi ştiam ce însemna dacă aş fi făcut-o, ştiam cu ce anume aş fi fost de acord. Felul de companie pe care şi-l dorea nu însemna să-l învăţ despre caracterul complex al consimţământului sau să continuăm să ne certăm pe

cine ştie ce temă. Mă voia pe mine. Trupul meu. Eu îl voiam pe el. Trupul lui.

De ce nu l-aş fi putut avea?

Nu exista nici un motiv, în afară de... o senzaţie acută de agitaţie, pentru că, în mod inexplicabil, mi se părea că faptul că rămâneam avea să însemne *mai mult* de-atât.

Pentru că nu aş fi rămas cu el doar pentru plăcere. Ci pentru tovărăşie. Pentru încrederea aparent inexplicabilă pe care o avea în mine. Pentru complexitatea a cine şi ce era. Şi pentru liniştea pe care o simţeam cu el.

Am închis uşa şi, când m-am întors, l-am văzut stând în acelaşi loc. Privirile ni se întâlniră, şi mi se păru că am zărit o urmă de surprindere pe chipul lui.

îmi întinse lent mâna. Pieptul mi se păru prea strâns şi prea lejer în acelaşi timp. Nu am simţit podeaua rece sub picioare când am înaintat. Nu îşi luă ochii de la mine când mi-am ridicat mâna tremurătoare şi mi-am pus-o în a lui. Contactul dintre palmele noastre fu ca un şoc pentru simţurile mele, iar, când îşi întrepătrunse degetele cu ale mele, intuiţia mea rămase tăcută, dar am ştiut cumva că nimic nu avea să mai fie la fel după clipa aceea, după noaptea aceea.

CAPITOLUL 27

Prinţul Thorne se întoarse, şi poate că gândurile îmi erau îndrumate de imaginaţia mea prea activă, care umplea golurile lăsate de intuiţia mea care tăcea, însă nam reuşit să alung sentimentul că

această alegere avea să schimbe totul.

Fără să spună un cuvânt, mă conduse în odaia de dormit. Inima încă îmi bătea cu putere când m-am uitat din prag la odaia pentru îmbăiat şi apoi la pat. Mă cuprinse o energie agitată, un amestec de nerăbdare şi... necunoscut. Trecuse atât de mult timp de când nu mai fusesem cu cineva.

Şi nu fusesem niciodată cu cineva ca el.

Prinţul Thorne se opri lângă pat şi se întoarse spre mine. Tăcu şi, în timp ce îmi cuprinse obrazul cu palma, culorile ochilor i se învolburară. Oare îşi dădea seama de ce inima îmi bătea cu putere? Mi-am muşcat buza de jos.

Mă privi în ochi şi îşi trecu vârfurile degetelor peste gâtul meu, înspre umărul meu. Mă întoarse cu spatele spre el.

- Cum a fost pentru tine? în copilărie?

- Nu... Nu ştiu.

Atingerea lui aproape insesizabilă stârnise fiori în urma ei.

- Ba ştii. îmi trecu părul lung şi greu peste umăr. Spune-mi! zise el.

M-am holbat în faţă.

- De ce vrei să ştii?

- Pur şi simplu, vreau.

- Nu e chiar atât de interesant.

- Mă îndoiesc, spuse el. Spune-mi cum a fost, *nalaa!*

- A fost...

Mi se tăie răsuflarea când găsi rândul de bride micuţe de pe spatele rochiei. O veioză se aprinse, speriindu-mă. Nu credeam că m-aş fi putut obişnui

vreodată cu abilitatea lui de a face astfel de lucruri.

- A fost greu.

Nu spuse nimic preţ de-o clipă.

- Când ai rămas orfană?

- La naştere? am zis, râzând. Sau poate la scurtă vreme după aceea. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu părinţii mei, dacă s-au îmbolnăvit sau pur şi simplu nu au putut să-mi poarte de grijă şi... obişnuiam să mă gândesc mult la asta. De ce au renunţat la mine? Oare au avut de ales?

- Şi acum, nu te mai gândeşti la asta? mă întrebă el, rochia lărgindu-se pe măsură ce desfăcu lent prinzătorile.

Am clătinat din cap.

- Nu are nici un sens să o fac. Aş înnebuni dacă aş face-o, aşa că am hotărât că pur şi simplunu auavut de ales.

- Probabil e adevărat, indiferent de cum au decurs lucrurile în realitate, zise el, iar eu am încuviinţat din cap. Cum ai supravieţuit?

- Făcând orice a fost nevoie, am spus. Apoi, am adăugat rapid: Nu am fost singură. Am avut un prieten. Am supravieţuit împreună.

- Şi prietenul tău? A fost mai uşor să supravieţuieşti cu el?

M-am gândit la asta în timp ce îşi trecu dosul degetelor peste partea de jos a spatelui meu.

- Chiar a fost mai uşor cu el, dar...

-Dar?

- Dar a fost şi mai greu, am spus în şoaptă. Pentru că nu mai trebuia să ai grijă doar de tine, ştii? Ci şi de altcineva, pentru care îţi făceai griji ori de câte ori vă despărţeaţi ca să căutaţi mâncare, bani sau adăpost. Se pot întâmpla atât de multe lucruri pe străzi. Toată lumea e...

M-am oprit, foindu-mă stingherită de pe un picior pe altul.

- Toată lumea e cum?

L-am privit peste umăr. Lumina slabă îi umbrea adânciturile obrajilor.

- Chiar vrei să ştii? Pentru că nu trebuie să te prefaci interesat ca să facem orice am face noi aici.

Se holbă în jos la mine, cu ochii ascunşi de gene.

- Nu mă prefac, spuse el, şi nu m-am prefăcut nici în timpul cinei.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

- Chiar te interesau diferitele soiuri de şerpariţă? Am râs, apoi am spus: Nimeni nu e interesat de şerpariţă.

- Tu eşti.

- Da, ei bine, eu sunt uşor de distras.

Prinţul Thorne chicoti.

- Un alt lucru de care mă îndoiesc, zise el. Toată lumea era cum anume, *nalaa?* mă întrebă el.

Muşcându-mă uşor de buza de jos, am clătinat încet din cap.

- Toată lumea era un potenţial duşman. Alţi copii, chiar şi cei cu care locuiai şi în care aveai încredere. Persoana care ţi-a dat pâine într-o zi în

următoarea îi putea chema pe magistraţi şi te putea acuza de furt. Domnul prea prietenos de pe stradă? Ei bine, atitudinea lui prietenoasă are un preţ.

M-am înfiorat când degetele i se opriră pe ultima prinzătoare.

- Aşa că nu te păzeşti doar pe tine, dar nici nu eşti singur. Ai la rândul tău pe cineva care veghează asupra ta.

Nu spuse nimic preţ de o clipă, apoi:

- O zici de parcă n-ar fi fost mare lucru.

Serios?

- Pur şi simplu, a fost ce a fost.

Urmă un alt interval scurt de tăcere.

- Esti mai îndrăzneaţă decât am intuit.

> j

M-am îmbujorat şi m-am forţat să râd.

- Nu e adevărat. Mi-am

petrecut toată viaţa speriată, încă... Am tras adânc aer în piept, apoi am adăugat: Nu cred că am fost sau că sunt curajoasă. Probabil eram doar disperată să supravieţuiesc.

- Teama nu te face mai puţin curajos, zise el, desfacând şi ultimul nasture. Nici disperarea. Dimpotrivă, întăresc îndrăzneala.

- Poate, am murmurat, apoi mi-am dres glasul. Te-aş întreba cum a fost pentru tine, dar, din moment ce nu ai fost niciodată copil... M-am oprit încruntându-mă, apoi am zis: Ce lucru straniu de rostit cu voce tare!

Prinţul pufni în râs, apăsându-mă uşor cu degetele pe spate, depărtându-mi jumătăţile rochiei. Mânecile rochiei îmi mai coborâră puţin pe braţe, oprindu-se chiar

deasupra coatelor.

- Cum a fost? am întrebat, înfrântă de curiozitate. Să fii creat?

- E greu de explicat şi probabil imposibil de înţeles. îşi trecu mâinile peste partea de sus a spatelui meu, făcându-
mă să mă înfior din nou. Dar e ca si cum... te-ai trezi, ai

deschide ochii si ai sti totul.

Am clipit, uluită.

- Totul? într-o clipă? M-am uitat spre el, însă îşi întorsese capul astfel încât nu-i puteam vedea expresia. Ştii totul? am întrebat eu din nou.

- Da, însă durează o vreme ca să înţelegi ce ştii şi cum se aplică lumii din jurul tău, lumea în care încă n-ai intrat. îşi trecu degetele peste omoplaţii mei. Poate dura ani întregi până să înţelegi întru totul.

Am încercat să-mi închipui cum ar fi fost să mă trezesc şi în câteva minute să absorb toate cunoştinţele pe care le-am acumulat de-a lungul vieţii. Avea dreptate. Nu puteam înţelege.

- Pare... intens.

- Foarte.

Nu m-am mişcat când a continuat să îmi exploreze spatele, bucurându-mă de atingerea lui caldă.

- Când ai fost creat arătai ca acum?

- Nu tocmai. îşi trecu degetele peste şira spinării. Când am luat fiinţă, mă aflam sub pământ.

Am icnit.

- Ai fost îngropat de viu?

- Nu, *nalaa.* îşi trecu din nou mâinile în sus pe şira spinării. Am fost creat din pământ, ca toţi Deminyenii, de altfel, iar, când luăm fiinţă, nu suntem încă pe deplin... formaţi.

- Nu sunteţi pe deplin formaţi? am întrebat, şi privirea îmi căzu pe sabia-i din teacă. Voi avea nevoie de puţin mai multe detalii pe tema asta.

- Durează ceva vreme ca trupurile să ni se dezvolte până ajung la forma pe care o vezi acum şi pot apărea probleme în timpul procesului de creare, îmi explică el. La început, suntem doar conştiinţe, apoi, în timp, oasele ne sunt făurite din rocile din adâncuri, iar carnea ne e

sculptată din piatră. îşi trecu degetele peste coastele mele, apoi continuă: în tot acest timp, rădăcinile Pădurii de Velniş ne hrănesc, ne creează organele şi ne umplu venele. Tot procesul poate dura ani întregi, în timp ce ascultăm sunetele vieţii care se desfăşoară în jurul nostru şi deasupra noastră.

Cel mai probabil rămăsesem cu gura căscată. Am încercat să pricep toate aceste lucruri, dar am renunţat, pentru că nu aveam cum s-o fac.

- Ani întregi sub pământ? Aş înnebuni.
- Bineînţeles că ai face-o. Eşti muritoare, zise el simplu. Noi nu suntem.
- Dar nu înţeleg... Vreau să spun, curge sânge din tine. Nu sevă.
- La fel şi din Pădurea de Velniş.

Am făcut o grimasă când mi-am amintit de zvonurile cu pricina.

- Am auzit că Pădurea de Velniş sângerează, dar...
- Nu ai crezut?
- M-am gândit că era doar sevă roşie, dar presupun că acum înţeleg de ce Pădurea de Velniş e atât de sacră. Am râs nesigură. Ştii, în noaptea aceea din grădină, când ai spus că faci parte din tot ce ne înconjoară, nu m-am gândit că vorbeai la modul literal.
- Majoritatea nu ar face-o.

îşi trecu degetele peste curbura taliei mele.

M-am gândit la ce-mi împărtăşise despre lumea trecută.

- Cei care au trăit înainte de Marele Război ştiau despre Pădurea de Velniş?
- Dacă au ştiut cândva, au uitat, dar la intrarea în pădure ar fi văzut semne că se aflau pe pământ sacru.

Avertismente care pesemne că au fost ignorate. Distrugerea pădurii i-a trezit pe cei dintâi.

într-un fel, era greu să nu te înfurii pe strămoşii noştri, când se părea că îşi săpaseră singuri groapa aproape voit.

- Există şi Preaînalţi care se nasc, aşa-i? am întrebat. Nu mă refer la *caelestia.*

- Copiii Deminyenilor se nasc şi îmbătrânesc ca un *caelestia* sau un muritor, dar poate mai lent ca ei.

- Aşa mă gândeam şi eu. M-am oprit, apoi am adăugat: Tu ai copii?

-Nu.

Nu ştiu de ce m-am simţit uşurată să aud asta.

- Am auzit că Deminyenii pot alege când să aibă un copil. în sensul că ambii trebuie să îşi dorească asta pentru ca un copil să fie creat. E adevărat?

-Da.

- Mi se pare drăguţ, am murmurat.

- Dar tu? mă întrebă el şi îşi trecu din nou mâinile peste spatele meu. Ai avut copii?

- Zeilor, nici vorbă!

Prinţul Thorne râse.

- Să înţeleg că nu-ţi plac copiii?

- Nu e vorba despre asta. Doar că ce fel...

M-am oprit. Mi-am amintit de ce spusese Grady. De ce aş fi vrut să aduc un copil pe lumea asta? Era o întrebare al naibii de bună pentru cei mai mulţi dintre noi, dar pentru mine? Cu atât mai mult. Cum mi-aş fi putut măcar atinge copilul?

- înţeleg, spuse el încet.

Am dat să spun ceva, dar m-am răzgândit, gândindu- mă că poate chiar înţelegea că nu i-aş fi putut oferi unui copil viaţa pe care o merita. Că mă temeam că aş fi repetat istoria. Nu voiam să-i fac asta unui copil. Nu-i puteam face asta. însă nu avea

cum să înţeleagă cu adevărat cât de greu mi-ar fi.

Mi-am dres glasul şi am spus:

- Oricum, ziceai că pot apărea probleme în timpul creării?

- Dacă procesul este perturbat, creaţia este întreruptă.

îşi trecu mâinile în jos peste braţele mele, apucând

mânecile rochiei. Mi se tăie răsuflarea când materialul mătăsos îmi alunecă de pe braţe şi apoi peste şolduri, adunându-se grămadă la picioarele mele.

- Fiinţa dezgropată e şi mai puţin muritoare ca un Deminyen.

Pielea goală mi se răci.

- Te referi la cei care nu arată ca noi? La *nixe?*

- într-un fel, zise el, trecându-şi din nou palmele peste coapsele mele, alungând senzaţia de răceală. *Nixele* sunt trezite mai devreme intenţionat, adăugă el.

Mi-am amintit de ultima dată când mă aflasem în odaia aceasta.

- La asta te-ai referit când ai spus că nu ai încredere în cei care au creat *nixele?*

I-am simţit respiraţia pe ceafa, apoi buzele.

-Da.

Am vrut să-l întreb de ce ar fi vrut cineva să perturbe procesul, însă îşi mutase mâinile pe şoldurile mele. Apucă bucata de dantelă subţire cu degetele şi începu să o împingă în jos.

Bătăile inimii mi se înteţiră când am privit peste

umăr şi i-am văzut doar creştetul capului plecat în timp ce îmi trase lenjeria în jos pe picioare, dându-i drumul peste rochia de pe podea. îşi trecu gura peste curbura posteriorului meu, împrăştiindu-mi toate gândurile. Apoi, mă sărută pe adâncitura spatelui, în talie, în centrul şirei spinării şi apoi pe ceafa, pe măsură ce se ridică din nou.

- Spune-mi ceva, *nalaa*, zise el, întorcându-mă în braţele lui. Aşa supravieţuieşti acum?

Mi-am ridicat ochii, şi privirile ni se întâlniră imediat. Nuanţa albastră a ochilor i se închise la culoare, precum cerul la amurg, pătrunzându-le pe celelalte.

- Ce vrei să spui?

îmi adună părul şi mi-l dădu peste umăr.

- încă supravieţuieşti făcând orice e necesar?

- Da, am răspuns eu în şoaptă.

îşi plecă pleoapele, genele dese acoperindu-i ochii.

- De aceea ai hotărât să rămâi în noaptea asta?

Mi se strânse stomacul.

-Nu.

- Sincer?

Mi-am ridicat braţele tremurânde şi l-am apucat de lateralele tunicii. Inima îmi bătu cu putere în piept când i-am dat jos tunica. Preluă controlul, în tăcere, şi îşi dădu jos cămaşa, aşa că m-am întins spre prohabul pantalonilor. I-am descheiat nasturii, iar senzaţia care mă încercă fu cu totul diferită de prima dată când o făcusem. La fel şi când i-am tras

în jos pantalonii moi.

- Da, am răspuns eu când scăpă de pantaloni. Mi-am pus palmele pe abdomenul lui şi am închis ochii, absorbind senzaţia stârnită de pielea lui netedă. M-am cutremurat din nou. Sincer.

Prinţul nu spuse nimic în timp ce mi-am trecut mâinile peste pieptul lui, gândindu-mă că într-adevăr avea trupul făurit din piatră. Preţ de câteva momente, mi- am permis să mă pierd puţin în simplul gest de a-l atinge. Să-i simt pielea dură frecându-se de mâinile mele mult mai moi. Adânciturile şi crestele abdomenului lui. Muşchii încordaţi. Nu aveam idee cum mă vedea el pe mine, însă noutatea de a atinge pe cineva era mult prea puternică să-i pot rezista. Nu mă opri. Doar rămase locului, îngăduindu-mi să explorez, aşa cum îi permisesem şi eu lui să facă, şi nu cred că ar fi înţeles vreodată ce îmi dăruise. M-am lăsat în genunchi în faţa lui, pe podeaua de piatră la fel de tare ca pielea lui, dar rece.

Am deschis ochii şi mi-am ridicat privirea spre mădularul lung, gros şi tare ce-i ieşea dintre şolduri.

- Eşti frumos, am şoptit.

îşi înclină uşor capul, iar în lumina lămpii am văzut că... un obraz îi era mai închis la culoare decât celălalt.

Buzele mi se depărtară.

- Roşeşti cumva?

-Da?

Chiar părea nesigur.

îmbujorarea aceea slabă avea ceva întru

totul fermecător: faptul că o ființă atât de puternică și de nepământeană ca un Deminyen se putea îmbujora.

- Da, Alteță.

- Thorne, mă corectă el. Nu cred că m-am mai îmbujorat vreodată.

- Poate că ai făcut-o și nu ți-a spusnimeni.

- Mulți nu ar avea curajul să o facă, zise el și își îndreptă capul. Dar cred că e... o premieră.

Probabil nu era, însă îmi plăcea ideea de a fi prima care îl făcea pe temutul prinț de Vytrus să roșească. Am zâmbit și mi-am trecut mâinile peste coapsele lui, concentrându-mă asupra înălțimii lui. Stând în genunchi, trebuia să mă întind ca să ajung la el, atât de absurd de înalt era. Mi-am trecut mâinile peste pielea lui, simțindu- i fundul bombat și apoi din nou șoldurile zvelte, în tot acest timp sângele fremătându-mi în vene. Era impresionant de mare... și intimidant, și, chiar dacă n-ar fi trecut atât de multă vreme de când făcusem asta, tot aș fi fost neliniștită... Entuziasmată, dar neliniștită.

- Mă gândeam, am zis eu, simțindu-mă îndrăzneață și dorită, că, din moment ce tu ai servit deja desertul, drept ar fi să servesc și eu o porție.

își trecu degetele peste obrazul meu, apoi mi le înfipse în păr.

- Atunci, servește!

Nici urmă de ezitare, de nesiguranţă sau de prefăcătorie. Stăteam în genunchi în faţa lui, atingându-l, pentru că aşa voiam, iar mintea îmi era plină doar de propriile gânduri. Mâinile nu îmi tremurară când l-am cuprins cu degetele, însă el da. Tremură uşor când l-am strâns mai tare şi din nou când am respirat pe capul mădularului lui, tachinându-l. I-am frecat mădularul lung, simţind crestăturile acelea uşoare, şi mi-am ridicat privirea spre el.

Mi se tăie răsuflarea. Umerii şi braţele îi erau învăluite într-o ceaţă aurie uşoară. Capul îi era plecat, iar părul îi cădea în faţă, peste lateralele feţei. Nu-i puteam vedea ochii, însă privirea îi era intensă şi încinsă şi aţâţă focul care ardea deja mocnit în venele mele. îşi încovoie degetele în părul meu.

L-am cuprins cu gura şi m-am cutremurat când l-am auzit gemând adânc, gutural. L-am cuprins cât am putut de adânc, adică nu foarte adânc, însă prinţul... răspunse cu un geamăt şi încordându-şi uşor şoldurile, ceea ce îmi dădu de înţeles că nu-l deranja câtuşi de puţin. Mi-am trecut limba peste mădularul lui lung şi peste crestăturile acelea de pe partea de dedesubt, ajungând la adâncitura de sub vârful mădularului. L-am cuprins din nou cu gura şi... păru să se încălzească sub mâna mea şi în gura mea, iar căldura pe care o emana îmi invadă simţurile. I-am supt capul mădularului, surprinsă de gustul lui. Nu era sărat, cum fusese cazul la alţii, ci... uşor dulceag? De parcă ar fi fost acoperit de un praf de ceva asemănător cu zahărul? Nu mai gustasem

niciodată aşa ceva. Mâna i se încordă în părul meu, trăgându-mă de şuviţe în timp ce l-am supt mai tare, gura umplându-mi-se mai mult de gustul lui. Am simţit furnicături în gură, iar vârtejul acela brusc de senzaţii mă străbătu, întărindu-mi sfârcurile şi coborând spre muşchii care mi se încordară în partea de jos a abdomenului. Am simţit cum mă umezesc şi am gemut în timp ce-l sugeam. Usturimea uşoară, învăpăiată, pe care o simţeam pe scalp când tot trupul îi zvâcnea doar mă excită mai tare.

M-am apropiat de el, lipindu-mi sânii de coapsele lui, sugându-i şi frecându-i mădularul. Limba îmi pulsa, la fel şi locul dintre coapsele mele, şi am vrut să întind mâna şi să mă ating singură, dar nu mai făcusem asta... Nu mă atinsesem niciodată în faţa altcuiva. Zeilor mari, în timp ce îmi înfigeam degetele în gamba lui, îmi doream atât de tare să o fac, încât dorinţa aceea deveni aproape dureroasă.

- Fir-ar! mârâi el, şi trupul îi zvâcni din nou.

înainte nu-mi plăcuse prea tare actul acesta, dar acum eram lacomă. Eram nesătulă, şi l-am supt mai adânc, minunându-mă de gustul lui, de gemetele adânci şi guturale pe care le scotea. Iar când începu să-şi mişte şoldurile, am vrut să o facă mai repede, mai apăsat. Mi- am dorit tot felul... de lucruri imorale când am deschis ochii şi mi-am ridicat privirea spre el, iar inima îmi bătea năvalnic în piept şi trupul îmi tânjea. Mi-am apropiat coapsele, cutremurându-mă din pricina dorinţei învăpăiate care mă cuprinse. Mă apucă mai ferm de ceafa, ţinându-mă locului în timp ce se mişca. Voiam...

- Atinge-te!

Am deschis brusc ochii.

îşi trase mădularul din gura mea şi mă săltă în picioare. Picioarele îmi tremurară în timp ce mă întoarse, aşezându-mă pe marginea patului. Se apropie şi îmi desfăcu larg picioarele. Aerul rece sărută carnea înfierbântată dintre coapsele mele. Mă luă de mână şi mio trecu peste mădularul lui, peste capul mădularului, ud de la gura mea şi... de la *el.* Vârfurile degetelor mi se încălziră numaidecât şi începură să mă furnice.

- Ce... e asta? am întrebat, cu voce aproape de nerecunoscut. Guturală. Senzuală. Simt furnicături pe piele şi ai gust de... Am înghiţit în sec, gemând uşor. în negura de dorinţă carnală care mă cuprinse, mi-am amintit un lucru pe care mi-l spusese. Sămânţa ta..., am zis eu.

- E un afrodiziac, încheie el.

- Zeilor mari! am icnit, făcând ochii mari.

Nici măcar nu juisase încă şi avea deja un asemenea efect?

- Acum... Am gemut când mă săgetă un junghi intens de dorinţă. Acum, înţeleg de ce oamenii şi-o doresc atât de tare, am spus.

Râse, întunecat şi imoral.

- Atinge-te! îmi porunci el, prinzându-mă din nou de după ceafa. Pătrunde-te cu degetele, în timp ce eu îţi pătrund gura.

Parcă am luat foc când i-am auzit cererea; cuvinte care în mod normal mi-ar fi tăiat pofta, dar care acum mă făcură să scâncesc de plăcere. Privindu-l drept în ochi, am făcut ce îmi ceruse. Mi-am dus mâna între coapse, în timp ce el mă privi, fără să se clintească, mădularul lui licărind între noi. Mi-am atins clitorisul si mai că mi-am ridicat şoldurile de pe pat. Furnicăturile pe care le simţeam în degete se mutară în mugurul încordat de nervi...

- Pe toţi zeii, am strigat când m-am înfiorat de plăcere, tremurând din tot corpul. Nu cred că pot, am zis eu.

- Ba poţi. îmi trase capul mai aproape de el. Vreau să te pătrunzi cu degetele, zise el, şi maxilarul îi zvâcni. Le vreau în

tine, adăugă.

M-am cutremurat şi mi-am pătruns carnea umedă cu degetele. Nu clipi, nici măcar o dată, când am început să- mi mişc degetele. Trona deasupra mea, strângându-mă tare de păr. Am simţit iar senzaţia aceea de furnicături şi căldură în miezul meu.

- Asa te vreau, murmură el.

Inima îmi bătu cu putere când l-am cuprins din nou cu gura şi l-am apucat cu cealaltă mână. L-am supt, făcând în acelaşi timp aşa cum îmi ceruse. Am îngânat aprobator, însă sunetul fu acaparat de mârâitul lui în timp ce se împinse mai tare în mine, cu mişcări tot mai dure, însă fiecare mişcare a şoldurilor părea controlată. Nu mă răni şi, pe toţi

zeii, ştiam că ar fi putut să o facă cu uşurinţă la cât de tare era, la cât de puternic era, însă lua fără *să ia,* iar eu l-am gustat mai adânc, frecându-mă de

pat în timp ce mă atingeam. Muşchii mi se încordară şi mi se strânseră. Nu-mi putea auzi gemetele, dar am ştiut că le simţea în timp ce mă privea sugându-i mădularul şi atingându-mă singură. Orgasmul fu izbitor, îmi tăie respiraţia...

Prinţul îşi scoase mădularul din gura mea, împingându-mă pe pat şi aşezându-se între picioarele mele, prinzându-mi mâna şi mădularul lui între noi, fără să se lase cu toată greutatea pe mine. îmi trase capul pe spate. Privirile ni se întâlniră în timp ce se cutremură, şi i-am simţit sământa fierbinte şi pişcătoare pe mână, pe miezul meu. Trupul îi era cald şi parcă fredona. Am căscat ochii, cotropită de un tumult de senzaţii, în timp ce marginile trupului îi străluciră ca *spiritus.* Cu siguranţă aveam să mă simt stingherită de sunetul pe care l-am scos când m-am agăţat de braţul lui, însă râsetul lui, râsul lui dens şi erotic când se împinse în mine mai că mi se desprinse şi mie de pe buze în timp ce mă străbătură valuri de plăcere.

Iar senzaţiile continuară mult timp după ce el se liniştise pe mine, secundele preschimbându-se în minute. Fiorii de plăcere continuară şi când îmi scoase degetele din mine. M-am cutremurat în timp

ce... el stătu deasupra mea, dându-mi şuviţele de păr umede laoparte de pe faţă, atingându-mă pe obraz, pe buzele depărtate, cu ochii deschişi şi fără să piardă o singură clipă. Mă privi şi mă mângâie uşor, în timp ce eu mă cutremuram, până se stinse şi ultimul val de plăcere şi eram în sfârşit eliberată din acea robie. M-am holbat la el, cu ochii pe jumătate deschişi.

Zeilor mari, Naomi nu minţise în legătură cu orgasmele...

- Rămâi aici, îmi spuse prinţul.

Se ridică de pe mine. N-aveam de gând să plec nicăieri. Nu mă puteam mişca; aveam impresia că nu-mi mai funcţiona nici un muşchi. Mi se păru că l-am auzit dând drumul la apă. Am închis ochii şi am rămas acolo, întinsă, iar căldura dispăru dintre coapsele mele, apoi gustul lui mi se şterse de pe limbă. Se poate şi să fi aţipit, pentru că, atunci când am deschis ochii şi l-am văzut stând deasupra mea, am avut impresia că stătea aşa de ceva vreme.

- Poftim! Se apleca, lăsându-se într-un genunchi pe pat, îşi vârî mâna sub ceafa mea şi îmi înălţă capul. Bea, îmi zise el.

îmi ţinea o cană în dreptul gurii. Era plină cu apă, şi am băut cu înverşunare, abia atunci dându-mi seama de cât de însetată eram. Când am terminat, puse cana deoparte, apoi luă o cârpă pe care pesemne el o adusese, îmi apucă braţul, mă şterse cu cârpa umedă pe degetele flasce şi apoi îmi puse mâna pe pat.

- Data viitoare, şi va exista, cu siguranţă, o

dată viitoare, făgădui el, ştergându-mă cu cârpa între picioare, în timp ce nuanţa albastră din ochi i se aprinse când gemeam şi îmi ridicam uşor şoldurile când mă atingea. Zâmbi cu jumătate de gură, apoi adăugă: Vei termina pe mădularul meu şi vei rămâne acolo până se va scurge şi ultimul strop de plăcere, zise el. Se opri, îşi înclină capul şi mă întrebă: Eşti de acord?

Am ridicat din sprâncene la încercarea lui de a mă întreba dacă încuviinţam şi aş fi râs dacă n-aş fi fost atât de obosită.

- Da, Alteţă.
- Thorne, zise şi râse din nou. Şi mă bucur că suntem de acord.

Am pufnit.

Pe când azvârlea cârpa laoparte, ştiam că trebuia să mă ridic şi să mă îmbrac. Prinţul îşi dorea să-i ţin companie, dar ştiam că asta nu includea să rămân leşinată în patul lui, în pofida cererii lui din noaptea anterioară. Mi-am impus să mă mişc şi am dat să mă ridic.

N-am reuşit însă să fac mare lucru.

Prinţul Thorne se întoarse lângă mine şi, înainte să-mi dau seama de ce punea la cale, mă ridică pe braţe. Mă aşeză în mijlocul patului, după care se întinse lângă mine. Am auzit păcănitul lămpii când se stinse. Am deschis ochii şi am văzut că era întuneric în odaie şi pieptul din faţa mea, pe care *îl atingeam.* Avea de gând să rămân peste noapte cu el? *Să dorm* lângă el?

Mai dormisem doar lângă Grady, şi nu se compara

câtuşi de puţin cu situaţia de faţă. Nu ştiam ce să cred sau ce să simt. îmi săltă inima-n piept, însă pieptul lui rămase nemişcat, în afară de mişcările uşoare pe care le făcea când respira. Oare la ce se referise când spusese că inima nu-i mai bătuse de multă vreme ca a unui muritor? Oare avea de-a face cu felul în care fusese... creat?

- Dormi? am întrebat eu în şoaptă.

Tăcere, apoi:

-Da.

M-am încruntat.

- Deci îmi răspunzi în somn?

-Da.

Mă strânse mai tare pe după talie.

Am înghiţit în sec, apăsându-mi degetele pe pieptul lui, în locul în care *ar fi trebuit* să-i fie inima, dar n-am
simţit nimic.

- Pot să te întreb ceva?
- Tocmai ai făcut-o.

Am strâmbat din nas.

- Pot să te mai întreb ceva?
- *Da, nalaa.*
- Nu-mi spune aşa, am bombănit.
- Dar eşti îndeosebi de încăpăţânată în
momentul de faţă.

Mi-am dat ochii peste cap.

- în fine.

Oftă, dar nu păru enervat, ci mai degrabă amuzat.

- Ce vrei să mă întrebi?

M-am muşcat de buză şi m-am holbat la conturul

întunecat al pieptului lui sub palma mea.

- Inima ta a bătut cândva ca a unui muritor?
- Da, zise el şi căscă.

Mi-am încovoiat degetul pe pielea lui.

- Acum, de ce nu mai bate aşa?
- Pentru că, zise el, mişcându-şi leneş mâna peste partea de jos a spatelui meu, am pierdut *nychora.*
- Ce e aia?

Nu-mi răspunse vreme atât de îndelungată, încât am crezut că adormise.

- Totul.

Totul? Am aşteptat să îmi dea detalii, dar tăcu.

- Mai eşti treaz?
- Nu, răspunse el, râzând uşor.

Colţurile gurii mi se ridicară, însă zâmbetul îmi pieri rapid. Am înghiţit în sec.

- Ai prefera să... mă întorc în odăile mele?

Mă strânse şi mai tare cu braţul, apropiindu-mi abdomenul de al lui.

- Dacă aş fi preferat asta, n-ai fi în pat cu mine.

-Ah.

Se foi, reuşind cumva să-mi tragă un picior între ale lui.

- *Nalaa?*

-Da?

- Culcă-te!
- Noapte bună, Alteţă... Am închis ochii, cu inima... uşoară. Nu mă mai simţisem niciodată aşa. Noapte bună, Thorne!

Nu mi-a răspuns, dar, pe când m-am cufundat în somn, i-am simţit buzele pe frunte şi mi s-a părut că l-am auzit şoptind:

- Noapte bună, Calista!

CAPITOLUL 28

Când m-am trezit, locul de lângă mine era gol, însă aroma lui uşor lemnoasă se simţea pe cearşafuri şi pe pielea mea. Mi-am pus mâna pe pat, simţind căldura emanată de corpul lui.

Thorne.

îmi aminteam vag că mă trezisem în lumina gri a zorilor când mă atinsese pe obraz, când mă sărutase pe frunte şi îmi vorbise.

- Dormi bine, îmi şoptise el. Mă voi întoarce la tine curând.

Am deschis ochii, şi pieptul... mi *se umflă.* Nu era un sentiment întru totul neplăcut, dar era pe deplin necunoscut şi mă speria, pentru că părea a fi o făgăduinţă a ceva mai mult.

Mi-am tras picioarele la piept. Nu putea exista o făgăduinţă a ceva mai mult, chiar dacă nu eram prea sigură ce însemna, mai exact, acest *mai mult.* Ştiam însă suficient. Mai mult însemna mai mult decât plăcerea trăită în cele mai întunecate ceasuri ale nopţii. Mai mult însemna mai mult decât partea fizică. Mai mult însemna un viitor.

Şi nici unul dintre aceste lucruri nu erau posibile cu un Preaînalt, darămite cu un prinţ. Mai ales cu prinţul de Vytrus.

însă pretinsese că salvase Archwoodul pentru că mă găsise pe mine.

M-am întors pe spate şi am clătinat din cap. Cu siguranţă nu vorbise serios, indiferent de ce părere avea despre aşa-zisa îndrăzneală a mea.

însă Preaînalţii nu puteau minţi.

M-am plesnit peste faţă şi mi-am tras mâinile în jos, frecându-mi pielea. De ce stăteam întinsă în patul lui, gândindu-mă la asta? Aveam lucruri mult mai importante asupra cărora să mă concentrez. Faptul că Claude ştia cum funcţionau abilităţile pe care le aveam, pentru că mă îndoiam că nu îşi amintea ce-mi spusese. Faptul că era înrudit cu comandantul Cavalerilor de Fier. Asediul iminent.

Thorne era cea mai mică grijă a mea.

Dar era şi cea mai drăguţă grijă a mea.

- Zeilor mari! am gemut şi am dat laoparte cearşaful. M-am ridicat în şezut şi m-am dus spre marginea patului, căutându-mi rochia. Nu am văzut-o pe podea, aşa că m-am ridicat şi m-am întors, găsind-o împachetată pe cufărul pe care îşi aşezase săbiile noaptea trecută. Un halat negru era întins pe tăblia patului. Probabil îl lăsase pentru mine.

Mi-am luat halatul pe mine, şi pieptul mi se umflă din nou, în felul acela straniu şi de-a dreptul prostesc. Era... un gest grijuliu din partea lui.

„Mă voi întoarce la tine curând.”

Am aruncat o privire prin odăile lui. Thorne spusese că mă voia cu el până avea să le iasă în întâmpinare armatelor lui. Oare credea că aveam să-l aştept toată ziua în odăile lui?

Nici vorbă de aşa ceva.

Mi-am scos părul din halat şi am luat rochia. Am strâns-o la piept şi m-am dus degrabă spre uşă, găsind-o încuiată. Am tras zăvorul şi am deschis-o şi mai că m-am izbit de Grady.

- Pe toţi zeii! am icnit, împleticindu-mă în spate.

Grady mă prinse de braţ, ajutându-mă să-mi găsesc
echilibrul.

- Scuze! mormăi el. încercam să forţez încuietoarea... Mă chinuiesc de o jumătate de oră. Probabil i-a făcut ceva ca să nu poată fi deschisă din afară. Mă privi cu ochii-i închişi la culoare, după care păru să vadă cu ce eram îmbrăcată şi ce ţineam în braţe. Eşti bine? mă întrebă el.

- Da. Bineînţeles. L-am ocolit şi am închis uşa după mine. De ce încercai să forţezi încuietoarea? l-am întrebat.

- Serios? ripostă el, ridicând din sprâncene.

- Serios.

Am pornit-o în jos pe coridor.

Grady se holbă la mine preţ de o clipă.

- Ştii măcar cât e ora? E aproape prânzul.

Am rămas surprinsă.

- Serios? Dar eu niciodată...

- Niciodată nu dormi până la ore atât de târzii, încheie el în locul meu. Te-am căutat peste tot în dimineaţa asta, Lis. în odăile tale, în grădină... M-am întâlnit cu Naomi, care te căuta la rândul ei, spuse el când văzu privirea pe care i-am aruncat-o.

Mi-a zis despre învoiala voastră.

Ah.

Am strâns mai tare rochia în braţe.

- N-ar fi trebuit să o facă.

- Pentru că nu aveai de gând să-mi zici?

- Nu, pentru că probabil a trebuit să te vadă reacţionând exagerat şi pierzându-te cu firea, am spus, tăcând din gură când am trecut pe lângă un servitor care căra un morman de prosoape. Şi aveam de gând să-ţi spun.

- Când?

- în dimineaţa asta, am zis şi mi-am dat o şuviţă de păr de pe faţă.

Maxilarul îi zvâcnea la greu.

- E limpede...

- Că nu îţi place învoiala asta.

- Şi nici ţie, din câte mi-a spus Naomi, ripostă el.

Mi-am ţuguiat buzele, însă am înăbuşit iritaţia pe care

o simţeam. Probabil că Naomi era îngrijorată, şi pe bună dreptate.

- N-am fost chiar încântată de această învoială, am zis, dar am vorbit cu Thorne, şi acum e în regulă.

Grady se oprise din mers.

- Thorne?

- Da? L-am privit nedumerită. Aşa îl cheamă.

- Şi de când te tutuieşti cu el? mă întrebă el apăsat.

De când hotărâsem să rămân, în pofida tuturor lucrurilor pe care mi le spusese noaptea trecută.

Nu i-am zis asta, pentru că era prea greu de explicat sau de înţeles. La naiba, nici măcar eu nu înţelegeam întru totul. Am cotit pe coridor.

- E în regulă, Grady. Serios...

- Aş vrea să nu mă mai minţi.

- Nu te mint. M-am oprit şi m-am întors spre el. Nu am fost încântată de învoială pentru că nu m-a întrebat ce părere aveam, ce îmi doream, dar am vorbit despre asta. Am ajuns la o... înţelegere. „Cred.” Şi, am zis, strângând din buze, apoi clătinând din cap şi urnindu- mă din nou, îl pot atinge, Grady. îl pot atinge fără să aud, să simt sau să gândesc altceva în afară de propriile gânduri şi sentimente. Ştiu că zici că înţelegi toate astea, dar n-ai cum să pricepi cu adevărat ce înseamnă asta.

- Ai dreptate, recunoscu Grady după câteva clipe. Nam cum să ştiu ce înseamnă asta.

Mă urmă tăcut, dar nu pentru multă vreme.

- E singurul motiv? mă întrebă el, încet. Pentru că îl poţi atinge?

- De ce întrebi? L-am privit peste umăr. Ce alt motiv aş putea avea? am continuat.

- Nu ştiu. îşi ridică privirea spre tavan şi veni în dreptul meu. îţi place de el?

- Dacă îmi place de el? Am râs, simţind un fior straniu în stomac. Ce crezi că suntem? am zis, înghiontindu-l cu cotul. Puşti de 16 ani?

Pufni.

- îţi place de el?

- Nu ştiu. Adică, îmi place de el îndeajuns încât să vreau să-l ating, dacă asta mă întrebi, am spus, simţind furnicături pe piele. Nu-l cunosc

îndeajuns de bine ca să- mi placă mai mult de-atât.

Grady se holbă drept în faţă.

- Da, dar, şi dacă l-ai cunoaşte, nu se poate *să-ţi placă* de el, Lis.

- Da, ştiu. Nu trebuie să-mi spui asta.

- Doar mă asiguram, murmură el.

Am ignorat felul în care mi se strânse brusc pieptul şi am zis:

- N-ar trebui să munceşti?

- Ba da, dar baronul s-a baricadat în birou cu Hymel.

Probabil încercau să-şi dea seama unde aveau să-şi
aşeze tabăra o mie de soldaţi. Am deschis uşile de la odăile mele.

- Ţi-a spus Naomi de ce au venit Preaînalţii?

- Da. Se aşeză pe marginea scaunului. Trebuie să recunosc că m-a surprins vestea, adăugă.

- Am mai aflat ceva azi-noapte.

- Dacă are de-a face cu cele petrecute în odăi, cu prinţul, nu mă interesează câtuşi de puţin.

- N-are de-a face cu Thor... M-am oprit când Grady mă privi brusc. N-are de-a face cu prinţul, ci cu regele Euros, am zis şi i-am spus că regele ar fi preferat ca Archwoodul să sfârşească la fel ca Astoria.

Nu i-am zis despre trecut, despre lumea care se prăbuşise. Era un lucru important că Thorne avusese încredere în mine şi-mi împărtăşise toate acele lucruri, iar cunoaşterea trecutului mi se părea... periculoasă.

- N-aş putea zice că mă surprinde să aflu că regele ar prefera să radă oraşul din temelii, zise Grady după ce am
tăcut.
- Serios? l-am întrebat, ridicând din sprâncene.
- Da. Pe tine te-a surprins?
- Puţin, am spus. Adică, e o diferenţă uriaşă între faptul că regele nu se prea interesează de bunăstarea noastră, a plebeilor, şi faptul că e de părere că mijloacele noastre de trai şi casele noastre nu merită riscul ca un Preaînalt să fie rănit sau ucis.
- Da, eu nu văd nici o diferenţă, zise el, ridicând din umeri. La urma urmei, Preaînalţilor le pasă doar de ei înşişi. Uneori, mă surprinde că n-au scăpat pur şi simplu de noi şi că nu şi-au adjudecat tărâmul.
- Zeilor mari! M-am holbat la el. Ce perspectivă sumbră! Chiar şi pentru tine.

Pufni.

Am clătinat din cap.

- Mai e ceva. Are de-a face cu Vayne Beylen.

Pe chip i se citi curiozitatea.

- Sunt numai urechi.
- Şi e doar pentru urechile tale.
- Desigur.

Am aruncat o privire spre uşa închisă.

- Claude şi Vayne sunt înrudiţi.

Ridică din sprâncene, surprins.

- Poftim?
- Sunt veri, din partea tatălui lui Claude, i-am spus. Beylen e un *caelestia.*

- Fir-ar, zise el tărăgănat. Se lăsă în spate pe scaun şi îşi puse braţul pe spătarul acestuia. Cum ai aflat asta?
- Claude mi-a spus. Preaînalţii nu ştiu.

Mi-am încrucişat braţele peste piept şi am tras adânc aer în piept, dar am regretat numaidecât, pentru că

nenorocitul ăla de halat mirosea a... Thorne.

- **Dar faptul că e un *caelestia* explică de ce Cavalerii de Fier ar sprijini Ţinutul de Mijloc.**
- **Da, zise el, trecându-şi un deget peste frunte. Presupun că da.**

L-am privit cu atenţie.

- **îmi pare rău!**

îşi ridică privirea spre mine.

- **Pentru ce?**
- **Ştiu că îl admirai oarecum pe Beylen şi probabil că asta se va schimba acum, că stii că e un *caelestia.***
- **De ce? mă întrebă el, încruntându-se.**

- Pentru că *ei* nu sunt plebei...

- Ba cam sunt, prin comparaţie cu Preaînalţii. Adică, uită-te la Claude! E cam la fel de periculos precum un pisoi pe jumătate adormit.

Am strâmbat din nas.

- Chiar nu ţi se pare că asta schimbă lucrurile? Ce este? Faptul că-i sprijină pe Preaînalţii din Ţinutul de Vest, pe o prinţesă care vrea să devină regină?

- Uite ce e, ştiu că am spus că toţi Preaînalţii sunt o apă şi un pământ, dar... nu ştiu... habar n-aveam despre ce vorbeam. Beylen şi cei care îl urmează îşi riscă viaţa. Trebuie să existe un motiv pentru care Beylen o sprijină, pentru care cei care îl urmează deja o sprijină la rândul lor. S-ar putea să fie diferită.

Am pufnit, clătinând din cap.

- Tu crezi că prinţul tău e diferit.

- Nu e prinţul meu! m-am răstit eu. Şi pur şi simplu... M-am aşezat pe marginea scaunului şi am adăugat: Am impresia că îmi scapă ceva în privinţa lui Claude şi a întregii situaţii şi că e ceva important. A spus că Beylen e născut din stele sau ceva de genul. Mi s-a părut o expresie familiară, dar nu înţeleg ce înseamnă.

Nu înţelegeam multe lucruri, cum ar fi faptul că Claude îmi spusese că prinţul de Vytrus îmi putea oferi ceea ce el nu putea. Totul.

- Născut din stele? murmură Grady, iar eu m-am uitat la el. Se legănă în faţă. Stai aşa! Am mai auzit expresia. Te-am auzit pe tine

rostind-o.

- Ce vrei să spui? am întrebat, jucându-mă agitată cu gulerul halatului.

- Stareta Milosteniei... Cea căreia i-ai fost încredinţată,

zise el. Când eram mai mici, mi-ai zis că obişnuia să spună că *tu* te-ai născut din stele.

- Fir-ar să fie! am exclamat, şi mâna îmi pică în poală. Ai dreptate.

îmi zâmbi ştrengăreşte.

- Ştiu. Probabil e doar o coincidentă stranie.

- Da, am murmurat eu, doar că nu credeam în coincidente.

Născut din stele.

***Ştiam* că însemna ceva.**

Intuiţia mea, care de obicei tăcea în ceea ce mă priveşte, îmi

zicea acum că aşa era: expresia aceea însemna ceva.

Era importantă.

Claude era tot cu Hymel, aşa că nu puteam vorbi cu el, şi, întrucât părea a fi vorba despre un lucru ştiut doar de *caelestia,* singura persoană care credeam că ar fi putut şti ce însemna „născut din stele” era Maven.

Asta dacă Naomi avea dreptate în privinţa ei şi era într-adevăr bunica lui Claude, din partea tatălui.

Problema era că trebuia să o conving să vorbească sau... să obţin informaţiile în alt mod, fără permisiunea ei.

Nu-mi plăcea ideea, dar nici nu mă împiedica. Eram o ipocrită şi o ştiam foarte bine.

Desi m-am îmbăiat si m-am

îmbrăcat cu tunica uşoară şi colanţii deseori preferaţi de servitori, cu părul împletit la spate, *încă* simţeam pe mine mirosul lemnos al lui Thorne. Pe când am intrat sub alcovul în care se afla odaia lui Maven, am început să cred că era doar o plăsmuire a mea, pentru că nu avea cum să fie aşa.

Am bătut la uşă. Nu-mi răspunse nimeni, dar, câteva clipe mai târziu, uşa de lemn rotunjită se întredeschise.

Am tras adânc aer în piept, am împins uşa şi am intrat în încăperea luminată de zeci de lumânări aşezate pe rafturi de-a lungul zidurilor de piatră şi pe aproape orice altă suprafaţă plată din încăpere. Cu siguranţă odaia era dotată cu electricitate, care

alimenta apa caldă, dar Maven părea să prefere ambianţa creată de lumina lumânărilor.

Sau cât de sinistră era.

Am închis uşa în urma mea şi aproape că n-am văzut – o. înveşmântată în negru, şedea pe unul dintre numeroasele taburete din odaie, lângă dulapul de haine, cu capul plecat, peticind un veşmânt. Odaia mirosea a săpun de rufe şi uşor a naftalină.

Mi-am simţit gâtlejul ciudat de uscat, dar am înaintat.

- Maven? Am tresărit când mi-am auzit vocea răguşită. Am adus coroniţa. Am uitat să o înapoiez aseară.

Făcu semn cu capul spre unul dintre rafturile pe care se aflau alte podoabe lucrate cu grijă.

Muscându-mă uşor de buză, m-am dus cu coroniţa

spre raft şi am găsit un cârlig gol în care să o agăţ. Pieptul mi se umplu de nelinişte când m-am uitat la Maven. Şuviţe de păr cărunte şi lipsite de viaţă îi ieşeau de sub glugă, ascunzându-i faţa.

- Voiam... să te întreb ceva, am zis, agăţând lanţul în cârlig şi aşezând cu grijă şiragurile de rubine pe raftul de dedesubt.

Nu îmi răspunse, ci continuă să coasă cu degetele-i noduroase veşmântul roşu subţire.

- Esti, cumva, bunica lui Claude? am întrebat-o.

Nu spuse nimic nici de data asta.

M-am holbat la umerii ei

gârboviţi. La fel ca în noaptea anterioară, am simţit o apăsare tremurătoare între omoplaţi. Senzaţia de furnicături se extinse, cuprinzându-mi braţele şi pătrunzându-mi muşchii, îndrumându-mă spre ea. Degetele mi-au zvâcnit, şi m-am apropiat de ea fără să scot un sunet, mi-am ridicat mâna...

Mai rapid decât aş fi crezut-o în stare, Maven se întoarse pe taburet.

Am icnit şi-am făcut un pas în spate.

- Crezi că poţi obţine un răspuns cu forţa, fătuco? mă întrebă ea, cu o voce la fel de

subţire ca pergamentul şi la fel de sfărâmicioasă precum oasele ei. După atâta amar de vreme?

- Eu...

Mi-am tras mâna în spate, neştiind ce să spun.

Râse, mai degrabă un şuierat sec ce o făcu să tremure din toti rărunchii.

- N-ai mai vorbit cu mine până acum. Nu m-ai mai întrebat despre rudele mele până acum. De ce mă întrebi acum?

- Ba nu e adevărat. Am mai vorbit cu tine, când au început să mă aducă aici, i-am spus, dar era irelevant. Claude e nepotul tău? am repetat întrebarea.

Ridurile de pe chipul ei erau aproape la fel de adânci ca scobiturile din membrele acelea palide şi lipsite de viaţă pe care le văzusem în viziunea mea. Mă privi cu ochi umezi, cu pleoapele plecate, însă

alerţi şi plini de curiozitate.

- Ce importanţă are pentru tine?

- Poţi să răspunzi, pur şi simplu, la întrebare?

Părul cărunt şi aţos îi căzu în spate când îşi ridică bărbia.

- Altminteri?

- Altminteri, am zis, simţind furnicături în degete, voi obţine răspunsul pe calea grea.

Mi se strânse stomacul; tot nu-mi plăcea ipocrizia de care dădeam dovadă, mai ales după ce-i făcusem morală lui Thorne în privinţa consimţământului. Ce-i drept, să obţin răspunsuri de la Maven nu se compara cu a-mi cere să-i ofer timpul şi trupul meu, dar mi se părea că nu făceam decât să despic firul în patru. Mi se părea că semăna mult cu ceea ce făceam de fiecare dată când îmi foloseam abilităţile pentru Claude. Poate că de aceea îmi displăceau atât de mult cererile lui Thorne. Şi poate că de aceea le puteam accepta. Am făcut un pas spre ea, inima bătându-mi cu putere în piept.

- Nu mă vei putea opri.

Drept răspuns, Maven râse, sau mai degrabă croncăni.

- Presupun că nu, zise ea. Se ridică lent şi înaintă târşâindu-şi picioarele, târând pe podea poalele negre inegale ale rochiei de pe ea. Da, e nepotul meu, zise ea.

- Din partea tatălui?

-Da.

Am expirat apăsat în timp ce aşeză veşmântul pe o masă din apropiere. Mi se păru că arăta ca o pată de sânge în întuneric.

- înţelegi ce pot face.
- Evident, zise ea, întorcându-se agale spre taburet. Se trânti pe el, gâfâind de la efort.

I-am ignorat tonul surprinzător de sarcastic.

- Ştii ce înseamnă „născut din stele”?
- De ce mă întrebi pe mine? Apucă un ghemotoc şi înfipse acul în el. L-ai fi putut întreba pe baron.
- E ocupat, şi m-am gândit că, dacă eşti *caelestia*, s-ar putea să ştii ce înseamnă.

Maven clătină din cap, aruncând perna de ace într-un coş de la picioarele ei.

- Şi de ce ai crede asta?

Să fiu a naibii de ştiam.

- Pentru că am mai auzit expresia, rostită de Stareţa Milosteniei, iar Claude a menţionat-o... în treacăt.
- Ce fatucă amuzantă eşti, zise ea, râzând pe înfundate. Ştii atât de multe şi totuşi atât de puţin.

Am mijit ochii.

- Şi Hymel a spus ceva asemănător.
- Da, păi, el ştie prea multe.
- Ce vrei...
- Ce-ar fi să-mi torni de băut din sticla aia roşie? zise ea, ridicând un braţ fragil. Chiar acolo. Pe masa de lângă uşă.

M-am uitat peste umăr şi am văzut-o. Am străbătut încăperea, am apucat sticla şi am desfacut-o. Se simţi un miros tare de whisky, care aproape că mă izbi peste faţă.

- Sigur asta vrei să bei?

- Nu ţi-aş cere dacă n-aş fi sigură.
- Bine, am murmurat şi am turnat licoarea de un maroniu-închis într-o cană veche de lut. I-am dus băutura, sperând ca whiskyul să-i dezlege limba şi să n-o ucidă. Poftim, am zis.
- Mersi!

Prinse cana cu degetele-i slabe şi osoase, având grijă să nu mă atingă. Luă o gură... mare din băutură. Am căscat ochii surprinsă când înghiţi, după care plescăi din buze.

- îmi încălzeşte oasele.
- Aha.

Chicoti, mai mult ca o suflare de aer.

- Şi eu am fost cândva ca tine. Nu o orfană culeasă de pe străzi, dar nici cu mult mai bine de atât. Fiica unui fermier sărac, una din trei, cu burta goală, dar inima şi capul pline de prostii.

Am ridicat din sprâncene, întrucât îmi aducea tare a insultă, dar n-am spus nimic.

- Şi, la fel ca tine, eram mai mult decât dispusă să dau orice la schimb ca să nu mă culc flămândă în fiecare noapte, zise ea, holbându-se la lumânările de lângă perete, în timp ce eu m-am aşezat pe marginea altui taburet. Ca să nu mă trezesc în fiecare dimineaţă ştiind că aveam să sfârşesc ca mama mea, care murise înainte să-şi înceapă al treilea deceniu din viaţă, sau ca tata, deprimat de munca grea de pe ogor. Când l-am întâlnit pe baronul Huntington, Remus Huntington, zise ea, şi chipul zbârcit i se mai îndulci când vorbi despre bunicul lui Claude, mam bucurat să-i ofer ce

voia în schimbul hranei şi al adăpostului. Al confortului. A fost un om destul de bun, mai ales când i-am dăruit un fiu pe care soţia lui l-a prezentat drept al ei. Dar eu l-am crescut pe Renald. A fost tot băiatul meu. Tatăl lui Claude. I-am dăruit o fiică. Am botezat-o după mama mea. Eloise. Am crescut-o şi pe ea. Cumva, am trăit mai mult ca ei toţi. Râse din nou, apoi umerii i se plecară înainte să mai ia o gură din băutură. Sânge străvechi. Familia mea. Sângele nostru e străvechi. Aşa obişnuia să spună tata. îşi întoarse lent capul spre mine. Ştii ce e sângele străvechi?

Am clătinat din cap.

- E un alt nume pentru *caelestia.* Sânge străvechi. Adică, mulţi dintre strămoşii noştri au trăit pe vremea Marelui Război. Ba chiar mai în urmă de atât. încă de pe vremea celor dintâi, cei care au fost cândva stelele care vegheau asupra noastră. Mai bătrâni ca regele care domneşte acum. La fel de bătrâni ca regele de dinaintea lui.

- Cei dintâi? Intuiţia mea tăcu, aşa că fu clar despre cine era vorba. Preaînalţii?

Maven încuviinţă din cap.

- Deminyenii. Păzitorii. Cei care ajutau.

Thorne... Şi el îi numise aşa pe Deminyenii de demult. *Păzitori.*

- Ce are asta a face cu a fi născut din stele?

- Dacă nu mai comentezi aiurea, o să ajung şi la asta.

Am închis gura.

Maven râse răguşit.

- Te-ai gândit vreodată la cât de stranii sunt *caelestia?* Cât de straniu e să ia fiinţă? Ne tragem dintr-un Deminyen, nu suntem odrasla lor. Pentru ca un *caelestia* să se nască, e nevoie de un Deminyen şi de un plebeu. Nu-i aşa că-i un lucru straniu?

Aşa mi se părea şi mie, dar nu voiam să zic nimic.

- Gândeşte-te puţin, zise ea, privind spre mine. Deminyenii pot regula jumătate din tărâm fără să aibă vreodată un copil.

îmi veni să chicotesc când am auzit-o, dar m-am abţinut.

- Trebuie să aleagă să aibă un copil. De ce ar vrea să creeze un copil cu un plebeu?

N-am spus nimic, aşa că mă privi insistent.

- Nu ştiu, am zis atunci. Poate pentru că... se îndrăgostesc?

Râse pe înfundate, atât de jos şi de tare, încât vărsă din băutură. Nu o puteam învinui. Până şi mie mi se părea ridicol.

- Poate. Poate, dar orice creaţie trebuie să aibă o temelie, şi asta făceau Deminyenii pe atunci. Puneau temelia pentru cei născuţi din stele.

Chiar n-aveam idee despre ce vorbea, dar am tăcut în continuare şi am ascultat-o.

- Şi cred că unora dintre ei nu le place temelia cu pricina. Cel puţin, aşa zicea tata mereu. Probabil te gândeşti că e din cauză că vor ca sângele lor să rămână pur, nu-i aşa? zise ea, şi, da, chiar la asta mă gândeam. Strânse din buzele-i subţiri şi vlăguite, dezvăluindu-şi dinţii gălbejiţi şi îmbătrâniţi. Eu cred că nu vor asta din pricina a ceea ce face sângele ăla străvechi, continuă ea. Le îngăduie

stelelor să cadă.

Am simţit furnicături pe ceafa.

- Născut din stele? Te referi la *caelestia?* am întrebat eu, confuză.

- Nu. Nu la ei. Ei nu sunt născuţi din stele. îşi ridică mâna şi arătă cu degetul spre mine. Stelele nu cad pentru oricine, dar... Mâna pătată îi dispăru înapoi în mânecă în clipa când luă cana cu cealaltă. Se zice că, atunci când cade o stea, un muritor devine divin.

Am ridicat din sprâncene.

- Divin?

- Divin cum e celălalt nepot al meu, fatuco. Săltă cana spre mine, de parcă ar fi închinat-o în cinstea mea. Divin ca tine, adăugă ea.

- Ca mine? am chiţăit. Eu nu sunt *caelestia...*

- Nu eşti nici o plebee obişnuită, nu-i aşa? Vezi viitorul. Citeşti gândurile altora. Nu, nu eşti. Sânge străvechi, repetă ea. După ce se naşte unul, toţi de după el au aceeaşi şansă. Şi sunt mai mulţi decât crezi. Ridică iar cana şi mă privi cu şiretenie. Chiar nu se întreabă nimeni cum au aflat vrăjitorii despre părţile trupeşti ale Preaînalţilor? continuă ea. Sânge străvechi. Râse răguşit, apoi spuse: Nimeni nu se mai întreabă nimic.

Mă străbătu un val de surprindere. Vrăjitorii se trăgeau din Preaînalţi?

- Nu ştiam...

M-am oprit, râzând înăbuşit. Desigur, n-aş fi avut de unde să ştiu. Nu dacă ceea ce îmi spusese era adevărat.

- Intuiţia mea nu m-a ajutat prea mult în ce-i priveşte pe Preaînalţi.
- Un lucru straniu, nu-i aşa?

Am încuviinţat din cap lent. îmi veniră în minte atâtea întrebări.

- Ce straniu că am uitat cu toţii adevărul.
- Adevărul?

Maven se holbă în jos la cana ei, cu chipul din nou ascuns.

- Binele şi răul sunt reale. Au fost mereu. Cu toate astea, greutatea tărâmului a căzut mereu pe cei aflaţi la mijloc, pe cei care nu erau nici buni, nici răi. Aşa spunea mereu tata. Ridică din nou băutura şi adăugă: Dar tata era şi un beţivan, aşa că...

Am clipit lent.

- Sunt Deminyeni în oraş, în conac, nu-i aşa?
- Da. Un prinţ şi doi lorzi.
- Un prinţ. Pufni, apoi zise: Era menit să se întâmple.
- Ce anume?
- Să vină aici. îşi întoarse capul spre mine şi adăugă: Ca să ia ce-i aparţine.

CAPITOLUL 29

Un vârtej brusc de furnicături îmi erupse pe ceafa. *A venit să ia ce-i aparţine.* Inima îmi bătea cu putere. Un sentiment brusc de... îndreptăţire îmi cuprinse pieptul.

M-am aplecat înainte, apucându-mi genunchii.

- Tu... Mă străbătu o explozie de energie plină de nelinişte. Corpul mi se mişcă fără voia mea, întorcându- se pe taburet, spre uşă, cu o secundă înainte ca aceasta să se deschidă larg, izbindu-se de masă cu suficientă forţă pentru a zdruncina lumânările.

Hymel mă privi cu ochii mijiţi.

- Ce cauţi aici?
- Nimic, am zis şi m-am ridicat, ştergându-mi palmele de coapse. Doar returnam coroniţa pe care am purtat-o aseară.

Hymel privi spre Maven.

- Şi ca să faci asta a trebuit să te aşezi?
- Maven era puţin nesigură pe picioare, am zis eu repede, îndrumată nu neapărat de instinctul meu, cât de **neîncrederea generală pe care o aveam faţă de el. I-am adus ceva de băut şi doar mă asiguram că se simte bine, am adăugat.**

Maven nu spuse nimic, ci îşi ridică paharul şi termină de băut licoarea pe care speram din suflet că Hymel nu o putea mirosi.

- **Mie îmi pare a fi bine, mârâi Hymel.**

- Da. Din fericire.

M-am întors, înclinând din cap către Maven. Bătrâna nu ne băgă în seamă nici pe mine, nici pe el. Am ezitat, vrând o confirmare a ceea ce bănuiam, însă ea continuă să se holbeze la lumânări, iar Hymel aştepta. înăbuşindu- mi frustrarea, am părăsit încăperea.

Hymel ieşi cu paşi apăsaţi în urma mea, închizând uşa în urma lui.

- Despre ce vorbeaţi acolo?

- Să vorbim? Cu Maven? M-am forţat să râd. Nu vorbeam.

Buza de sus i se strâmbă.

- Am auzit pe cineva vorbind.

- M-ai auzit vorbind singură, am răspuns, concentrându-mă asupra lui. Şi ce importanţă ar avea dacă am fi vorbit?

Maxilarul i se înclestă.

>

- Nu ar avea, spuse el, uitându-se la uşă, apoi din nou la mine. Nu cred că e nevoie de tine aici.

Mi-am strâns şi desfăcut mâinile pe lângă corp, apoi m-am întors cu mişcări ţepene şi am ieşit din alcov, străbătând coridorul îngust al servitorilor. Când am ajuns la uşile foaierului, m-am uitat înapoi şi am văzut că Hymel nu mai era acolo.

Cum probabil se dusese în odaia lui Maven, n-am avut nici o îndoială că ştia tot ce îmi împărtăşise Maven.

Trei *spiritus* dansau împreună deasupra trandafirilor în timp ce mă plimbam prin grădini în seara aceea. Nu mă aventurasem prea departe; încă auzeam muzica

plutind dinspre peluzele conacului Archwood.

După ce vorbisem cu Maven, îl căutasem pe Claude, dar nu-l văzusem până în seara aceea. Nu am avut ocazia să vorbesc cu el. Dădea o petrecere care probabil rivaliza cu ce se întâmpla în timpul Ospeţelor. Aleea era plină de trăsuri incrustate cu nestemate, iar sala cea mare era plină de aristocraţi sclipitori. Petrecusem doar câteva minute acolo şi ştiam că majoritatea veniseră ca să-i vadă pe lorzii din Vytrus şi, desigur, pe prinţ.

Am întins mâna, trecându-mi degetele peste petala mătăsoasă a unui trandafir. Mă înşelasem când presupusesem că cei mai mulţi aristocraţi aveau să abandoneze oraşul când aveau să

audă despre asediul iminent. Nici unul dintre ei nu părea deloc preocupat de motivul pentru care se aflau aici, ci se gândeau doar la faptul că aveau să-i zărească pe Preaînalţi şi nu numai.

Ceea ce însemna că nici unul dintre cei prezenţi nu fusese cu Preaînalţii în dimineaţa aceea, ca să se pregătească pentru asediu. Nu era un lucru surprinzător, încă eram de părere că mulţi aveau să plece de cum aveau să priceapă cu adevărat ce urma să se întâmple.

Preaînalţii nu erau prezenţi la petrecere, şi nu ştiam dacă vreunul dintre ei avea să-şi facă apariţia în cele din urmă.

Nici măcar nu ştiam dacă Thorne se întorsese la conac sau dacă venise deja să mă caute.

Unul dintre *spiritus* plonjă, aproape atingându-mi

braţul, după care pluti mai adânc printre trandafiri, în timp ce cuvintele lui Maven îmi răsunară în minte: „A venit să ia ce-i aparţine”. Vârtejul acela cald de furnicături îmi străbătu ceafa, şi mă încercă acelaşi sentiment ca mai înainte. îndreptăţire. Acceptare. Nu 1am înţeles.

M-am urnit, neştiind sigur dacă ceea ce simţeam era sau nu consecinţa intuiţiei mele. întrucât avusesem doar vagi premoniţii despre ei înainte, era greu de ştiut ce anume alimenta sentimentul cu pricina. Era, de asemenea, greu de crezut ce-mi spusese Maven, ce-mi sugerase.

Dacă spunea adevărul, atunci însemna că... eram o *caelestia* şi că aşa îmi dobândisem abilităţile. Oare ar fi fost imposibil aşa ceva? Nu. Nu-mi cunoşteam părinţii, cu atât mai puţin strămoşii, însă Claude nu avea daruri. Totuşi, nu auzisem niciodată despre cineva care să aibă abilităţi anormale, dar atât ea, cât şi Claude vorbeau despre Beylen de parcă ar fi fost diferit. Divin. Că eu eram diferită. *Divină.* Pentru că eram... născuţi din stele?

Am privit cerul brăzdat de stele. O parte din mine vru să râdă de cât de ridicolă era situaţia. Oare Thorne n-ar fi simţit, ştiu eu, că eram o *caelestia?* Oare Claude nu mi-ar fi spus-o pur şi simplu? De ce mi-ar fi ascuns asta? Un gând oribil îmi trecu prin minte. Oare o făcuse întrucât *caelestia* erau acceptaţi automat în clasa aristocrată? Mai multe oportunităţi deveniră posibile. Puteam să am parte de educaţie, dacă îmi doream asta. Puteam să deţin un teren. Să-mi cumpăr o casă. Să încep o afacere.

- Nu, am şoptit. Claude nu mi-ar fi ascuns asta doar ca să mă ţină lângă el.

Dacă era adevărat, şi chiar eram o *caelestia,* trebuie să fi existat un motiv al naibii de bun pentru care Claude nu îmi spusese.

Doar dacă nu eram cumva incredibil de naivă, si nu eram. Cel puţin, nu credeam că eram.

Am continuat să merg preţ de câteva minute, oprindu- mă când am simţit cum aerul se îngroşă brusc. Mi se zbârli pielea pe braţe. Liniştea scurtă şi nefirească, apoi crescendoul brusc al bâzâitului insectelor şi al ciripitului păsărilor de noapte. Eram întru totul conştientă de ce se întâmpla.

M-am întors lent. Am tras aer în piept, nesigură, apoi pieptul mi se umflă din nou.

Thorne se afla pe pasarelă, la

câţiva paşi de mine, îmbrăcat în tunica lui neagră fără mâneci şi în pantalonii negri. O briză caldă se juca cu şuviţele-i de păr răzleţe, lovindu-le de linia maxilarului. Nu am văzut sclipiri aurii de arme, însă absenţa lor nu-l făcea mai puţin periculos.

Şi am simţit din nou impulsul acela blestemat de a fugi, de a-l provoca să mă urmărească. Muşchii mi se încordară de nerăbdare. Era un sentiment sălbatic.

- Te-am căutat, zise el, atrăgând câţiva *spiritus* de deasupra.

Mi-am împreunat mâinile şi am rămas locului.

- M-ai căutat?

- Am crezut că vei fi în odaia mea sau în a ta.

- Vrei să spui că ai crezut că voi aştepta să te întorci?

- Da, răspunse el fără ezitare.

- N-ar fi trebuit.

M-am întors cu spatele la el, cu inima bătându-mi cu putere, şi m-am forţat să mă mişc lent. Să nu fug. Nu m-
am uitat înapoi, pentru că... ştiam că mă *urma.* Am simţit un fior cald încolăcindu-mi-se pe şira spinării.

- Credeam că ne-am înţeles în privinţa acestei învoieli, spuse Thorne, părând a se afla la doar un pas, poate nici atât, în spatele meu.

- Ne-am înţeles?

- Ne-am înţeles, spuse el. îmi aduc aminte că ţi-am spus că mă voi întoarce cât de curând posibil.

- Dar nu-mi amintesc să ii convenit să stau degeaba şi să aştept să te întorci.

- Nu mă aşteptam să stai degeaba şi să aştepţi.

M-am oprit şi m-am întors cu faţa spre el. Se apropiase de mine în felul acela silenţios şi tulburător al lui.

- Atunci, la ce te aşteptai?

Mă privi. Albastrul ochilor îi era strălucitor.

- Să nu te ascunzi de mine.

- Nu mă ascundeam, Alteţă. Mi-am ridicat

bărbia şi am adăugat: Mă bucuram, pur şi simplu, de o plimbare de seară.

Un colţ al buzelor i se ridică.

- Sau voiai să vezi dacă te voi găsi?

N-am spus nimic. Oare de aceea venisem aici?

Zâmbetul i se adânci.

„A venit să ia ce-i aparţine."

M-am întors, muşcându-mi buza de jos, şi m-am pus din nou în mişcare. Rochia în care mă schimbasem înainte de cină foşni de-a lungul cărării de piatră.

- Te-ai întâlnit astăzi cu locuitorii din Archwood?

-Da.

Veni în dreptul meu. Am privit tot în faţă.

- Au venit mulţi?

- Mulţi, dar nu toţi care ar fi putut să vină, îmi zise el, braţul lui atingându-l pe al meu în timp ce mergeam. Baronul tău a venit.

- Poftim? L-am privit surprinsă. A venit?

Thorne chicoti.

- Am fost la fel de surprins ca tine.

Am clipit doar, uitându-mă în faţă.

- S-a antrenat?

- Nu, dar astăzi nu prea s-au antrenat, fiindcă Rhaz a trebuit să îşi dea seama care dintre ei se pricep la mânuitul săbiei, care la tras cu arcul şi care nu au nici o îndemânare,

spuse el, iar mie mi se păru amuzant cum îşi prescurtau numele. Rhaz. Bas. *Thor.* Probabil nu vei fi surprinsă să afli că cei mai mulţi dintre ei nu au nici o astfel de îndemânare, adăugă el.

- Nu sunt. în afară de gărzi, mă îndoiesc că sunt mulţi care să fi ţinut vreodată o sabie, am spus eu. Probabil singurii care se pricep la tras cu arcul sunt vânătorii, care probabil sunt plecaţi la vânătoare. Restul lucrează în mine.

- în mare parte, au fost singurii care s-au prezentat şi au fost dornici să înveţe, spuse el. Totuşi, nu sunt singurii capabili să apere oraşul.

Ştiam că se referea la aristocraţi.

- îmi închipui că cei mai mulţi dintre ei nu se treziseră după activităţile de seara trecută ca să vi se alăture, am spus, încă blocată pe faptul că Claude se dusese. Ce a făcut baronul? l-am întrebat.

- în mare parte, a ascultat şi a privit, ceea ce e mai mult decât mă aşteptam din partea lui.

M-am uitat spre el, şi mi se puse un nod în stomac când privirile ni se întâlniră.

- Nu e complet iresponsabil, ştii?

- Vom vedea, răspunse el. Dar cred că i s-ar potrivi mai bine viaţa la curte decât guvernarea unui oraş.

M-am gândit la ce-mi împărtăşise Maven. Mi-am frânt degetele, având senzaţia că orice aş fi vrut să întreb trebuia să o fac cu grijă.

- Asta fac cei mai mulţi dintre *caelestia?*
- Unii dintre ei. Depinde de curte şi de cum îi tratează pe *caelestia.* Unii Preaînalţi îi tratează de parcă ar fi...
- Plebei? am încheiat eu fraza în locul lui.

Thorne încuviinţă din cap.

- Cum aşa?

Nu răspunse imediat.

- Sunt trataţi mai degrabă ca servitori decât ca egali.

Am expirat lent.

- Şi e diferit de curtea ta? Am auzit mereu că plebeii nu sunt bineveniţi.
- Nu sunt.

Mi-am întors brusc capul spre el.

- Şi eu care începusem să cred că ce se zice despre tine, cum că nu ţi-ar plăcea plebeii, era o altă minciună.

Thorne privi drept în faţă.

- Ţinutul de Sus e un loc fioros, *nalaa.* E periculos chiar şi pentru un Preaînalt să călătorească prin el fără să-l cunoască.

M-am gândit la asta. Ştiam că cea mai mare parte a Pădurii de Velniş se afla în Ţinutul de Sus.

- Locuieşte vreun *caelestia* acolo?
- Da. Unii sunt chiar cavaleri ai curţii.

- Ah. Avea sens, întrucât ştiam că mulţi *caelestia* făceau parte din Regimentul Coroanei. Mi-am muşcat

buza de jos, căutând o modalitate de a întreba ce voiam să ştiu, şi am găsit-o.

- întotdeauna m-am întrebat un lucru. Tu sau alti

Preaînalţi puteţi simţi un *caelestia?* am întrebat, deschizându-mi simţurile si creând acea coardă în

mintea mea. Am dat din nou de scutul alb şi am apăsat pe el, dar nu se întâmplă nimic.

încuviinţă din cap, iar eu am întrerupt legătura.

- Esenţa lor e diferită de cea a unui muritor.

Ei bine, asta răsturna cele susţinute de Maven. Prinţul

mă numise în mod repetat o

muritoare.

- Ce lucru ciudat despre care să te întrebi, comentă Thorne.

- Mă întreb despre o mulţime de lucruri ciudate, am spus eu, ceea ce era adevărat.

- Cum ar fi?

Am râs.

- Aş prefera să nu mă fac de râs împărtăşind lucrurile care îmi trec prin minte.

- Ei bine, acum, sunt cu atât mai interesat.

Am pufnit şi i-am aruncat o privire urâtă.

Urmă o pauză când ne-am apropiat de copacii de glicină. Abia atunci mi-am dat seama de cât de departe ajunseserăm.

- Te întrebi vreodată în legătură cu mine?

O făcusem, de multe ori de-a

lungul anilor, şi chiar mai des între momentul în care îşi făcuse apariţia pentru prima oară în Archwood şi cel în care se întorsese. M-am oprit şi mi-am trecut un deget peste florile mov. Mă întrebasem tot felul de lucruri aleatorii şi irelevante. Aveam întrebări mult mai puţin importante decât lucrurile la care ar fi trebuit să mă gândesc în clipa aceea.

- Ai familie? am întrebat, unul dintre lucrurile despre care mă întrebasem. Adică, clar, nu de sânge, dar ceva asemănător?
- Deminyenii chiar au un soi de familie, un soi de frate sau soră, răspunse el, ridicând o mână. îşi trecu degetele în jurul cosiţei groase de păr care mi se odihnea pe umăr. Nu suntem niciodată creaţi singuri, adăugă el. îşi trecu degetul mare peste partea de sus a cosiţei, coborându-şi mâna. De obicei, suntem creaţi câte doi sau trei în acelaşi timp, din acelaşi pământ, din aceeaşi Pădure de Velniş.
- Deci într-un fel, chiar ai... rude de sânge?

Ajunse la mijlocul cosiţei, unde îmi venea peste

sân.

- într-un fel.

- Şi tu câţi ai? Unul? Sau doi?

în strălucirea blândă dată de *spiritus*, i-am văzut maxilarul încleştându-i-se.

- Doar unul acum. Adăugă încruntat: Un frate.

- Ai mai avut unul?

- O soră, spuse el. Te întrebi vreodată dacă ai avut fraţi sau surori?

- Obişnuiam să o fac.

- Şi acum nu mai? presupuse el.

- Nu. Acum, că nu se mai concentra asupra cosiţei, i- am cercetat făţiş liniile şi unghiurile izbitoare ale trăsăturilor. Ce faci când...

Mi se tăie respiraţia când îşi trecu dosul mâinii peste sfârcul meu. Rochia de muselină galbenă ca untul nu putea stăvili căldura emanată de atingerea lui.

îşi ridică pleoapele. Mă privi cu ochii mai mult albaştri decât verzi sau căprui.

- Ce spuneai?

- Ce faci când eşti acasă?

- Citesc.

- Poftim? am întrebat, râzând scurt.

Zâmbi din nou cu jumătate de gură.

- Pari surprinsă. E chiar atât de greu de crezut că îmi place să citesc?

Am dat să-i îndepărtez mâna, însă mi-am încolăcit degetele în jurul antebraţului lui şi acolo au rămas. Nu am auzit nici un gând, dar am... simţit ceva.

Şoapta aceea caldă pe ceafa. Senzaţia pe care o simţisem mai devreme, îndreptăţire. Dar oare provenea de la mine?

Sau de la el?

Şi ce însemna?

- *Nalaa?*

Mi-am dres glasul şi m-am concentrat din nou asupra lui.

- Ce îţi place să citeşti?

- Texte vechi. Jurnale ale celor care au trăit înainte să fiu creat, zise el. Lucruri pe care majoritatea le-ar considera plictisitoare.

- Mie mi se pare interesant. I-am simţit tendoanele braţelor mişcându-se sub carnea-i dură în timp ce-şi plimbă degetele în jos, până la capătul cosiţei mele. Nu am văzut decât câteva tomuri de istorie în biroul lui Claude.

- Le-ai citit?

Am clătinat din cap, dându-mi seama că vorbea serios. La urma urmei, Preaînalţii nu puteau minţi. Nu înţelegeam de ce tot uitam asta.

- Paginile par vechi de tot, şi mi-e prea teamă să nu le stric din greşeală.

- Ce altceva?

îşi luă mâna de pe cosiţa mea şi şi-o trecu peste abdomenul meu, oprindu-se pe curbura taliei, iar mâna mea îl urmă, de parcă ar fi fost ataşată de braţul lui. Nu

puteam renunţa la contactul acela silenţios şi simplu.

- Ce altceva te-ai mai întrebat?

Dacă se gândea vreodată la fetiţa pe care o întâlnise în Union City. M-am întrebat asta de multe ori, însă cuvintele acelea nu-mi veneau nicicum pe limbă. în schimb, l-am întrebat un lucru de care începusem să mă întreb astăzi.

- Dacă credeţi în legende şi zvonuri vechi.

- Cum ar fi? întrebă el, şi mâna-i alunecă spre şoldul meu.

- Cum ar fi... poveştile vechi despre cei născuţi din stele, am spus, iar el îşi întoarse brusc privirea spre mine. Muritori care au devenit divini sau ceva de genul?

Petele maronii din irisurile lui aruncară brusc umbre peste cele albastre vibrante.

- Ce te-a făcut să te gândeşti la asta?

Am ridicat dintr-un umăr, dorindu-mi ca inima să-mi bată în continuare lent.

- E doar un lucru despre care am auzit odată o persoană mai în vârstă vorbind. Totul părea de-a dreptul fantastic, am adăugat. Nici măcar nu sunt sigură că e ceva real, aşa că s-ar putea să n-ai idee despre ce vorbesc.

- Ba nu, a fost real.

„A fost."

Nu am spus nimic.

- Şi am crezut în asta, adăugă el.

- Si totuşi, ce înseamnă asta? l-am întrebat eu.

- înseamnă... *nyseraph,* zise el. Şi asta înseamnă totul.

Totul. Mai spusese asta, când vorbise despre *nychora.*

- Ce altceva?

Distrasă, am clătinat din cap.

- I-ai mai spus cuiva *nalaa*[7].

- Nu. Zâmbi uşor. Nu am făcut-o.

Privirile ni se întâlniră din nou, si, din cine stie ce motiv, dezvăluirea aceea mi se păru la fel de importantă ca faptul că aflasem că o parte din ce-mi spusese Maven era adevărat.

- M-am întrebat despre tine, spuse el în tăcerea care se aşternuse. Mă întreb si acum.

- Oh?

- Nu i-am spus nici unui muritor că am un frate şi nici nu i-am împărtăşit cuiva că îmi place să citesc.

- Ei bine, nici eu nu am spus

nimănui că vreau să fiu botanistă, asa că...

- Nici măcar baronului tău?

Am clătinat din cap.

- Asta îmi place.

- De ce?

- Eu un alt lucru despre care mă întreb. De ce? De ce ţi-aş împărtăşi ceva, dar o ştii deja, zise el, iar felul în care o spuse era o idee jignitor, la fel ca înainte. Chiar şi astăzi, când ar fi trebuit să fiu pe deplin concentrat asupra celor din faţa mea, m-am trezit că mă întrebam ce ai special. E încă incredibil de confuz si de enervant.

în regulă... Mi-am tras mâna de pe braţul lui.

- Ei bine, atunci, poate ar trebui să plec, ca să nu te fac să te simţi si mai enervat, si mai confuz.

Prinţul chicoti.

- Mai degrabă mă enervez şi mă zăpăcesc singur, spuse el. Iar dacă ai pleca, ar trebui să te urmez, şi presimt că asta ar duce la o ceartă, când am putea face lucruri mult mai distractive în schimb.

- Aha, am îngânat eu.

Ne puseserăm din nou în mişcare.

Zâmbetul afişat avea un farmec băieţesc care îl făcea să

pară... tânăr şi nu atât de nepământean, iar inima mi se strânse în piept. M-am uitat iute în altă parte.

- Dansează cu mine!

Am ridicat din sprâncene şi mi-am întors brusc capul spre el. Nu mă aşteptasem la asta.

- N-am mai dansat niciodată.

Se opri.

- Nici măcar o dată?

Am clătinat din cap.

- Deci nu stiu să dansez.

>

- Nimeni nu ştie cum să danseze din prima. Dansează pur şi simplu. Mă privi în ochi şi adăugă: îţi pot arăta cum, Calista.

Am tras aer în piept, ameţită, aer plin de parfumul lui
uşor si lemnos. Modul cum îmi rostea numele era ca o

>>

armă. O slăbiciune. Am încuviinţat din cap.

Mi-am coborât privirea spre mâna pe care mi-o întinsese. Mi se părea... ireal. Inima îmi bătea ca o zăludă. Şi oare mi se părea mie sau vioara de pe peluză se auzea mai tare, mai aproape? La fel şi chitara. Şi oare se auzea dintr-odată o melodie în aer, în cântecul păsărilor de noapte şi în zumzetul

insectelor de vară?

- Şi dacă prefer să nu o fac? I-am întrebat, deschizând şi închizându-mi palma pe lângă corp.

O dâră de lumină a lunii îi mângâie curbura obrazului când îşi înclină capul.

- Atunci, nu o facem, *naîaa.*

O alegere. încă una care nu ar trebui să conteze atât de mult, dar care conta, iar eu... voiam să dansez, chiar dacă aveam să mă fac de râs. Mi-am ridicat mâna, sperând să nu observe tremurul slab.

Palmele ni se întâlniră. Contactul, senzaţia pe care mio stârnea pielea lui pe a mea, fu în continuare surprinzător. Mă prinse de mână cu degetele-i lungi şi îşi plecă uşor capul.

- Sunt onorat, murmură el.

Am chicotit emoţionată.

- Credeam că Preaînalţii nu pot minţi.

- Nu putem. Nu am rostit nici o minciună. Thorne mă trase uşor de braţ, trăgându-mă mai aproape de el în timp ce se apropie la rândul lui de mine. Dintr-odată, şoldurile lui se frecară de abdomenul meu şi pieptul meu de al lui. Contactul trecător fu brusc, neaşteptat, şi abia atunci mi-am dat seama că nu era genul de dans din acelea pe care le dansau aristocraţii la balurile mai puţin

sălbatice pe care le organiza uneori baronul, când existau cel puţin câţiva centimetri între corpurile lor şi fiecare pas era bine exersat, măsurat. Era mai degrabă genul de dans la care luau parte aristocraţii după ce îşi puneau măştile.

îşi legănă şoldurile, iar cu mâna cu care o ţinea pe a mea mă îndemnă să-l urmez. După câteva momente, mi- am dat seama că tipul acesta de dans semăna foarte mult cu a face dragoste. Nu că aş fi ştiut cum era să faci *dragoste.* Să faci sex? Asta era cu totul altă poveste, iar ce se întâmpla acum mi se păru diferit.

- Redu-ţi la tăcere gândurile!

- Poftim? am întrebat, bâlbâindu-mă. M-am uitat în sus şi am reuşit să-i văd doar jumătatea de jos a feţei.

- Eşti ţeapănă, ceea ce înseamnă, de obicei, că eşti cu mintea în altă parte, spuse el. Gândeşti prea mult. Nu e nevoie să te gândeşti la corpul tău ca să dansezi.

- Atunci, ce e de făcut? l-am întrebat, pentru că îmi era greu să nu mă gândesc la cât de aproape eram unul de celălalt, la cât de înalt şi de lat era şi la faptul că asta mă făcea să mă simt firavă, deşi nici o parte a corpului nu îmi putea fi descrisă astfel. Nici măcar mâinile. Când făcu o întoarcere, m-am împiedicat de propriile picioare şi posibil şi de ale lui.

- închide ochii! îmi spuse el, aşa cum ai făcut aseară, când îţi ţineai degetele între coapse şi gura pe mădularul meu. Doar închide ochii şi simte!

Nu eram sigură că aducerea în discuţie a nopţii

trecute avea să ajute, pentru că pulsaţia bruscă de dorinţă pe care mi-o stârniseră cuvintele lui îmi distrăgea complet atenţia, dar am închis ochii.

- Ascultă muzica! Urmeaz-o, mă încurajă el, cu vocea mai gravă. Mai groasă. Ia-te după mine, *nalaa!*

Gâfâind, am făcut ceea ce făceam pentru a-mi folosi abilităţile. Mi-am redus la tăcere mintea, mi-am îngăduit să ascult muzica, acel du-te-vino al sunetelor de vioară şi al sunetelor nopţii din jurul nostru, care încărcau aerul cu electricitate. Exista un ritm, care îmi mâna picioarele şi şoldurile. Am urmat ritmul şi l-am urmat pe el, corpul relaxându-mi-se tot mai mult cu fiecare minut care trecea şi paşii devenindu-mi tot mai uşori. Când se întoarse din nou, nu m-am mai împiedicat. L-am urmat. Părea că pluteam, şi mi-am imaginat că eram unul dintre acei *spiritus* care dansau deasupra noastră, că eram amândoi.

Şi, în timp ce dansam cu prinţul, am avut cel mai ciudat sentiment, aproape eliberator. M-am mişcat pe ritm, urmărind corzile pe măsură ce crescură viteza. Pielea îmi era umedă de la transpiraţie. La fel şi a lui. Şuviţe de păr care scăpaseră din cosiţă mi se agăţau de piele. Lujerii de glicină cu miros dulceag se încâlciră de noi în timp ce ne mişcăm, în timp ce respiram tot mai repede, şi, de fiecare dată când trăgeam aer în piept, îi atingeam pieptul cu sfârcurile. Rochia era atât de subţire, încât aveam mereu senzaţia că nu ne despărţea nimic. Mi-aş fi dorit să fie la fel şi pentru mâinile mele, pentru că îi

simţeam pieptul umflându-i-se de la respiraţii superficiale şi mai lungi.

Îşi mută mâna de pe şold spre spatele meu, în dreptul taliei, făcându-mă să mă înfior în timp ce ne învârteam sub glicină. Pulsul mi se acceleră, şi nu credeam că avea prea mult de-a face cu dansul. Mi-am relaxat gâtul, mi- am lăsat capul pe spate şi am deschis ochii. Deasupra noastră, *spiritus* dansau, în mare parte o pată de lumină uşoară în timp ce ne-am învârtit şi ne-am tot învârtit, iar coapsa lui ajunsese cumva între ale mele. Fiecare mişcare pe care o făceam eu şi fiecare mişcare pe care o făcea el creau o... fricţiune delicată şi decadentă.

M-am luat după muzică... M-am luat după el, în timp ce tempoul încetini treptat. Tărâmul nu se mai învârti, şi ne-am îmbrăţişat, ritmul fiind acum mai dens, mai gros şi mai palpitant, la fel ca sângele care-mi curgea prin vene. Am avut impresia că fiecare răsuflare pe care o trăgeam îmi rămânea blocată în gât, în timp ce şoldurile continuară să mi se mişte pe muzica învolburată, lipite de el. Şi m-am simţit mai densă, mai vâscoasă şi mai pulsândă, umflată şi tânjind. Mă strânse mai tare pe după talie, la fel şi cu mâna pe care o ţinea pe a mea. Jos, în abdomen, muşchii mi se răsuciră şi mi se încordară de

dorinţă, şi l-am simţit pe abdomen în timp ce m-am mişcat: o parte groasă a lui

mai tare decât celelalte.

Pieptul îi fremăta lipit de al meu, şi mă săgetă un junghi de plăcere pulsatilă. Suflarea lui mă tachină pe curbura obrazului, apoi pe colţul buzelor. Se opri acolo, dar eu, nu. Corpurile încă ni se mişcau, dar nu eram sigură că mai putea fi considerat dans în momentul acela. Mă frecam de el, iar el mă încuraja cu mâna de pe şoldul meu, în timp ce mă cuprinse un sentiment sălbatic de abandon. Imboldul acela primar de a o lua la fugă. Dorinţa aceea feroce ca el să mă urmărească. Nevoia

aceea sălbatică şi nestăpânită

ca el să mă prindă.

Se linişti complet lipit de mine, doar pieptul i se umfla şi i se dezumfla cu rapiditate. Mi-am ridicat lent privirea spre a lui. Explozii de stele îi apăruseră în nuanţele albastre strălucitoare ale ochilor, si nu am ştiut dacă era

7 y y

din cauza dansului sau a melodiei din văzduh. A faptului că ştiam că nu mai strigase pe nimeni *naîaa* sau a acelui sentiment straniu de îndreptăţire. Se putea ca toate acele lucruri să-mi fi dat curaj.

M-am desprins de el, făcând

un pas tremurător în spate. îşi înclină capul. Se revărsă încordare în spaţiul dintre noi şi în aerul din jurul nostru.

Si am făcut-o.

Am cedat în fata acelui imbold.

M-am întors şi am luat-o la fugă.

CAPITOLUL 30

Strângând în mână poalele rochiei, am alergat printre lujerii de glicină, în timp ce inima îmi bătea cu repeziciune, iar sângele... mi se încingea. Am alergat cât de repede am putut, ţâşnind spre stânga, apoi spre dreapta. Părul mi se desfăcu în goana mea nebună, lovindu-mă peste faţă, dar nu am încetinit.

Până când nu l-am simţit apropiindu-se de mine.

M-am oprit adânc în crângul de glicine. Gâfâind,

mi- am trecut privirea peste coronamentul de lujeri luminaţi de *spiritus*, dând uşor drumul rochiei. Nu l-am văzut, dar l-am simţit în aerul care se îngroşă, în încărcătura electrică ce-mi dănţuia pe piele. Am ştiut că era pe- aproape când mi-am dus degetele spre şnururile delicate ale corsajului. Privea şi aştepta, el, prădătorul, şi eu, prada. M-am umplut de nerăbdare. Dorinţa îmi pulsă între coapse atât de intens, încât m-am legănat pe picioare. Nu înţelegeam cum de eram atât de excitată sau de ce, dar m-am simţit de parcă un alt fel de instinct preluase controlul în clipa în care cedasem în faţa acelui imbold sălbatic, care mă îndruma acum să pătrund tot mai adânc în umbrele glicinei. Fiecare sunet mărunt, fiecare trosnet de crenguţă sau foşnet al lujerilor îmi amplifica simţurile, dorinţa. Aproape că am avut impresia că-mi pierdeam minţile, pentru că tânjeam de parcă aş fi fost şicanată şi tachinată. Ardeam de parcă i-aş fi atins sămânţa. Muşchii abdomenului mi se strânseră. Ochii începură să mi se închidă...

Prinţul nu scosese nici un sunet. Veni spre mine din spate, cuprinzându-mă cu un braţ pe după mijloc, trăgându-mă spre pieptul lui. îl simţeam respirând la fel

de greu ca mine. îi simţeam mădularul tare apăsându-mă în spate.

- Ţi-am zis că te voi prinde, spuse el, şi i-am simţit respiraţia caldă pe obraz. Mă cuprinse şi cu celălalt braţ şi mă prinse de degete în locul în care încă ţineam strâns de corsaj. Nu-i aşa? zise el.

Mi-am lăsat capul să cadă pe pieptul lui.

- Doar pentru că te-am lăsat să mă prinzi.

Râsul lui părea făcut din fum şi din păcat şi îmi tachină pielea.

- Sper că te-ai gândit la asta înainte să fugi. La ce urma să se întâmple când te prindeam.

M-am cutremurat.

- Ce ţi-aş face! îşi trecu buzele peste gâtul meu şi apoi mă sărută în locul în care gâtul mi se îmbina cu umărul. Mă supse tare, făcându-mă să ţip. Eşti gata? mă

întrebă el.

Da. Nu? Mi-era greu să respir, tremurând toată, aşteptându-mă să mă ia chiar atunci. Să mă trântească la pământ, însă el aşteptă.

Cu inima bătându-mi nebuneşte, m-am uitat la globurile strălucitoare de deasupra noastră. *Aştepta.* Pieptul mi se umflă din nou, prosteşte, dar l-am ignorat. Emoţia aceea nu îşi avea locul aici.

? 3

- Da, am şoptit. Sunt gata.

Scoase un sunet cum nu mai auzisem până atunci. Veni din adâncul lui, un mârâit triumfător de... avertizare.

îşi încovoie degetele peste ale mele, apucând gulerul corsajului. Trase o singură dată, cu putere, şi corpul mi se lovi de al lui. Cusăturile se slăbiră în dreptul umerilor când îmi expuse sânii la aerul cald al nopţii. M-am uitat în jos la sfârcul umflat în timp

ce-l acoperi cu mâna, iar eu l-am prins de încheietura mâinii. Mă sărută sub ureche, în timp ce îmi ridică rochia. Aerul umed se învolbură în jurul picioarelor mele goale, al coapselor, al lenjeriei de dantelă. Mi-am ţinut fustele delicate, iar el îşi vârî mâna dedesubt, în ţesătura subţire de acolo. Mă săgetă o dorinţă înfocată când rupse materialul cu o smucitură rapidă, brutală.

Apoi, mă aşeză pe pământ, în genunchi, încolţindu-mă cu trupul lui mare ca într-o cuşcă. Iarba umedă îmi împunse palma în timp ce mă ţineam de încheietura mâinii cu care se sprijinea de pământ. Mă înnebuni felul în care mă ţinu acolo pentru câteva momente. Apoi, se mişcă în spatele meu. îmi depărtă coapsele cu a lui, desfacându-mi mai tare picioarele. M-am cutremurat.

- Nu vei putea să mă primeşti cu totul. Nu încă, zise el, iar vocea îi fu ca o şoaptă înfierbântată pe gâtul meu. Dar *nalaa?*

-Ce e?

Am icnit când i-am simţit mădularul tare, incredibil de fierbinte şi de lung, alunecând peste fundul meu.

- O să-ţi doreşti să o faci. Un sunet gutural i se desprinse de pe buze când îşi apăsă capul mădularului în carnea caldă...

Am ţipat, şi şoldurile mi-au zvâcnit când l-am simţit, când i-am simţit doar vârful mădularului tare

desfacându-mi carnea, când sunetul pe care îl scoase stârni o explozie bruscă şi ascuţită de senzaţii.

- Oh, da! O să-ţi doreşti s-o faci.

Mă prinse cu mâna de şold, stabilizându-mă. Picioarele îmi tremurară, eu aşezându-mi mâna peste a lui, iar mintea mi se umplu doar de o ceaţă de dorinţă carnală incandescentă. Mă sărută pe locul în care pulsul îmi bătea sălbatic.

- Rău de tot.

Mă inundă un val de căldură umedă. Mă mai pătrunse câţiva centimetri, întinzându-mă cu mădularu-i lat, cu crestăturile glandului.

- Dar nu te voi lăsa, se jură el.

- Poftim? m-am bâlbâit şi am dat să-mi întorc capul.

Thorne îşi îndoi braţul peste şoldurile mele, ţintuindu-
mi spatele, şi apoi se împinse în mine.

Ţipătul meu fu acoperit de strigătul lui. îngropat adânc în mine, nu se mişcă, iar eu nu puteam nici gândi, doar îl simţeam în mine. Era tare, cald şi vibra. Şi mă pătrunsese. M-am cutremurat din tot corpul.

Apoi, se mişcă.

Prinţul se retrase, iar crestăturile acelea, oh, zeilor mari, se frecară de pereţii mei sensibili, atingând

punctul acela ascuns chiar pe când se împinse din nou în mine. Iar sunetul pe care l-am scos în timp ce mă ţinu lipită de el fu un amestec de scâncet şi ţipăt. Mă pătrunse şi se retrase lent, constant. Deţinea controlul complet: felul în care mă ţinea mă împiedica să-mi mişc partea de jos a corpului, să mă împing la rândul meu în el sau să mă retrag. Puteam doar să stau îngenuncheată, cu degetele încovoiate între ale lui, şi să-l primesc.

Şi mă posedă.

Ritmul îi deveni din ce în ce mai rapid, mai intens. Se împinse în mine, cu obrazul lipit de al meu, şi puteam jura că-i simţeam privirea pe pieptul meu gol, împins în sus de corsaj. Senzaţia de încordare se înteţi şi se învolbură. Mă poseda, dar nu mai fusesem posedată aşa niciodată. Tot corpul îmi pulsa, fiecare terminaţie nervoasă mă durea. Am simţit orgasmul crescând, învârtindu-se de fiecare dată când atingea punctul acela. Aveam ochii mari, privirea fixată pe încheieturile degetelor de la mâna cu care-l ţineam, care mi se albiseră.

- Oh, zeilor mari, am gâfâit în timp ce mă pătrundea cu putere. Mi se strânse pieptul. Miezul îmi zvâcni, şi totul se destrămă în timp ce gemeam: *Thorne.*

- Fir-ar, mârâi el, izbindu-se de mine.

îmi ridică uşor genunchii de pe pământ şi mă

pătrunse când am terminat. L-am simţit umflându-se, am simţit nodul acela la deschizătura mea, în timp ce se împinse în mine, iar trupul mi se mişcă, tremurând şi încercând să-l cuprindă mai adânc, în timp ce mă străbătură valuri nesfârşite de plăcere.

- Fată rea, zise el, râzând, gâfâind, şi braţul i se încordă, liniştindu-mă.

Nu mă lăsa să-i primesc partea cea mai groasă, şi cred că l-am sâsâit... sau poate am mârâit. Nu eram sigură,

pentru că plăcerea se intensifică din nou, lăsându-mă tremurând şi încă fierbinte, încă... pulsând.

Thorne se retrase brusc din mine, apăsându-şi mădularul pe posteriorul meu când juisă, în timp ce tensiunea erupse din nou în mine.

Orgasme care puteau dura o oră...

- Oh, la naiba! am gemut, senzaţia aceea învolburată

crescând din nou. Nu... Nu pot!

- Ba poţi. îşi trecu buzele peste obrazul meu roşu în timp ce ne împingea pe amândoi în jos. Şi o vei face!

Am simţit pământul rece pe piept şi pe el fierbinte la spate, chiar dacă îşi sprijinea greutatea pe mâna de sub a mea. Am atins din nou orgasmul, şi nici măcar nu mai era în mine.

- De ce... De ce te-ai retras? am întrebat eu gâfâind.

- Nu am vrut, spuse el, ţinându-mă strâns. Cred că aş ucide să fiu în tine chiar acum, dar dacă crezi că ce simţi

acum e intens?

Era. Nu mai simţisem asa ceva în viata mea.

- Ar fi de o sută de ori mai

intens dacă as rămâne în y

tine. Ne întoarse încet pe o parte, apoi adăugă: Te-ar face să înnebuneşti.

j

Se prea poate să fi fost deja un pic nebună în timp ce el rămase cu mine, mângâindu-mă pe şold, pe coapsă şi pe fund. Rămase cu mine în timp ce fiecare muşchi mic şi delicat îmi pulsă, iar eu m-am agăţat de el, fără să-i dau drumul la mână. Nu-şi slăbi deloc strânsoarea. Nici măcar când în sfârşit am rămas fără vlagă, epuizată şi sătulă. Mâinile ne rămaseră pecetluite.

Şi mintea îmi rămase tăcută.

- Nu, am protestat eu cu jumătate de gură.

Thorne zâmbi larg dintre coapsele mele.

- *Ba da,* murmură el, desfăcându-mi carnea umflată dintr-o mişcare a limbii lui păcătoase.

Geamătul jos care îmi izbucni din piept fu doar unul dintre multele pe care le scosesem de când plecasem din grădină.

Prinţul de Vytrus era nesătul când venea vorba despre a oferi plăcere.

Nu îmi aminteam prea multe despre întoarcerea noastră la conac, dar, din momentul în care ajunseserăm în odăile lui, timpul se preschimbase într-o negură senzuală. Ne îmbăiaserăm, sau, mai bine zis, el mă îmbăiase pe mine, spălând murdăria şi firele de iarbă de pe corpul meu, aşa cum eu spălasem cândva sângele de pe pielea lui. Mă adusese la extaz cu degetele, şi, când ajunseserăm în pat, cu trupurile încă umede, începuse o explorare lentă a corpului meu, sărutându-mă pe maxilar, pe gât şi pe sâni. Şi atunci avusese o limbă păcătoasă pe care şi-o mişcase peste sfârcurile mele în cercuri, aşa cum şi-o mişca acum în mine.

Thorne se ospăta.

Am strâns cearşafurile în pumn în timp ce mă pătrunse cu limba. Nu crezusem că urma să mai am energia necesară ca să mă mişc, însă mă înşelasem. Mi- am ridicat şoldurile drept răspuns la penetrările lui, iar el mârâi aprobator, făcându-mă să mă aprind. O strălucire

aurie slabă îi contura umerii goi când se mişcă, penetrându-mă cu un deget. Am gemut.

îşi ridică pleoapele cu gene dense. Mă privi cu ochii-i de o nuanţă strălucitoare de albastru presăraţi cu stele argintii.

- Nu-ţi întoarce privirea! îmi porunci el. Vreau să-ţi văd ochii când termini.

M-am cutremurat, tremurând din tot corpul.

- Vreau să-ţi văd ochii când termini, când îmi strigi numele. îşi încovoie degetul adânc în mine. înţelegi?

- Da, am răspuns eu, gâfâind. *Alteţă.*

Mă muşcă, făcându-mă să gem sacadat. Pe buzele-i umede se creionă un zâmbet larg, după care îşi lipi gura de clitorisul meu. Spatele mi se arcui şi şoldurile mi se ridicară de pe pat. Nu mi-am întors privirea. Ne-am privit în ochi şi am ţipat într-adevăr când am terminat, numele lui revărsându-mi-se de pe buze în timp ce tremuram.

M-am simţit ca o cârpă de moale când veni lângă mine, sărutându-mă rapid pe buric, pe cutia toracică, pe umflătura sânului. Când se aşeză lângă mine, mă sărută pe tâmplă.

- Eşti bine? mă întrebă el.

- îhâm, am murmurat. Mă mai întrebase asta şi în grădină, când replicile orgasmului începuseră, în sfârşit, să se domolească. întrebarea mă luase pe nepregătite atunci. Şi acum, la fel. Dar tu? l-am întrebat.

Thorne chicoti.

- Da, sunt bine.

Mi-am întors capul spre al lui. Gurile ne erau la doar câţiva centimetri distanţă când am întins mâna spre pieptul lui. Mi-am răsfirat degetele peste pieptul lui.

- Dar nu ai...

- Nu trebuie să juisez ca să simt plăcere. îşi urcă mâna pe care o ţinea pe abdomenul meu, oprindu-se peste sânul meu. Cea mai splendidă plăcere o obţii când o dăruieşti altcuiva.

- Chiar... că nu eşti muritor, am spus eu.

Râse, un sunet lejer, care îmi făcu inima să tresalte.

- Dacă abia acum îţi dai seama de asta, nu ştiu ce să-ţi spun.

Am pufnit şi am închis ochii. Tăcerea care se aşternu între noi era caldă, prietenească şi nu semăna cu ce mai trăisem până atunci cu alţii. întotdeauna exista nevoia de a vorbi, de a umple tăcerea, fie pentru a alunga jena inevitabilă pe care o simţeam deseori, fie pentru a-mi împiedica mintea să le pătrundă gândurile.

Dar ce simţeam cu prinţul nu semăna cu nimic din ce mai trăisem până atunci.

- Apropo, mâine-dimineaţă voi pleca, spuse Thorne în cele din urmă.

- îmi amintesc. Am simţit un junghi de nelinişte în piept. Oare nu voiam să plece? Sau era altceva? Când te vei întoarce? l-am întrebat eu.

- Cred că va dura doar câteva zile.

Am încercat să descifrez sentimentele care mă încercau. Nu ar fi trebuit, oare, să mă simt uşurată că pleca pentru câteva zile? Nu eram. Simţeam doar nelinişte şi poate un pic de... tristeţe. Pe toţi zeii, mi-am dat seama că probabil mă simţeam aşa pentru că avea să- mi fie dor de el.

Aveam nevoie de ajutor.

- înseamnă că ar trebui să te întorci la timp pentru Ospeţe, am zis.

- Ar trebui.

O parte din negura plăcută se estompă pe măsură ce m-am întors la realitatea a ceea ce avea să urmeze.

- Cât timp crezi că le va lua celor din Ţinutul de Vest sau Cavalerilor de Fier să ajungă la Archwood?

- Nu pot şti sigur, dar bănuiesc că se va întâmpla înainte de sfârşitul lunii.

Am simţit un gol în stomac în timp ce mi-am trecut buricele degetelor peste liniile cizelate ale pieptului lui.

- Vino cu mine!

- Poftim? am întrebat, deschizând ochii.

Nuanţa albastră şi cea verde din ochii lui o pătrunseră pe cea maro.

- Vino cu mine când voi pleca în întâmpinarea armatelor mele!

Am fost pe punctul de-a spune *da,* însă n-am lăsat cuvântul să mi se desprindă de pe buze. Mă cuprinse entuziasmul la gândul de a călători cu el, de a fi cu el, *alături de el,* dar... mi se păru că aducea a *mai mult*. într- un mod periculos. Am înghiţit în sec, închizând ochii.

- Nu cred că ar fi înţelept.

- Probabil că nu, spuse el, apoi tăcu preţ de câteva momente. Vrei să iei cina cu mine când mă întorc?

- Chiar mă întrebi dacă vreau? Un zâmbet obosit mi se creionă pe buze, în timp ce mă străduiam să ignor cât de dezamăgită eram de mine însămi şi de el pentru că nu insista să merg cu el, ceea ce era complet anapoda.

- Nu asta vrei de la mine?

N-ar trebui să vreau nimic de la el.

- Ba da.

îşi trecu degetul mare peste sfârcul meu.

- Deci vrei?

-Da.

Thorne a tăcut preţ de o clipă, apoi i-am simţit buzele pe obraz.

- Mulţumesc!

Mi se poticni inima în piept. Nu se mai auzise ca vreun Preaînalt, darămite un prinţ, să îşi exprime recunoştinţa, şi nu ştiam cum să reacţionez, aşa că doar am rămas acolo, întinsă în pat, iar prinţul adormi în cele din urmă.

Dar eu am rămas trează, cu degetele lipite de pieptul lui. Nu ştiam de ce, în momentele acelea liniştite şi întunecate, m-am gândit la premoniţia pe care o avusesem în sala cea mare, când Ramsey Ellis venise la baron cu veşti despre Ţinutul de Vest.

„Vine!”

Ştiam că premoniţia fusese despre Thorne.

„A venit să ia ce-i aparţine.”

Asta spusese Maven, şi ştiam că, atunci când Thorne mai fusese aici, căutase ceva.

Sau pe cineva.

Mă trezi o atingere uşoară pe obraz. Am deschis ochii şi am văzut razele slabe ale soarelui la revărsatul zorilor scăpărând pe maxilarul lui Thorne şi pe mânerul de aur al pumnalului pe care-l avea legat la piept. Era dimineaţă, ceea ce însemna...

- Pleci? am şoptit, cu voce somnoroasă.

Thorne încuviinţă din cap.

- Nu am vrut să te trezesc, spuse el şi îşi plecă genele dese în timp ce îşi trecu degetele peste bărbia mea.

- E în regulă, am spus şi am dat să mă ridic.

- Nu. Rămâi! îmi place ideea că eşti aici, în

patul în care am dormit, îmi spuse el, încruntându-se. Trecu o clipă, şi apoi îşi ridică privirea. Se uită la faţa mea, zăbovind asupra... buzelor mele.

Deşi eram doar pe jumătate trează, inima începu să-mi bată cu putere. Am avut impresia că mă privea de parcă... ar fi vrut să mă sărute.

Voiam să mă sărute.

Voiam să-l sărut.

însă nici unul din noi nu se mişcă. Cel puţin, nu preţ de câteva momente. Apoi, îşi plecă uşor capul. Am închis ochii. Buzele lui nu atinseră buzele mele, ci fruntea, şi, din cine ştie ce motive, sărutul acela dulce şi cast... îmi fu pieirea.

- Mă voi întoarce la tine cât de repede pot, spuse prinţul Thorne. îţi promit!

Am încuviinţat din cap, cu ochii închişi, pentru că miera teamă că, dacă i-aş fi deschis, ar fi început să-mi lăcrimeze.

- Culcă-te la loc, *nalaa!* îmi trase cearşaful peste braţ. Zăbovi cu mâna pe umărul meu. Pe curând! adăugă el.

- Pe curând, am şoptit eu răguşit.

Prinţul Thorne se îndreptă de spate, şi, deşi se mişca atât de silenţios, am ştiut întocmai momentul în care părăsi odaia. Am deschis ochii, care mi-erau umezi.

„îţi place de el?”

Asta mă întrebase Grady.

Zeilor mari!

Credeam că da.

în după-amiaza următoare, l-am găsit pe Claude în biroul lui, singur, la birou. îşi ridică privirea când am intrat, zâmbind puţin ciudat.

- Ai un moment la dispoziţie? l-am întrebat.

- Pentru tine, întotdeauna. împături o bucată de pergament, pe care o puse deoparte. M-am uitat la teancul tot mai mare de scrisori. Mă bucur că ai venit, zise. Mă întrebam dacă învoiala cu prinţul a avut rezultate bune sau dacă te bucuri de această perioadă de păsuire.

Obrajii mi se încălziră când m-am gândit la noaptea trecută.

- Surprinzător de bune.

- Văd, chicoti el, lăsându-se pe spate şi încrucişându-şi picioarele. Deci nu te mai împotriveşti atât de tare învoielii?

Am ridicat dintr-un umăr, întrucât nu venisem ca să discut despre prinţ. M-am aşezat pe unul dintre scaunele din faţa biroului.

- Mi-a spus că ai fost ieri cu oamenii din Archwood.

- Am fost. îşi dădu o şuviţă de păr închis la culoare de pe faţă, obrajii-i palizi îmbujorându-se. M-am gândit că ar fi înţelept să văd ce se întâmplă,

zise el. Şi să fiu văzut, îşi drese glasul, apoi adăugă: Am fost până acolo şi azi- dimineaţă.

- Cred că e o idee bună, i-am spus eu, zâmbind. Să sperăm că-i va inspira şi pe alţii să participe.

- Să sperăm, murmură el, punându-şi o mână pe braţul scaunului. Presupun că vom vedea.

Am încuviinţat din cap şi am tras adânc aer în piept.

- De fapt, voiam să discut despre ceva cu tine.

Mi-am frânt degetele, neştiind prea bine de ce eram

atât de agitată. De fapt, nu era chiar aşa. Eram îngrijorată că urma să par o prostuţă naivă.

- Are de-a face cu vărul tău, am zis.

- Da? întrebă el, privind spre uşa închisă.

Mi-am deschis simţurile, lăsând ca acea legătură dintre noi să prindă contur. Am văzut peretele acela gri.

- Are abilităţi ca ale mele?

Se încruntă şi îşi înclină capul.

- încerci să mă citeşti, Lis?

Am încremenit.

- îţi poţi da seama?

Râse apăsat.

- Doar pentru că te cunosc de suficient de

mult timp ca să-mi dau seama când citeşti pe cineva. Privirea îţi devine destul de intensă şi nu clipeşti.

- Ah, am îngânat eu, foindu-mă pe scaun.

- Da, are, răspunse el.

Am încetat să mă mai zvârcolesc. Totul se opri.

- Aşa am ştiut că ce mi-ai spus când ne-am întâlnit prima dată putea fi adevărat. Şi el avea acelaşi talent de a şti lucruri. Mai avea şi alte... talente. Trase adânc aer în piept, şi umerii i se înălţară. Apoi, zise: Şi dacă te întrebi cumva de ce nu ţi-am spus, a fost pentru că, atunci când te-am întâlnit, Vayne comitea deja acte de trădare. M-am gândit că, dacă ţi-aş fi spus că mai exista unul ca tine, ai fi vrut să-l întâlneşti, ceea ce te-ar fi pus în pericol.

încă eram conectată cu el, şi gândurile îi oglindeau vorbele, dar ştia că-i citeam gândurile. Doar pentru că auzeam gândurile cuiva nu însemna că nu puteam fi păcălită.

- Deci ştii ce... Ce sunt? am întrebat eu în şoaptă.

Se uită la mine, cu fruntea încreţită.

- Ţi-a spus prinţul ceva?

-Nu.

- Atunci, nu înţeleg.

- Sunt o *caelestia?* l-am întrerupt eu.

Clipi rapid. Trecu o clipă.

- Nu ştiu.

- Claude, am spus, aplecându-mă spre el, apăsându- mă cu degetele pe genunchi, ai ştiut în tot acest timp că nu eram cu adevărat muritoare?

- Şi *caelestia* sunt muritori, Lis. Doar că avem un sânge mai puternic. Atâta tot, spuse el.

Doar că ei nu erau trataţi ca plebeii.

- Ai ştiut?

Mă privi în ochi, după care îşi întoarse privirea.

- La început, am... bănuit că ai fi.

Am simţit un junghi de durere în piept şi am tras aer în piept în zadar.

- Şi nu mi-ai spus niciodată? De ce nu...

- Pentru că nu sunt sigur *ce* anume eşti, mă întrerupse el. E adevărul. Nu ai semnul.

M-am încruntat.

- Ce semn?

- Ochii tăi. Sunt căprui. O nuanţă frumoasă de maro, adăugă el rapid. Dar toţi *caelestia* au ochii ca ai mei. Unii puţin diferiţi, zise el, întorcându-şi privirea, dar tu nu ai trăsătura definitorie a unui *caelestia.*

- Ochii mei. M-am gândit că arătaseră diferit zilele trecute, cu cercul acela interior de nuanţă... albastră care îmi apăruse în jurul pupilelor. Mi se strânse gâtlejul. Noaptea aceea în Union City? Thorne şi Lord Samriel... se uitaseră la ochii copiilor

de acolo. Palmele mi se umeziră.

- Prinţul a simţit că eşti o *caelestia*? mă întrebă Claude.

- Nu, am spus eu, ştergându-mi palmele de genunchi. Prinţul m-a numit mereu o muritoare, dar...

- Dar ce?

- Dar spune că e la mine ceva de care nu îşi poate da seama, am zis, respirând în pofida înţepăturii pe care o simţeam în gât. Simte că m-a mai întâlnit.

- Pentru că te-a mai întâlnit, nu-i aşa?

Am înţepenit, pierzând legătura cu el. Chiar şi inima mi se poticni în piept.

- El e Preaînaltul pe care l-ai întâlnit în Union City, nu-i aşa? zise Claude, trecându-şi degetele peste frunte. Cel pe care l-ai crezut lord?

- Da, am şoptit. De unde ai ştiut că el era?

- Abia noaptea trecută, la cină, mi-am dat seama. Din felul în care s-a comportat cu tine. Din felul în care te-a revendicat.

„A venit să ia ce-i aparţine."

- Nu înţeleg, am şoptit.

- Nici eu, şi vorbesc serios. Pe bune. îşi lăsă mâna pe braţul scaunului, apoi adăugă: Ai abilităţi similare cu ale vărului meu, dar, dacă un prinţ nu poate simţi că eşti o *caelestia* şi nu ai semnul, atunci nu aveam cum să ştiu sigur.

Mi-am întors privirea dinspre el, înghiţind în sec.

- Ai fi putut să-mi spui oricum.

- Şi apoi, ce? Ştii cum se dovedeşte că cineva e *caelestia* dacă nu există părinţi care să revendice acest lucru? Sunt duşi la curţile Preaînalţilor, unde un prinţ sau un alt Deminyen le confirmă descendenţa, îmi explică el. Iar dacă un Deminyen nu a reuşit să simtă asta acum, ce şanse ar fi fost ca vreunul să te simtă atunci? Ştiu că am zis că nu-mi fac griji că prinţul Thorne va crede că eşti o vrăjitoare, dar alţii? Ar fi prea riscant.

Am încercat să accept ce îmi spunea. Avea dreptate, dar...

- Tu nu ai abilităţi.

Claude râse răguşit.

- Nu, nu am. Nici Hymel. Nici cei mai mulţi dintre *caelestia.*

- Atunci, de ce le are vărul tău?

- Sau tu. Dacă asta eşti, de fapt? spuse el ceea ce eu nu rostisem. Pentru că vărul meu e născut din stele. Un muritor devenit divin.

- Şi ce înseamnă asta, mai exact? am întrebat.

- E o întrebare la care nu pot răspunde, zise el, trecându-şi o mână peste cap.

M-am ridicat, trecând rapid de la confuzie la furie şi apoi la dezamăgire.

- Nu poţi sau nu vrei?

- *Nu pot*, insistă el, după care trecură câteva momente. Poate că ar fi trebuit să-ţi fi spus oricum, adăugă. Aş minţi dacă aş spune că teama pentru siguranţa ta a fost singurul motiv pentru care am tăcut, dar ştii deja asta.

-Da.

Claude tresări, şi, la naiba, dar mă duru când am văzut asta. Nu voiam să mă simt aşa, dar mă duru.

- Ştiu că nu sunt un om bun, dar ştiai deja şi asta, spuse el, şi de data asta am tresărit eu. Aşa că sfatul meu probabil nu înseamnă nimic pentru tine, dar de data asta trebuie să-ţi ignori intuiţia. Când se întoarce prinţul, trebuie să-i spui că v-aţi mai întâlnit. Trebuie să-i spui.

CAPITOLUL 31

Nu m-am prea odihnit în noaptea aceea şi nu ştiam daca din cauză că mă înşelasem în privinţa lui Claude sau din cauza absenţei lui Thorne. în plus, nu eram sigură care din variante era mai rea, care din ele îmi

stârnea un sentiment general de nelinişte.

Si nelinıştea aceea mă urmări toată dimineaţa si toată după-amiaza, pe când străbăteam coridoarele aglomerate ale conacului. Servitorii se perindau încolo şi încoace, unii ţinând în braţe vaze pline de margarete galbene ca banana şi de petunii albe curgătoare, în timp ce alţii cărau tăvi cu diverse soiuri de carne furnizate de Primvera şi care încă nu fuseseră gătite. Erau

cu toţii prea ocupaţi ca să-mi acorde prea multă atenţie.

Ospeţele începeau în ziua următoare.

Thorne urma să se întoarcă probabil la o zi sau două după aceea.

M-am oprit pe palierul intermediar, şi gândul îmi fugi la Claude. Mă încerca un amestec de dezamăgire şi furie, confuzie şi un pic de durere. Am încercat să-i înţeleg punctul de vedere, şi chiar îl înţelegeam. în mare parte. Pentru că tot ar fi trebuit să-mi spună ce bănuia. Aveam dreptul să ştiu, chiar

dacă nu aş fi putut face nimic cu informaţia aceea.

Dar, oare, nu făceam si eu acelaşi lucru cu Thorne? Nu

înţelegeam de ce mă oprea intuiţia, dar asta nu schimba faptul că întâlnirea noastră din Union City era, probabil, motivul pentru care avea impresia că ne mai întâlniserăm. Nu explica însă ce legătură avea cu ce îmi împărtăşiseră Maven şi Claude. Sau de ce conta. Intuiţia mea tăcea, în afară de neliniştea care mă încerca.

M-am întors şi l-am văzut pe Grady intrând pe coridor. Am pornit spre el. Am dat să-i vorbesc.

- Orice ai să-mi spui va trebui să mai aştepte, zise el, punându-şi mâna pe spatele meu, în talie. Trebuie să vezi ceva.

Curiozitatea se aprinse în mine, dar şi energia

aceea încărcată de nelinişte. Mă făcu să tresar, simţindu-mi pieptul prea strâns.

- Hymel tocmai a ieşit din sala cea mare, zise Grady, conducându-mă prin coridorul îngust spre una dintre numeroasele uşi interioare. îmi vorbi încet când am intrat în sala principală, acum plină de vaze cu florile pe care le văzusem mai devreme aşezate pe numeroase piedestale de marmură. Nu era singur.

Am privit spre coridorul larg al foaierului care ducea în ambele părţi afară, privirea oprindu-mi-se la uşile de piatră străjuite de piloni.

- Cu cine era?

- Ai să vezi. Grady făcu semn din cap spre una dintre ferestrele care dădeau spre o porţiune a aleii circulare ce ducea la conac.

L-am văzut pe Hymel stând cu spatele spre noi, dar cei care se aflau cu el îmi captaseră, de fapt, atenţia. Erau trei inşi călare pe trei cai negri mult mai înalţi decât cei din rasa Shire. Unul dintre ei avea părul lung şi blond, care îmi amintea de lordul pe care-**l** văzusem în Union City, prins în coc la ceafă, însă nuanţa blondă nu era cea albă
ca de gheaţă a lui Lord Samriel. Cel de-al doilea avea pielea ca argila încălzită la soare, iar al treilea avea părul negru ca pana corbului. Acesta vorbea cu Hymel.

Era limpede că erau Preaînalţi, dar nicicare dintre

cei care ştiam că veniseră cu Thorne. în plus, comandantul Rhaziel şi Lord Bastian plecaseră cu Thorne.

- Sunt din Primvera? Au adus mai multă mâncare? am întrebat.

- Aşa am crezut şi eu, până l-am văzut pe cel care vorbeşte acum cu Hymel, zise Grady, punându-şi mâna pe fereastră. E prinţul Rainer.

Am căscat ochii şi m-am apropiat de fereastră, incapabilă să le descifrez trăsăturile.

- Ce naiba face aici? mă întrebă Grady.

- Poate că are legătură cu ameninţarea din partea Ţinutului de Vest, am spus, deşi nu auzisem ca prinţul să mai fi vizitat vreodată Archwoodul. Sau cu piaţa- fantomă.

- Da, zise Grady şi îşi întoarse corpul spre mine. Dar de ce naiba vorbeşte cu Hymel despre toate aceste lucruri şi nu cu baronul?

Asta chiar că era o întrebare al naibii de bună.

Hymel se ocupa destul de mult de treburile de zi cu zi din Archwood, dar nici vorbă ca un baron să nu fie disponibil ca să discute cu un Preaînalt.

Mai ales cu un prinţ.

Anxietatea resimţită se transformase deja într-o groază pe care nu o puteam defini, dar care îmi pompa prin vene

în timp ce străbăteam grăbită

labirintul de coridoare, tivul tunicii de un gri pal pe care o purtam foşnindu-mi peste genunchi. M-am gândit că poate Claude şi familia lui se trăgeau din Deminyeni, la fel şi eu, şi la ce însemna asta cu adevărat. Sau dacă măcar însemna ceva. însă am lăsat deoparte lucrurile pe care le aflasem de la Maven când am ajuns la uşile împodobite cu aur ale apartamentelor personale ale baronului.

Ceva nu era în regulă.

Am bătut, dar nu răspunse nimeni. Am încercat mânerul şi am văzut că uşa era încuiată. Am înjurat şi am tras un ac de păr care îmi ţinea firele mai scurte prinse la spate, apoi am

îngenuncheat.

Am zâmbit ironic când am apucat mânerul şi am introdus marginea subţire a acului de păr în gaura cheii. Dacă exista ceva anume ce apreciam la viaţa mea dinainte de Archwood, era faptul că dobândisem anumite... aptitudini.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am dorit să am mâna calmă şi uşoară în timp ce am mişcat acul spre stânga şi apoi spre dreapta. Spartul încuietorilor era cu adevărat un exerciţiu de răbdare, o aptitudine pe care nici trăitul pe străzi, nici el într-o casă frumoasă nu mă ajutase să o perfecţionez. Pesemne că era plăcut să fii un Preaînalt şi să deschizi uşi prin

simpla putere a voinţei.

Sau să poţi, pur şi simplu, să o deschizi lovind-o cu piciorul.

Dacă aş fi încercat asta, probabil mi-aş fi rupt piciorul.

Am auzit, în sfârşit, un păcănit moale, semn că găsisem tamburul. Muşcându-mi buza, am continuat să manevrez acul de păr până am simţit că mecanismul începea să cedeze. Cu mişcări statornice, l-am întors în sensul invers acelor de ceasornic. Mânerul se răsuci în palma mea.

Am zâmbit scurt, mulţumită, în timp ce m-am întors şi mi-am înfipt acul de păr înapoi în cosiţă, după care mam ridicat, împingând uşa.

Odăile private ale baronului erau o dovadă de avuţie şi de lux. Mi-am amintit prima dată când fusesem în ele. Nu mă putusem opri din a atinge totul.

Trecuseră cel puţin doi ani de când intrasem în odăile lui Claude. Poate chiar mai mult, şi era ciudat să mă aflu acolo. Mi-am trecut mâna peste spătarul negru catifelat al canapelei. Fructele şi carnea fuseseră lăsate afară, pe jumătate mâncate, pe o masă lustruită. Ventilatoarele de tavan umflau perdelele de mătase mai fine ca orice îmbrăcăminte pe care ar fi deţinut-o vreodată cei mai mulţi dintre

plebei.

- Claude? l-am strigat eu.

Nu am primit nici un răspuns.

Am înşfăcat o felie de portocală ce părea neatinsă şi am băgat-o în gură. Gustul dulce şi înţepător mi se scurse pe gâtlej în timp ce am trecut pe lângă un scaun cu perne groase, de catifea. M-am oprit, lăsându-mă învăluită de amintirile de când stătusem pe el, în braţe la Claude, care îşi citise corespondenţa primită de la un baron vecin. O vreme, fusese un obicei al nostru. Ne trezeam şi luam

micul-dejun în pat, lucru pe care înainte doar îl auzisem despre oameni. îmi fusese atât de frică să nu las firimituri pe cearşafuri, însă Claude făcuse mai multă mizerie decât aş fi putut spera vreodată să fac eu şi râsese în tot acel timp. Apoi, obişnuia să mă ducă la scaun şi petreceam ore întregi fără să facem mare lucru. îmi aduc aminte că mă simţisem... în siguranţă. La căldură. Dorită.

însă nu mă simţisem niciodată de parcă aş fi aparţinut. De parcă locul meu ar fi fost acolo.

Nu se schimbaseră prea multe lucruri de atunci, dar totul mi se părea diferit.

Mi se puse un nod în piept, şi mi-am luat mâna de pe scaun. Claude o ştiuse mereu: ştiuse cum mă simţeam, chiar dacă eu nu-mi dădusem seama. Ştiuse în timp ce râsese şi zâmbise, în timp ce mă

sărutase pe buze şi pe piele. Ştiuse.

Şi încercase să schimbe asta.

Doar că nu o simţise în inima lui, şi nici eu în a mea. Dar dacă ar fi fost? Dacă Claude m-ar fi iubit, şi eu aş fi simţit acelaşi lucru pentru el? Oare aş fi ajuns ca Maven, o amantă care îşi creştea copiii pe care o altă femeie, una pe care aristocraţia o considera potrivită, îi revendica drept ai ei? Sau, oare, Claude ar fi continuat să renunţe la tradiţie şi s-ar fi căsătorit cu mine?

Nici măcar nu ştiam de ce mă gândeam la toate astea în timp ce treceam pe lângă o tunică viu colorată lăsată pe podea. într-un fel, aveam impresia că jeleam... ceva ce nu putea fi.

Am trecut prin arcada rotunjită şi am aruncat o privire în dormitor. Am simţit o briză ce aduse cu ea mirosul floral şi lemnos al gardeniilor din vazele înalte situate dea lungul pereţilor odăii rotunjite.

Gardeniile erau favoritele lui Claude.

Allyson mirosise mult a gardenii în ultima vreme.

M-am uitat spre patul aşezat pe o platformă puţin înălţată sub ferestrele deschise, şi mâinile au început să- mi tremure uşor. M-am muşcat de buza de jos. Am urcat pe platformă cu paşi uşori. Prin materialul şifonat, am văzut doar umflături.

Inima începu să-mi bată cu putere când am întins mâinile, dând laoparte perdelele.

Patul era gol.

Am lăsat perdelele să cadă la locul lor, am coborât de pe platformă şi m-am dus spre odaia pentru îmbăiat. Şi aceasta era goală şi nu părea să fi fost folosită în dimineaţa aceea. Altminteri, ar fi fost prosoape aruncate peste tot şi bălţi de apă pe jos. Claude era mai dezordonat ca mine.

M-am întors spre pat, sentimentul de groază crescând în mine. Am simţit ca un deget rece apăsându-mă pe ceafă. O senzaţie de presiune şi furnicături mi se adună între omoplaţi.

„Ceva nu e în regulă.”

Am făcut un pas, şi atunci se întâmplă. Fără vreun avertisment, am simţit furnicături pe piele peste tot. Simţeam presiune între omoplaţi, în timp ce pielea mă furnica în spatele urechii stângi. Odaia lui Claude dispăru, şi am văzut *sânge.*

Bălţi de sânge. Râuri întregi curgând printre membre nemişcate, infiltrându-se în striaţii de aur. Braţe goale cu găuri adânci. Atât de mulţi, cu gurile deschise, încremeniţi într-o stare de groază silenţioasă. Măşti de brocart şi incrustate cu nestemate smulse şi împrăştiate pe podea. Argint şi safire scăldate în sânge.

Am icnit, cu respiraţia tăiată, şi m-am împleticit în spate, lovindu-mă de perete. Văzusem... moartea.

CAPITOLUL 32

Viziunea mă avertiza cu privire la moarte, iar măştile? Bijuteriile strălucitoare şi rochiile? Ospeţele. Ceva teribil, ceva îngrozitor urma să se întâmple în timpul Ospeţelor. Am tresărit şi am dat să mă pun în mişcare, apoi m-am oprit.

Argint şi safire.

Văzusem un colier de safire de pe care picura sânge.

Naomi.

M-am întors şi am ieşit în fugă din odăile lui Claude. însă adrenalina îmi curse prin vene în timp ce străbăteam grăbită aripa opusă a conacului. Coridorul era tăcut, iar aerul – stătut. Un luciu fin de sudoare îmi acoperise fruntea când am ajuns la odăile lui Naomi. Am bătut în uşă, sperând că era acolo. Am aşteptat, mutându- mi greutatea de pe un picior pe altul. Trebuia să fie înăuntru. Era încă devreme.

- Naomi? am strigat, bătând mai tare. Eu sunt.

După câteva momente, am auzit zgomot de paşi. Mă cuprinse uşurarea când uşa se întredeschise şi Naomi îşi făcu apariţia.

- Bună dimineaţa, spuse ea căscând şi se dădu laoparte. Cumva, cămaşa de noapte mătăsoasă de un albastru-închis nu-i era deloc şifonată. Numai Naomi putea arăta atât de uimitor la trezire. Sau ar trebui să zic bună ziua? mă întrebă ea.

- Bună ziua. Scuze că te-am trezit. Am intrat în odaia ei, închizând uşa în urma mea. Dar trebuia să vorbesc cu tine.
- E în regulă, eram deja pe jumătate trează oricum. Naomi îşi dădu părul de pe faţă şi călcă peste o pereche de conduri cu toc şi perne catifelate în culori vibrante, îndreptându-se spre un şezlong şi aşezându-se. Dar n-ai adus cafea, ceea ce e nepoliticos.
- Nici măcar nu m-am gândit la asta. Mi se strânse stomacul în timp ce mă uitam la perdelele fucsia ce atârnau la uşa dinspre odaia ei de dormit.
- Eşti singură?
- Aşa sper.

îşi îndoi picioarele, făcându-mi loc.

- Bine! M-am aşezat lângă ea, având nevoie de un moment ca să-mi adun gândurile. Venisem la ea fără să mă gândesc prea bine la ce făceam. Am înghiţit în sec. Trebuie să vorbesc cu tine despre un lucru, am zis.
- Fără cafea? Sau măcar ceai? Se aplecă pe braţul şezlongului şi căscă din nou. Nu ştiu cât de mult te aştepţi să reţin... Se opri, mijind ochii la mine. Stai aşa, zise ea. Prinţul a venit după tine noaptea trecută? Nu team mai văzut de atunci, aşa că bănuiesc că da.
- Da. Dar...

Naomi se îndreptă de spate, toată somnolenţa dispărându-i din privire într-o clipită.

- Şi ce s-a întâmplat? Vreau să ştiu toate detaliile.

- Nu prea s-a întâmplat nimic... Bine, s-au întâmplat unele lucruri, am adăugat când miji ochii la mine. Am aruncat cu un pahar în el. Ne-am cam certat. Apoi, m-a dus în odăile lui...

- îmi pare rău! Stai puţin... Ai aruncat cu un pahar în

el?

-Da.

Se frecă la ochi.

- Eşti o fantomă, cumva?

- Poftim? Am clătinat din cap. Nu. Nu s-a enervat, dacă asta vrei să spui. De fapt, a râs, apoi, m-a dus în odăile lui, unde am continuat să ne certăm... după care am vorbit până am găsit o rezolvare.

Naomi se holbă la mine de parcă aş ii recunoscut că eram zeiţă.

- Si apoi?

- Apoi, am... Am închis ochii şi m-am apăsat cu degetele la tâmplă. M-am gândit la noaptea de dinainte să plece. Ţii minte ce ai spus despre genul de plăcere pe care o pot oferi Preaînalţii? E adevărat.

- Ştiu că e adevărat, zise ea, zâmbind tot mai larg. Lis, spune-mi totul despre...

- Am avut o viziune, am întrerupt-o, iar zâmbetul îi pieri de pe buze. M-am aşezat pe marginea unui scaun. Tocmai am avut o viziune cu sânge, mult sânge şi multe cadavre.

Naomi încremenise. Se holbă la mine cu ochii-i plini de umbre.

- *Nimerele* din nou? Ştii cadavrele cui... le-ai văzut? Buzele îi tremurară uşor când se ridică, aşezându-şi picioarele pe podea. Ştii? repetă ea.

Mă străbătu un val de panică, şi frica îmi străpunse pieptul.

- Nu am văzut cine erau sau dacă sunt implicate *nimerele.* Nu-i ştiu pe toţi cei care... Pe toţi cei care vor fî prinşi în ceea ce mi se arată, dar... cred că se va întâmpla în timpul Ospeţelor. Am văzut măşti şi... I-am urmărit cu privirea degetele, pe care le ţinea pe gulerul halatului, unde ar fi fost în mod normal lanţul de argint pe care îl purta de obicei. Oricine ar fi putut purta colierul acela de safire, dar... Ar trebui să pleci din Archwood. Nu te vreau aici, am adăugat.

- Lis...

- Ştii că ţin la tine, da? am zis, răsucindu-mă spre ea. Şi tu ţii la mine.

- Da, bineînţeles.

- Şi, dacă ai crede că s-ar putea întâmpla

ceva rău şi aş putea fi prinsă în asta, nu m-ai avertiza doar, ci ai face ceva în legătură cu asta, aşa cum ai făcut acolo şi cum ai făcut toată seara, am spus. Diferenţa e că eu *ştiu* că urmează ceva rău şi că-i va afecta pe mulţi oameni. Poate că tu vei fi bine. Nu ştiu, dar nu te vreau aici. Cel puţin pe perioada Ospeţelor.

- Vrei să plec, dar cum rămâne cu tine? Adăugă încet: Cu Grady? Cu Claude?

- îi voi cere lui Grady să facă la fel – şi lui Claude. Dacă l-aş putea găsi.

- Şi tu?

- Eu... nu pot!

- De ce? mă întrebă ea ferm.

Pentru că Thorne pretinsese că eu fusesem motivul pentru care salvase Archwoodul, şi, chiar dacă nu-mi venea să cred asta, Preaînalţii nu minţeau. Şi nici măcar nu eram sigură dacă acesta era într-adevăr motivul pentru care nu puteam pleca. *Trebuia* să fiu aici când avea să se întoarcă Thorne. Ştiam asta.

Naomi strânse din buze şi îşi întoarse privirea, clătinând din cap.

- Dacă tu nu pleci, nici Grady nu o va face.

Mă străbătu din nou o senzaţie acută de frică. O ştiam şi eu. M-am apăsat cu degetele în genunchi.

- Dacă nu vrei să pleci din Archwood, măcar du-te şi petrece ceva timp cu sora ta. Am tras adânc

aer în piept, apoi am adăugat: Şi *chiar* ar trebui să faci asta înainte de a fi prea târziu.

îşi întoarse brusc privirea spre a mea, pălind la faţă.

- Mi-ai spus că are să-şi revină după febră. Ba chiar *îşi revine.*

- Ştiu, dar...

Naomi trase apăsat aer, şi pieptul i se umflă.

- Dar ce, Lis?

Am închis scurt ochii, urându-mă puţin pentru că mă foloseam aşa de sora ei.

- Dar ai întrebat doar dacă avea să se vindece de febră, lucru pe care îl va face, însă ar trebui să petreci oricum timp cu ea.

- Pentru că?

îşi ridică bărbia, şi buzele îi tremurară.

Mă ustură gâtlejul.

- Ştii de ce.

Ochii îi deveniră sticloşi.

- Vreau să te aud spunând-o.

- Nu va apuca sfârşitul Ospeţelor, am şoptit. îmi pare rău!

închise ochii, şi trecură aşa câteva clipe.

- Aşa că îmi spui asta acum, ca să mă faci să plec din conac? îşi deschise ochii, care îi sclipiră. Ar fi trebuit să- mi fi spus înainte.

- Ştiu, am încuviinţat. Chiar îmi pare rău.

Naomi pufni şi îşi întoarse privirea. Strânse din buze şi clătină din cap.

- Ştiu.

Inima mi se frânse un pic.

- Vei face ce-ţi cer?

- Da. Se întoarse spre mine, şi ochii îi sclipiră. Iar tu trebuie să pleci din odăile mele.

Se ridică şi se întoarse cu spatele la mine. M-am ridicat şi eu.

- Naomi...

- Nu. Se întoarse brusc spre mine, halatul fluturându-i în jurul picioarelor. Ştiai ce te-am întrebat despre Laurelin când am venit la tine. Nu mă refeream doar la febră, iar tu m-ai minţit. Aş h putut petrece mai mult timp cu ea... Trase scurt aer în piept şi îşi strânse poalele halatului în pumn. Te rog. Pleacă! Trebuie să împachetez, adăugă ea.

M-am dus spre ea, dar se întoarse din nou şi trecu printre perdele. M-am oprit şi am tras aer în piept, printre înţepături. Am clipit ca să-mi alung lacrimile şi am ieşit din odăile ei, sperând că avea să mă asculte. Că avea să plece din conac şi că daunele pe care le pricinuisem prieteniei noastre nu aveau să fie în zadar.

- Nici gând.

Grady se sprijini de marginea palierului pe care stăteam. îl îndepărtasem de zid şi încercam, în

zadar, să-l conving să plece din Archwood.

- Nu pot să cred că îmi ceri asta. Ba, mai mult, nu pot să cred că ţi-ai irosi timpul cerându-mi aşa ceva, când ştii deja care va fi răspunsul.

- A trebuit să încerc, am argumentat eu.

- Mai degrabă, a trebuit să mă enervezi, răspunse el. Dacă vrei să pleci, putem porni la drum chiar acum, dar nu o vei face, pentru că ţi-ai vârât în cap că trebuie să fii aici când se întoarce prinţul, adăugă el.

Ar fi trebuit să păstrez pentru mine motivul pentru care rămâneam. Nu ajutase cu nimic.

- Nu încerc să te supăr, am spus, în timp ce o briză caldă îmi suflă o şuviţă de păr mai scurtă care scăpase din agrafe. Am supărat-o deja pe Naomi.

Grady îşi încrucişă braţele peste piept.

- Pleacă?

Am încuviinţat din cap.

- Aşa sper, dar e furioasă. Are tot dreptul să fie. Nu i- am spus totul despre sora ei, am zis eu, lăsându-mi capul pe spate, sprijinindu-**l** de pilonul de pe palier. Şi nu-**l** găsesc pe Claude nicăieri. L-ai văzut?

-Nu.

De-a lungul zilei, încercasem să percep unde ar fi putut fi Claude, să aflu intuitiv ceva, oricât de neînsemnat, însă auzeam doar acele cinci cuvinte la

nesfârşit.

„Ceva nu e în regulă.”

Roasă de îngrijorare, m-am holbat la zidurile conacului, gândindu-mă la vizita prinţului Rainer.

- Nu ţi se pare ciudat că prinţul de Primvera a venit numai după ce au plecat ceilalţi?

- Cred că totul e al naibii de ciudat în momentul de faţă. Miji ochii, privindu**-l** pe unul dintre băieţii de la grajduri ţesălând o iapă. Mai ales că s-ar putea să fii o *caelestia*, adăugă el.

Un alt lucru pe care ar fi trebuit să îl ţin pentru mine, pentru că Grady se uitase la mine de parcă mi-ar fi crescut un al treilea ochi. îi era greu să priceapă, şi nu-l puteam învinovăţi pentru asta, însă m-am gândit la ce văzusem în oglindă. Nu eram atât de convinsă că momentul acela scurt în care ochii mei îşi schimbaseră culoarea fusese doar o închipuire a mea.

Dacă nu fusese o plăsmuire, atunci, ce era?

însă nu asta conta în momentul de faţă, ci viziunea.

M-am dat jos de pe margine şi m-am ridicat.

- Mă duc să-l mai caut o dată pe Claude în biroul lui, i-am spus, scuturându-mi partea de jos a tunicii. Şi, dacă îl găsesc, voi încerca să-l conving să anuleze Ospeţele.

- Mult noroc! replică Grady.

- Te anunţ dacă**-l** găsesc, i-am spus eu,

ezitând. Aş fi vrut să...

- Nu spune asta, Lis, spuse el, dându-se în spate. Nu plec nicăieri fără tine.

Am oftat, încuviinţând din cap. Ne-am despărţit, el îndreptându-se înapoi spre zid şi eu intrând în conac. Mam îndreptat spre biroul lui Claude, plină de speranţă când am văzut că uşa era întredeschisă. Am înaintat cu paşi repezi şi am împins-o. M-am oprit.

Claude nu era în biroul lui.

însă vărul lui, da.

Hymel îşi ridică brusc capul. Stătea la biroul baronului, cu nişte foi de hârtie în mână.

„Ceva nu e în regulă.”

- Ce faci aici? am bolborosit eu.

Surpriza de pe chip îi dispăru rapid.

- Nu că ar fi treaba ta, însă citesc teancul de scrisori, zise el, ridicând pergamentele pe care le ţinea. Care se întâmplă să fie înştiinţări de la debitori, mai precis, de la Banca Regală.

Mi se puse un nod în stomac când m-am uitat la stiva tot mai mare.

- Ce vor?

Mă privi de parcă i-aş fi adresat o întrebare stupidă, şi cam aşa era.

- Cât de mult a întârziat? am întrebat. Şi are suficienţi bani ca să-şi plătească datoriile?

- Nu a întârziat foarte mult, răspunse Hymel,

aruncând pergamentul pe birou. Şi sunt bani destui. Sau vor fi. îşi ridică privirea spre mine şi mă întrebă: Ce cauţi aici?

- îl căutam pe Claude, am spus, hotărând că aveam să mă stresez mai târziu din pricina problemelor financiare. Nu-**l** găsesc niciunde.

Hymel ridică din sprâncenele-i închise la culoare.

- Nu e aici.

Mi-am ţuguiat buzele.

- Da, văd. Ştii unde e?

- Din câte ştiu, ultima dată era în odăile lui, dar nu sunt păzitorul lui.

- Asta e clar, am mormăit. Nu e acolo. Am verificat deja de două ori.

- Atunci, probabil că e cu fraţii Bower, zise Hymel şi se lăsă pe spate în scaun, părând să se simtă foarte confortabil acolo unde nu-i era locul. Şi probabil e cherchelit, ţinând cont că Ospeţele încep în seara asta... Ei bine, la miezul nopţii, de fapt.

- Şi tocmai de-aia ar trebui să fie aici, nu în altă parte, corect?

- **Aşa ai zice, spuse Hymel sec. Dar vorbim despre Claude. La ultimele Ospeţe, şi-a petrecut jumătate din ele**

halucinând creaturi înaripate în nu ştiu ce mină abandonată, cu fraţii Bower.

Suna atât de bizar, încât trebuia să fie adevărat.

- Deci s-ar putea să nu vină de la început?

Hymel ridică din umeri.

- Se poate. Până acum, n-a făcut-o.

Nu aveam de unde să ştiu asta, pentru că nu-l văzusem niciodată în timpul Ospeţelor.

- Având în vedere starea de spirit în care era când l-am văzut ultima dată, mă gândesc că probabil va vedea din nou fiare înaripate.

Mi se strânse pieptul.

- Ce vrei să spui despre starea lui de spirit?

- A fost morocănos încă de la întâlnirea cu prinţul de Vytrus. Hymel apucă un prespapier din obsidian, apoi adăugă: După ce se pare că a fost de acord să te dea pe mâna prinţului.

Am rămas cu gura căscată.

- Nu m-a dat pe mâna prinţului, am spus, şi mă îndoiam că asta îl deprimase pe Claude. De fapt, se simţise uşurat să o facă. Şi l-am văzut după aceea, am continuat. Nu părea deranjat.

Cel puţin, nu până când începuserăm să vorbim.

- Eu am auzit altceva, ripostă Hymel. Prinţul te-a vrut, pe tine, o plebee, iar Claude a fost de acord. Cred că sentimentele lui fragile au fost rănite.

M-am încruntat, concentrându-mă asupra lui. Coarda aceea ne legă, însă am văzut scutul cenuşiu care-i ascundea intenţiile... Viitorul.

Hymel săltă uşor globul de obsidian în aer, apoi îl prinse în mână.

- Ai nevoie de ceva de la Claude?

Mi-am retras simţurile, mi-am

încrucişat braţele peste piept şi n-am încercat să mă apropii de el. Ar fi ştiut ce puneam la cale de cum aş fi încercat să-l ating.

- **Am avut o viziune, am spus.**

Un colţ al gurii i se ridică.

- **Ia spune!**
- **Cu sânge şi moarte. Cred că, ba nu, ştiu sigur că se va întâmpla ceva rău la Ospeţe, i-am spus. Cred că Claude ar trebui să le anuleze...**
- **Să anuleze Ospeţele? Hymel râse. Armatele din Ţinutul de Vest ar putea să ne atace chiar mâine, şi Ospeţele tot nu ar fi anulate.**

M-am încruntat.

- **Hymel, ştiu că-ţi place să te comporţi de parcă**

viziunile mele nu ar fi reale, dar

stii că nu e asa. S-ar

J > >

putea anula măcar celebrările de aici.

- **Nu se va întâmpla, zise el şi săltă din nou globul de obsidian în palmă.**

M-am holbat la el, frustrată, şi am avut brusc acel tremur pe ceafa şi între omoplaţi. Nu am văzut nimic, dar am auzit trei cuvinte şoptite. Am înţepenit.

- **Prinţul din Primvera, am spus, iar Hymel mă privi brusc, în timp ce prinse globul. Ce făcea azi aici? am**

întrebat.

- Ne împărtăşea veşti bune, zise el şi aşeză obsidianul pe teancul de pergamente. Prinţul Rainer ni se va alătura pentru Ospeţe.

CAPITOLUL 33

în seara următoare, stăteam undeva la marginea sălii celei mari, holbându-mă la podium. Scaunul minuţios lucrat şi incrustat cu rubine era gol.

Claude încă lipsea.

Thorne încă nu se întorsese.

Mi-am apăsat degetele pe poalele rochiei albe simple şi am simţit mânerul pumnalului de *lunea* pe care îl purtam la coapsă. Nu ştiam de ce**-l** luasem când plecasem din odăile mele. O făcusem inconştient, dar mă simţeam puţin mai bine aşa.

M-am uitat la puhoiul de aristocraţi cu măşti şi veşminte în culori vibrante. Din fericire, nu o văzusem pe Naomi nici aici, nici în solariu, unde era Grady. Nu**-l** vedeam nici pe Hymel.

„Ceva nu e în regulă.”

Privirea mi se fixă asupra unui bărbat cu părul blond, doar pentru că se număra printre cei complet demascaţi prezenţi în sală, dar, şi de-ar fi fost mascat, aş fi ştiut numaidecât ce era. Era mai înalt decât majoritatea din sală, îmbrăcat cu o cămaşă de mătase şi pantaloni închişi la culoare mai fin croite decât ale celor mai avuţi

aristocraţi din încăpere. Trăsăturile îi erau perfect simetrice, conferindu-i o frumuseţe ireală. Era un lord.

Şi era unul dintre cei doi pe care îi văzusem ieri cu

prinţul Rainer. Cel care îmi aducea aminte de Lord Samriel. Acest Preaînalt din mulţime îi semăna foarte mult. Mai erau şi alţi Preaînalţi, mai mulţi în solariu decât aici, dar nu-l văzusem pe prinţul Rainer.

Lordul îşi înclină capul, şi privirile ni se întâlniră. Am tras aer în piept, surprinsă.

El surâse.

Am înghiţit în sec dându-mă un pas în spate când fu înconjurat de aristocraţi linguşitori. Nepurtând mască, ieşeam în evidenţă. Inima îmi bătea repede, ca o pasăre prinsă în capcană, când m-am întors în grabă şi am ieşit din sala cea mare, intrând pe coridorul lat şi ieşind apoi pe una dintre uşile care duceau spre exterior.

Eram agitată, în parte din cauza lipsei de somn şi a groazei care mă bântuise pe tot parcursul zilei. Am încercat de mai multe ori peste zi să-mi accesez intuiţia, să aflu unde ar putea fi Claude. Ba chiar făcusem şi o baie şi stătusem cu capul sub apă, ca să nu fiu distrasă de nici un sunet sau de alt lucru, dar avusesem parte doar de linişte. Nimic.

Iar asta putea însemna doar unul din două lucruri: fie Preaînalţii erau cumva implicaţi în ce făcea Claude, fie aparenta lui dispariţie avea, într-un fel, legătură cu mine.

Se prea poate ca Claude să fi plecat cu fraţii

Bower, dar...

„Ceva nu e în regulă.”

Aristocraţii ieşiseră pe peluză, iar râsetele lor se îmbinară cu muzica. Am trecut pe lângă petrecăreţii mascaţi, cu stomacul strâns. Eram obosită, forţându-mă să păşesc, însă energia plină de nelinişte care îmi invada venele nu mă lăsa să mă odihnesc.

Am trecut podul îngust de piatră, traversând pârâul mic, apoi m-am oprit şi am privit în urmă spre conac. Strălucirea torţelor îi lumina pe cei care dansau şi leneveau pe peluză.

Nu ştiau nimic despre violenţa iminentă, chiar şi a armatei Ţinutului de Vest, dar, zeilor mari, mi-am dorit să fi fost una dintre ei, fericită şi ignorantă, să mă pierd în băutura puternică şi în mâncarea gustoasă, în prezenţa senzuală a Preaînalţilor.

Mi-am înăbuşit imboldul de-a mă duce în fugă înapoi ca să-i avertizez. Cum aş ii putut să le explic? Cei mai mulţi dintre ei nu m-ar crede. Alţii ar putea crede că eram vrăjitoare, şi, ţinând cont că erau prezenţi lorzi Preaînalţi, ar fi fost un gest prostesc.

Aşa că mi-am văzut de drum, în timp ce *spiritus* plutiră în văzduh deasupra mea, urmând acelaşi drum pe care mersesem de o mie de ori. Aveau să plece la sfârşitul Ospeţelor şi să se întoarcă doar în zilele premergătoare următoarelor Ospeţe.

Mi-am menţinut privirea asupra lor, pentru că zumzetul jos al conversaţiei nu era singurul sunet

care răsuna de pe numeroasele cărări şi din ungherele ascunse ale grădinilor întinse. Se auzeau şi suspine mai încete, mai erotice, precum şi gemete mai groase, mai adânci.
Un alt soi de cântec pe care nu îl auzeai de obicei când străbăteai aleile împrejmuite de garduri vii.

Ospeţele decadente erau în plină desfăşurare.

Muşcându-mi buza de jos, am privit cum *spiritus* coborâră şi se înălţară, de parcă ar fi fost unite într-un dans, până când un râs uşor îmi captă atenţia. Un trio ieşi de pe una dintre aleile umbrite. Două femei şi un bărbat, şi nu îţi puteai da seama dacă erau sau nu aristocraţi, însă se vedea multă piele goală. Aveau braţele şi picioarele goale şi făceau cucu-bau de după fuste pastelate. Cămaşa bărbatului era scoasă din pantaloni şi descheiată. Panglici purpurii atârnau de măştile femeilor, iar cea a bărbatului era simplă, neagră şi lucioasă.

M-am dat laoparte, lăsându-le pe cele două femei să treacă braţ la braţ, în timp ce aceea mai înaltă din ele, cu părul negru, îl ţinea de mână pe bărbat. Una din ele înclină din cap spre mine. Cealaltă zâmbi.

- Bună seara, spuse bărbatul, înclinându-şi capul şi privindu-mă.

Am văzut doar că zâmbi, aprobator, când văzu bretelele din dantelă încrucişate care îmi acopereau sânii şi materialul străveziu de pe şolduri.

- Ai vrea să ni te alături? mă întrebă el.

M-am muşcat de buză, înăbuşindu-mi un rânjet.

- Mulţumesc pentru invitaţie, dar mi se pare că ai deja mâinile ocupate.

Una din femei chicoti.

- Ale lui sunt, da, dar ale noastre? spuse ea, aruncând o privire spre cea cu părul închis la culoare. Nu sunt
chiar la fel de pline.

Interesul le fu stârnit, iar bărbatul chicoti şi se aplecă să o sărute pe obraz pe femeia mai scundă, cea care vorbise. Mi-am deschis puţin simţurile. Se părea că... formau un cuplu. Toţi trei.

Ce bărbat norocos!

- Trebuie să mă întâlnesc cu cineva, am minţit. Dar vă doresc Ospeţe fericite!

- Ce păcat, murmură bărbatul, făcând o plecăciune elaborată. Ospeţe fericite!

Am murmurat acelaşi lucru, retrăgându-mă în timp ce trioul înaintă pe cărare. Apoi, mi-am văzut de drum, de data aceasta urmărind doi *spiritus* care se învârteau unul în jurul celuilalt, gândindu-mă când la viziune, când la ceea ce îmi mărturisise Maven şi la dispariţia lui Claude. însă gândurile-mi rătăciră apoi la *el* îmi era cam greu să nu mă gândesc, ţinând cont că mă aflam în grădină şi briza aducea miros de iarba-mâţei.

Oare Thorne avea să se întoarcă mâine? Şi, dacă

da, ce ar fi urmat? Aveam să fiu a lui? Dar, oare, nu eram deja...

- Opreşte-te! am şoptit, refuzând să duc gândul până la capăt.

Am scuturat din cap, şi stomacul mi se strânse oricum.

Singurul lucru la care trebuia să mă gândesc în ce**-I** priveşte pe Thorne era dacă să-i spun că ne mai întâlniserăm.

Pe când m-am apropiat de copacii de glicină, m-am oprit şi m-am uitat în sus. Cerul era acoperit de o puzderie de stele. Era o coincidenţă atât de... stranie că toate acestea se întâmplau în acelaşi timp.

Apariţia bruscă a lui Thorne, care îndeplinea o premoniţie veche de **12** ani. Felul aproape visceral în care reacţionam la el. Faptul că era interesat de mine, lucru pe care nu-l putea explica, iar eu eram de părere că avea dea face cu mai mult decât faptul că ne mai întâlniserăm. Intuiţia care mă împiedica să-i spun. Prinţesa de Visalia şi Cavalerii de Fier din Ţinutul de Vest care înaintau spre Archwood. Să aflu că plebeii se puteau trage din Preaînalţi. Absenţa lui Claude. Viziunea. Hymel. Lordul acela zâmbitor care semăna cu Lord Samriel. Toate se întâmplau în acelaşi timp, iar eu...

Nu credeam în coincidenţe.

Nici în soartă.

Mi-am coborât privirea spre florile liniştite de liliac.

Am simţit furnicături slabe dănţuindu-mi pe ceafa şi apoi între omoplaţi. Ca un gigant adormit, intuiţia mea prinse viaţă.

„Totul are legătură.”

Totul.

O avertizare.

O socoteală.

O făgăduinţă a ceea ce avea să vină...

Bălţi de sânge. Râuri întregi curgând printre membre nemişcate, infiltrându-se în striaţii de aur. Braţe goale cu găuri adânci. Atât de mulţi, cu gurile deschise, încremeniţi într-o stare de groază silenţioasă. Măşti de brocart şi incrustate cu nestemate smulse şi împrăştiate pe podea. Argint şi safire scăldate în sânge. Ţipete de durere. Ţipete ale morţii...

M-am smucit din viziune, chiar pe când lujerii de glicină începură să tremure, legănându-se, deşi nu sufla defel briza.

Mi s-a tăiat răsuflarea, şi m-am dat un pas în spate. Un fior îmi străbătu şira spinării şi pielea mi se zbârli. Părul de pe ceafă mi se sculă în timp ce o energie rece ca gheaţa, nefirească, se acumulă în aer. M-am uitat în sus şi am văzut nori negri adunându-se pe cer, acoperind stelele.

Muşchii mi se încleştară pentru o clipă, apoi instinctul mi se activă, alimentat de simţul intensificat al intuiţiei. M-am întors şi am luat-o la

sănătoasa, alergând mai repede decât o făcusem vreodată prin labirintul de cărări, în timp ce lumina lunii se estompă şi dispăru.

„Se apropie ceva.”

Am simţit cum se acumula în aer, în tăcerea bruscă şi în întunericul tot mai dens, şi nu credeam că ceea ce umplea cerul erau, de fapt, nori. Fiecare părticică a fiinţei mele se concentră pe găsirea lui Grady, şi n-am îndrăznit să pierd vremea îndreptându-mă spre pod. Ştiind că nivelul apei era scăzut în această perioadă a anului, am străbătut malul noroios pe jumătate alunecând, pe jumătate fugind. Am străbătut cu paşi apăsaţi pârâul de mică adâncime, împroşcând cu apă în toate părţile şi pierzându-mi un pantof pe drum. Am continuat să înaintez, ajungând în partea cealaltă, cu tivul rochiei ud şi lipindu-mi-se de picioare. Am urcat dealul mic, înăbuşindu-mi un strigăt când o piatră ascuţită pătrunse prin talpa subţire a pantofului pe care-l mai aveam în picioare, tăindu-mi pielea.

Nu am lăsat ca asta să mă încetinească. Am străbătut în fugă peluza, speriindu-i pe mulţi dintre cei care erau întinşi la pământ, cu trupurile lipite.

- Treceţi înăuntru, am ţipat, ocolindu-i pe alţii care se ridicară ca să privească cerul. înăuntru, acum!

Nu aveam idee dacă mă asculta cineva în timp ce mă împleticeam, aproape căzând. Oare Naomi mă

ascultase? Nu o văzusem toată ziua şi, pe toţi zeii, am sperat că plecase, însă inima îmi tresăltă în piept, pentru că încă vedeam colierul acela de safire plin de sânge.

Gâfâind, am urcat în fugă treptele late ale conacului, şi mă aflam la doar câţiva centimetri de uşi, când norii căzură din cer într-un cor de aripi.

Apoi, începură ţipetele de durere... Ţipetele morţii.

CAPITOLUL 34

Se adeverea. Viziunea. Ştiam.

Am apucat mânerul uşii şi m-am uitat peste umăr, şi mai că mi s-au înmuiat picioarele.

Ceea ce stinsese lumina lunii şi a stelelor părea desprins dintr-un coşmar: creaturi cu o anvergură a aripilor de peste doi metri şi gheare mai lungi şi mai ascuţite decât ale unui urs. Arătau de parcă un plebeu fusese corcit cu un vultur uriaş.

Nimere.

Plonjară din cer mai iute ca un cal de luptă. Cei care încă se aflau pe peluză nu avură nici o şansă să scape. *Nimerele* sfâşiară carne şi oase cu ghearele lor, despicară spinări şi umeri şi le străpunseră până şi craniile celor care fugeau.

Groaza mă cuprinse când una dintre arătări ridică un bărbat în văzduh. Acesta ţipă, lovind în ghearele care îi sfâşiau umerii goi. Vietatea scoase un sunet terifiant, un soi de ţipăt şi râs, după care-i dădu drumul. Acesta se prăbuşi spre pământ...

O alta îl prinse, înfigându-şi ghearele adânc în stomacul lui, sfâşiindu-l.

Icnind, m-am răsucit şi am intrat în fugă în sala de recepţie. Nu înţelegeam de ce *nimerele* făceau asta... Oare fusese atacat un Preaînalt? Nu era timp să mă lămuresc.

Celălalt pantof al meu, alunecos din cauza sângelui, îmi căzu din picior pe când evitam piedestalurile pe care se aflau vaze înalte cu flori de vară. Am

străbătut în fugă coridorul lat, îndreptându-mă spre solariu, unde îl văzusem ultima oară pe Grady. Pe la jumătatea coridorului, uşile de-a lungul ambelor părţi se deschiseră cu putere. Plebeii inundară încăperea într-un val de panică, trântind piedestaluri şi răsturnând petunii şi margarete pe podelele din marmură. Mulţimea mă înghiţi într-o clipită.

Cineva se izbi de mine, învârtindu-mă. Picioarele îmi alunecară. M-am lovit de o femeie, împingând-o într-o parte, în timp ce aripi se loveau de zidurile conacului.

- îmi pare rău, am spus eu gâfâind, întinzându-mă spre ea. Sunt atât de...

M-am înecat când îşi întoarse capul spre mine. Scobituri adânci

îi brăzdau obrajii.

Nu avea ochi.

- Ajută-mă! şopti ea în timp ce m-am dat laoparte, să nu mă atingă. Te rog! Ajută-mă!

- Eu... nu ştiu cum să te ajut.

M-am dat în spate, ciocnindu-mă de altcineva. M-am răsucit şi am văzut un bărbat, dezbrăcat, dar acoperit de atât de mult sânge, încât părea că purta o teacă de un roşu lucios. Mi-am lipit mâinile de piept.

- îmi pare rău!

Cu pieptul încordat, m-am întors şi am luat-o la fugă înainte, încercând cu disperare să nu mă uit prea atent la cei din jurul meu, încercând să nu aud ţipetele în timp ce-l strigam pe Grady, dar era imposibil. Am văzut carne sfâşiată si atârnând bucăţi, de

parcă ar fi fost doar fâşii de

haine mătăsoase. Obraji despicaţi. Membre atârnând şi ţinute în loc de fire de tendoane. Era atât de mult sânge, încât stomacul mi se strânse.

- Grady! am strigat eu, străduindu-mă să văd pe deasupra celor care se înghesuiau pe coridor. Grady!

Uşile care duceau spre sala cea mare şi spre restul conacului îmi păreau a fi la kilometri depărtare în timp ce trupuri se înghesuiau înăuntru, trupuri pline de sudoare şi de sânge care se împingeau în mine, şi fu prea mult de îndurat. Ceva se petrecu în mintea mea în timp ce mă împleticeam înainte. Zeci de coarde mi se formară în minte, întinzându-se şi

conectându-se peste tot în jurul meu, toate deodată. Gândurile lor se înghesuiră în mintea mea cu aceeaşi forţă cu care mă apăsau trupurile lor însângerate.

„De ce se întâmplă asta?” ţipă o voce în capul meu, smucindu-mă înainte să fie înlocuită rapid de un alt ţipăt: „Unde e Julius? A reuşit să intre?”

Mi-am mutat privirea de la o faţă palidă la una brăzdată de dungi roşii, confuză. „Ar fi trebuit s-o ajut. Dar am lăsat-o acolo... Am lăsat-o acolo.”

„Ridică-te! La naiba, ridică-te! Dacă rămânem aici, o să murim.”

- **Lasă-mă! imploră cu voce tare bărbatul rănit. Lasă- mă!**

- **Ba pe naiba! mormăi un alt bărbat.**

Gândurile lor, zeilor mari, nu le puteam bloca. Nu puteam

întrerupe legătura pe când îmi croiam loc printre corpurile disperate, cu inima bătându-mi cu putere în piept în timp ce gemetele muribunzilor deveneau ultimele lor cuvinte în mintea mea.

„E prea devreme.”

„Nu e aievea ce se întâmplă.”

„De ce eu?”

„Nu-mi simt picioarele. De ce nu-mi pot simţi...” Fuzionară toate, şi mi-era imposibil să îmi dau seama exact pe câţi îi auzeam, dacă era unul sau erau mai mulţi. „Mor!”

„O, zei binecuvântaţi, salvaţi-mă!”

„Sunt mort. Sunt mort. Sunt mort.”

Gâfâind, m-am împiedicat de ceva... de cineva. M-am prins de un piedestal rămas în picioare, cu

privirea aţintită pe faţa bărbatului. Masca îi atârna de o ureche şi avea buzele întredeschise, de parcă ar fi îngheţat în toiul unei inspiraţii. Avea gâtul... sfâşiat. Prin amestecul de oase rupte şi carne gelatinoasă, am văzut podeaua... Am văzut sângele curgând prin striaţiile aurii ale marmurei.

Corpul mi se încleştă în timp ce strângeam în braţe marmura rece. Gândurile lor. Imaginile şi sunetele. Groaza tot mai mare care punea stăpânire pe mine.

Picioarele îmi tremurară, genunchii mi se înmuiară. Nu mă puteam mişca, şi gâtul mi se încleştă. Nu le puteam opri. M-am prelins pe podea, lăsându-mă cu spatele pe soclul piedestalului. Era prea mult. Erau în mine, teama lor, panica lor, ultimele lor gânduri, şi nu puteam scăpa de ele. Nu le puteam împiedica să devină parte din mine. Mi-am strâns genunchii la piept, închizând strâns ochii şi apăsându-mi pumnii strânşi de urechi.

„Ajutaţi-mă!”

„Sunt pe moarte!”

„Doare, oh, zeilor, ce tare doare!”

„S-a dus. E mort.”

„Sângerez...”

„Lis. Lis. Lis.”

„Nu vreau să se termine aşa.”

„Nu pot.”

„Nu e drept...”

- Lis! Mâini mă apucară tare de braţe, scuturându-mă. *Calista!* se răsti vocea. Uită-te la mine!

Am tras aer în piept, îngrozită să-l privesc, îngrozită de ceea ce aveam să văd, însă o pereche de ochi căprui se holbau la mine, ochi cu o nuanţă mai închişi decât ai mei. *Grady.* Mă găsise... Aşa cum făcea întotdeauna, mă găsise.

- îi aud, am spus repede, tremurând. Gândurile lor. Ţipetele lor. Nu le pot opri...

- Concentrează-te doar asupra mea! Doar asupra mea şi respiră... Trage aer în piept, adânc şi prelung. Bine? Concentrează-te asupra mea şi respiră! îmi porunci el, cu pielea caldă maronie din jurul gurii încordată, în timp ce vocea altuia începu să-mi pătrundă gândurile.

- Eşti concentrată?

- Eu...

Am dat să-mi întorc privirea de la el. Podeaua era acoperită de sânge. Râuri purpurii, alunecoase şi lucioase. Stropi de sânge pe stâlpii de aur. Braţe şi picioare nemişcate. Piele sfâşiată de crestături

adânci...

- Am văzut asta, am şoptit eu. Asta am văzut, Grady. Asta este...

- Ştiu. Nu mai contează acum. Mă prinse de obraji, forţându-mă să-l privesc. Spune-mi ce trebuie să fac pentru ca iarba-mâţei să continue să înflorească.

întrebarea lui mă luă pe nepregătite.

- Poftim? m-am bâlbâit eu.

- Spune-mi ce trebuie să fac pentru ca floarea ta preferată să înflorească în continuare.

- îmi place iarba-mâţei, dar nu... nu e preferata mea. Ochiul-fetei e preferata mea. Mintea mi se umplu brusc de imagini cu flori mici şi galbene, ca nişte margarete. De fapt, frumuşica.

- Bine. Tot aia e. Ce trebuie să faci pentru ca frumuşica să continue să înflorească?

M-am încruntat.

- Trebuie să îndepărtezi florile uscate, adică să le tai mugurii negri şi florile ofilite.

- E bine de ştiut. îmi dădu laoparte părul de pe obraji, îţi imaginezi florile?

Am încuviinţat din cap când mintea a început în sfârşit să mi se calmeze. Grady... mai făcuse asta înainte, când fuseserăm mai tineri şi eu încă nu învăţasem cum să rup legătura cu ceilalţi. M-am împins în podea şi l-am strâns în braţe.

- Nu ştiu ce aş face... Ce m-aş face fără tine.

- E în regulă. Am eu grijă de tine. E în regulă. Mă strânse mai tare în braţe. Te-ai rănit?

Am clătinat din cap.

- Nu, am răspuns bâlbâit. Erau doar gândurile lor. Nam putut...

- Ştiu. Ştiu. Se ridică, trăgându-mă după el. Trebuie să ieşim de aici. Să ajungem mai departe în casă şi să ne ascundem înainte să intre.

- *Ni'merele?*

- Nu doar ele. Se trase în spate, trecându-şi iute privirea peste faţa şi corpul meu, pentru a găsi orice rană despre care aş fi putut minţi. I-am văzut pe Rae venind peste deal, zise el.

- Poftim? De ce?

- Nu ştiu.

Mă prinse de braţ, strângându**-l** în timp ce se uită în jur. Dar se întâmplă ceva rău, Lis. Primvera e în flăcări.

Pieptul îmi îngheţă.

- Cum?

începu să mă conducă prin mulţime.

- I-am văzut pe Rae din solariu. I-am văzut înainte să vină *nimerele.* Atunci, am început să te caut. Atenţie! mă avertiză el, ghidându-mă pe lângă o pereche de picioare nemişcate.

Nu m-am uitat să văd de ce erau atât de nemişcate.

- Am ştiut imediat că se întâmpla ceva rău, zise Grady, trecându-şi cealaltă mână prin claia de păr creţ.

- Crezi că sunt cei din Ţinutul de Vest?

- Cine altcineva ar putea fi? spuse el. Probabil au pătruns în Ţinutul de Mijloc mai adânc decât se ştia. E singurul răspuns posibil. Mormăi când cineva se izbi de noi. Trebuie să ne ascundem,

repetă el. Şi apoi, cu prima ocazie pe care o avem, trebuie să ieşim...

Se auzi sunet de sticlă spartă în spatele nostru. Ne-am uitat peste umăr în acelaşi timp.

Nimerele intrară prin fereastra spartă, cu trupurile înaripate acoperite de sânge. îşi mişcară aripile şi plonjară, ţintindu-i pe cei care încă stăteau în picioare cu ghearele lor de pe care picura sânge.

Haosul izbucni. Cei care putură se împrăştiară în toate direcţiile, în timp ce noi alergam spre coridorul principal. Nu am fost singurii care am ajuns în coridorul îngust care ducea la sala cea mare şi la celelalte săli şi spaţii din conac.

- Nu în sala cea mare, am spus eu gâfâind. Nu putem merge acolo.

- La naiba! Grady mă privi scurt în ochi. Ţine-te bine! Nu-mi da drumul, Lis! Orice ai face, nu-mi da drumul!

L-am prins de spatele tunicii, în timp ce oamenii se înghesuiră în jurul nostru, umplând rapid coridorul.

însă ei nu cunoşteau casa ca noi.

Mese înguste căzură, blocând şi mai mult drumul pe măsură ce eram împinşi tot mai în jos pe hol. L-am tras pe Grady de braţ.

- Uşa albastră! am ţipat eu. Coridoarele dosnice.

Grady încuviinţă din cap, menţinând ritmul, şi mai că

am fost împinşi pe lângă uşă. Ne-am ţinut tare pe picioare, el mârâind şi eu gâfâind, în timp ce mai

mulţi oameni se izbiră de noi. Uşa era blocată, forţându-l pe Grady să o împingă cu putere.

Uşa scârţâi, se deschise şi mai că am căzut prin ea. Mam întors, zărind buclele palide ale lui Allyson în toată nebunia aia.

- Allyson! am ţipat eu.

Îşi întoarse capul spre noi şi începu să se căznească să ajungă la uşă.

- Haide! strigă Grady, trăgându-ne deoparte, în timp ce un tânăr cu părul blond şi apoi Allyson se repeziră în odaie.

M-am dus spre ea.

- Eşti bine? Rochia ei de un albastru pal era împroşcată cu sânge. Eşti rănită?

- Nu, spuse ea cu voce răguşită, buclele căzându-i la întâmplare peste faţă. Tu eşti? mă întrebă.

- Sunt bine. Inima îmi bubuia în piept. Sunt atât de bucuroasă că te-am văzut. Ai... Am

încremenit. La gât avea un lanţ de argint, de care atârna o nestemată de safir. E colierul lui Naomi? am întrebat-o.

Se holbă la mine, confuză, de parcă nu-i venea să
creadă că o întrebam asa ceva.
>

- Da, am vrut să-l port cu rochia mea. Mi l-a dat acum câteva zile.

Oh, zeilor mari!

Mă înşelasem. Nu o văzusem pe Naomi...

Allyson îşi ridică privirea spre tavan.

- M-am... despărţit de ceilalţi, spuse ea, iar eu mi-am întors privirea, cu inima strânsă când mi-am dat seama de realitate. *Nimerele...,* continuă ea, au intrat pe ferestre.
Nu stiu dacă...

>

- Pe aici! strigă Grady, iar eu m-am întors rapid spre el. Haide! La naiba, înjură el, în timp ce oameni treceau în fugă pe lângă uşă. Pe aici, nenorociţilor!

Nimeni nu îl ascultă.

Am clătinat din cap, şi mi se făcu inima cât un purice când un ţipăt de *nimere* se auzi pe coridor.

- Vin, şopti Allyson, îndepărtându-se de mine. Se izbi de un divan. Nu putem rămâne aici cu uşa deschisă.

Avea dreptate.

- La naiba, mârâi Grady, trântind uşa. La naiba!

- Pe aici, m-am bâlbâit. M-am uitat la celălalt bărbat. Era palid. Mai e o sală. Duce spre odăile servitorilor şi...

- Spre cramă, sfârşi Grady. E o uşă grea. Nimeni, nici măcar *m*

merele, **nu poate trece de ea.**

- Perfect. Dacă e să mor în seara asta, prefer să fiu beat criţă, spuse bărbatul, trecându-şi o mână peste partea din faţă a cămăşii sfâşiate. Numele meu e Milton, apropo.

- Grady. Făcu semn din cap spre mine. Ea e Lis şi ea e...

- Allyson, spuse ea, frecându-şi agitată mâinile peste braţele goale.

Un ţipăt străpunse aerul, făcându-ne pe mine şi pe Allyson să tresărim.

Milton înghiţi în sec.

- Hai să mergem în crama aia, ca să ne îmbătăm suficient de tare încât să nu ne mai gândim la ce se întâmplă de cealaltă parte a zidului.

- E un plan bun. Eşti bine? o întrebă Grady pe Allyson, care

încuviinţă din cap. Apoi, se întoarse spre mine. Tu?

Piciorul mă ustura, aşa că şchiopătam uşor îndreptându-mă spre uşa aflată la celălalt capăt al încăperii. Nu mă puteam uita prea mult sau prea atentă la Milton şi... mai ales la Allyson. Nu pentru că m-aş fi îngrijorat că aveam să fiu din nou copleşită de ceea ce se întâmplase în sala de primire, ci pentru că mi-era teamă că aveam să descopăr cum urma să se sfârşească noaptea pentru ei şi... ştiam deja cum avea să se sfârşească pentru Allyson.

Pe măsură ce am înaintat, un sentiment mult prea familiar de calm fragil se aşternu peste mine, unul izvorât din nopţi întunecate şi înfricoşătoare care avuseseră loc înainte să fugim din Union City şi după aceea, când dormiserăm pe străzi şi în şanţuri, când fuseserăm alungaţi de oamenii legii sau fugiserăm de adulţi ale căror gânduri erau pline de lucruri groaznice. Fuseserăm în multe situaţii urâte, în unele din care nu crezusem că aveam să scăpăm.

Nu era vorba că nu eram speriată. Eram îngrozită. Inima nu încetase să îmi bată cu putere. îmi venea să vomit de frică, dar era... doar o altă situaţie urâtă pe care să o depăşesc. Să supravieţuiesc... Şi aveam să o fac. Aveam să o facem.

Am deschis uşa care dădea într-un alt coridor, care era lung cât tot conacul şi se întindea pe toată partea din spate. Era gol. Grady le făcu semn să înainteze. Am străbătut grăbiţi coridorul slab luminat, ţipetele stinse care se auzeau de cealaltă parte a zidului urmărindu-ne, bântuindu-ne.

Mi-am amintit de pumnal, aşa că m-am oprit şi mi-am ridicat poalele rochiei. Am scos din teacă pumnalul. Mam uitat în sus.

Lângă mine, Milton ridică din sprâncene când zări pumnalul de *lunea.*

- Nici n-am de gând să întreb.

- Probabil aşa e cel mai bine.

Mi-am lăsat poalele rochiei să cadă la loc.

- De ce fac asta? întrebă Allyson, rozându-şi unghiile.

- Nu ştiu, spuse Grady, apoi repetă ce îmi spusese mie despre curtea Preaînalţilor. Dar câteva *mmere* au zburat

pe deasupra conacului, îndreptându-se direct spre Primvera, adăugă el.

- Doar nu vorbeşti serios, gâfâi Allyson. îi atacă pe cei din speţa lor?

- Ba vorbeşte serios. Am văzut şi eu asta, confirmă Milton, iar eu am avut senzaţia că urma să o vedem toţi destul de curând, când ajungeam pe

coridorul dosnic. Părea că ardea tot oraşul, dar cred că era doar zidul din afara Primverei.

- Dar de ce să ne atace pe noi? întrebă Allyson, rămânând aproape de Grady. Nu faceam nimic, adăugă ea.

Nimeni nu răspunse, nici măcar intuiţia mea, dar nu credeam că era mâna Ţinutului de Vest sau a Cavalerilor de Fier. Era cu totul altceva.

- M-ai minţit, mormăi Grady pe sub mustaţă.

- Ce? am zis eu, uitându-mă scurt spre el.

- Ai spus că nu eşti rănită, zise, ridicând din sprâncene. îţi sângerează piciorul.

- Sângerezi? întrebă Allyson îngrijorată.

- Nu e mare lucru. Doar o tăietură uşoară la picior.

- Tăieturile uşoare se infectează tot timpul, Lis. Apoi, sfârşeşti prin a ţi se tăia piciorul.

Am ridicat din sprâncene.

- S-a ajuns cam departe cam repede, comentă Milton din spatele nostru.

Grady îl ignoră.

- De cum avem ocazia, spălăm rana.

Am oftat din greu.

- Aveam şi eu de gând să o fac, dar, momentan, mă îngrijorează mai tare *nimerele*.

- De acord, comentă Milton.

Ne-am apropiat de colţul care ducea spre coridorul din spate. M-am uitat în jur. Coridorul era întunecat.

- Ferestrele sunt intacte.

Grady înaintă cu paşi mari, cu mâna pe mânerul

săbiei. Paşii îi încetiniră.

- Sfinte Sisoe!

M-am strecurat înainte, iar Allyson ţipă, acoperindu-şi gura cu mâna. Se împletici înapoi, izbindu-se de perete. Mi-am spus să nu o fac, însă m-am dus oricum lângă Grady la fereastra înaltă ce-mi venea până la piept şi am regretat imediat.

Luna nu mai era acoperită. Lumina argintie inunda moşia. Peluza era plină de cadavre, din care... ciuguleau câteva *nimere* singuratice.

Mi se întoarse stomacul pe dos, însă nu îmi puteam lua privirea de la priveliştea înfiorătoare şi grotescă. Mai văzusem *nimere* o singură dată şi atunci de la distanţă. Pe atunci, eram doar o copilă, dar erau la fel de înspăimântătoare şi acum, cu trupurile lor înaripate care aduceau vag a corpuri de muritor şi cu feţele lor de o nuanţă cenuşie pală. Aveau ochii galbeni, aproape irizaţi, o nuanţă de auriu care se potrivea cu dungile care le brăzdau aripile negre ca onixul şi părul lung şi încâlcit. Dinţii lor...

Erau ascuţiţi, la fel de tăioşi ca un cioc sau ca nişte gheare, şi totuşi... trăsăturile le erau delicate. Ba chiar drăguţe, dacă nu ar fi fost nuanţa dezgustătoare a pielii şi sângele care le mânjea buzele şi bărbiile.

Mi-am smuls privirea de la ele. Dincolo de *nimere* se întindea o privelişte cu totul diferită. Conacul Archwood se afla pe vârful unui deal, iar, în zilele însorite, soarele scânteia din vârfurile zidurilor care înconjurau Primvera.

în seara asta, întregul orizont era luminat de o strălucire aurie. Primvera *chiar* ardea.

- La naiba! înjură Grady, dându-se înapoi. Rae. La pământ!

M-am ghemuit lângă Grady, cu stomacul strâns.

- Dacă sunt Rae...
- înseamnă că sunt şi prinţi pe aproape, termină el, privindu-mă scurt în ochi.
- Prinţul Rainer ni se va alătura în timpul Ospeţelor, am şoptit eu. Aşa a spus Hymel.

Maxilarul lui Grady se încleştă.

- Prinţul tău a decis să plece într-un moment al naibii de nepotrivit, nu crezi?
- Nu e prinţul meu, am ripostat.
- Ar trebui să încercăm să mergem mai departe, spuse Milton din locul în care se ghemuise, mai jos pe coridor. Cât de departe trebuie să mergem?

Grady se ridică puţin, rămânând sub nivelul ferestrei.

- La capătul coridorului. Doar rămâneţi cât mai aproape de podea.

„Capătul sălii” părea a se afla într-un cu totul alt tărâm.

- E penultima uşă...

M-am oprit când am simţit furnicături de conştientizare între omoplaţi, apoi pe ceafă. Mi se făcu pielea de găină pe braţele goale, simţind o căldură ciudată în... piept, deşi temperatura scăzuse, la fel ca în grădină. Părul de pe ceafa mi se zbârli. Mi-am ridicat privirea spre fereastra de

deasupra mea, frecându-mi pieptul.

- Lis? întrebă Grady încet. Ce e?

- Eu...

Mânată de intuiţie, m-am ridicat şi am apucat partea de jos a pervazului ferestrei.

- Nu ar trebui să ne grăbim? întrebă Milton şuierat.

Ba ar fi trebuit.

Dar trebuia să văd ceva. M-am ridicat doar cât să privesc peste pervazul ferestrei.

Rae trecură pe lângă, călare pe cai acoperiţi cu pânză neagră, în timp ce mănunchiuri de ceaţă se scurgeau din deschizăturile mantiilor lor, coborând pe lateralele cailor lor, revărsându-se pe pământ ca o negură. Pesemne că erau peste două duzini. Semnale de alarmă îmi răsunară în minte. Preaînalţii înaintau pe armăsari mari, roşcaţi- maronii, acoperiţi în stindarde violet pe care se vedea o emblemă stacojie ce aducea a mai multe noduri interconectate. Mai văzusem acel însemn. Era stema regală şi reprezenta toate teritoriile unite pentru a forma unul singur.

Dacă ar fi fost armatele din Ţinutul de Vest sau Cavalerii de Fier, ar fi mers, oare, la luptă purtând însemnele regelui pe care voiau să-l detroneze? Mă îndoiam. Dar dacă era într-adevăr regele, de ce ar fi distrus Primvera? Doar dacă nu cumva credea că şi Primvera ar fi fost pierdută?

O străfulgerare albă-argintie în lumina lunii îmi atrase privirea. Păr. Păr lung şi blond, atât de pal, încât era aproape alb. Mai pal decât al lordului pe

care îl văzusem în sala cea mare.

L-am recunoscut.

Chiar dacă fusesem prea speriată în copilărie ca să-l privesc în faţă, ştiam că el era.

- Grady, am şoptit eu. *Uite!*

Se întoarse dinspre mine şi se ridică uşor.

- îl vezi?

- Da, scrâşni el. Lord Samriel.

CAPITOLUL 35

Ce naiba căuta *el* aici? Nu ştiam, dar nu credeam în coincidenţe. Nici în soartă. Mi-am încleştat degetele pe pervaz.

- Chiar trebuie să plecăm de aici, spuse Grady.

Am dat să mă mişc, şi chiar atunci Preaînaltul care călărea lângă Samriel îşi întoarse capul acoperit spre fereastră. Calul i se opri brusc.

- La naiba, am icnit, ascunzându-mă. M-am uitat cu ochii mari la Grady şi am apucat mai strâns pumnalul. Nu avea cum să ne vadă, am zis. Nu avea cum...

Una dintre *nimere* ţipă, şi mă străfulgeră un junghi de frică pură.

- Fugiţi! le strigă Grady celorlalţi, în timp ce ne-am pornit pe lângă zid, pe jumătate târându-ne de-a buşilea, pe jumătate alergând.

I-am prins rapid din urmă pe Milton şi pe Allyson şi am alergat spre uşa care ducea spre odăile subterane, dar, deşi intuiţia mea tăcuse cu câteva secunde mai devreme, acum nu mai era aşa. Aripi

se izbiră de fereastră. *Am ştiut...*

- Nu vom reuşi, am icnit.
- Ba da, mă contrazise Grady. Noi...
- Ba nu, am zis, apucându**-l** de spatele tunicii, nu vom reuşi.

Am văzut pe chipul lui că înţelesese. înjură, strigând la ceilalţi, în timp ce eu îmi storceam creierii încercând să- mi dau seama unde am fi putut merge. M-am uitat in jur...

- Biblioteca! am strigat.

Allyson încuviinţă din cap şi străbătu coridorul în fugă, îndreptându-se spre uşa care ştiam că ducea către o altă parte a conacului, una nu la fel de sigură ca acelea din subteran, însă existau odăi acolo. Locuri în care să ne ascundem, iar asta era cea mai bună soluţie în clipa de fată.

>

împinse uşa şi o ţinu deschisă, în timp ce senzaţia de apăsare pe care o simţeam între omoplaţi continuă să se intensifice. Lord Samriel nu avusese cum să ne

vadă, dar ceva îl alertase cu privire la prezenţa noastră.

S-a auzit o explozie de sticlă când am ajuns în celălalt coridor. M-am întors rapid când am auzit-o pe Allyson ţipând. Una dintre *nimere* ne atacă, frecându-şi aripile de pereţii de pe ambele părţi. Am încremenit, dar doar pentru o clipă, holbându-mă la trăsăturile fragile ale creaturii, ca de păpuşă, mânjite cu sânge: carnea netedă, apoi straturi de pene mici şi sâni. Sâni adevăraţi. Era femelă.

Iar imaginea aceea avea să mi se întipărească în minte pe vecie.

- Jos! strigă Grady.

Allyson mă prinse de braţ şi mă trase în jos, pe genunchi. Arătarea se răsuci în aer şi dădu să se întoarcă, dar Milton o apucă de

picioare şi, ţipând, o izbi de perete.

Tencuiala crăpă din cauza impactului. Milton sări în spate, respirând greu când creatura căzu în faţă. Se ridică pe picioarele din spate la doar câţiva centimetri de mine şi ţipă.

M-am mişcat fără să gândesc, ridicându-mă iute în picioare. Nu m-am gândit la ce faceam. Nu am ezitat. De parcă aş fi fost altcineva, când arătarea se aruncă asupra mea cu ghearele ascuţite şi însângerate. Am trecut pe sub braţul ei şi m-am învârtit. M-am ridicat şi i-am înfipt pumnalul adânc în piept. Creatura mă privi în ochi, uluită, când mi-am smucit pumnalul din ea. Se împletici în spate, şi piciorul i se îndoi. Arătarea căzu, moartă înainte să atingă podeaua. Mi-am ridicat privirea.

Grady se holbă la mine, cu ochii mari.

- Ce naiba?

M-am uitat la pumnalul meu.

- La dracu'!

Un ţipăt spintecă aerul când o altă creatură intră pe coridor.

- La naiba! înjură Grady.

Am trecut în viteză pe lângă Allyson, apucând uşa şi trântind-o. Am tras zăvorul, ştiind că avea doar să-i încetinească pe ceilalţi, iar Grady ţâşni în faţă. Nu îşi înfipse sabia în arătare. Oţelul nu ar fi făcut mare lucru. Se răsuci din talie, lovind în sus cu sabia. Lama îi spintecă gâtul creaturii. Sângele ţâşni când Grady îi reteză capul. Se dădu în spate, cu o parte a feţei împroşcată de sânge. Speram din suflet că *nimerele* se numărau printre Preaînalţii care nu se puteau regenera.

- Eşti bine? l-am întrebat în şoaptă, apropiindu-mă de Grady.

-Da.

îşi aruncă privirea în jos, înghiţind în sec.

- Da. Se întoarse spre mine, privind pumnalul. Tu?

Am încuviinţat din cap.

- Cum naiba ai făcut asta? mă întrebă el şi mă prinse de braţ.

- Nu ştiu.

Am înghiţit în sec, cu inima bătându-mi tare.

Allyson tresări când ceva se izbi de uşă.

- Mai sunt. începu să se dea în spate. Biblioteca. Acum!

Cu pieptul zvâcnindu-mi, mi-am spus în minte că aveam să mă gândesc mai târziu la cum de mă pricepeam brusc, lucru imposibil de altfel, să mânuiesc pumnalul. M-am întors chiar pe când

Allyson a deschis uşile. Am intrat în fugă în odaie, chiar când ne ajunse zgomotul de lemn despicat. Allyson ţipă, acoperindu-şi gura cu mâinile, în timp ce Milton şi Grady închiseră uşile în urma lor.

- Aduceţi scaunele şi divanul! porunci Milton. O să blocăm uşa.

Mi-am vârât rapid pumnalul în teacă şi m-am repezit înainte, apucând divanul din lateral. Abia de se clinti. Mam întors spre Allyson.

- Ajută-mă!

Mă privi cu ochi mari şi înspăimântaţi şi veni iute lângă mine, iar privirile ni se întâlniră. Se întâmplă atât de repede. M-am conectat cu ea, şi al doilea meu simţ prinse viaţă atât de repede, fără să-l pot opri când ea veni să mă ajute. Am tresărit din tot corpul.

Apoi, am văzut-o căzând – sânge roşu proaspăt scurgându-i-se pe partea din faţă a rochiei albastre. Apoi, am simţit-o – o agonie ascuţită de-a lungul gâtului, arzătoare şi definitivă, pe când lanţul de argint se rupse şi medalionul căzu, safirul stropit cu sânge...

Am întrerupt contactul vizual cu ea şi am împins mai tare divanul, picioarele-i sfâşiind covorul.

- Ascunde-te! i-am spus eu repede. Du-te şi ascunde-
te!

- Ai nevoie de ajutor. Nu poţi împinge...

- Ba nu. Am împins-o departe, spre stive.

Se împletici în spate.

- Lis...

- Trebuie să te ascunzi. Chiar acum! Nu scoate un sunet. Nu ieşi din ascunzătoare! Ascunde-te! Mă înţelegi? Rămâi ascunsă, indiferent ce se întâmplă.

- Da, se bâlbâi ea, cuprinzându-se cu braţele.

- Du-te! *Acum!*

Allyson se dădu încet în spate, apoi se întoarse, dispărând printre rândurile de cărţi.

Grady mi se alătură, apucând de divan. L-am dus până la uşă. Milton propti un scaun greu în el...

Ceva se izbi de uşă, făcându-ne pe toţi trei să tresărim din nou. Se auzi încă o bufnitură. Una dintre *mmere* ţipă, făcând să-mi îngheţe sângele în vene.

- Chiar că îmi doresc să fi băut vinul ăla, mormăi Milton.

- O să-ţi aducem o duzină de sticle după asta, îl asigură Grady.

Creatura se izbi din nou de uşă, ţipând.

- Trebuie să ne ascundem.

Mintea mea se chinuia să găsească rapid o ascunzătoare bună. M-am gândit la nişele cu perdele în care multora dintre servitori le plăcea să se strecoare, fie pentru o întâlnire scurtă, fie ca să tragă un pui de somn. Unele dintre ele aveau chiar şi uşi care dădeau spre alte odăi sau spre scări care duceau la mezaninul de deasupra. Nu-mi aminteam însă care dintre ele.

- Alcovurile. în stânga noastră. Unele dintre ele au uşi.

Milton încuviinţă din cap, înghiţind în sec în timp ce

privi în jur.

- Mult noroc!

Apoi, o ţâşni spre pereţi. Eu şi Grady am făcut la fel. Am străbătut în grabă labirintul de rafturi. Am zărit zidul cu alcovuri chiar când uşile bibliotecii se spintecară.

Undeva în bibliotecă, Allyson ţipă înfricoşată, şi mi se frânse inima. „Te rog, taci! Te rog! Te rog!” Grady dădu laoparte una dintre draperiile grele, şi apoi am fost învăluiţi rapid în aerul întunecat şi stătut al spaţiului îngust, în timp ce draperia se aşeză la loc.

Grady mă strânse lângă el în timp ce mă uitam prin golul dintre draperii, tremurând din tot trupul. Erau doar vreo doi centimetri, dar mi se păru că eram complet expuşi în timp ce *nimere* zburară prin bibliotecă. Cărţile căzură, una câte una, lovind podeaua, iar eu am tresărit. De fiecare dată.

Câteva secunde mai târziu, se auzi o bufnitură mai puternică, de parcă s-ar fi răsturnat un şir întreg de rafturi grele. Apoi, se aşternu tăcerea, după care...

Paşi înceţi, constanţi.

Apoi, linişte.

Secundele trecură în timp ce mă străduiam să identific orice sunet. Minute. Nu se auzea nimic. Oare *mmerele* plecaseră? Oare nu am...

- Nu aveţi motiv să vă ascundeţi, spuse un Preaînalt, iar corpul mi se înfierbântă, apoi mi se răci. Nu uitasem vocea aceea. Era Lord Samriel. Nu vă voi face rău, adăugă el.

Grady nu făcu nici o mişcare să se arate. Nici eu.

- Ieşiţi, strigă Lord Samriel, pe un ton blând şi mieros. Veţi fi în siguranţă dacă o faceţi.

Mi-am întins mâna, apucându-l pe Grady de mânecă, dorindu-mi să nu fi vârât în teacă pumnalul de *lunea*. Nu ştiam ce aş fi făcut cu el. Pe de altă parte, nu mă aşteptasem să-l folosesc nici înainte, dar n-am îndrăznit nici măcar să respir prea adânc sau să mai fac vreo mişcare. Nici măcar când aerul îngheţă în jurul nostru.

- Vă rog, nu vă ascundeţi de mine! zise Lord Samriel, iar vocea păru să i se audă mai de aproape. Vrem să vă ajutăm.

Vrem?

Prin despicătura din perdea am văzut una dintre *nimere* aterizând pe unul dintre rafturi, cu spatele la noi, întinzându-şi aripile masive. îşi răsuci capul dintr-o parte în alta în tăcere.

- Apoi, am auzit o voce blândă şi tremurătoare strigând:

- Promiţi?

Arătarea îşi roti capul spre dreapta, iar eu m-am mişcat în faţă. Grady mă strânse mai tare în braţe.

- Nu! îmi şopti el la ureche.

M-am cutremurat, cu inima cât un purice. I-am spus să se ascundă, să nu iasă din ascunzătoare. De ce nu mă ascultase? îmi venea să ţip la ea, dar nu puteam. Ştiam asta, dar m-am încordat din tot corpul în braţele lui Grady.

- Desigur. Promit, o asigură Lord Samriel, cu o voce atât de siropoasă, încât practic picura zahăr otrăvitor. Haide... Ah, iată-te!

„Nu. Nu. Nu.”

Creatura îşi desfăcu aripile, un zâmbet crud şi sângeros schimonosindu-i buzele.

- Nu e ea, răspunse o altă voce, pe care am recunoscut – o atât eu, cât şi Grady.

Hymel. Ce căuta aici, cu ei? Hymel era un ticălos, dar nu putea fi parte din asta.

Se auzi un oftat apăsat, apoi Lord Samriel spuse:

- **Ucide chestia asta!**

Ucide *chestia* asta.

Era Allyson. Nu era o chestie.

- **Opreşte-te! interveni o alta voce, mai rece, mai plată.**

Creatura ascultă, strângându-şi aripile, întinzându-şi
gâtul de pe raftul cu cărţi pe care se cocoţase.

- **Ai spus că era aici, rosti din nou bărbatul necunoscut. Eşti sigur?**

- **Sunt foarte sigur, răspunse Hymel, iar stomacul mi se strânse. Nu-l auzisem niciodată atât de**

speriat. Am văzut-o alergând cu Allyson. Trebuie să fie aici, Alteţă.

Am înţeles brusc de ce Hymel părea atât de speriat – bărbatul cu care vorbea era un prinţ. Era, oare, prinţul Rainer? Dar de ce ar fi fost aici, când curtea lui ardea?

Grady se crispă în spatele meu, iar corpul meu se înfierbântă, apoi se răci. Vorbeau... despre mine. Mă năpădiră o mulţime de gânduri, un amestec de confuzie si frică.

- Atunci, vom vedea, spuse prinţul.

Ţipătul lui Allyson spintecă aerul, ascuţit şi îngrozitor. M-am smucit în faţă, genunchii aproape cedându-mi. Grady nu-mi dădu drumul, ţinându-mă în picioare.

- Taci! ordonă prinţul, cu voce aproape blândă, dacă n-ar fi fost

rece ca gheaţa, iar ţipetele lui Allyson se preschimbară într-un suspin uşor.

Apoi, se auzi... doar sunetul inimii mele bătând cu putere.

- **îi voi da o şansă acestei creaturi încântătoare, spuse prinţul, iar printre perdele am văzut cum arătarea îşi răsuci capul înainte şi înapoi. Iar *ţie* îţi voi da de ales. Urmă o pauză, apoi: Lis.**

Am înţepenit lipită de Grady, cu inima bătându-mi cu putere. Cu greu am reuşit să trag aer în piept.

- **Vino la mine, şi nu va fi rănită, spuse prinţul. Dar dacă nu o faci?**

Se auzi o pocnitură. O pocnitură asurzitoare, dezgustătoare.

Ţipătul ascuţit şi plin de durere

al lui Allyson spintecă aerul. Am tresărit din tot corpul.

- A fost doar un os micuţ, continuă prinţul. Sunt multe altele de rupt. Nu vreau s-o fac. Şi nici nu vreau să petrec minute preţioase cercetând fiecare centimetru din conac ca să te găsesc. Vino la mine!

Grady mă cuprinse şi cu celălalt braţ, lipindu-şi obrazul de al meu, tremurând la fel de violent ca mine.

Un alt trosnet spulberă tăcerea, sfâşiindu-mi inima, dar şi ceva mai adânc, mai important. Sufletul. Nu ştiam de ce se întâmplau toate astea. De ce prinţul acesta, oricine ar fi fost el, mă căuta. Sau ce avea Hymel de-a face cu toate astea. Dar să stăm degeaba, fără să facem ceva, lăsând să se întâmple

una ca asta? Ştiam că Grady nu voia să o facă. Nici eu nu voiam, dar, în clipa în care am ajuns în alcov, a fost de parcă anii petrecuţi în Archwood nu ar fi avut loc niciodată. Eram doar eu şi Grady împotriva lumii, veghindu-ne unul pe celălalt şi numai unul pe celălalt. Aşa supravieţuiserăm atât timp, dar ţipetele lui Allyson... îmi venea să-mi sparg timpanele. îmi venea să- mi scot ochi. Nu merita asta. Pe toţi zeii, nici unul dintre cei care suferiseră în seara asta nu merita ceva din toate astea! Iar noi? Eu? Noi ce meritam pentru că îngăduiam să se întâmple asta? Ce eram pentru că îngăduiam una ca

asta? Monştri, asa cum mă

întrebase Thorne dacă-1

credeam pe el. Asta eram. Am închis ochii, ca să

opresc lacrimile, înfigându-mi degetele în mâneca lui Grady.

- Nu, şopti el foarte uşor.

Am clătinat frenetic din cap când ţipetele lui Allyson se transformară în gemete. Nu puteam să fac asta. La fel cum nu-mi puteam ignora intuiţia când mă îndruma să intervin. Nu puteam îngădui să devin asta. Nu aveam să-l las pe Grady să devină un monstru doar ca să mă protejeze de cine ştie ce îşi doreau ei.

- Te rog, i-am şoptit lui Grady. Te rog să rămâi ascuns.

- Lis...

Nu mi-am dat timp să mă gândesc prea mult la ce făceam sau lui Grady ca să se pregătească. Frica şi disperarea formau un amestec ameţitor, ce ne dădea o forţă pe care în mod normal nu am fi avut-o. Sau poate era adrenalina. Poate că era cu totul altceva, ceva care provenea din partea aceea ascunsă şi adâncă a mea care erupsese când îl apucasem de braţ pe Hymel. Nu ştiam ce era, dar, când am ţâşnit în faţă, am scăpat de strânsoarea lui Grady.

- Opreşte-te! Nu o răni! am ţipat eu, repezindu-mă printre draperii, mişcându-mă rapid, mai rapid ca niciodată.

Am dat năvală în bibliotecă.

Şi într-un alt coşmar.

Pentru că Grady era chiar în spatele meu. Ar fi trebuit să ştiu că nu avea să mă asculte. Mă prinse cu braţul de talie, trăgându-mă în spate când

creatura se năpusti asupra mea, desfăcându-şi aripile şi ţipând a avertisment. M-am oprit brusc când l-am văzut pe cel care pesemne că era prinţul. Nu era prinţul Rainer. Era blond ca Lord Samriel. Maxilarul şi obrazul măiestru făurite îi erau

împroşcate cu sânge. O ţinea pe Allyson de gât, la pieptul lui, forţând-o să stea pe vârful picioarelor. Braţul ei stâng atârna într-un unghi ciudat, deformat. Mă privi cu ochii- i mari şi îngroziţi, în timp ce Grady încercă să mă tragă înapoi, dar am văzut dincolo de ei, în locul în care se afla Lord Samriel, în dreapta prinţului, o frumuseţe de gheaţă uriaşă. Zâmbi şi făcu un pas în faţă.

Grady mă împinse în spatele lui, fluturându-şi sabia. Am ţipat, apucându-l de braţ, dar el mă dădu laoparte.

- Nu vă apropiaţi! avertiză el, iar lordul se opri.

Prinţul îşi înclină capul într-o parte, slăbind

strânsoarea în care o ţinea pe Allyson.

- Da, aşa e. Veţi rămâne pe loc şi o veţi lăsa pe prietena mea să plece, continuă Grady. Nu o veţi opri. îmi aruncă o privire rapidă peste umăr. Pleacă! Te voi ajunge din urmă.

Am rămas şocată, holbându-mă neîncrezătoare la prostul acela curajos şi loial. Chiar credea că aveam să-l părăsesc? Că aveam să fug şi să-l las în urmă chiar şi dacă Preaînalţii mi-ar fi îngăduit?

-Nu.

Nările i se umflară.

- La naiba, pleacă! Pleacă naibii...

- *Nu,* am repetat, tremurând când l-am

apucat de laterale, agăţându-mă din răsputeri de el.

îşi întoarse capul spre al meu. Ochii i se umplură de panică, şi nu mai văzusem asta... din noaptea aceea din Union City

- Te rog!

Lacrimile îmi usturau ochii.

- Ţi-am spus să rămâi ascuns, i-am şoptit.

- Ce fermecător, spuse Lord Samriel, făcându-mă să tresar.

Nu am simţit nerăbdare sau supărare în cuvintele lui. Părea... să vorbească serios. Ridică o mână palidă.

Grady înjură când sabia îi fu smulsă din mână. Lord Samriel o prinse din aer.

- Fier şi oţel? Ce drăguţ! Lord Samriel plescăi încet din limbă. înfipse sabia în podea, străpungând lemnul. Sabia reverberă de la impact. Prindeţi-1!

Totul se întâmplă repede. Prea repede.

Dintre mormane ieşiră siluete, filamente cenuşii scurgându-se din deschizăturile mantiilor lor şi revărsându-se de-a lungul podelei. Se mişcară atât de silenţios şi de repede, încât ar fi putut fi nişte spectre, dar Rae nu erau spirite. Erau oase şi... un pic de carne.

Se năpustiră asupra noastră într-o clipită.

Grady se eliberă din strânsoarea mea şi se izbi de Rae, lovind cu pumnii. îi lovi cu putere, dându-le capetele acoperite pe spate, împrăştiind ceaţa aceea cenuşie, însă era depăşit numeric. Un Rae îl prinse de braţe şi i le duse la spate, împingându-l în genunchi, iar un altul ţinea o... sabie la gâtul lui

Grady. O lamă scânteietoare de un alb lăptos. Am ţâşnit spre Rae, întinzând mâna spre braţul care-i ţinea sabia la gât.

Lord Samriel păşi în faţa mea.

M-am smucit în spate atât de repede, încât mi-am pierdut echilibrul şi am alunecat, aterizând în fund.

Lord Samriel alunecă, chicotind. De fapt, *alunecă* spre mine.

- A fost incredibil de graţios.

„La naiba! La naiba! La naiba!” M-am târât în spate, picioarele încurcându-mi-se în poalele rochiei.

- Ticălosule! Pleacă de lângă ea! strigă Grady, smucindu-se. Dă-mi drumul sau jur că voi...

- Faceţi-l să tacă! porunci prinţul.

Mantia cavalerului Rae foşni pe podea când acesta se învârti şi-l lovi pe Grady în cap cu mânerul săbiei. Grady se prăbuşi, stârnind o explozie de panică în mine, în timp ce mă căzneam să mă ridic în picioare. M-am repezit spre el, lăsându-mă în genunchi.

- Grady? am şoptit, în timp ce acel Rae s-a tras silenţios înapoi, formând un cerc lejer în jurul meu şi al lui Grady. *Grady?*

- Calmează-te!

Hymel apăru dintre două mormane, iar eu m-am oprit brusc, privind imediat spre mâinile lui goale şi spre şoldurile lui, unde... sabia îi era încă vârâtă în teacă. Nu fusese dezarmat.

Iar eu eram o nătângă naivă pentru că crezusem că Hymel fusese adus acolo cu forţa. Că nu era în stare să ia parte la ce se întâmpla.

- Ticălosule! am izbucnit, încovoindu-mi degetele şi uitându-mă urât la el.

- Ea este, prinţe Rohan, zise el, vădit uşurat. Numele acela... îl mai auzisem. Prinţul Rohan... domnea în Augustine, curtea Ţinutului de Jos. Era din capitală. Ea e cea care îi aparţine prinţului de Vytrus.

Am încremenit cu totul.

-Ce?

- Perfect, zise prinţul Rohan şi îi dădu drumul lui Allyson.

Aceasta se împletici, ţinându-şi braţul la piept şi suspinând. Prinţul Rohan se uită la creatura cocoţată pe raft, şi fu de ajuns. Făptura îşi luă zborul, direct spre ea.

- Allyson! am ţipat eu.

Aceasta îşi ridică brusc capul. Se învârti şi fugi printre mormane. Creatura ţipă şi plonjă printre culoare.

- Nu! am strigat eu.

Ştiam ce urmează. Văzusem ce avea să se întâmple şi, totuşi, m-am cutremurat când i-am auzit ţipetele, ascuţite şi înspăimântătoare, înainte să se încheie într-un gâlgâit umed.

Apoi, tăcere.

- De ce fug mereu? întrebă Lord Samriel. Unde cred că fug?

- Spre moarte, răspunse prinţul Rohan, privindu-mă.

Lord Samriel chicoti, iar mie mi se făcu greaţă.

- Atât de morbid.

- Ai... spus că nu-i vei face rău. Abia de puteam respira, atât de tare mă strângea pieptul şi atât de puternic tremuram. Ai spus...

- Am spus că-i voi da de ales, mă întrerupse prinţul Rohan. Nu am spus că nu-i voi face rău.

Buzele mi se depărtară.

- Ce alegere i-ai dat?

- Să moară repede sau lent, ţipând întruna de durere, zise el. Şi a avut parte de o moarte rapidă.

- Pe toţi zeii, am şoptit eu, o parte a minţii mele fiind incapabilă să proceseze brutalitatea rece a cuvintelor lui.

- Sper că nu te rogi la ei, zise prinţul Rohan, aruncându-mi o privire glacială, pentru că au încetat să asculte cu mult timp în urmă.

- Nu mă rugam, am răspuns eu răspicat, neputând nici măcar să mă gândesc dacă ce spusese despre zei era adevărat sau nu. M-am uitat la Grady, i-am văzut pieptul mişcându-i-se. Mi-am aşezat palmele pe pieptul lui, lăsând ca fiecare inspiraţie a lui să mă calmeze. De ce... De ce faceţi asta?

- Ai putea spune că schimbăm regulile, răspunse prinţul Rohan.

- Poftim?

M-am uitat când la el, când la Lord Samriel.

- Ce reguli?

Prinţul Rohan făcu o grimasă dispreţuitoare, apoi se întoarse cu spatele, fără să răspundă. Lordul se apropie şi se uită cu atenţie la mine. Miji ochii.

- Nu poartă semnul.

„Semnul.”

Semnul despre care vorbise Claude.

- Nu ştiu sigur ce cauţi, spuse Hymel din locul în care se afla, mai în spate, dar are abilităţi. Darul previziunii şi intuiţie. Poate citi intenţiile şi viitorul.

- Ochii ei, explică Lord Samriel, cu capul înclinat. Semnul ar fi în ochii ei.

Am tras scurt aer în piept şi mi-am amintit când îi văzusem schimbându-se în oglindă. Nu fusese o plăsmuire a mea, dar oare nu ştiam deja asta? în adâncul fiinţei?

- Se poate să fi fost fermecată, rosti prinţul Rohan, iar eu nu aveam idee ce însemna asta. Vom şti când se întoarce Lord Arion. între timp, scăpaţi de el...

- Nu! Nu! Vă rog, am implorat eu, întinzându-mă peste Grady. Vă rog, nu-l răniţi! Vă rog! Voi face orice îmi cereţi. Am tremurat, dispusă să cerşesc... Să mă târguiesc. Vă rog!

Prinţul Rohan se întoarse încet spre mine. Avea ochii... ca ai lui Thorne, un caleidoscop de culori schimbătoare, doar că maroul avea mai degrabă o nuanţă stacojie.

- Orice?

Mi se strânse inima, dar am încuviinţat din cap.

- *Orice.*

Lord Samriel îi aruncă o privire lui Hymel.

- Spune adevărul, zise Hymel şi îşi încrucişă braţele. Sunt prieteni la cataramă. Ar fi un avantaj.

Furia mi-a inundat venele, însă am înăbuşit-o, concentrându-mă asupra prinţului.

- Promite-mi că nu-l vei răni, şi voi face orice vrei. Jur!

Zâmbi slab, şi, pe când m-am uitat la el, am văzut că

avea trăsăturile şi mai măiestru lucrate ca ale lui Thorne, dar lipsite de... *viaţă.* Era o carapace perfect făurită.

- Bine.

Nu mi-am îngăduit să simt nici măcar un dram de uşurare.

- Promite-mi că nu-l vei răni!

Prinţul zâmbi mai larg, şi, totuşi, maxilarul îi rămase la fel de dur şi privirea la fel de rece.

- înveţi repede.

Am aruncat o privire spre Hymel, apoi spre mormane, unde Allyson... îşi trăsese ultima suflare.

- Nu, nici gând. Am înghiţit în sec şi am repetat: Promite!

- Promit că nu i se va întâmpla nimic rău, zise el, iar eu am răsuflat tremurător. Preaînalţii nu puteau minţi. Şi nu îşi puteau încălca un jurământ. îmi aminteam măcar atât.

- Cât timp nu îmi dai nici un motiv ca să se întâmple asta, adăugă el.

îngrijorarea începu să mă cuprindă, dar m-am agăţat de jurământul prinţului Rohan.

- Du-o în odăile ei! porunci prinţul Rohan.

- Nu plec de lângă Grady, l-am avertizat eu, prinzându-l de tunică. Rămâne cu mine.

Lord Samriel ridică din sprâncene, în timp ce prinţul Rohan se uită din nou la mine, privirea lui fiind mai tulburătoare decât cea a lui Thorne, pentru că era atât de rece, atât de lipsită de viaţă, în pofida culorilor din ochi care se învolburară. Prinţul se mişcă atât de repede, încât nici n-am avut timp să ţip.

Mă prinse de gât şi mă ridică, forţându-mă să stau pe vârfuri.

- Am promis că nu i se va întâmpla nimic rău, spuse el în timp ce îl apucam de braţ.

Mintea mi se deschise larg spre el, însă nu vedeam decât... întuneric.

- Depinde de tine dacă îmi voi onora sau nu jurământul. O modalitate de a garanta că va fi încălcat este să ridici pretenţii.

Degetele lui mi se înfipseră în gâtlej, şi am simţit un junghi de durere în gât.

- Ai înţeles?
- Da, m-am forţat eu să rostesc.
- Bine.

Nu-mi dădu drumul, ci mai degrabă mă îmbrânci. Mam împleticit în spate, iar Lord Samriel mă prinse de braţe. Mă ţinu ferm, dar nu era o strângere nici pe departe atât de dureroasă precum ştiam că putea fi.

- Du-o în odăile ei şi asigură-te că rămâne acolo cât timp sunt pregătiţi caii. Vom pleca de îndată ce Lord Arion va confirma ce se zice.

Lord Samriel se puse în mişcare, şi n-am prea avut de ales. Privirea mi se agăţă cu disperare de

forma nemişcată a lui Grady. Ce aveau de gând să-i facă? Nu am îndrăznit să întreb, de teamă să nu-i dau prinţului Rohan motive să-şi încalce jurământul.

- Alteţă, spuse Hymel, desfăcându-şi braţele. Cum rămâne cu prinţul de Vytrus? A plecat să-şi escorteze cavalerii spre Archwood. Se vor întoarce până mâine- seară, cel târziu.

îmi tresăltă inima-n piept. în panica şi groaza resimţite, uitasem de întoarcerea lui Thorne şi a cavalerilor lui.

- Vor avea parte de ceva probleme neaşteptate pe drum, care ar trebui să ne ofere ceva timp, spuse prinţul Rohan zâmbind, iar explozia rapidă de speranţă care mă încercase dispăru. Se uită spre mine şi zise: Nu-ţi face griji, draga mea. Te vom proteja de prinţul de Vytrus.

Am rămas cu gura căscată. Mă aşteptasem ca prinţul să spună multe lucruri, dar nu asta.

- Să mă protejaţi de *el?*

- S-ar putea să nu ţi se pară aşa acum, dar îţi salvăm viaţa, zise prinţul Rohan. La urma urmei, de prinţul Thorne ar trebui să te temi. El te va ucide.

CAPITOLUL 36

Uimită de ce spusese prinţul Rohan, abia de mi-am dat seama că Hymel îl conducea pe Lord Samriel către odăile mele. Nici vorbă ca spusele prinţului să fi fost adevărate. Thorne nu voia să mă ucidă. Nu era o ameninţare pentru mine. Nu îmi era frică de el.

Mă simţeam în siguranţă cu el.

Dar Preaînalţii nu puteau minţi.

Puteau ucide, în schimb.

Mi se căscă un gol în piept în timp ce mergeam, simţind tăietura de pe talpă ca o usturime surdă. Oriunde mă uitam, oricât de repede şi, în ciuda faptului că Hymel ne dusese prin coridoarele servitorilor, vedeam cadavre. Am văzut sânge scurgându-se pe podea şi acumulându- se în crăpături. Când am ajuns pe coridorul care ducea spre odăile mele, nu se vedea sânge nicăieri. Dacă nu ar fi fost mirosul slab de lemn ars, aproape că te puteai preface că nu avuseserăm parte de o asemenea violenţă, dar încă auzeam gemetele şi scâncetele... şi ţipetele îndepărtate.

Viziunea mea se adeverise, dar nu cuprinsese cu adevărat grozăvia celor petrecute.

Lord Samriel mă conduse în odăi după ce Hymel deschise uşile. Hymel dădu să-l urmeze, însă lordul ridică mâna.

- Pleacă!

îmi stătu inima-n loc, uitându-mă la Hymel. Acesta ezită, uitându-se când la mine, când la lord, iar eu, pe toţi zeii, nu aş fi crezut vreodată că aş fi preferat compania lui, dar iată-mă dorindu-mi să nu fi fost el cel care închise uşile şi rămase pe coridor.

Rămasă singură cu lordul, într-o odaie care nu îmi mai părea familiară şi era ciudat de rece, eram profund conştientă că lordul se holba la mine. Privirea lui semăna mult cu a lui Thorne. Intensă. Neclintită. Mi-am încrucişat braţele peste piept şi m-am dat în spate până am ajuns la şezlong. Trecură

câteva momente de tăcere, timp în care lordul mă privi. M-am uitat şi eu la el. Avea părul blond-argintiu mai lung ca ultima oară când îl văzusem. Acum, era aproape cât al meu de lung şi îi ajungea până la mijlocul spatelui. Arăta şocant pe armura neagră, împodobită cu piele, care îi proteja pieptul şi umerii. Părea... curios şi nedumerit. Oare mă recunoscuse? La fel ca în cazul lui Thorne, mă îndoiam, dar instinctul acela care mă avertizase să nu spun nimic reapăru.

- Aşază-te! ordonă Lord Samriel.

Nevrând să stârnesc furia lordului şi să-l pun în pericol pe Grady, m-am aşezat pe marginea şezlongului, încolăcindu-mi picioarele sub tivul rochiei.

Se aşeză lent pe canapea, cu corpul lung şi zvelt întors spre mine.

- Numele tău? E Lis?

Am încuviinţat din cap.

- E o prescurtare?

Mi-am apăsat braţele pe talie şi pe piept, nevrând să-i răspund, dar riscul de a minţi era prea mare.

- Calista.

- Calista, repetă el, şi un fior mă străbătu pe şira spinării când îmi rosti numele, dar nu ca fiorii pe care mi-i stârnea Thorne. Un nume frumos pentru o doamnă frumoasă, spuse el.

Mi-am înfipt degetele în lateralele corpului şi m-am forţat să răspund.

- E binevoitor din partea ta să spui asta.

Zâmbi încordat şi cunoscător.

- îţi faci griji pentru prietenul tău?

Stomacul mi se strânse şi mi se întoarse pe dos.

-Da.

- Prinţul nu îşi va încălca jurământul fără motiv, spuse el. Pur şi simplu, nu vei vrea să-i dai un motiv.

- Nu o voi face, am jurat.

- Mă bucur să aud asta, răspunse el. Spune-mi despre abilităţile tale, Calista!

- **Eu.... Pot să fac ce a spus Hymel, i-am răspuns. Dar nu sunt vrăjitoare.**

- **Stiu.**

j

Lord Samriel se lăsă pe spate, sprijinindu-şi o gleznă pe genunchi. Partea de sus a cizmelor îi era lustruită, dar ceva închis la culoare păta laba piciorului. M-am uitat spre plăcile ceramice de lângă uşă. O amprentă roşie păta podeaua. Sânge. Mi-am întors repede privirea, cu stomacul strâns.

- **Vreau să aud cum le-ai descrie tu.**

M-am foit, neavând experienţă în a vorbi despre abilităţile mele.

- **Am... o intuiţie puternică şi uneori pot vedea viitorul: sub formă de viziuni sau când mi se pune o întrebare.**

- **Interesant, murmură el si zâmbi, fără ca asta să-i îndulcească unghiurile aspre ale feţei. Această intuiţie sporită despre care vorbeşti..., continuă el. Cum funcţionează?**

- **Mă... îndrumă uneori spre anumite alegeri. Alteori, nici nu-mi dau seama de asta până nu fac un anumit lucru.**

- **Cum ar fi?**

Gândurile îmi erau atât de împrăştiate, încât dură o clipă să găsesc un exemplu.

- **Uneori, văd pe cineva şi ştiu ce urmează să se întâmple. Poate**

fi o premoniţie, un lucru pe care-l văd întâmplându-se în minte înainte să se întâmple efectiv, iar alteori e ca o voce pe care o aud.

- **O voce? mă întrebă el.**
- **Propria voce. îmi... şopteşte ce este pe cale să se întâmple sau îmi spune să mă opresc şi să ascult, să o**

apuc pe altă cale sau să intru pe o altă...

Am tresărit când s-a auzit un ţipăt de afară. Inima îmi bătu tot mai repede, şi deşi îmi întorceam capul spre fereastră, nu vedeam nimic dincolo de perdele. Oare cine fusese? Cineva cunoscut? Un străin?

- Nu le da atenţie, spuse Lord Samriel, pe un ton blând şi aproape amabil. Avusese acelaşi ton în tot acest timp. Degajat, chiar. Nu poţi face nimic pentru ei. Concentrează-te la ceea ce poţi face pentru tine şi pentru prietenul tău. Cum îl cheamă?

Mi se puse un nod în piept şi mi-am luat cu greu privirea de la fereastră.

- Grady, am şoptit şi mi-am dres glasul. Pur şi simplu, am o intuiţie foarte intensă.
- Şi vezi viitorul? mă întrebă Lord Samriel.

Am încuviinţat din cap.

- De obicei, e nevoie să-mi pună cineva o întrebare. Trebuie... fie să mă concentrez asupra

acelei persoane, fie să o ating.

- Dar ai premoniţii şi fără să fii întrebată. Nu ai văzut că se va întâmpla asta?

- Ba da, dar...

Am înghiţit în sec, tulburată, concentrându-mă asupra mâinii pe care şi-o sprijinea pe braţul canapelei. Degetul inelar de la mâna stângă îi lipsea. Oare nu putea să-l regenereze? Nu exista nici o îndoială în mintea mea că Lord Samriel era suficient de puternic, ceea ce însemna că nu era înţelept să îi ascund că puteam auzi gânduri, însă Hymel nu menţionase asta. Poate că ceilalţi nu ştiau.

- Dar a fost ceva vag. Ştiam că avea să fie... vărsare de sânge, dar nu ştiam ce avea să o provoace.

- Din cauză că erai implicată în evenimente?

L-am privit brusc în ochi, şi inima îmi tresăltă.

îşi plecă bărbia şi zâmbi mai larg.

- O să-l consider un răspuns afirmativ.

- Cum... de ai ştiut asta?

- Am auzit cândva despre cineva ca tine, cu daruri similare. Viitorul propriu îi era deseori ascuns. îmi privi chipul cu ochii ca nişte cioburi de obsidian, în afara cercului verde din jurul pupilei. Pentru o vreme, adăugă el. Apoi, îşi îndreptă capul şi mă întrebă: Ai fost orfană?

Mă spintecă un junghi de surprindere, apoi am înţeles.

- Hymel?

Lord Samriel încuviinţă din cap.

Furia se înteţi, lăsându-mi gust de cenuşă pe

limbă. Era limpede că Hymel cooperase cu Preaînalţii, care probabil se trăgeau din Ţinutul de Jos. Cine ştie de cât timp.

- Hymel... a spus că prinţul Rainer ni se va alătura în timpul Ospeţelor.

- Chiar a făcut-o, zise Lord Samriel. Sau poate că ar fi mai corect să spun că *avea de gând* să o facă. Cu toate acestea, prinţul de Primvera nu era de acord cu dorinţele regelui. Făcu o pauză, apoi adăugă: Fie ca zeii să-i odihnească sufletul!

Aerul pe care l-am inspirat mi se blocă în piept.

- Prinţul Rainer... e mort?

- Din păcate.

Pe toţi zeii! M-am legănat în spate, înfigându-mi degetele de la picioare în covorul gros.

- Regele....

N-am reuşit să spun ceea ce bănuiam.

- Ce ţi-a spus prinţul Thorne? mă întrebă Lord Samriel.

M-am crispat.

- Despre... ce anume?

- Despre rege.

- Nu prea multe, am spus, şi nu era minciună. Nu tocmai. Ştiu doar că el a fost trimis aici ca să decidă dacă Archwoodul merita să fie apărat împotriva Cavalerilor de Fier, am continuat.

Lord Samriel îngână ceva neclar.

- Nu era adevărat? am întrebat, fără să îndrăznesc să- mi deschid simţurile faţă de el.

Nu în momentul acela.

- Preaînalţii nu pot minţi. Cercul verde se

învolbură lent în jurul pupilelor lui. Prinţul Thorne nu îţi cunoaşte abilităţile, nu-i aşa? Nu ştie ce reprezinţi pentru el?

- Nu, nu ştie despre abilităţile mele, am spus, cu gâtlejul strâns. Şi nu sunt nimic pentru el, am adăugat.

- Asta nu e adevărat, Calista, îmi spuse el, iar pielea mi se răci auzindu-mi numele. S-ar putea să nu fie conştient de ceea ce însemni pentru el, dar la un nivel primordial? Sunt convins că ştie. E atras de tine, indiferent că înţelege sau nu de ce.

Am tresărit, amintindu-mi că şi Thorne recunoscuse confuz acelaşi lucru.

- Eu... nu înţeleg.

- Ei bine, e destul de simplu, zise Lord Samriel. Eşti totul pentru el.

Mă străbătu un val de conştientizare.

- *Ny... nychora.*

Lord Samriel ridică din sprâncenele-i pale.

- Deci ţi-a vorbit despre ceva.

- A fost... L-am întrebat de ce nu îi bătea inima.

Lordul se schimbă într-o clipită. Zâmbetul prietenos, chiar dacă rece, îi dispăru de pe chip. Se încordă din tot corpul, iar, când vorbi, o făcu fără blândeţea dinainte.

- Şi ce ţi-a răspuns?

Maxilarul mi se încleştă, şi mă încercă brusc senzaţia că... trebuia să fiu atentă. Erau senzaţii slabe izvorâte din intuiţia mea.

- A spus doar că inima nu-i bate din cauza a

ceea ce se numeşte *nychora.*

Strânse din buze şi zâmbi cu jumătate de gură.

- Ţi-a spus ce e *nychora*?

- Numai că e totul. Asta a fost tot ce a spus, am adăugat repede. Era noapte şi era obosit. S-a dus la culcare după aceea.

Continuă să mă privească în ochi fără să clipească.

- S-a culcat cu tine?

Mi-am umezit buzele uscate.

- Te referi la propriu sau la figurat?

Lord Samriel chicoti.

- La propriu.

-Da.

- Şi la figurat?

- Nu, am minţit eu, şi nici măcar nu ştiam de ce am făcut-o.

Mi se desprinsese de pe buze atât de repede, încât sunase sincer.

- Interesant, zise el şi mă privi din cap până-n picioare. Dar aţi fost intimi în alte moduri, îmi închipui?

- Da. Am înghiţit în sec şi mi-am întors capul, privind fix spre uşă. Ce legătură are asta? l-am întrebat.

- Nici una. Doar sunt eu nepoliticos şi băgăcios.

Am râs sec, pufnind.

- Ce simţi când eşti cu el? mă întrebă. Iar asta nu e o întrebare nepoliticoasă, Calista. Am nevoie să-mi răspunzi.

Mi-am desfăcut braţele şi mi-am apucat genunchii, pe care-i ţineam lipiţi.

- Nu ştiu ce să răspund.

Lord Samriel ridică din sprâncene.

- Eşti interesată de el? Atrasă de el? Sau te sperie, ca mine?

îmi tresăltă inima-n piept, iar el zâmbi din nou slab. Lordul era... cum spusese Thorne? Conectat cu mine?

- îmi place că purtăm o conversaţie sinceră, îmi împărtăşi el întrucât nu i-am răspuns. Sper că va continua să fie plăcută şi uşoară.

- Sau? am şoptit.

- Sau pur şi simplu voi face astfel încât să fie o conversaţie uşoară, deşi s-ar putea să nu fie plăcută pentru tine.

M-am blocat, înţelegând la ce se referea. Avea să folosească constrângerea, adică să pună stăpânire peste voinţa mea şi să preia controlul, aşa cum făcuse cu Grady în Union City. Un nou fel de groază mă cuprinse. Nu-mi doream aşa ceva. Niciodată.

- Sunt atrasă de el şi îl consider atrăgător. La urma urmei, e un prinţ Preaînalt.

Lord Samriel zâmbi.

- Ţi-e frică de el?

-Nu.

Zâmbi din nou.

- E singurul de care nu te vei teme.

- Şi, totuşi, el mă va ucide? m-am forţat eu să rostesc cuvintele acelea care mi se părură atât de greşite.

- Dacă vrea să supravieţuiască, da.

Am tras aer în piept tremurător, şi pieptul mi se strânse până am simţit că mă voi sufoca.

- Nu înţeleg.

Lordul tăcu preţ de câteva clipe.

- Ştii ceva despre naşterea ta? Despre strămoşii tăi?

- Nu, am spus, gândindu-mă la ce îmi împărtăşise Maven... Pe toţi zeii, oare Maven mai era în viaţă? M-am cutremurat. Ştiu doar că i-am fost dată Stareţei Milosteniei în pruncie.

Privirea i se ascuţi în timp ce se holbă la mine, după care zâmbi lent, tot mai larg.

- I-ai spus vreodată prinţului Thorne că ai fost încredinţată stareţei?

Inima îmi bătea din nou nebuneşte. Am clătinat din cap.

- Calista? zise el şi îşi coborî piciorul de pe genunchi pe podea. Am o întrebare foarte importantă pentru tine. Prinţul Thorne îţi era necunoscut când l-ai întâlnit aici? Eu îţi sunt necunoscut?

Un tremur îmi începu în mâini şi îmi urcă pe braţe.

- Nu, am recunoscut eu cu voce stinsă.

- Oh, ce dulce ironie! Se dădu pe marginea canapelei. Erai chiar acolo, în faţa noastră, şi, totuşi, nici unul dintre noi nu a ştiut, spuse el, râzând cu putere. Erai fermecată chiar şi atunci.

Iar cuvântul acela.

- Fermecată?

- Divinitatea ţi-a fost ascunsă, probabil de către stareţă. Nu ai ii prima pe care cele de acolo au încercat să o ascundă. Acţiunile lor sunt... drepte în

fond, chiar dacă enervante. Se consideră protectoarele celor născuţi din stele.

M-am holbat la el.

- Deci... crezi că sunt o *caelestia?*

- Cred că eşti mai mult de atât. Vezi tu, destul de mulţi muritori poartă sângele Preaînalţilor în ei, spuse el, iar eu m-am gândit la ce zisese Maven despre vrăjitori. S-ar putea chiar să fie mai mulţi *caelestia* decât muritori. E greu de spus, dar, când stelele cad, un muritor devine divin.

Iar fraza aceea.

- Şi ce înseamnă asta, mai exact?

- înseamnă că zeii i-au binecuvântat pe cei născuţi în ceasul în care au căzut stelele cu anumite daruri, cu abilităţi care i-ar face folositori în vremuri de... dezbinare.

M-am gândit la Vayne Beylen.

- Sunt şi alţii ca mine.

- Erau mulţi *nyseraphi*, spuse el, iar respiraţia mi se opri. Câte unul pentru fiecare Deminyen. Vezi tu, un *nyseraph* este legat de un Deminyen la naştere, devenind *nychora* lui.

„De ce nu bate aşa acum?”

„Pentru că am pierdut *nychora*. „

- Legat? am întrebat eu în şoaptă.

El încuviinţă din cap.

- Dacă nu ai fi fost fermecată, prinţul Thorne te-ar fi recunoscut de cum te-a văzut prima dată, dar, chiar şi aşa, tot a fost atras de tine şi invers. Atât de puternică este legătura dintre voi.

- îmi spui că zeii leagă un muritor de un

Deminyen la naştere? l-am întrebat eu, înghiţind în sec. De ce?

- **Pentru că, odată ce legătura este desăvârşită, Deminyenul îşi dobândeşte *nychora*, legătura cu umanitatea. *Nychora* îl menţine...**

- **Uman. Milos, am şoptit eu.**

Lord Samriel încuviinţă din cap.

- **Zeilor li s-a părut necesar după... Ei bine, asta e o conversaţie pentru o altă zi.**

Credeam că ştiam deja despre ce conversaţie vorbea. Marele Război. Din ce îmi spusese Thorne, Deminyenii se odihniseră pentru că îşi pierduseră capacitatea de a se conecta cu omenirea, iar mulţi dintre ei se treziseră fără compasiune.

Pe toţi zeii, nu... Nu ştiam ce să cred despre toate astea, despre nimic din toate astea. Era aproape

prea mult de analizat.

- **Cum se desăvârşeşte legătura? l-am întrebat.**

- **Prin câteva moduri diferite, dar nu pentru asta trebuie să-ţi faci griji, spuse el, iar eu am dat să-mi deschid simţurile faţă de el.**

Zidul alb care îi proteja gândurile pulsă când se aplecă brusc înainte, mişcările lui întrerupând legătura.

- **Legătura nu va fi desăvârşită.**

Mi-am întors privirea de la el. Doar pentru câteva secunde.

- **De ce... De ce ar trebui să mă ucidă ca să supravieţuiască?**

- **Pentru că *nyseraphul* poate fi un punct forte pentru un Deminyen, dar şi cea mai mare slăbiciune a lui, îmi explică Lord Samriel, pe un ton din nou blând.**

Prin tine, poate fi ucis.

Buzele mi se depărtară, şi mi se tăie respiraţia.

- Dar nu vom îngădui asta. Se ridică, apoi spuse: Prinţul Rohan va vrea să confirme toate aceste lucruri, ca să fie sigur. Ar trebui să te odihneşti până atunci.

Să mă odihnesc? Vorbea serios? Am rămas aşezată în timp ce se duse spre uşă, călcând peste pata de sânge de acolo.

- Şi apoi, ce se va întâmpla?

- Vei fi dusă la Augustine, spuse Lord Samriel. Şi îi vei fi dată regelui Euros.

CAPITOLUL 37

Nefiind sigură cât timp aveam la dispoziţie, nu voiam să risc să se întoarcă cineva după mine în timp ce eram dezbrăcată, aşa că am luat halatul din odaia de dormit şi l-am strâns tare în jurul taliei. Am păstrat pumnalul de *lunea*, dar l-am mutat la gleznă. Era riscant să-l ţin asupra mea. Mă îndoiam că Preaînalţii aveau să fie binevoitori când aveau să-l vadă şi nu voiam nici în ruptul capului să-l pun în pericol pe Grady.

Dar aveam nevoie de ceva cu care să mă apăr.

Mi-am spălat în grabă tăietura de pe picior. Nu mai sângera, dar am înfaşurat-o într-o bucată de tifon. M-am întors în anticameră şchiopătând uşor. Gândurile mele împrăştiate se îndreptară imediat

către cuvintele pe care le rostise Lord Samriel la plecare.

Trebuia să-i fiu dată regelui? în ce sens? în lipsa intuiţiei, imaginaţia mi-o luă razna. Mi-am trecut mâna tremurândă prin părul încâlcit şi m-am oprit lângă fereastră. Am tras laoparte perdeaua. Dormitorul meu dădea spre o parte din grădini şi spre partea din faţă a
conacului. Pământul întunecat era luminat doar de o sclipire slabă a lunii. Nici măcar nu se vedeau *spiritus* în depărtare, dar puteam distinge... mormane împrăştiate pe teren. Trupuri moarte. Am înghiţit în sec. Nu puteam vedea grajdurile. Oare Iris era bine? Ştiam că părea greşit să-mi fac griji pentru un cal, având în vedere câte vieţi fuseseră răpuse, dar animalele erau adesea cele mai vulnerabile.

Lăsând perdeaua să se aşeze la loc, am închis ochii, însă groaza şi confuzia mă cuprinseră oricum. Nu eram atât de şocată că nu puteam înţelege lucrurile pe care le ştiam deja şi ce îmi spusese Lord Samriel. Aveau sens şi totuşi nu.

Nu înţelegeam însă în ce sens Thorne era un risc pentru mine, în pofida lucrurilor pe care mi le împărtăşise Lord Samriel. Cum de puteam să mă simt în siguranţă cu el, şi totuşi avea să mă ucidă pentru a supravieţui? Nu-mi venea să cred.

Dar Preaînalţii nu puteau minţi.

Spuneau adevărul. Am expirat tremurător când mi-am dus mâna strânsă pumn la piept, unde inima mea... mă durea din cauza pierderii, a fricii şi a faptului că ştiam... că Thorne avea să mă rănească, şi nici măcar nu înţelegeam de ce mă afecta asta

atât de mult. Abia de-l cunoşteam. Nu însemna nimic pentru mine...

Doar că gândul acela nu mi se păruse niciodată corect.

Poate că era din cauza acestei... legături. Poate era mai mult de-atât. Nu ştiam, dar începusem să simt...

Uşa odăii se deschise brusc, făcându-mă să mă răsucesc în timp ce inima îmi săltă în gât. Dar nu un Preaînalt intră şi închise uşa.

Ci Hymel.

Nici măcar nu m-am putut simţi uşurată. Am simţit doar furie când am străbătut încăperea şi l-am lovit. Nu cu palma, ci i-am tras un pumn direct în falcă.

Capul i se dădu pe spate în timp ce durerea îmi săgetă încheieturile degetelor, dar simţeam durerea cu o satisfacţie sălbatică.

- La naiba! mormăi Hymel, strângându-şi maxilarul în timp ce se îndreptă de spate. îşi întoarse capul spre mine şi zise: Nu era cazul.

Am dat să-l lovesc din nou, dar de data aceasta fu pregătit. Mă prinse de braţ. Ţipând de furie, l-am atacat cu cealaltă mână, cu degetele încovoiate ca nişte gheare, îşi trase capul în spate, dar l-am zgâriat cu unghiile pe obraz. Şuieră când două dungi roşii strălucitoare îi apărură pe piele.

- Căţea! mârâi el, prinzându-mă de braţ.

- Dă-mi drumul! am ţipat, smucindu-mi braţele în timp ce mă îmbrânci cu putere.

M-am lovit cu spatele gambelor de canapea, pierzându-mi echilibrul. Am aterizat pe canapea şi am dat imediat să mă ridic, dar Hymel încă mă ţinea

de braţe. Mă forţă să rămân întinsă pe spate, prinzându-mi picioarele cu ale lui.

- Dă-te de pe mine!

- Nu mai ţipa! se răsti el la doar câţiva centimetri de faţa mea. O să-i atragi pe Preaînalţi...

- Dă-te naibii de pe mine! i-am ţipat în faţă. Ticălos trădător ce eşti!

- La dracu!

îmi ridică brusc braţele, apăsându-le în perna de sub capul meu. Mă prinse cu o mână de încheieturi. Cu cealaltă îmi acoperi gura, reducându-mi înjurăturile la tăcere.

- Jur pe toţi zeii! mârâi el, apăsându-mi capul în pernă. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să te sufoc, dar, din moment ce te vor în viaţă, iar eu vreau să supravieţuiesc, trebuie să taci dracului din gură. La naiba! se răsti el. Am venit aici doar ca să mă asigur că încă respiri. Nu-l cunosc, nici n-am încredere în Preaînaltul ăla cu părul alb. La cât sunt de norocos, probabil o să te ucidă, şi toate astea vor ii fost în zadar. Mă strânse şi mai tare, brutal de tare, de încheieturi. Deci ai de gând să te comporţi cum trebuie? mă întrebă el. Da?

Respirând apăsat pe nas, m-am uitat urât la el şi am încuviinţat pe cât de bine am putut.

îşi luă încet mâna de pe gura mea, cu tot corpul încordat, de parcă s-ar fi aşteptat să încep din nou să ţip.

- Ai simţit ceva la Lord Samriel?

- Du-te dracului! am exclamat eu din inimă.

- încă nu am de gând.

- Unde e Claude? am întrebat, tremurând de furie. Vreau adevărul. E... Vocea mi se stinse. E în viaţă?

- Ce? Nu-ţi poţi răspunde singură la asta?

Intuiţia nu-mi spunea unde era, şi, zeilor mari, nu-mi trecuse prin cap până atunci că se prea poate să fie pentru că nu mai făcea parte din acest tărâm.

Miji ochii.

- Ţi-e prea frică să vezi dacă poţi afla? Râse, apoi adăugă: Chiar ţii atât de mult la el? La naiba! Ţi-am mai spus. Nu ştiu unde dracu e, dar pot să ghicesc. Se încruntă la rândul lui la mine, apoi spuse: A şters-o cu prima ocazie.

Nu-mi venea să cred.

- Sugerezi, cumva, că a fugit? Că şi-a abandonat casa? Oamenii...

- Pe tine? La naiba, exact asta sugerez. Nenorocitul ăla e un laş care a fost mereu mai preocupat să juiseze şi să se îmbete sau să se drogheze decât să conducă Archwoodul. Nu ar fi trebuit să devină baron. Ai minţi dacă nu ai fi de acord.

Problema era că nu puteam să nu fiu de acord. Claude era îngrozitor de iresponsabil, dar atât de nesăbuit încât să fugă? La naiba, ştiam răspunsul la întrebarea asta. Nu era imposibil.

- Dacă ar fi aici, totuşi? Dacă l-aş găsi, ar fi un om mort, spuse Hymel. I-aş spinteca chiar eu gâtul.

Şi atunci, am ştiut că spunea adevărul. O vedeam în ochii lui palizi plini de ură şi amărăciune.

- Pe toţi zeii, am şoptit, dorindu-mi să fiu supărată pe Claude, dar, la naiba, n-am putut să nu mă simt uşurată.

Măcar nu era aici. Era în viaţă.

Şi, dacă aveam să-l revăd vreodată, aveam să-i trag şi lui un pumn.

- Şi ce? Despre asta e vorba? am întrebat, uitându-mă în ochii lui şi deschizându-mi simţurile. Intuiţia mă zgudui. Consideri că ar trebui să fii baron şi ai ajutat la orchestrarea acestei şarade ca să preiei titlul?

- Ieşi naibii din mintea mea!

Mă inundă sentimentul de dezgust.

- Ai făcut asta din invidie? Ştii câţi oameni au murit în seara asta?

- Ar fi murit mai mulţi dacă nu aş fi fost eu, spuse el. Dacă regele ar fi aflat despre tine şi ar fi venit după tine cât prinţul de Vytrus era aici? Tot oraşul ar fi fost nimicit, în schimb, am salvat oameni în seara asta. Ba, mai mult, am salvat titlul şi conacul de la faliment. Debitorii ăia? Trebuie plătiţi. Iar tu? Tu ne vei aduce suficienţi bani încât orice datorie acumulată de Claude să fie plătită, ba chiar să ne mai şi rămână. Deci da, eu ar fi trebuit să fiu baron, fir-ar să fie!

M-am holbat la el. Nu ştia că regele voia oricum să radă Archwoodul de pe faţa pământului. Am clătinat din cap.

- Eşti un neghiob.

- Chiar crezi asta? Nu ştii nimic. Se împinse în mine şi se ridică. îşi duse o mână la obraz şi îşi

şterse dâra subţire de sânge lăsată de zgârietura pe care i-o pricinuisem. Nenorocita naibii! mormăi el.

M-am ridicat în şezut, apucând marginea pernei.

- Nu le-ai spus că pot citi gândurile, nu-i aşa?

- Nu, răspunse el şi aruncă o privire spre uşă.

- De ce? Cum nu spuse nimic, mi-am dat seama. Pentru că nu ai încredere în Preaînalţi, nu-i aşa? Sperai să le ascult gândurile şi să te avertizez dacă au de gând să te trădeze?

Hymel nu răspunse, aşa că m-am ridicat. Nu se îndepărtase prea tare, şi, când se întoarse cu faţa spre mine, probabil crezu că eram pe cale să-l lovesc din nou. Ridică o mână, dar nu aveam de gând să-l lovesc. L-am prins în schimb de mână, cu simţurile larg deschise, şi am împins, *distrugând* scutul acela.

Nu am văzut şi nu am auzit răspunsul la întrebarea mea.

Am văzut cu totul altceva.

Am simţit.

Mi-am depărtat buzele şi am râs în hohote.

Hymel îşi smuci mâna, dându-se în spate şi holbându- se la mine.

- Ce ai văzut? Pielea de deasupra bărbii îi păli. Ce ai văzut? mă întrebă el din nou şi făcu un pas spre mine...

Uşa din spatele lui se deschise, iar el se opri. Mi-am ridicat privirea, iar râsul îmi pieri de pe buze. Când i-am văzut pe Rae înveşmântaţi în mantiile lor aşteptând pe coridor, inima începu să-mi bată repede, dar, când am văzut ce intră în odaie în

spatele lui Hymel, m-am dat un pas înapoi.

Am tras aer în piept, prea superficial, şi mi se păru mai greu, mai dens şi cu gust de... de un lucru la care nu mă mai gândisem de ani buni: bomboanele de mentă pe care stareţa obişnuia să le ţină în buzunarele robei. Puterea îmbibă brusc aerul, infiltrându-se în pereţi şi în podea, acaparând fiecare colţişor şi ungher. Energia statică îmi dănţui pe piele.

Umerii îi erau acoperiţi de mantie şi erau aproape prea laţi ca să încapă pe uşă. Bărbatul era atât de înalt, încât trebui să-şi plece capul ca să intre. Se îndreptă de spate, şi i-am văzut trăsăturile sculptate şi ascuţite, iar părul îi era de un blond-deschis, argintiu.

L-am recunoscut.

Era Preaînaltul pe care îl văzusem în sala cea mare mai devreme în seara aceea. Se uitase la mine şi *zâmbise.* Cel care mi se părea că semăna foarte mult cu Lord Samriel – şi chiar aşa şi era. Părul îi era totuşi mai scurt, ajungându-i până la umeri, iar faţa – şi mai subţire, în formă de semilună.

- Lord Arion, zise Hymel şi se înclină repede.

Aş fi putut jura că pumnalul de *lunea* din teacă s-a încins în timp ce am mai făcut un pas în spate.

- Deci ea e? îl întrebă lordul Arion, pe un ton şi mai rece decât cel al lui Lord Samriel.

- Da, milord.

îşi înclină capul într-o manieră aparte, ca un şarpe.

- Pentru binele tău, îmi spuse el, sper că are

dreptate. Fratele meu pare să creadă că aşa este, dar vom vedea.

Lord Arion se mişcă foarte rapid, şi nu aveam unde să mă duc. Ajunse în faţa mea într-o clipită, cu o mână pe gâtul meu, cu ochii identici cu cei ai lui Lord Samriel.

- Ei bine, să nu mai amânăm lucrurile, da?

- Ce...

Am icnit.

îşi puse cealaltă mână pe tâmpla mea. Buzele i se mişcară. Vorbi încet şi repede, într-o limbă care aducea a enohiană...

Am simţit un junghi de durere ascuţită în partea din spate a craniului, apoi în faţă. Presiunea crescu în mine. Am ţipat, închizând ochii când durerea ajunse la ei. Lumini albe strălucitoare explodară în spatele pleoapelor mele închise. O agonie! Ca un foc. îmi tremurară picioarele, şi credeam că aveam să cad. Că aveam să cad şi să ard din interior...

Apoi, durerea se atenuă la fel de repede precum începuse, lăsând în urmă doar o durere surdă, în tâmple şi frunte.

- Deschide ochii! îmi porunci Lord Arion.

Un sentiment intens de déjà-vu mă cuprinse când am deschis ochii ochii, pe jumătate temându-mă că aveam să descopăr că acum eram oarbă, dar nu eram. Eu şi lordul ne-am privit în ochi.

- Fratele meu mi-a spus că ai fost lăsată la stăreţie în pruncie. Lord Arion se holbă la mine, cu buzele întredeschise. A avut dreptate, continuă el. Au încercat să te ascundă, dar nu mai eşti ascunsă.

Te văd aşa cum eşti în realitate. Nu-i mai simţeam strânsoarea pe gât. Stăpânul nostru va fi foarte încântat să afle că am găsit un *nyseraph* nelegat, încheie el.

M-am împleticit în spate, lovindu-mă de canapea, dar fără să-mi pierd echilibrul.

Lord Arion zâmbi şi se întoarse. Vorbi către Rae în enohiană. Jumătate dintre ei plecară în linişte, lăsând doi în urmă.

- Unde se duc? îl întrebă Hymel.

Lordul îşi întoarse capul spre el.

- Se duc să anunţe vestea cea bună.

- în regulă, spuse Hymel, încuviinţând din cap, zâmbind nesigur. Atunci, ar trebui să mă duc la ei, să finalizăm înţelegerea.

Mi-am întors lent privirea către Hymel; înţelesesem, când îl citisem cu câteva clipe în urmă, că orice înţelegere pe care o încheiase cu Preaînalţii nu fusese una înţeleaptă. Nu stabilise condiţiile clar. Chiar *era* un neghiob.

- Te-ai descurcat bine, spuse Lord Arion şi se apropie de Hymel, cu mantia fluturându-i pe podea. Regele nostru va fi veşnic recunoscător pentru serviciile tale, adăugă el. îi cuprinse obrajii cu palmele, lipindu-şi buzele de fruntea lui, apoi îi înălţă capul. Nu vor fi uitate, încheie el.

Zâmbetul nesigur al lui Hymel se stinse.

Urmă un moment de linişte.

Doar o clipită.

Sunetul gâtului lui Hymel frângându-se spulberă tăcerea.

L-am privit pe Hymel... prăbuşindu-se la pământ, aşa cum văzusem, mort înainte să atingă podeaua.

CAPITOLUL 38

- Cred că suntem urmăriţi, şopti Grady în întunericul odăii necunoscute din Bells Inn, undeva în Ţinutul de Mijloc.

Stăteam întinşi faţă în faţă pe un pat îngust şi rigid ca o scândură de lemn, dar măcar era un pat adevărat, undeva în interior. în noaptea anterioară petrecuserăm câteva ore într-o tabără ridicată lângă Drumul Oaselor, în timp ce coioţii urlaseră şi se văitaseră de parcă ar fi putut simţi prezenţa Preaînalţilor şi asta-i neliniştea.

Eram împreună doar pentru că Bells Inn nu avea prea multe încăperi, iar Preaînalţii, ei bine, poate că se strâmbaseră ei când văzuseră odăile, însă nu fuseseră deloc nemulţumiţi când descoperiseră că proprietarul le oferea clienţilor mai mult decât mâncare şi băutură. Proprietarul, un bărbat slab pe nume Buck, care nu păruse deloc îngrijorat când ne văzuse – pe mine desculţă şi

pe Grady însângerat – avea şi carne crudă în meniu.

Chiar atunci un strigăt de plăcere se auzi la etajul de deasupra, acoperind momentan bufnitura constantă produsă de o tăblie de pat care lovea peretele.

Era limpede că Preaînalţii se simţeau bine.

Privirea mi se duse în sus, spre fâşiile subţiri de lumină care se târau pe tavan. Ar fi trebuit să dormim. Aşa ne poruncise prinţul Rohan, însă pereţii subţiri nu blocau câtuşi de puţin sunetul. Auzeam fiecare mormăit şi fiecare geamăt.

- Pe toţi zeii! mormăi Grady obosit. Oare se opresc vreodată din regulat? Deja o fac de ore întregi.

- Sper că nu, am zis şi mi-am coborât privirea din tavan. Atunci, s-ar putea să ne despartă.

-Da.

Grady oftă şi îşi schimbă uşor poziţia, încercând să se aşeze confortabil, însă nu se putea mişca prea mult cu braţele legate deasupra capului, prinse de tăblia patului cu un lanţ.

Eu nu eram legată.

Pentru că, potrivit prinţului, nu eram ţinută captivă. Eram *salvată*, şi bănuiesc că ei chiar credeau asta. Dar ştiam şi că nu aveau de ce să se teamă că aş fi încercat să evadez. Aici, aveau parţial dreptate. Primul lucru pe care îl făcusem în clipa în

care plecaseră fusese să încerc să-l eliberez pe Grady. Folosisem chiar şi pumnalul de *lunea*, pe care încă nu-l descoperiseră asupra mea, dar lanţul... era făcut din acelaşi material, şi am aflat atunci că ceva de *lunea* nu se putea străpunge, crăpa sau spulbera pe sine. Dar, din nou, aveau parţial dreptate. Datorită lui Hymel, ştiau că nu aveam să-l las pe Grady în urmă. M-am uitat scurt la el, urând faptul că se afla în situaţia asta din cauza mea.

- Ochii tăi, spuse el, cu voce groasă. Nu mă pot obişnui cu ei.

Ochii mei...

îi văzusem, în sfârşit, când fuseserăm aduşi aici şi putusem folosi odaia pentru îmbăiat. Deasupra lavoarului era o oglindă murdară, iar lumina era slabă, dar îi văzusem. Cercul albastru incandescent îmi înconjura pupilele, întocmai cum o mai făcuse pentru scurt timp înainte. Vraja pe care se presupunea că o folosise Stareţa Milosteniei îi ascunsese în toţi aceşti ani, şi nu ştiam dacă faptul că reuşisem atunci să-i văd însemnase că vraja slăbise sau ceva de genul ăsta.

- Sunt... ciudaţi? l-am întrebat.

- Un pic, recunoscu el. Dar şi drăguţi.

Am clătinat din cap.

- Spuneai că bănuieşti că suntem urmăriţi?

- L-am auzit pe Lord Arion vorbind cu unul dintre cavalerii lor în seara asta, înainte să ne oprim aici. Nu am auzit de ce crede asta, dar de-aia au vrut să iasă de pe Drumul Oaselor în noaptea asta, îmi zise el.

Am înghiţit în sec, cu gâtlejul uscat. Nu

primiserăm prea mult de mâncat şi băut. Doar un pahar fiecare şi cică un soi de tocană de vită când ajunseserăm aici. Dar dacă eram într-adevăr urmăriţi? O speranţă mică prinse viaţă. Oare era... Thorne? Şi, dacă da, ce avea să se întâmple?

- Crezi că ar putea fi... Thorne şi cavalerii lui?

Grady nu răspunse imediat.

- Nu ştiu.

- Nici eu. Am închis ochii, deschizându-mi simţurile pentru a găsi un răspuns, însă în zadar. Nu văd nimic. Nu ştiu dacă din cauză că ne urmăreşte un Preaînalt sau doar pentru că sunt... obosită şi... Am tras uşor aer în piept, lucru care nu reduse câtuşi de puţin presiunea care mi se aduna în piept şi în stomac. Suntem unde? La circa două zile călare de Archwood?

- Având în vedere ritmul nostru, probabil puţin mai departe de atât, răspunse el. Prinţul Thorne plecase spre nord, nu? Ca să se întâlnească cu cavalerii lui. Chiar dacă ar fi reuşit să se întoarcă la Archwood atunci când bănuia că avea s-o facă, tot ar fi cu circa o zi în urma noastră.

Orice scânteie de speranţă care se aprinsese mai devreme se stinse rapid, în timp ce bufniturile continuară deasupra noastră. Nu numai că Thorne ar fi trebuit să călărească nebuneşte ca să ne ajungă din urmă, dar mai era şi problema cu care prinţul Rohan se asigurase că Thorne şi cavalerii lui aveau să se confrunte.

Mai era şi faptul că Thorne nu avea nici un motiv ca să vină după mine. Nu ştia că sunt *nyseraph.* Nici

măcar eu nu ştiam ce însemna asta. Călătoria fusese tensionată şi tăcută. Aşa prefera prinţul Rohan.

Un alt geamăt gutural se auzi de deasupra.

Sau cel puţin aşa preferase prinţul până acum.

- Dar dacă chiar e el? Prinţul Thorne? spuse Grady câteva clipe mai târziu. Nu sunt convins că va fi o salvare.

Am închis ochii pe măsură ce presiunea creştea, simţindu-mă de parcă avea să mă tragă prin pat. îi spusesem totul lui Grady în timp ce încercasem să-l eliberez. încă nu puteam accepta ideea că Thorne avea să mă ucidă, mai ales că mă simţeam în siguranţă cu el. Nu îmi era frică de el.

Dar nici nu ştia ce sunt, mi-am adus eu aminte. Asta sar fi putut schimba în clipa în care avea să descopere că eram... Un lucru care practic l-ar fi privat de nemurirea lui? Dar de ce ar fi fost aşa? Erau atât de multe pe care nu le înţelegeam sau ştiam, iar asta făcea ca totul să fie cu atât mai frustrant.

-Lis?

Am deschis ochii.

-Da?

- îţi place de el, nu?

- Pe toţi zeii! am mormăit eu când am simţit un junghi în piept.

Mă mai întrebase asta, dar acum părea diferit. Mai real. Mai dur.

- Lis, spuse el, iar tristeţea cu care îmi rosti numele, compasiunea şi... îţi aminteşti când mă

întâlneam cu Joshua?

Am înţepenit.

- Da, sigur că da.

- Şi îţi aminteşti ce mi-ai spus?

- Să nu-ţi mai faci de cap cu cineva care e căsătorit?

Râse sec.

- în afară de asta. Mi-ai spus să mă opresc înainte să mă implic prea tare şi să fiu rănit.

- Da, am zis eu, gândindu-mă la bancherul frumos. Şi nu m-ai ascultat, dacă îmi amintesc bine.

- Ştiu. Urmă o pauză, apoi: îţi spun şi eu acelaşi lucru.

- Ce? Nu e aşa. Nu seamănă nici pe departe cu situaţia dintre tine şi Joshua...

- Poate că tu şi prinţul nu vă cunoaşteţi de multă vreme. Poate că nu v-aţi prefăcut că aveţi un viitor, ca mine şi Joshua, dar te cunosc, Lis. Nu te interesează nimeni. S-ar putea să fie aşa pentru că îl poţi atinge. S-ar putea să fie din cauza a ceea ce reprezinţi pentru el şi el pentru tine, ce-o mai fi şi asta, dar...

- Bine. înţeleg ce spui. Chiar înţeleg. Dar nu contează ce simt sau nu simt pentru el. M-am întors pe spate. Avem probleme mult mai mari de rezolvat.

- Ai dreptate. Nu contează. Respiră apăsat. Contează că trebuie să pleci de aici.

Toată oboseala dispăru într-o clipă.

- Poftim?

- Nu eşti legată. Poţi scăpa. E o fereastră chiar deasupra noastră, care pare că poate fi

deschisă cu uşurinţă, spuse el. Ar fi trebuit deja să încerci să scapi pe acolo.

Mi-am întors capul spre el.

- Ţi-ai pierdut minţile?

- Lis...

- Nu te părăsesc. Pe toţi zeii, nu pot să cred că îmi sugerezi asta din nou! Că ai crede că aş fi de acord să fac asta...

M-am oprit, înţelegând brusc furia pe care o simţise Naomi. *Naomi.* Mi se tăie respiraţia. M-am oprit înainte să aflu ceva despre viitorul ei, aşa cum făcusem în ultimele două zile. Nu voiam să ştiu, pentru că trebuia să cred că era în viaţă. Că se dusese la sora ei şi că nu fuseseră afectate, deşi ştiam că Laurelin nu avea să trăiască până la sfârşitul Ospeţelor. Că se putea să-şi fi pierdut viaţa în timpul atacului.

Aveam nevoie de acea mică fărâmă de speranţă, pentru că ştiam că, atunci când aveam să închid ochii din nou, urma să văd ce văzusem când fuseserăm scoşi din conac. Corpurile angajaţilor şi ale gardienilor făcute *bucăţi.* Cadavre împrăştiate pe gazon, luminate de lumina lunii. Iar oraşul? Casele ardeau, iar drumul spre porţile oraşului fusese acoperit de pietre, lemne rupte şi... şi cadavre sfârtecate. Atâtea cadavre, plebei şi Preaînalţi. Bătrâni. Tineri, unii care erau...

- Ce s-a întâmplat în Archwood nu a fost vina ta, îmi întrerupse Grady vârtejul de gânduri.

Am tăcut şi mi-am trecut mâinile peste faţă, ştergând umezeala care îşi găsise drumul spre genele mele.

- Ştiu că asta crezi. Nu e aşa, spuse el, cu voce joasă şi dură. Regele nu a vrut ca Archwoodul să fie apărat, ci a vrut ca oraşul să fie distrus. Prinţul Thorne ţi-a spus asta.

Am tresărit când i-am auzit numele.

- Archwoodul era distrus indiferent că ai fi pus sau nu tu vreodată piciorul în el.

Mi-am coborât mâinile pe abdomen şi am clătinat din cap.

- Ei bine, a fost foarte convenabil că prinţul Rohan a venit după mine chiar în noaptea în care au nimicit oraşul.

- Nu a fost convenabil. A fost din cauza ticălosului de Hymel. Ce urma să se întâmple cu Archwoodul avea să se întâmple oricum. Doar că au omorât două iepuri dintr-o singură lovitură.

Poate că Grady avea dreptate. Poate că Archwoodul ar fi căzut oricum, şi, dacă Hymel nu s-ar fi dus niciodată la Preaînalţi, atunci poate că şi noi am fi murit în noaptea aceea în Archwood. Sau poate că am fi scăpat. Nu ştiam.

Dar ce ştiam sigur? Ce ştiam fără să am nevoie de intuiţie pentru asta? Era că Grady nu s-ar fi aflat în această situaţie, că viaţa lui nu ar fi depins de faptul că Preaînaltul era sau nu mulţumit de mine. Nu s-ar fi aflat aici, de bine sau de rău, dacă nu eram eu.

Tot ce puteam face acum era să mă asigur că Grady urma să scape din asta teafăr şi nevătămat şi aveam să o fac şi de-ar fi fost ultimul lucru făcut vreodată.

Nu-mi aminteam să fi aţipit, dar pesemne o făcusem, pentru că m-am trezit brusc, şi inima îmi bătea cu putere.

Odaia era tăcută... întregul han era *tăcut*, dar ceva mă trezi.

- Lis? spuse Grady şi mă înghionti cu genunchiul în picior. S-au auzit ţipete.

Am înghiţit în sec şi mi-am întors capul spre el, reuşind să-i disting chipul. Avea capul înclinat pe spate. Am privit şi eu spre tavan: nu se auzea nimic, doar tăcere. Am simţit un fior pe şira spinării în timp ce razele lunii se retraseră de pe tavan, coborând peste grinzi şi ieşind pe fereastră...

Felinarul cu gaz din odaia pentru îmbăiat se aprinse brusc. Fiecare muşchi din corp mi se încordă. Lumina pulsă. Mi-am simţit măruntaiele îngheţând când lampa de pe masă pâlpâi şi se aprinse, pulsând cu sălbăticie. Aerul mi se blocă în gâtlej, în timp ce aerul din jurul nostru se încărcă cu energie statică... Cu putere.

- Preaînalţii, am şoptit eu. Se întâmplă ceva...

Un ţipăt străpunse tăcerea, brusc şi scurt.

M-am ridicat în şezut şi l-am apucat pe Grady de partea din faţă a tunicii. Aerul fu sfâşiat de un ţipăt ascuţit, apoi de un altul... şi de un altul.

- Ce se întâmplă? icni Grady, încordându-se şi trăgând de lanţuri.

- Nu ştiu.

Cu inima bubuindu-mi în piept, m-am ridicat rapid în genunchi şi am aruncat o privire pe fereastră, dar am văzut doar întuneric. M-am tras în spate de lângă fereastră când s-a auzit un plânset înfiorător care se încheie brusc. Se auzise de afară, de departe, din

satul în care intraserăm.

M-am răsucit, m-am dat jos din pat şi m-am ridicat, tresărind când muşchii îmi protestară dureros. Respirând
sacadat, am întins mâna după pumnal...

- Nu, mă avertiză Grady, lasă-l în teacă şi fugi, Lis! Te rog! Fugi naibii de aici!

Se auzi un ţipăt ascuţit şi mă străbătu un fior de groază, iar degetele mi se încovoiară. M-am dat în spate. Fiecare respiraţie mi se părea prea superficială, prea rapidă. M-am întors şi m-am târât înapoi în pat.

- Lis, te rog! mă imploră Grady, cu vocea îngroşată.

Am scuturat din cap şi m-am întins lângă el, lipindu-
mi faţa de pieptul lui şi apucându-l din nou de
tunică.

Apoi, începură ţipetele cu adevărat.

CAPITOLUL 39

„Nu te uita!”

Asta mi-am tot spus în timp ce eram condusă prin han, cu privirea ţintuită la spatele cavalerilor Rae şi al Preaînalţilor. Picioarele şi braţele îmi tremurau atât de tare, încât eram surprinsă că puteam să merg.

Grady fusese scos din odaie la câteva minute după ce... ţipetele se opriseră. Nu i-am văzut pe prinţul Rohan sau pe Lord Samriel, iar Lord Arion era

lângă mine.

„Nu te uita!”

însă am simţit podeaua cârciumii lipicioasă şi alunecoasă sub picioarele-mi goale şi un miros care nu fusese acolo la sosire. Un miros usturător, metalic, amestecat cu unul prea dulce. înţepător. Copleşitor.

M-am uitat.

M-am uitat spre dreapta mea şi m-am împiedicat când l-am văzut pe proprietar. *Buck.* I-am văzut şi pe alţii, al căror nume nu-l ştiam. Unii erau pe jumătate îmbrăcaţi.
Alţii nu aveau petic de haine pe ei, dar toţi erau doar cadavre acum.

Erau împrăştiate peste mese, le lipseau membre şi atârnau de la etajul al doilea. Era atât de mult sânge. Arăta de parcă îi prinsese un animal sălbatic, sfâşiindu-le pieptul şi stomacul, lăsându-le măruntaiele pe dinafară. Atârnând din ei. în mormane şi băltoace pe podea în spatele lor. Cineva... Cineva ardea în şemineu. Văzusem foarte multă violenţă la viaţa mea, dar asta era...

Mi s-a făcut greaţă atât de repede, încât nu m-am putut stăpâni. M-am întors şi m-am aplecat, vărsând apă şi ce mai rămăsese din tocăniţa pe care o mâncasem cu câteva ore în urmă. Am vomitat până când picioarele mi-au cedat şi am căzut în genunchi pe podeaua însângerată, până când mi se strânse stomacul şi lacrimile îmi şiroiră pe faţă.

Lord Arion a aşteptat în tăcere în tot acest timp, vorbind doar după ce m-am liniştit.

- Atât a fost? mă întrebă el în timp ce eu tremuram. Sau mai urmează?

Am clătinat din cap. Nu mai rămăsese nimic în mine.

- Atunci, ridică-te! Trebuie să o luăm din loc.

M-am lăsat în spate. Nu-l cunoşteam pe nici unul dintre aceşti... oameni, dar cu siguranţă nu făcuseră nimic ca să merite una ca asta.

- De ce s-a întâmplat aşa ceva? am întrebat eu răguşit, cu gâtlejul dureros.

Trebuia să ştiu ce anume putea mâna o fiinţă vie să fie atât de crudă cu o altă fiinţă, pentru că nu puteam pricepe un rău atât de distructiv. Nu conta ce văzusem în Archwood. Brutalitatea de aici era cu totul altceva.

- De ce le-aţi făcut asta?

Se auzi un oftat apăsat, încărcat de plictiseală sau de nerăbdare, poate ambele.

- De ce nu?

M-am holbat la el, nevenindu-mi să cred.

- Glumeam, spuse el, de parcă asta ar fi fost cumva mai bine. Unul dintre cavalerii noştri a scăpat puţin de sub control. Au început ţipetele şi, ei bine, prinţului Rohan nu-i plac astfel de neplăceri. Dacă ar fi tăcut din gură, poate că ar fi apucat răsăritul soarelui.

- Au fost... măcelăriţi pentru că cineva a ţipat? am întrebat eu cu voce ascuţită.

- Văd că răspunsul te nemulţumeşte, zise Lord Arion. Oare ţi-ai mai reveni dacă îţi spun că mare parte a oraşului a rămas neatinsă? mă întrebă el. Sper că da, adăugă el.

Mare parte a oraşului? M-am gândit la plânsetele pe care eu şi Grady le auziserăm din afara hanului. Oare cei mai puţin norocoşi fuseseră lăsaţi tot aşa? Despicaţi şi lăsaţi să putrezească la răsăritul soarelui, aşa cum se întâmplase în Archwood?

- Nu vă pasă chiar deloc de plebei? am întrebat, deşi ştiam răspunsul. Sau credeam că-l ştiam. Ştiam că regele nu se prea interesase de noi, dar asta era... Asta depăşea orice lucru de care i-aş fi crezut în stare pe Preaînalţi. Regelui i se pare în regulă? am adăugat.

- Regele detestă violenţa, îmi răspunse Lord Arion. Detestă şi locurile în care sunt încurajate viciile şi păcatele. Ar vedea acest lucru aşa cum este. O purificare. Nu s-a pierdut nici o viaţă de valoare în seara asta. Şi acum, trebuie să ne vedem de drum.

Mă cuprinse furia până în măduva oaselor, alungând răceala groazei şi a neîncrederii. Gâtul îmi ardea de furie.

- Du-te dracului!

Deasupra ochilor negri cu verde, sprâncenele deschise la culoare i se ridicară. Asta a fost tot ce am apucat să văd. Se mişcă atât de repede!

M-a lovit aruncându-mă într-o parte, şi am simţit o durere usturătoare în obraz şi în buză. Mi-am întins mâinile, ferindu-mă înainte să mă lovesc de podea. O durere arzătoare, pulsândă, îmi străbătu maxilarul, urcând spre tâmplă. Palmele mi se îmbibară de sânge, şi îmi ţiuiră urechile. Am încercat să respir.

Zeilor mari...

Nu era prima dată când eram lovită, însă nu fusesem niciodată lovită până să aud ţiuituri în urechi.

Am simţit sânge în gură. Am scuipat, tresărind de la durerea ascuţită provocată de o tăietură în buză. Mi-am trecut nesigură limba de-a lungul buzelor, întrucâtva surprinsă că nu-mi zburase nici un dinte din gură.

- Uită-te la mine!

I-am simţit şoapta ca pe o adiere de iarnă.

M-am tras în spate, trăgând scurt aer în piept, şi mi- am ridicat din nou capul spre lord. Felinarele de aici erau luminoase, mai luminoase decât fuseseră cu câteva secunde înainte. Fire mici de păr mi se zbârliră pe ceafă în timp ce aerul se încărcă cu electricitate şi putere.

Lordul îmi zâmbi mai larg.

- Ascultă-mă!

înainte să apuc să mai trag o gură de aer, vocea lui mă pătrunse şi preluă controlul. O greutate nevăzută mi se aşeză mai întâi pe glezne, apoi îmi urcă pe picioare, înconjurându-mi talia şi încheieturile mâinilor şi alunecându-mi peste umeri. O durere rapidă şi ascuţită îmi străpunse craniul, simţind apoi o presiune care îmi umplu mintea, şi fiecare respiraţie avea gust de... *mentă.*

Centrul ochilor lui, unde petele de verde îi încercuiau pupilele, se lumină şi se extinse până când se mai vedea doar o dungă subţire de negru.

- Ridică-te! porunci Lord Arion.

Nu voiam să mă ridic. Fiecare părticică a fiinţei mele se răzvrăti împotriva acestui lucru, însă corpul mi se mişcă fără să depun conştient vreun efort. Preluase controlul asupra corpului meu, asupra voinţei mele. M-am ridicat.

Lordul îşi dădu laoparte mantia şi apucă mânerul negru al unei săbii. Lumina lămpii licări pe lama de *lunea* când o scoase din teacă, îndreptând capătul ascuţit spre pieptul meu.

- înaintează!

Am ridicat un picior, apoi celălalt.

Zâmbi cu superioritate.

- Continuă!

Inima îmi bătea cu putere în piept în timp ce mă holbam la muchia extrem de ascuţită a săbiei. Avea de gând... să mă pună să mă străpung singură? *Nu.* Nu aveam s-o fac. *Nu se putea* s-o fac. *Nu*, am şoptit, apoi am strigat acelaşi cuvânt, iar şi iar, dar sunetul nu mi se desprinse de pe buze. Mi-am întins mâinile pe lângă corp, răsfirându-mi degetele.

- Interesant, murmură lordul. Uită-te la mine chiar *acum!*

Presiunea din capul meu se extinse, săgetându-mă cu junghiuri de agonie în tâmple, până când privirea mi se întoarse la el. Abia atunci am simţit durerea retrăgându- se.

Culoarea verde din ochii lui pulsa.

- *Înaintează!*

Picioarele mi se târâră pe podeaua însângerată. Un picior. Apoi, celălalt... Am simţit o durere bruscă şi ascuţită în partea dreaptă a pieptului, şi mi s-a

tăiat respiraţia chiar pe când am mai făcut un pas.

- Opreşte-te! îmi porunci el.

M-am oprit.

Lordul trase sabia înapoi, ţinând-o între noi. Vârful îi lucea de la sânge, de la sângele *meu.*

- Ţi-aş putea porunci să-ţi tai singură gâtul cu această sabie, şi ai face-o. Coborî sabia, sprijinindu-i lama ascuţită de baza gâtului meu. *Aş putea* să te pun în genunchi, cu gura pe mădularul meu. *Aş putea* să te pun să iei sabia şi să mergi din casă în casă, spintecându-i pe oameni în timp ce dorm. M-ai înţeles?

Dezgustul se amestecă deodată cu aroma de mentă pe care o simţeam în gură când buzele mi se mişcară.

-Da.

- Bine. Lordul coborî sabia. Şi acum, te-ai uitat îndeajuns de bine la cei din jurul tău?

- Da, am răspuns eu în şoaptă.

- Poţi fie să faci ce ţi se spune, fie să regreţi că n-ai făcut-o. Ai văzut deja în câte feluri ai putea ajunge să regreţi. începând cu prietenul tău curajos. Ai înţeles? Spune: „Da, milord”.

- Da. Mă duru gâtlejul când am rostit: Milord.

îşi trecu sabia peste rana mică, făcându-mă să icnesc sacadat.

- Singurul lucru pe care îl poţi controla este ce se va întâmpla din clipa aceasta până când îi vei fi predată stăpânului nostru. Mi s-a poruncit să te aduc la el în viaţă şi într-o stare cât de cât bună. Nu mi s-a spus nimic

despre prietenul tău. E încă în viaţă doar datorită generozităţii prinţului Rohan şi acţiunilor tale.

Mâinile îmi tresăriră când îmi atinse cu vârful săbiei pieptul, apoi abdomenul, după care o îndreptă spre podea.

Zâmbi din nou, cu buzele strânse, în timp ce îşi vârî sabia în teacă.

- Poate fi plăcut sau te pot face să implori moartea în fiecare clipă de acum şi până atunci. înţelegi, draga mea?

Buzele mi se mişcară din nou.

-Da.

Cercurile verzi se micşorară până când redeveniră doar nişte pete în întunericul ochilor lui. Greutatea care îmi cuprinse corpul dispăru dintr-odată, mai întâi din glezne şi încheieturi, apoi din minte. Gândurile mi se limpeziră, în timp ce... puterea lui nu mă mai stăpâni. Acum, că simţisem ce era o constrângere, am înţeles groaza pe care o văzusem pe chipul lui Grady când eram copii şi fusese supus unei constrângeri la rândul lui. Mam împleticit în spate, respirând greu.

- Acum, e timpul să plecăm.

M-am întors încet, cu mişcări ţepene şi spasmodice. Un tremur îmi începuse în mâini şi mi-a cuprins apoi tot corpul în timp ce am privit pata mică de sânge care îmi murdărea halatul în dreptul pieptului. Nu se compara cu lucrurile pe care le văzusem, cu cele de care ştiam că era în stare lordul. Am ieşit sub cerul înnorat şi mai rece al nopţii.

Curtea era goală.

Abia de simţeam pământul rece sub picioare în

timp ce căutam orice urmă de Grady şi de ceilalţi. Nu i-am văzut. Am început să intru în panică: dincolo de gardul de piatră se vedea doar conturul unui armăsar negru masiv, la fel de mare precum cei pe care-i văzusem în grajdurile de la Archwood.

- Unde e? Unde sunt ceilalţi?

- îl vei vedea din nou.

Lordul trecu pe lângă mine, apucându-mă de braţ. Strânsoarea lui era dureroasă, dar n-am protestat. Mai bine să se poarte grosolan cu mine decât să folosească un alt farmec şi să-şi îndeplinească vreuna dintre multele ameninţări.

- A plecat înainte, cu prinţul şi cu fratele meu, adăugă
el.

Eram tot mai nedumerită, dar apoi mi-am amintit ce spusese Grady.

- Suntem urmăriţi, nu-i aşa?

- Suntem precauţi, zise lordul şi chicoti, făcându-mă să tresar, amintindu-mi de apatia lui Lord Samriel. Dacă chiar suntem urmăriţi, îl vor urmări pe prinţ, nu pe noi, adăugă el.

Inima îmi bătu cu putere când am intrat pe strada goală şi întunecată. A trebuit să-mi amintesc că Preaînalţii nu puteau minţi. Dacă spunea că Rae îl luaseră cu ei, atunci aşa era. Grady era puternic şi inteligent. Dacă avea să i se ivească ocazia să scape, atunci urma să profite de ea. M-am agăţat de gândul acesta în timp ce lordul m-a prins de talie şi m-a săltat pe cal.

Apoi, încălecă în spatele meu.

- Dacă mă mai întrebi ceva, zise el, apucând frâiele calului, te vei trezi ocupându-ţi gura într-un mod mai puţin enervant pentru mine.

Mi-am încleştat maxilarul, gest care mă duru şi îmi făcu jumătate din faţă să pulseze. Oare de ce bărbaţii, indiferent de ce erau, recurgeau mereu la astfel de ameninţări? De parcă ameninţările cu moartea nu ar fi fost de ajuns ca să se asigure că aveam să cooperăm? Mi- am înfipt degetele în oblâncul şeii.

- Să nu cazi! îmi porunci el. Mă va enerva dacă o vei face, şi nu vrei să se întâmple asta.

Zicând asta, îşi înfipse călcâiele în coastele armăsarului, iar calul se puse în mişcare. Nevrând să mă sprijin în vreun fel de monstrul din spatele meu, m-am ţinut de oblânc. Ritmul se acceleră rapid, şi goneam pe străzile întunecate, ceea ce mă obligă să-mi încordez coapsele pe şa, ca să nu pic de pe ea. Mi se strânse inima de cum am ajuns la capătul străzii.

O strălucire portocalie se ridica deasupra dealului şi mirosul de lemn ars se înteţi. Fumul se revărsă în noapte, acoperind drumurile. Am încercat să văd ce pagube fuseseră făcute, dar calul goni mai departe, iar străzile satului fără nume se vedeau ca prin ceaţă.

Pe când ne-am apropiat de porţile deschise şi nepăzite ale satului, norii începură să se destrame. Lumina argintie a lunii se revărsă peste drum, peste bucăţile împrăştiate pe margine. Forme care erau...

Mi se strânse stomacul. Gărzile moarte ale

oraşului zăceau împrăştiate peste tot. Zeci la număr, în timp ce ieşeam din sat, fără ca ritmul calului să încetinească măcar o dată.

Pe toţi zeii, câţi oameni muriseră în seara asta? M-am cutremurat. Şi toate aceste decese... Oare şi sângele lor era tot pe mâinile mele? Aşa cum mâinile prinţului de Vytrus erau mânjite de sângele pentru care era el răspunzător?

Nu. Acel unic cuvânt mă străbătu ca o arsură, întărindu-mi şira spinării. Nu făcusem nimic ca să provoc asta. Nici cei care suferiseră în noaptea asta nu făcuseră nimic. Preaînalţii erau responsabili de asta. Grady avea dreptate. Nu eram responsabilă nici de ce se întâmplase în Archwood. Singurul lucru pe care-l făcusem fusese să mă nasc. Nu eram însă complet lipsită de vină.

îmi păsa de ceilalţi, dar era limpede că nu-mi păsa *suficient*, pentru că nu acordasem niciodată atenţie politicii curţii când alţi baroni ne vizitaseră cu veşti şi bârfe. Orice informaţii aş fi perceput de la ei pentru Claude le uitam repede după aceea. Nu acordasem prea multă atenţie nici când apăruseră primele veşti despre tulburările din Ţinutul de Vest. îmi folosisem abilităţile atunci când mi se ceruse, când îmi fusese de folos sau pur şi simplu din întâmplare. Altminteri, aş fi putut să mă străduiesc mai tare să sparg scutul acela care îi înconjura pe Claude şi pe Hymel, şi aş fi putut să o fac, din moment ce reuşisem cu comandantul Rhaziel chiar şi fără să-l ating. Aş fi putut afla ce plănuia Hymel, însă îmi fusese prea frică, nu doar pentru Grady, ci şi pentru propriul sentiment de siguranţă. Nu voisem să-mi pun în

pericol viaţa şi privilegiile pe care le obţinusem, indiferent că fusesem sau nu îndreptăţită să fac asta. Avusesem grijă de el *şi* de mine. Şi fusesem prea prinsă de propria viaţă şi de propriile temeri. Aş fi putut face mai mult. Aş fi putut face atâtea alegeri care ar fi schimbat şi poate chiar ar fi împiedicat ceea ce se întâmplase cu Archwoodul.

Ce se întâmplase aici.

Deci, la urma urmei, cu ce eram eu mai presus de rege? Faptul că îmi păsa nu însemna că eram diferită, pentru că nu-mi păsase suficient. Şi cert era că nu eram singura plebee care îşi vâra capul în pământ, dar mă aflasem într- o poziţie privilegiată, protejată, în care aş fi putut face mai mult, şi nu făcusem. M-am gândit la cum îl avertizasem pe Grady să nu se implice cu Cavalerii de Fier. Făcusem întocmai opusul a *mai mult.* Pentru că nu voisem să risc să ajung din nou pe străzi. Cum mă făcea asta mai bună?

Nu mă făcea.

Mă dezgusta faptul că fusese nevoie de tot ce se întâmplase ca să înţeleg asta, pentru că acum trebuia să mă împac cu alegerile făcute.

Şi cine ştia câţi alţii aveau să fie nevoiţi să facă acelaşi lucru din cauza lor.

Am rămas pe drum o scurtă perioadă, după care Lord Arion îl mână pe armăsar spre nişte pajişti scăldate în lumina lunii, îmboldindu-l brutal cu genunchii.

Buruieni înalte, cu ciulini, îmi biciuiau picioarele, usturându-mi pielea, dar nu se compara cu

zvâcnirile din piept şi din maxilar şi nici nu se putea compara cu groaza tot mai mare dată de gândul la ce avea să urmeze. Pajiştea părea să nu se mai sfârşească, iar gândurile mi se învălmăşiră în minte. încercam să pun cap la cap ce ştiam, ca să-mi dau seama ce urma să se întâmple. Cum aş fi putut face alegeri... mai bune, dar să-l protejez în continuare pe Grady, să-l scot din situaţia asta.

Apa îngheţată îmi întrerupse brusc şirul gândurilor, udându-mi picioarele şi marginile veşmintelor când am traversat un pârâu îngust. Tremurele se accentuară când armăsarul urcă malul abrupt şi ne duse în... Pădurea de Velniş.

Zeilor mari, prin locurile astea erau lucruri poate chiar mai înspăimântătoare ca lordul Preaînalt din spatele meu.

Am aruncat o privire în jos, spre pământul bătătorit, şi-mi veni în minte un gând prostesc, dar uşor înfricoşător. Oare mai erau Deminyeni în aceste păduri, creaţi în adâncuri? Pe toţi zeii, nu era deloc de ajutor să mă gândesc la asta.

Nu ştiam cât timp trecuse. Puteam să mă concentrez doar la a rămâne în şa, ca să nu cad sub copitele calului în timp ce gonea nebuneşte prin labirintul de copaci. M-am ţinut bine, chiar dacă fiecare părticică a corpului meu protesta, chiar dacă mâinile şi coapsele mă dureau. Doar când copacii se îndesiră prea tare Lord Arion încetini calul suficient încât să nu mai simt că puteam cădea în orice clipă.

Dar m-am ţinut la fel de tare, chiar şi când peticele de cer ce se zăreau printre crengile grele se

luminară, trecând prin toate nuanţele de albastru. M-am ţinut bine.

Calul încetini şi mai mult, în cele din urmă aproape oprindu-se. Mi-am întors obosită capul spre lord. Privea fix la pâlcul de copaci deşi şi mai înalţi ca orice clădire pe care o văzusem vreodată, l-am urmărit privirea până în locul în care lumina slabă a zorilor se căznea să pătrundă printre ramurile cu frunzişul des. Armăsarul răsuflă sacadat, iar Lord Arion se foi în şa...

Se auzi un şuierat prin aer. Frâiele se desprinseră din strânsoarea lordului, care se aplecă în faţă din senin. Se izbi de mine, iar degetele amorţite îmi alunecară de pe oblânc. Sub greutatea lui bruscă, am căzut amândoi din şa.

M-am izbit de pământ cu o bufnitură zguduitoare pe care am resimţit-o în oase. Preţ de-o clipă, am zăcut acolo, năucită, uitându-mă la peticele de... iarbă de un *violet* intens. Nu mai văzusem niciodată o astfel de iarbă.

Dar asta chiar nu era important în momentul acela.

Lord Arion... era întins pe jumătate peste mine, nemişcat. Adunându-mi toate puterile, l-am rostogolit de pe mine. Pică într-o parte, cu un braţ încă întins peste abdomenul meu. M-am uitat la faţa lui...

- Sfinte Sisoe, am şoptit când am văzut săgeata care încă vibra înfiptă adânc între ochii lui.

I-am azvârlit braţul de pe abdomenul meu şi m-am dat repede în spate, holbându-mă la balta roşie

ce creştea rapid sub capul lui. Părea mort, dar nu ştiam cât de puternic era. Dacă era doar inconştient sau dacă vârful de săgeată care-i străpunsese creierul fusese de ajuns pentru a-l ucide. Vârful acela de săgeată *de un alb lăptos...*

Se auzi un strigăt dinspre copaci. Armăsarul lui Lord Arion o luă la fugă, copitele-i lovind pământul la doar câţiva centimetri de mine. M-am ridicat în genunchi, răsucindu-mă în direcţia din care se auzise fluieratul ascuţit. Printre şuviţele încâlcite de păr, am văzut o formă întunecată căzând din copaci... Ba nu, *forme* întunecate *zburaseră* de sus.

Corbi.

Zeci de corbi.

Aripile lor negre spintecară în tăcere văzduhul în timp ce se învârtiră rapid în cerc, apropiindu-se tot mai mult unii de alţii, până când... se uniră la câţiva metri deasupra solului, contopindu-se... într-unul singur.

în silueta unui bărbat ghemuit la câţiva paşi în faţa mea, mantia întunecată revărsându-i-se peste iarba violet

ca un fum.

Un fior îmi străbătu lent şira spinării, răspândindu-se apoi peste pielea mea. Mă cuprinse din nou sentimentul acela pe care-l simţisem pentru prima dată în copilărie.

***O** avertizare.*

***O** socoteală.*

O făgăduinţă **a ceea ce avea să vină.**

însă de data aceasta ceva se dezlegă în mintea mea, şi, din întunericul creat, mă invadă o viziune pe care nu o mai avusesem până atunci, şi, într-o clipită, am văzut la ce se referise Lord Samriel. M-am văzut... pe mine în braţele lui, mâna lui pe mânerul săbiei înfipte adânc în pieptul meu...

Un ţipăt mi se desprinse din gâtlej. Moarte. îmi văzusem moartea. Văzusem că aveam să mor de mâna *lui.*

- Mişcă-te! Mişcă-te, mişcă-te! am şoptit eu, încercând să-mi deblochez muşchii încremeniţi. *Miscă-te!*

Se ridică, imposibil şi intimidant de înalt, iar eu am sărit în picioare. M-am întors şi am luat-o la fugă cât de repede am putut, înapoi spre pârâu. Am alergat, mişcându-mi cu frenezie braţele şi picioarele, în timp ce pietrele îmi străpungeau tălpile. Crengile mă plesniră peste păr şi obraji, agăţându-mi halatul şi cămaşa de noapte. Fiecare pas mă *durea,* dar nu m-am oprit. Nu aveam timp să mă gândesc încotro mă duceam sau ce rost avea...

Cineva se izbi de mine, trântindu-mă la pământ. Preţ de o clipă, am fost lipsită de greutate, şi cădeam, după care cineva mă prinse brusc. Mă răsuci, şi, dintr-odată, nu mă mai holbam la pământul dur care se îndrepta spre mine, ci la copaci.

Ne-am izbit amândoi de pământ, corpul de sub al meu absorbind cea mai mare parte a impactului, dar tot am rămas fără suflu, şi, pentru o clipă, nici unul din noi nu se mişcă. Apoi, mă întoarse pe burtă. Am simţit o apăsare pe spate, pe toată lungimea corpului. Degetele mi se încovoiară în iarba umedă.

- *Nalaa*, şopti el. N-ar fi trebuit să fugi. Ştii bine că te voi prinde întotdeauna.

Am tras aer în piept, superficial. Mă învălui... un miros lemnos slab. Mirosul de... *santal.*

Mirosul lui.

Prinţul meu Preaînalt.

Salvarea mea.

Şi pieirea mea.

MULŢUMIRI

Vreau să aduc mulţumiri agentului meu, Kevan Lyon; minunatei echipe de la Bramble: Aii Fisher, Dianna Vega, Devi Pillai, Anthony Parisi, Giselle Gonzales, Saraciea Fennell, Monique Patterson, Jessica Katz, Steven Bucsok, Heather Saunders şi Rafal Gibek. îi mulţumesc şi Melissei Fran pentru că m-a ajutat să îi aduc la viaţă pe Calista şi pe Thorne.

Mulţumiri uriaşe Malissei pentru că s-a asigurat că totul merge cum trebuie în vreme ce eu eram prinsă cu scrisul. Vă mulţumesc şi vouă, Jen F. şi Steph, pentru că mi-aţi ascultat ideile. Vonette şi Mona, sunteţi cele mai tari!

Cât priveşte membrii JLAnders? Sunteţi minunaţi,

ca de obicei.

Nimic din toate astea nu ar fi fost posibil fără tine,

cititorule. MULŢUMESC!